Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1826; Vol. 32
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00102 8

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

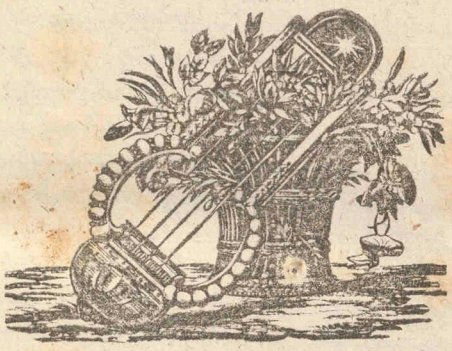

To og Tredivte Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1826.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Spardame. Fundne Papirer i en Daarekiste.....1
Kjøbmandsdatteren. En Fortælling.....57
Sultaninde Valida's Historie.....74
Den böhmiske Qvindekrig. (sluttet).....89
Hvilket Tungemaal blev der talt i Paradiis?.....187
Engelske Paaske-Skikke.....188
Tretten ved eet Bord.....189
De beskæmmede Konstdommere.....190
Sommergjekken.....191
Advarsel for Bogtrykkere.....191
Til Holstein. En Hilsen fra det Fjerne.....192

Prindsesse Gyawa.....193
Mamana og Malohi.....218
Qvindelig Yndes Magt.....230
Duellen. Fortælling af La Motte Fouqué.....232
Koboldshuset i Sevilla.....256
Sees vi igjen efter Døden?.....259
Et Besøg i Daarekisten.....261
Tyrkisk Grusomhed mod Christne.....265
Noget om Næse- og Øine-Characteristik.....267
Den stille Øe.....270
Ansgarius, Nordens Apostel.....279

Side
En Henrettelse i Madrid.....281
Stivelseprofessorinden.....286
Dødsangst.....288
Philosophen ved Billardet.....290
Libussa og Primislav.....291
Serenaden. En Fortælling.....293
De to Roser.....301

Dianabrønden. Fortælling af S. May.....305
Matrosen blandt de Vilde.....350
Posteibageren fra Madrigal.....365
Søstrene paa Toller.....374
Den hvide Djævel.....386
Flaskebjerget. Et irlandsk Eventyr.....399
Hvor mange Gange kan man kysse i en Time?.....409
Den rædsomme Aften.....411
Conferentsen i Sengen.....417
Den opfyldte Drøm.....418
En original Concert-Anmeldelse.....423
Miscellen.....425
Ved Kongens Ankomst til Jylland.....428
Blomsterkampen.....429

Spardame.

Fundne Papirer i en Daarekiste.

(udtogsviis efter det Svenske.)

I.

Upsala, den — 18**.

Nu reiser jeg min Vei. — Hvorhen? — Hen at sladdre ved en Talers Taffel? — Eller til Arbeid og til en Ankersmeds Taarebrød? — Hvad veed jeg det! — I sidste Fald skeer det dog ikke tvangsviis, men kun for at afbetale det Forskud i Reisepenge, en Professor juris har bevilget mig, for at jeg kunde reise til Hr. Bergværkseier Fjederstrøm paa Slaggmyra, som hans Overbergraad. Jeg skal nemlig forædle diverse Ærtsformer, paa bredt Svensk, jeg skal undervise hans Drenge, som han og den dydige Fru Bergpatronesse have sammen.

„Atter Informator?" spørger Du. — Velan, saa spørger jeg igjen: Hvad har Du at indvende mod det lovlige Pottemagerhaandværk, hvori Prometheus var den første Fusker eller Mester?

Og bort fra Upsala maa jeg. Jeg er kjed af at høre den evige Ovidren, hvormed Pagerne i de skjønne

Videnskabers Tjeneste pine mit Øre. Jeg vænnes ved disse Helgene uden Glorie, disse Riddere uden Sværd. Konsten er ingen Kryderpose, som man kan lægge paa Maven af Patteglutter, naar de have Feber; endnu mindre er den en Slibesteen for Træskeer, hvormed man uddeler Ærter og Flesk; ligesaalidet en Fjederbusk for opblomstrende Officerer; eller en Sykurv for Jomfruer af begge Kjøn: eller et Herbarium af Smørblomster og Pastinakker for Græssamlerne paa Middelveien. Kort: til en Løvemund passer intet Harehjerte, og dermed Punktum. —

II.

Slaggmyra, den 6 Julii 18**.

Den 1ste dennes spiste jeg Frokost i Selskab med nogle synderliggode Venner, som, overbeviste om, at de, under min Anviisning, udloe hele Verden, ikke mærkede, at Verden egentligen udloe dem saavelsom mig. Vi omfavnede hverandre, og loe; vi loe, og løftede Kufferten op paa Vognen. Endeligen satte jeg mig skrævsover dette mit Klædeskab, mit Bibliothek, mit Familiearkiv, kort, paa mit Arv- og Stamhuus. Man føler sig stolt, naar man beskuer Verden fra Tinden af sin Borg; lad ogsaa være, at denne Borg ikke indeholder Mere, end to Skjorter — den tredie havde jeg paa — et Par Beenklæder, et Lexikon og to theologiske Bøger! Desuden havde jeg i Kufferten nogle og tyve Hefter af originale Skrifter, hvortil jeg næsten havde alle Titlerne færdige, men af Indholdet Intet.

I Slaggmyra afstøvede jeg mine Støvler, og traen ind i Forgemakket, hvor min Fru Patronesse befandt

sig. „Hr. Professor Taurenius lader formelde sin Hilsen!" sagde jeg, med en Compliment.

„Er det den Herre, som skal være Informator hos os?" spurgte mig en høi, bredskuldret, med stærke Lemmer velbegavet Figur, kort, den nordiske Hertha selv, idet hun stod op af Sophaen.

„Ja!" svarte jeg, og traadte nærmere, for med Ærefrygt at kysse hendes Haand. — „Jeg har glemt, at spørge min Mand om Deres Navn!" vedblev Damen. — „Zacchæus Schenander, svarte jeg: til Deres Naades Tjeneste!"

„Hvorledes kan man hedde Zacchæus Schenander?" spurgte Hendes Naade heftigt. — „De tillade mig, at underrette Dem om Anledningen dertil! tog jeg Ordet, og vedblev: min forevigede salig Fader, der, som Extra-Land-Told-Visiteur i Kisa, mens de aarlige Markeder stode paa — "

„Hvorledes kan man have en Extra-Land-Told-Visiteur til Fader?" faldt Hendes Naade mig, ikke uden Haan, i Talen. — „Ja, at Sligt er muligt! indvendte jeg: derpaa er jeg et levende Beviis." — „Videre!" behagede Hendes Naade at sige, og jeg vedblev: „Min salig Fader var fem Fod og to Tommer lang, og af temmelig undersætsig Vext; dog var han gjerne skudt høiere iveiret, end til Extra-Visiteur i Markedstiden. Da jeg nu var den første Frugt af hans ægteskabelige Forbindelse, besluttede han ved min Fødsel, at jeg i denne Jammerdal skulde vorde, hvad han ikke havde mægtet at opsvinge sig til. Han udkaarede mig derfor, i sine Tanker, til et høit, jordisk Embede —

til Over-Inspecteur over hele Søe- og Landtolden. Og til yderligere Vished, kaldte han mig Zacchæus efter hiin bekjendte Over-Told-Inspecteur i Jericho."

Hendes Naade afbrød mig, sigende: „Zacchæus er et høist barbarisk Navn. Det er mig umuligt, at taale det. Mine Tjenestepiger har jeg altid givet reen-poetiske Navn, istedetfor de forslidte: Trine, Grethe Lise, hvormed de kom til mig. Saaledes hedder min Kokkepige: Alisa; Bryggerspigen: Hertha; Malkepigen: Stella; men Barnepigen har altid hedt Selena. Kunde De ikke, for at føie mig, min Ven, finde Dem i, at forandre Deres Navn, og antage et, som bedre passer for vor oplyste Tidsalder? For Exempel: Alfonso, Amadeo, Bernardo, eller et lignende."

„Det er mig umuligt, min Naadigste! indvendte jeg: Dog vilde jeg, hvis Deres Naade var tjent dermed, see at mage det saa, at jeg, indtil videre, kunde hedde Balthasar eller Barnabas."

„Gud frels os! raabte hun: Men — om noget Andet, min Herre! De har vel især dyrket de skjønne Videnskaber? Og jeg maa sige Dem, at jeg er opdragen i et af de brillanteste Institutter i Stockholm. Vi Alle lærte at synge, sye Hulsøm og opløse Charader. En Expeditionssecretair gik desuden dagligen ind og ud hos os. Han var den vittigste af alle Expeditionssecretairer, som dengang var at finde i Hovedstaden. For mig fattede han et synderligt Velbehag, og havde mine Nerver ikke været saa svage og pirrelige, havde han udentvivl lært mig, at skrive Vers, men Rimets Klang ryster mig for voldsomt. Vort Huus her er det meest oplyste i Egnen; dog lever jeg kun for mine Pligter og

for mine Børn. Derfor er jeg ogsaa meget tilbage i Litteraturen. Dog har jeg læst noget af den unge Konge blandt Skjaldene — De gjætter vel, hvem jeg mener?"

„Det gjør jeg svarligen! sagde jeg: den Sort Konger pleier at regjere meget kort — det er mig umuligt, at finde Deres Skjaldekonge blandt de øvrige Trækfugle af denne Art, som jeg kjender." — „Kjender De slige Paradiisfugle personligen? spurgte Hendes Naade: Og maaskee Sangerkongen selv? Ak, mit Hjerte! Mit svage, letbevægelige Hjerte! O, hvor jeg er rørt!"

„Ogsaa jeg er rørt! tilsviede jeg: Dybt rørt! Og det egentligen over Skjebnens Strenghed." — „Over Skjebnens Strenghed?" sukkede Hendes Naade. — „Ja vel! svarte jeg: Thi hvor grønnes den ømme Elskovslængsels Krands?

Paa grønnende Enge, naar Aftensang klinger,
Til skyggende Palmer sig Aanden opsvinger.
Der hvile vi sødt!" —

„Hvo hviler sødt der?" spurgte Hendes Naade. — „Trækfuglene!" svarte jeg. — „Jeg troer Herren er ligesaa fremmed i Vittighedens Rige, som i Smagens!" gjenmælede hun.

„Tilvisse! vedblev jeg: Tilvisse er jeg fremmed for Vittigheden, eller rettere, den er det for mig. Hvor havde jeg ogsaa skullet gjøre dens Bekjendtskab! Den er Champagner, har man sagt mig, og denne er sjelden her tillands; den er ogsaa, som min salig Fader sagde, en gandske unødvendig Artikel, især naar man seer hen til den kongelige Forordning af 20de Marts 1786. Tilstaae maa man imidlertid, min Naadige, at dens

Smag billigviis gjelder som en delicios Faaremelkskage for dem, som kunne fordøie den. Dertil tager man: En Fjerdedeel præpareret eller simpel Faaremelk; tolv Lod suur Indbildning; ligesaameget reven Hofsukker; en Spskumme middelmaadige Kundskaber. Alt sammenrøres med Selvtillid, Formsalve og Smiger, til det vorder gandske glat. Til større Zirlighed kan man, ved Anretningen, forgylde det Hele noget; derpaa serveres det efter Behag."

„Herren er over al Maade spøgefuld!" faldt Fruen mig i Talen. „Godt, at Du kommer! tilraabte hun den just indtrædende Bergværkspatron Fjederstrøm: Hr. Schenander, vor nye Informator, har det behaget, at udhvile sig her en heel Klokketime paa min Tids Bekostning." Og dermed stormede hun ud af Døren.

„Det er ubehageligt, min Herre', sagde Hr. Fjederstrøm: at vort Bekjendtskab — men det forstaaer sig, imellem os — hm!"

„Utroligt ubehageligt!" svarte jeg. — „Alligevel haaber jeg — vedblev Bergværkspatronen.

„Ogsaa jeg har Haab!" lagde jeg til. — „Jeg haaber, det gaaer snart over! yttrede han videre: Min kjære Kone er noget heftig. Hr. Magisteren rette sig blot en Smule efter hendes Smag, saa vorder Alt nok godt igjen. Men hun har rigtignok forfærdelig megen Smag, det maa jeg sige."

„Ulykkeligviis var just Smagen Gjenstanden for hiin Samtale, hvorved Skjebnen vilde, at jeg skulde fortørne Hendes Naade."

„Herren hylder altsaa ikke Smagen? raabte han: Herren hylder Kraften? O, for mig, som selv er en Mand af gammel nordisk Kraft, for mig er det en Lyst og Glæde, at see kraftfulde Mennesker!" Imidlertid reiste han sig paa Tærne, saa han næsten naaede op til mit Skulderblad.

„Velan! sagde jeg: Kraften! Ja, den er det ene Fornødne. Den er det, der omstøber Statsformer, som Bly, og skriver tykke Bøger om Alt, hvoraf den Intet forstaaer. Ja, var Tanken ikke — Tanken, som er overalt og ingensteds — Tanken, den lille, den store, den forvirrede —" Lykkeligviis afbrødes vor Samtale af en Tjenestepige, som meldte, Theen var serveret.

Vi traadte ind i en anden Stue. Her fandt vi Husfruen, to friskblomstrende Drenge og en Pige. En Pige? Ven! Hoit sprudlede mit Hjerteblod, thi den hvide Elskovsroses Torn trængte dybt derind. Dog ikke dybt nok endnu. Derfor lod jeg min Phantasie omfatte det Uendelige med endelige Arme. Den omfattede Rosen, den uforlignelige Rose, og trykte den nærmere, stedse nærmere til mit Hjerte. Og jo større Qval det følte derved, desto saligere blev jeg. Mine Øine drak Styrke af de reneste Azurkilder og Mod af det ædleste Blik. Men de drak paa een Gang Salighed og Død. O, det er lifligt, at døe, at slumre under en Rosenbusk!

„Ræk mig et Spil Kort! sagde Fruen til den deilige Pigelil: Jeg maa see, om vi faae Fremmede imorgen." — Men Pigen kastede et Blik paa mig, som talede og sagde: „Fremmede, troe hende ikke.

Hun har slet Intet med Morgendagen at gjøre, neppe noget med den Dag idag."

Kortene laae paa Bordet. „Hvad Farve vælger De for Dem, min Herre?" spurgte Husfruen. — „Spar!" svarte jeg. — „Og Du, Maria, er Spardame, som sædvanligt?" spurgte Hendes Naade. — „Ja!" svarte Pigen, og saae over til mig; men hvad dette Blik skulde sige, formaaede jeg ikke at udtyde.

„Himmel! Imorgen kommer Capitain Leyonbraak vist ikke!" raabte Hendes Naade. — „Men, raabte hun, strax efter, med Heftighed: hvad betyder det? Mellem Spardame og Sparkonge ligge Hjerteres, Hjerterti og Hjerterdame! altsaa kun Kjærlighedsbreve — Fortrolighed — og Venskab. Det seer jo fortreffeligt ud. Ja saa! Sparti ligger ogsaa derved — og den betyder Døden!"

„Døden! Døden! Og hvad betyder saa Døden igjen?" spurgte jeg mig selv. — „Jeg troer, Spardame rødmer!" behagede Hendes Naade at vedblive; og virkeligen lignede Spardame en opblomstrende Rose. Da tog Undertegnede saaledes til Orde: „Naar engang den yderste Dag bryder ind, min Naadigste, staaer det ikke til at omtvivle, at jo Rødt vil vorde Dagens herskende Farve. Thi Rødt er den evige Kjærligheds Gjenskin; Rødt er Naturens Brudefarve; Rødt er Evighedens Morgenskjær. Og er mangt et Liv kun en Lilie, saa er dog Døden en Rose."

Paa Hendes Naades Pande læste jeg med lange, Tretommers-Bogstaver det Ord: „Helvedes-Karl!" — „Hvad Hr. Magisteren nys sagde om Kraften, tog Hr. Fjederstrøm Ordet: om Kraften, mener jeg, det

var kraftigt sagt. Men endnu begriber jeg det ikke, maa jeg tilstaae." — „Jeg ligesaalidet!" faldt Undertegnede ham i Talen. — „Saa mener jeg da, Herren gjorde bedst i, at ende sine Diskurser!" anmærkede Fruen, idet hun samlede sine Kort. Og dermed var det forbi. —

„See der! — endnu en Sekund, endnu en — det er forbi. Nu sluktes Aftenrødens sidste Funke. Men i mit Bryst dandser Solen, som paa Paaskemorgen, naar den jubler, for at hilse Seierherren over Død og Grav. Og Du — huldе Spardame! Du veed ikke, at det egentlig er Dig og ingen anden Sol, som dandser her. Du har gjennemtrængt min hele Sjel; Dit Billed har gjennemlyst mig indtil min Tilværelses yderste Grændser. God Nat! —

III.

Slaggmyra, den 8de Junii 18**.

— Nei, Pige, Dit Billed viger aldrig af mine Tanker. Jeg udstrøer Forhaabninger, som Sæd, og planter Fremtidsudsigter, som unge Skud. Hvert Øieblik er Du hos mig. Under Din Haand spirer Sæden frem, Planterne voxe, og jeg — jeg seer allerede Alt i fuldt Blomster. Jeg flætter Dig rige Krandse, jeg kroner Dig med Violer, med Hyacinther, men mig selv bekrandser jeg med Ax og Vinløv. Jeg formaaer ei at bære min Salighed. Vildt tumler jeg til Livets Grændser, og vil lade hele Naturen have Deel i min Lykke. —

Hvad er det, jeg skriver her? Er jeg allerede vanvittig af Kjærlighed? Vorde det maa jeg vel. Saale-

des kommer det mig fore i det mindste. Svar mig, bedste Ven! Broder! Forstaaer Du vel? — Ja, nu husker jeg det først: det kan Du ikke. Thi det er allerede tre Aar siden, Du druknede. Da saae jeg Dig førstegang; saae dem trække Dig op af Vandet med Dit milde Ansigt og Dine blaanede Læber — og da besluttede jeg, at kaare Dig til min Ven, aldenstund man dog nødvendigviis man have en saadan her i Verden, og jeg hidtil ingen havde havt. Men jeg har meent det ærligt med Dig, kan Du troe. Jeg har jo skrevet saa tidt til Dig. Svar har jeg rigtignok aldrig faaet. Tilskriv mig dog; det er mig saare magtpaaliggende, at høre noget fra Dig.

Ak, Spardame! Spardame! I Dit Billeds Glands vorder min Sjel saa klartseende, at den opdager et Net over mit Hoved. Er det Afsindighedens Net, som truer at hilde os Begge? — Lev vel!

IV.

Slaggmyra, den 19 Juni 18**.

Spardame er ikke en Datter af den jammerlige Bergværkspatron fuld af Kraft og den plumpe Bergværkspatronesse fuld af Følsomhed. Hun selv har sagt mig det idag. Vingede fløi Ordene fra Hjerte til Hjerte. Dybt trængte de ind. Dybere, end Tiden; dybere, end Verden. De trængte ind i Evigheden, og da slog Pilene Rødder, og bleve friskgrønnende Træer med Blomster og Frugter, eller accepterede Anviisninger paa Glædens evige Sparekasse. Hvi vorde Fordringerne paa denne saa sjelden ubetalte? Forstaae Menneskene maaskee ikke, at gjøre dem gjeldende. Nu har

Kjærligheden honoreret mine. Salighedens første Morgenrøde steg op og farvede min Kind, og Elskovs Himmel lyste ud af Pigens Øine. Eensomme stode vi i Verden; en Verden, for liden for vor Fryd, for lav for vort Haab. Jeg holdt hendes Haand, hun holdt min. Trindt om os samstemte Naturen i een eneste Hymnus. Tonerne bævede som Nattergalens Afskedssang. Jeg trykte Spardame til mit Bryst; vore Læber mødte hinanden. Da mærkede jeg, at Tonerne fik Vinger og begyndte at løfte os, og høit svævede vi op, saa høit! Atter saae jeg Elskovs uforlignelige Rose, og hilste de velbekjendte Blade, blandt hvilke vi legede fordum. Paa Rosens Grund stod ikke mere Dødens Jernkalk — nei, Livets gyldne Kalk stod i dens Sted, og dens Glands udbredte sig vidt, til Rummets fjerneste Stjerner. Vi grebe Kalken, og satte den mod vore Læber; men hvo formaaer, at skue Bunden deri? —

„Marie, hvor er Du da?" raabte Hendes Naade i Forstuedøren. Da Pigen treen ud af Træskolen, vedblev hun: „Capitain Leyonbraak er her, og har ventet en heel Time paa Dig!"

„Atter et Offer! tænkte jeg ved mig selv, da jeg saae, hvor djervt Fruen greb Pigens Haand: Nei, med Magt maa Magt fordrives!" vedblev jeg, og gik ind i Selskabsværelset, hvor der stod en Helt med galloneret Krave og askegraae Kinder, Skulderbaand og stride Haar. Med pudseerlig Ømhed holdt han Pigens Haand.

„Hvad have Børnene læst idag?" spurgte den naadige Frue, da jeg indtraadte. — „Jeg har nys ophørt med: „Amo!" svarte jeg.

„Ah! tog Capitain Leyonbraak Ordet: Af dette himmelske Ord har man vel dannet Amour og Amourette?" — Hendes Naade gjorde en Mine, som i Begyndelsen lignede den knoppede Rose, men omsider gik over til en ordinair botanisk Kattefod, idet jeg svarte: „Om Forladelse, Hr. Capitain! Kokkepigen Grethe Warg siger udtrykkeligen, at man til Amouretter tager Oxemarv — "

„Hr. Schenander synes meget bevandret i Kogekonsten! brød Hendes Naade løs: Læres sligt paa Torvedagene i Kisa?" — „Kisa, Deres Naade, sagde jeg: er ingen Guldkyst, hvor man opæder de Folk, som Tilfældet giver i vor Vold, heller ikke drives nogen Menneskehandel sammesteds."

„Kisa ligger vel paa Veien til den store Leir?" bemærkede Capitainen noget fortrædelig. — „Tilvisse, sagde jeg: det ligger tætved det store Slibeværk." — „Hvad skal det sige?" spurgte Hendes Naade. — „Slet Intet! svarte jeg: Faa Indretninger synes mig saa priselige som et Slibeværk. Især faae Flintestene her en saa uforlignelig Glands, at ingen Samler af slige Rariteter behøver at skamme sig ved dem i sit Kabinet. Eller er De af anden Mening, Hr. Capitain?" — „Det beroer meget paa Indfatningen!" sagde han, idet han, paa en meget høitidelig Maade, lagde sin Haand mellem begge Maria's.

„Alt beroer paa Indfatningen, vedblev jeg: for det, notabene, som behøver Indfatning. Men og-

saa uden den bliver Diamanten en Diamant. Kjenderen forstaaer at vurdere dens Vand, mildt, som Ømhedens første Taare. Var den blot saa fast, som trofast Kjærligheds Forsæt! Dog meente de Gamle, man kunde opløse den i Bukkeblod. Jeg kunde imidlertid ønske den en mildere Dødsmaade."

Hendes Naade behagede at yttre: „Blot Børnene ere rolige deroppe!" Jeg bukkede, og gik.

V.

Slaggmyra, den 18de Aug. 18**.

Solgt er hun, og det for den usleste Priis. For en bolersk Qvindes Aftenspog og en svag Mands Morgenhvile er hun solgt.

Imod min Hensigt blev jeg Vidne til Mægler-Forhandlingen. Hun tingede just ikke længe — Mæglerken. Der mødte heller ikke mange Hindringer. Det gjaldt jo blot et tredie Menneskes Velfærd.

Idag sagde Hendes Naade, med Ryggen vendt mod Forsalens Vindue, uden at bemærke, at jeg tilfældigviis befandt mig deri. „Min bedste Fjederstrøm, Capitain Leyonbraak begjærer Maria's Haand." — „Han begjærer og erholder Meget her i Huset!" indvendte Bergværkspatronen. — „Hvad siger Herren? skreg hun: Jeg formoder ikke, at Herren vil ærgre mig med mistænkelige Talemaader. Med den Opdragelse, jeg har nydt — med den Følelse, jeg besidder — Du veed, hvor svag jeg er — Din Mistanke — mit Nervesystem — jeg frygter —"

„Søde Grethe, min ædle Heloise, vilde jeg sige — afbrød han hende: berolige Dig, Du veed, hvor grue-

ligt jeg holder af Dig. Saaledes have de gamle nordiske Mænd hyldet Qvinden i hendes Fuldkommenhed, og en saadan er Du."

„Med al min ømme Følelse tilhører jeg Dig, saalænge mit svage Nervesystem tillader det!" raabte Damen. Herpaa favnede de hinanden, ved hvilken Anledning hele hendes Hoved ragede frem over hans. Syngende begyndte jeg at hoppe om i Forsalen paa det ene Been; Ægteparret traadte i Døren, og ud iilte jeg.

VI.

Slaggmyra, den 17de Sept, 18**.

Idag have Fru Bergværkspatronessen og Capitain Leyonbraak, saavelsom Hr. Bergværkspatronen, gandske sikkert sluttet en hellig Alliantse. Dørene havde de laaset. Og da de kom ud, saae hun saa sikker ud, som en i Engelland oplært Snorlivsfabrikantinde; Capitainens Fingre vare endnu gandske krumme, formodentligen af at tælle Spardames Penge; og Hr. Fjederstrøm lignede fuldkommen en nøisom Skomagersvend, der staaer i Begreb med at gjøre Eed som Borger, og derfor, efter gammel Vedtægt, bærer et Sværd ved Siden.

„Hr. Capitainen har endnu lidt Smør i Mundkrogen!" sagde jeg, da Leyonbraak traen ud. — „Smør?" spurgte han. — „Nu, tog jeg Ordet: en eller anden feed Bid har Hr. Capitainen sikkert taget til sig. Give Gud, den ikke maa bekomme Dem ilde."

„Sandeligen, Hr. Informator, sagde Fruen i Huset: mere end eengang føler man sig fristet til at troe, at

De har Syner. Jaften vil jeg sende Dem Knigges Omgang med Mennesker. Formodentligen var denne Bog ikke bekjendt i Kisa, da De reiste derfra?"

„Hvad Time paa Aftenen mon det være bedst, at studere Omgangen med Mennesker? spurgte jeg: Det er mig meget magtpaaliggende, at indtage en saa kostelige Extract til rette Tid." — „Det skader ikke, om De studerer den hele Dagen!" sagde Fruen, og Samtalen tog en anden Vending.

Alt igaar tilhviskede Maria mig, Leyonbraak beilede til hende. Hendes Onkel havde ingen Stemme i denne Sag, og Fru Fjederstrøm havde i en yderst hjertelig Samtale raadt hende, at tage mod Tilbudet. Den hele Forhandling havde været to Timers Arbeid. Hun havde sagt dem alle Tre, at hun ikke elskede ham, heller aldrig vilde kunne elske ham. Men Tanten havde yttret, sligt vilde nok finde sig med Tiden, især naar Capitainen, ved Maria's Arvegods sattes istand til, at fortsætte sin Carriere, thi da kunde han i tre — fire Aars Tid avancere til Oberst eller Landeværns-Inspecteur.

„Lad ham tage Dine Herregaarde som Syndelon! sagde jeg til Maria: Lad ham tage et Par lumpne Obligationer ovenikjøbet, kun ikke Dig selv! Kjærlighed og Mod ere Søskende. Alt kunne de beseire, naar de blot ville."

„Gud, min Tante! min Tante!" raabte Spardame: „Jeg frygter det Værste. Man vil adskille os!" sukkede hun, og vristede sig af min Favn.

VII.

Krogbygget, den 17de Oct. 18**.

Saasnart jeg kommer til mit Statholderskab — hvis jeg nemlig engang vorder Landshøvding, eller noget Lignende — besørger jeg en Forordning udstædt, hvorved alle Indsiddere og Dagleiere tilholdes, at forsyne deres Brændeskuur med fornødent Tag, paa det bortjagede Informatorer, hvis Hjerte er bleven qvæstet ved Lykkens Omvæltning, kunne finde en midlertidig Tilflugt dernnder, mens de skille sig ved det størknede Blod. Den Tønde, som tjener mig til Skrivebord, har jeg nu allerede togange rullet over Gaarden, og endnu falde Himlens Taarer paa mit Papiir. Er det da ikke nokſom befugtet af mine?

Mørke Græde- og Klageqvinder, I, som omflorede vandre frem paa Firmamentet med Liigbegængelsestrin — hvi komme I just nu? — Dog, jeg forstaaer Eder. I ere barmhjertige. Mit Hjerte græder jo Blod; jeg veed det vel. Og mine Øine — dog see! Blodet ville I udslette, at jeg ikke skal see det og vorde til en Varulv, sønderrivende mig selv og min hele Slægt. Ak, kunde jeg, som I, hensmelte i Vand! Men dette Legeme er for fast til at visne som en Blomst, eller hendunste som en Foraarsbæk. —

En stakkels Pjalt, som eier et Tag, har forbarmet sig over en anden Pjalt, som intet eier. Og derfor sidder jeg her, for at tale med Dig, min eneste trofaste Ven! —

Allerede i Aftes spurgte Hr. Fjederstrøm mig, om jeg vilde gjøre ham Selskab paa Jagten. „Hvorfor

ikke?" svarte jeg. Idag begave vi os paa Farten, og kom hjem igjen ved Middagstid. Fruen og Spardame vare heel uventet bortreiste til en Slægtning. Kun Leyonbraak var hjemme, med et Ansigt, som en Byfvends, der har havt den Lykke, at fralure en til Retterstedet vandrende Synder hans sidste Glas Viin.

Efter Maaltidet yttrede Bergværkspatronen Lyst til en Samtale under fire Øine med Undertegnede. Vi begave os ind i hans Værelse. Med dæmpet Røst begyndte Manden her at tale: „Min bedste Hr. Schenander, jeg beklager uendeligen, at mine Børn ikke længer kunne have den Fornøielse — og den Ære — den Glæde — at profitere af Hr. Magisterens Information. Min Kone og jeg have aftalt et andet Arrangement med dem."

„Min bedste Hr. Bergværkspatron — svarte jeg: Condolence frabedes! Naar Postbudet bringer En et Brev med sort Segl, veed man alt, at det indeholder et Sørgebudskab. Men derom er Talen ikke nu. Jeg elsker Deres Broderdatter — ikke for hendes Penges Skyld — hun elsker mig igjen. Tillad os at haabe, og De skal i mig finde den taknemligste Frænde og Ven."

„Men, min Herre! indvendte han: Sligt hører jeg nu for første Gang, og kan saameget mindre antage det for Sandhed, da min Kone besidder min Nieces fulde Fortrolighed, og ikke veed et Ord deraf." — Derpaa svarte jeg med disse Ord: „At den fortreffelige Fru Bergværkspatronesse ikke veed det mindste deraf, undrer mig ingenlunde. Det hører til Verdens Løb. Igaar læste jeg med Deres Børn, hvorlunde Josephs

Brødre bragte Faderen hans brogede Kjortel og sagde til ham: „Denne have vi fundet, see til, om det er Din Søns Kjortel.“ Og skjøndt den Gamle raabte: „Et glubende Dyr har opslugt ham, et vildt Dyr har sønderrevet ham!“ saa var alt dog kun et Kneb, thi han var ikke opslugt, han var kun solgt. Men det vilde Ingen vide af at sige.“

Da sagde Bergværkspatronen til mig: „Hvad Fordring kan De vel gjøre paa en Pige af Maria's Formue?“ — Jeg svarte: „Jeg gjør jo kun Fordring paa Pigen selv. Ja, jeg er rede, ved et i bedste Form affattet Gavebrev at overantvorde Fru Bergværkspatronessen hendes samtlige Eiendom til fri Disposition. Det er jo Synd, at binde Munden paa den Oxe som tærsker.“

Nu hørte man en Larm udenfor Døren, og Bergværkspatronens Stemme, som alt nedsank i Mol, hævede sig atter i Dur, idet han udraabte: „Min Herre, betænk, at De har med en kraftfuld Mand at gjøre!“

„Kraft! raabte jeg tilbage: Man skulde skamme sig ved at snakke om Kraft, saalænge man ei engang er Herre over sin egen Nathue!“

„Gevalt! Man overfalder mig!“ skreg han nu. Samme Øieblik sløi Døren op, og ind traadte Capitain Leyonbraak, og da sukkede Patronen med stammende Røst: „Man gjør Vold paa mig i mit eget Huus!“

„Hvad er De for et Menneske?“ tilraabte Capitainen mig med et Slags tordnende Kommandostemme. — „En Kontingentsborger er jeg, lød mit Svar:

og handler med ægte Ridkjærhed. Duer vel den Sabel noget, Hr. Capitainen har om Livet der? Lad os forsøge det." — Man skaane mig for at fortælle, hvorledes de Uslinger raabte om Hjelp, og hvorledes jeg maatte vige. Da man slap mig, saae jeg begge Herrerne rulle bort i en Vogn.

Tusinde Lygtemænd dandsede omkring mig, og i hver af dem saae jeg et haanligt Ansigt strække sin glovende Tunge imod mig. „Venskab er et Skjold, sagde jeg til mig selv: under det vil jeg tye!" Dermed vandrede jeg ned til Stranden, klædte mig af, og kastede mig svømmende i Havet.

Da, bedste Ven, da erfarede jeg, hvilke lindrende og kjølende Omslag Venskab veed at lægge paa et saaret Menneskehjerte. Paa hver Jisstump, som berørte mit Bryst, gjenkjendte jeg Dit Fasntag, og alt som Bølgerne spillede om mine Kinder, sporede jeg atter hiin kolde Aande, hvormed Du kysede mig. Da blev jeg saa sval i Hjertet, saa klar i Aanden. Jeg vidste, hvad jeg skulde gjøre. O, hvad er dog Venskab for en liflig Ting! —

Da jeg vendte tilbage til mit Kammer, for at pakke ind, fandt jeg, i en forseglet Convolut, min Løn samt 50 Rd. til Reisepenge. Altsaa et formeligt Signal til Opbrud — som vistnok var aldeles unødvendent.

Først kastede jeg mine Arbeider paa Ilden, undtagen mine Breve til Dig. Dernæst tog jeg Afsked fra min Kuffert, saa ømt og rørende, at en blød

Sjel — hvis en saadan havde været ved Haanden — sikkert vilde have hensmeltet i Taarer derved.

„Blandt mine faa Bøger fandt jeg endnu „Faustis Helvedtvang", og efterlod den, med en passende Paaskrift, til den naadige og meget dydige Fru Bergværkspatronesse Grethe Heloise Fjæderstrom født Clapsell, til en ringe Amindelse, idet jeg fra Himlen tilønskede hende Kraft til saaledes at læse og forstaae dette Værk, at hun engang, naar det kom paa det Yderste med hende, kunde arve den evige Glæde.

Bergværkspatronen tilstillede jeg igjen de halvtredsindstyve Rigsdaler, med den ydmyge Begjæring, at det, hvis Capitain Leyonbraak ikke vilde modtage dem som Kamppriis for sit krigerske Gemyt, maatte behage ham, for denne Sum at anlægge en Bikirkegaard til fremmede Ulykkeliges Begravelse.

Det sidste var en stor Dumhed. Thi kan ikke Bergværkspatronen deraf drage den Slutning, at hemmelig Egennytte besjeler mig? Hvad er jeg selv da Andet end en forulykket Fremmed! Fremmed for Menneskene, fremmed for mit eget Hjerte. Kan ikke Bergværkspatronen sige nu: „Han vil have fri Jord, naar han dør!" Og udentvivl lægger Hendes Raade til: „Pas paa, min søde Ven, han vil have, at Klokkerne endogsaa skulle ringe gratis over hans Liig!"

Men — hvor toner vel, Hoitelskte, Din Englestemme? Og udtaler den maaskee mit Navn? Lyder maaskee et halvqvalt Suk fra Dit Bryst? —

VIII.

Krogbygget, den 30te Novbr. 18**.

Den Rekognoscering, jeg anstillede, var moisom, men den lykkedes fortræffeligt, Tak være Soldaten, som laante mig sit Amtmandspas, under hvis Beskyttelse jeg har streifet omkring i Egnen, og opdaget, at min Helgeninde, ligervis som saamange andre Romanprindsesser, er fangen, ikke just paa et fortryllet Slot, men kun paa et Landgods. — Til den ædle Leyonbraaks magre Tante har man ført hende. Arme Spardame! Man spurgte Dig ikke om Dit Valg, da man førte Dig i Slangegruben. Dog fortvivler jeg ikke.

Jeg maatte ud; jeg maatte forsøge, at see hende. Idet mindste maatte jeg prøve at tilstille hende det Brev, jeg nys har skrevet til hende.

„Gode Pige! — saa skriver jeg — Mener Du, at Aolsharpen fordærves, fordi Luftaanden ophører at kysse dens Strenge? Mener Du, Vaaren flyer, fordi Natten lader sine Frosttaarer dryppe paa spirende Blomsters Øine? Mener Du, Firmamentets Stjerner ere forgangne, fordi Skyerne lægge deres Liigklæde over Himmelhvælvingen? Og mener Du, det forstyrrer den Almægtige, at hæslige Larver krybe frem af Jorden? Nei, Maria! Naar Sorgens Vindtræk berører Hjertet, da først høres bævende Toner, og Menneskets gaaer over fra Vemod til Salighed. Og hvad var vel Kjærlighed uden Skyer? Eller Uskyld uden Taarer? Skilsmisse er det samme som Død; ja, det er den egentlige Død, som hele

Naturen iisner ved. Kun over Dødninger have Larverne Magt. Lev, gode Pige! Forstaae at leve! Vi maa ikke fornægte vor Mester, gode Maria. Kjærlighed er et Lam i Mildhed. Ja vel! Men den er ogsaa en Elephant i Styrke og en Løve i Mod. Lad ikke Skovenes Konge sperre i et Buur, gamle Hexer til Spøg og Nidinger til Baade!" —

En Districtsexekutor og hans Akter ere en dygtig Ballast i en arm Synders Livsbaad.

Min Districtsexekutor er rimeligviis en overordentlig Gesandt fra min Capitain, som ønsker, ved ham at faae mig, som Løsgjænger, sat i en kongelig Fæstning. Og min Ægide, mit akademiske Borgerbrev, har jeg brændt i Slaggmyra!

Det Gavnligste var, at glemme en vis Verdens-Egn. Men kan jeg det? Jeg er forhexet, jeg maa did. Mine Tanker omsvæve den; mine Ahnelser komme derfra. Sneens blændende Reenhed, Granernes uvisnelige Grønt, Fuglenes klagende Stemme — Alt kalder mig did, som til min Sjels egentlige Liv — og det stiger op for mig — og jeg bæver, og jeg elsker, og uvilkaarligen strøbe mine Fødder did, hvor mit Liv lever. Men jeg faaer hende ikke at see. — Vel er mit Brev kommen til Stedet. Derom vidner Districtsexekutorens iilsomme Reise og hans Forsken efter mig i Nabolauget — Alt Capitainens Værk. Men om Brevet er kommen hende tilhænde?

Jeg gad nok sætte mig paa Bjergtoppen, og aabne Vest og Kjole for Nordvinden, at den kunde varme sig ved mit Hjerte, paa det Vilkaar, at den som Postbud vilde bringe mig et Brev, eller en Hilsen, ak, eller kun et Suk fra den Hedtelskte! — Hvor mon hun nu er blandet hen mellem Kortene?

X.

Smygestad, i Districtsexekutorens Bopæl,
den 6te Juni 18**.

Da det begyndte at vorde lyst imorges, sprang jeg op og betragtede mit Leie, hvorpaa jeg nu havde ligget hver Nat næsten et halvt Aar tilende. Da jeg trak mine Støvler paa, bares det mig fore, som det var Syvmilestøvler. Og de hjalp mig ogsaa sælsomt nok afsted.

Underveis opsteg en Hoisang til den Almægtige fra Fuglenes Solvorgler, og jeg hørte Skoven stemme med i Choralen. Da blev mit Hjerte saa let, letere end Lufthavet, hvori vi svomme. Jeg saae op, og min Sjel anticiperede noget af sin Himmelfart. Himlens Porte saae jeg oplades. Men jeg kunde ikke naae dem. „Ak, sukkede jeg: min Sjel er for tung. Du har endnu ikke tilgivet, Du har endnu ikke bedet for Dine Fjender." Det var mig umuligt, at holde mig længere. Jeg iilte dybt ind i Lunden; jeg kastede mig paa mine Knæe. „Tilgiv mig, Hr. Capitain! Tilgiv mig, Fru Fjæderstrom!" sukkede jeg: Nu hader jeg Eder ikke mere. Mit Hjerte er altfor saligt til at jeg skulde flette Tidsler i Eders Blomsterkrandse, eller ituslaae Eders chinesiske Porcellain, el-

ler spilde Viin paa Eders Damastes Dækketøi, skjøndt jeg vel veed, at Vertinden, om ogsaa saa var, paa det høfligste maa forsikkre, det skader ikke, det gaaer af paa Blegen — ikke sandt, naadige Frue?"

Jeg gik videre, Et Kirketaarns funklende Spir skinnede mig imøde. „Det er Fredens Bolig! tænkte jeg: tænd Du ogsaa Dit Offer for Freden." Folk iilte did med Blikke, klare og friske som Morgenens. Jeg betraadte det hellige Huus. Fred og Kjærlighed førte mig derind.

Til Slutning oplæste Præsten følgende Bekjendtgjørelse: „Ved Indbrud ere paa Jons Jonsohus Gaard i Skuggeby følgende Ting bortstjaalne:

En Reisepels,
To Underkjoler,
En ny Kyse,
En kongelig Soldats Mondur.

Hvo som har Kundskab om Tyven eller om de stjaalne Sager, melde sig desangaaende hos undertegnede kgl. Districtsexekutor. Iøvrigt driver en ubekjendt Mandsperson omkring her i Egnen, i blaa Kjole, første lange Beenklæder og gul Vest. Paa Hovedet bærer han en sort Hat.

Smygestad, i Districtskontoiret ꝛc.

Mathias Hohlenblad."

Forsamlingen opløftede sine Øine, og saae om efter mig, for at udforske, om jeg maaskee selv var den betegnede Person. Viseligen lod Præsten de øvrige Bekjendtgjørelser i Stikken, treen ned af Prædikestolen, og hidvinkede to haandfaste Bønderkarle. Efter en kort Samtale forlode de Kirken. Jeg deri-

mod satte mig beskedent ned paa en Bænk, og de nær-mestsiddende Bønderdrenge rykkede idet mindste fem Qvarteer fra mig.

Da Gudstjenesten var tilende, iilte Præsten ud af Kirken, og jeg vendte mig til en Bonde, som syn-tes mig mildere, end de Andre. „Hvor boer Districts-exekutoren?" spurgte jeg. — „Omtrent halvanden Miil herfra!" lød Svaret. — „Jeg maa tale med denne min Velynder; skaf mig en Veivisер til ham." — „Først maa vel Tyven arresteres!" raabte mange Stemmer. — „Tyv?" tordnede jeg, idet jeg greb den Nærmeste i Brystet. Bonden indvendte: „Da han selv vil gaae hen til den kgl. Distrietsexekutor, behøver man vel ikke at arrestere ham!" — „Men sex, otte Mand maa følge ham!" forskrede de Andre. Bonden svarte: „Fire er nok!" Forsla-get gik igjennem, og Toget begyndte.

Vor Vei førte os forbi Skuggeby. Da kom Jøns Jønssohns Hustru ud, for at see Tyven. Man standsede, og efter at den Gamle havde betragtet mig længe, sagde hun: „Du seer ret ærlig og honet ud, af en Tyv at være! Vil Du sige mig, hvor jeg kan finde den kongelige Mondur og den nye Kyse, saa kan Du beholde Reisepelsen, og en Skaal Suppe skal Du faae ovenikjøbet."

„Min kjære Gaardmandskone, svarte jeg: Du har vel læst, eller ikke læst, noget om Keiser Nero. Men i alt Fald tillade Du, at jeg fortæller Dig følgen-de Sagn: Da en ung Dandserinde fra Athen eller Corinth engang skulde udføre en Solodands ved hans Taffel, vilde Konfistykket ikke gaae ret fra Haanden,

fra Foden vilde jeg sige, fordi hendes Skosaaler ikke vare bestrøgne med Kridt. „Man bestryge dem!" bød Keiseren, og en Mængde af hans Hofmænd løb ud efter Kridt. Men da man ikke kunde finde noget i den Skynding, og Dandsen dog skulde have sin Gænge, hug man i Hast Hovedet af en Mand, som stod under Tiltale, og salvede med dets Blod den Skjønnes Skoe, hvorpaa hun fortsatte Dandsen med ulignelig Færdighed og Sikkerhed. Men deraf følger alligevel ingenlunde, at Manden var skyldig. Ligesaalidet har jeg studeret under en Galgefugls Vinger, og Hr. Mathias Hohlenblad skal nok erfare, hvorledes det hænger sammen."

„Kjæreste Tyv! vedblev den Gamle: Ryk dog ud med Kysen i det mindste. Den kgl. Districtsexekutor veed allerede, at vi vilde gjøre ham en Foræring dermed. Faaer han nu ikke Kysen, saa vil det gaae Dig meget ilde." — „Gode Moder! sagde jeg: Din Kyse kan jeg umuligen forære Hr. Districtsexekutoren, men jeg skal nok stræbe at holde ham varm om Ørerne alligevel." — „Ak, det er jo egentlig ikke ham, som skal have Kysen! Det er jo hans Kone, som alt har faaet et kostbart Overtræk dertil af den naadige Capitain Leyonbraak!" indvendte den Gamle. — „Vil Du ikke bekjende, saa maa Du marschere!" sagde en Bondekarl, og Toget gik videre.

Mod Aften naaede vi vort Bestemmelsessted, og man førte mig til Districtsexekutoren. „Er det den agtbare Herre, spurgte han: som streifer omkring i Districtet uden Pas? Hvor har I Jeres Pas?"

„Er det den agtbare Herre, spurgte jeg igjen: der sender Stikbreve efter mig, som om jeg havde stjaalet en ny Kyse og en kongelig Mondur?"

„Svar, Karl!" raabte han. — „Svar, Karl!" raabte jeg. — „Hid med Passet, eller det gaaer ikke godt!" sagde han. — „Ved mig ikke! Jeg er ingen Kost for Jer!" sagde jeg, og treen et Skridt frem ad.

„Jeg har ingenlunde forfulgt Herren som Tyv med Stikbreve! gjenmælede han: Jeg har kun ladet de stjaalne Sager efterlyse, og ifølge min Pligt, som byder mig vaage over det almene Bedste, har jeg gjort Omegnens Beboere opmærksomme paa, at en Person driver omkring i Nabolaget, uden Øvrigheds Kundskab eller Bevilling."

„I har Ret, min kjære Marius eller Sulla! sagde jeg: Men hvor ere Eders Lictorer med de blodstænkte Øxer?" — „Jeg hedder hverken Marius eller Sulla! svarte han: Jeg hedder Mathias Hohlenblad." — „Men ifald I lod Jer nobilitere, afbrød jeg ham: kunde I jo dog vel antage slige Navne, tænker jeg."

„Hvor er Passet?" spurgte han. — „Jeg er Student!" svarte jeg. — Hvor er Borgerbrevet?" — „Det er brændt." „Ingen dumme Indvendinger! Hid med Passet!" — „Kjender Herren det Mundheld: En Skjelm giver Mere end han har?" — „Hid med Eders Papirer! skreg Exekutoren: eller!" Han udstrakte Haanden efter min Brystlomme. „I forgriber Jer!" sagde jeg, og udstrakte min Haand efter hans Strube, idet jeg vedblev: „See, vel er jeg ikke Forfatter af Rinaldo Rinaldini, men dog var

jeg vel istand til at skrive en Tragedie, om det skulde gjelde. Ønsker Herren, at det skal skee strax, saa vil jeg kalde den: „Brav Karl hytter sig selv!" og opføre den stante pede."

„I har Papirer i Lommen! sagde Exekutoren i blidere Tone: Kunde ikke Borgerbrevet være deriblandt?" — „Ja, svarte jeg: Papirer har jeg hos mig, men hverken Borgerbreve eller Kjærlighedsbreve. Tilmed forbyder mig min Samvittighed paa det strængeste, at vise Herren mine Brevskaber. En Død har skrevet dem til en Levende, og de bringe unfeilbarligen Døden, hvis man ikke forstaaer at indskjære de vedbørlige Trylleformularer i det venstre Bryst. Men hvorledes skulde vel en Kniv kunne skjære i sig selv! Meget bedre er det, at læse Breve fra Døde til Døde; deri hersker langt mere Sandhed og Smag, desligeste ogsaa en betydelig Kulde, saa Tankerne stundom stivne. Man fryser ordentligen, forudsat at man ikke har en Kyse at tage paa; har man derimod endogsaa faaet et Overtræk foræret dertil — da kan man vel stundom see ud som en ærlig Mand, eller som en ærlig Mands Kone."

„Det er intet Svar paa mit Spørgsmaal! Eders Brevskaber maa jeg see."

„Gandske umuligt, kjære Herre! Dog kan I i alt Fald rapportere, at I har læst dem, og at deri findes Følgende skreven: „Der var engang en Konge udi det Rige Arabia; han havde en Prindsesse fra Amerika til Gemalinde. Da de nu havde levet tilsammen et Aars Tid, blev Dronningen svanger, og skulde føde. Da randt det Kongen i Tanke —

„Det er jo som man kunde høre et Eventyr af Tusind og een Nat!" afbrød mig Exekutoren. — „Tilvisse! svarte jeg: Og Herren vilde slikke sig uforligneligen til Seraglio-Betjent." — „Jeg beklager Eder, tog han Ordet: hvis I ikke veed at svare bedre for Jer hos Landshøvdingen, thi til ham maa Herren nu forføie sig." Dermed gik han, uden at oppebie mit Svar, og i hans Sted traadte to Karle, som stillede sig ved Døren.

„Blandt alle Dyder er ingen større, end Taalmodighed! sagde jeg til mig selv: Viis nu, at din Sjel formaaer at anstille et zirligt Skøiteløb over Følelsernes Jisspeil!"

Det lykkedes mig. Jeg satte mig ned og skrev til Dig. Men — Godnat! Jeg havde vel noget Mere at sige, men Arrestanterne maa ikke have Lys. Godnat!

Din trofaste Ven
Z. S.

XI.

Hultet, den 8de Juni 18**.

Districtsexekutoren fik om Natten et Gesandtskab, og næste Dag begave vi os paa Veien til Landshøvdingen. Stolt tog denne Fart sig just ikke ud, og glimrende endnu mindre. Exekutoren og jeg kjørte sammen, og bag os sad et Menneskebarn, der saae ud som en Bysvend.

Paa Landeveien mødte vi et Slags Hønsehuus paa fire Hjul. Man kalder det vel ogsaa en Kareth eller en Chaise, troer jeg. Exekutoren holdt af Vei-

en for at gjøre Plads for den fremmede Equipage. Idet den rullede os forbi, lød et hvinende Skrig derudaf. Jeg meente, at gjenkjende Maria's Stemme, men et Ansigt, stygt som Djævelens Hof-Marekat, keeg ud og stirrede paa mig. „Det var Froken Leyonbraak!" sagde Exekutoren. — „Ja saa!" svarte jeg. — „Er der nogen Soelformørkelse idag?" spurgte jeg ham efter en Times Taushed. — Han saae først paa mig, siden paa Solen. Men der var virkeligen en Soelformørkelse. Thi kun med yderste Anstrængelse var jeg istand til at skjelne nogen udvortes Gjenstand. En kulsort Igle laae om mit Hjerte, og min Sjel svævede, liig Noah's første Due, over en øde Menneskeverden. Lys saae jeg ikke; Haab skimtede jeg ikke. Jeg sank fra Dyb til Dyb, fra Afgrund til Afgrund, og dog kunde jeg ei engang gyse, saa sammenfrossen var min Følelse.

Vi kom til vort Bestemmelsessted, og jeg førtes for Retten. Man forelagde mig Spørgsmaal. Hvad jeg svarte, veed jeg ikke. Uden Bevidsthed om Betydningen glede Ord over min Tunge, men giftige og kolde som Slanger krydsede Tanker gjennem mit Bryst, og der fandtes hverken Smerter eller Taarer mere, som kunde lindre eller bestikke dem. Saameget husker jeg kun, at Landshovdingen slutteligen sagde til Districtsexekutoren: „Hvor falder De paa, at angive dette Menneske som farligt, som fremmede Magters Spion? Han er jo komplet forrykt. Det kunde blevet en deilig Historie, hvis denne Mand var kommen til at figurere i vore Indberetninger til Ministeren for de udenrigske Anliggender! En anden Gang

være de vaersommere inden De giver slige mistænksomme Gisninger Rum!" Men til mig sagde han mildt: „De vorder nu bragt tilbage til Upsala, og hvis De virkeligen er Student, vorder De øieblikkeligen frigiven."

„Det var en Polarnat, uden Morgendæmring og uden Aftenrøde!" sagde jeg ved mig selv, da jeg Dagen efter befandt mig paa en Transportvogn, paa Veien til Upsala. „Ak, ingen Stjerner!" sukkede noget i mit Bryst. „Ingen Stjerner!" gjenlød det fra mit gjennemborede Hjerte.

Engel! Min Engel! Ak, Du er dog vist ikke løsreven af mit Samfund! Vel? — Men seer jeg Dig mere nogensinde? — Eller afskyer Du mig maaskee?

Man behøver just ikke at have lært de fire Specier af Regnekonsten, for at udfinde, hvad Facit der kommer ud, naar et smukt Barn møder den ene Beiler som Arrestant, medens den Andens Søster forer hende denne Verdens Herligheder imøde!

Gud være lovet, at Du egentlig allerede er død! — Din Sjel er reddet, skjønt Larven tør nærme sig Dit jordiske Legeme. Men længe skal det heller ikke vare. Mit ydre Liv maatte jeg forsvare, for at kunne offre Dig mit indre. Saasnart jeg har aftvættet de Pletter, hvormed et Djævlebid besmittede mine Klæder, stiger jeg atter op for Dig. Jeg bærer Dig ud af Flammerne, om saa Jorden synker under mine Fødder og Himmelhvælvingen brister over mit Hoved! —

Hav Mod! Det tilskriver jeg hende nu. Reen er jeg, som den evige Snee paa Alpernes Top. Og stærk vil jeg ogsaa være, som de fra dem nedtordnende Laviner. — Hende tilskriver jeg det. O, havde hun blot Mod! —

XII.

Upsala, den 12 Juni 18**.

Jeg er fri! Men jeg fryder mig ikke ved min Frihed. Jeg maatte forsmaae den, var den ikke et Middel til at gjensee, at gjenerobre min Sjels Afgud!

Imorgen, bedste Ven, begiver jeg mig atter paa Reisen, Du veed vel, hvorhen. Derfra skriver jeg — — min Dødsdom, tænker jeg, med blodige Begyndelsesbogstaver. Hu! — God Nat saalænge, Du blege Broder! —

XIII.

Da jeg, afvigte Nat, forlod Upsala, saae jeg det Sted, hvor Du, stolende paa, at Du var lettere end Vandet, satte Dit Legem i Pant, uden at Sjelen har indløst det siden. Derfra gik jeg hen, og satte mig paa Din Grav. Alle ere Døden hjemfaldne. Og naar den banker paa — o vee! ingen Frist! Prompte Udpantning! Og hvorledes gaaer det Pantet? Hvo kjøber det paa Auctionen?

Den 17de.

Idag var det en lykkelig Dag. Fem Mile har jeg vandret paa min Fod. Men naar jeg siger, at jeg vandrede dem, saa lyver jeg. Jeg sprang dem. Endnu stikker Milten mig. Men hvad er en Miltmod

en Capitain? Og hvo vil ikke hellere miste sin Fodbal, end sin Elskede?

Den 18de.

Idag har jeg atter tilbagelagt tre Mile og noget derover — altsaa næsten Fjerdeparten af min Vei. Men jeg er varm — jeg brænder — jeg er kastet i den gloende Ovn, og ingen Engel staaer ved min Side med Hvalelsens Kalk.

Den 29de November.

Jeg har gjort et Misgreb i at beregne Mennesket og dets Kræfter. Jeg betænkte ikke, at Regningen gaaer i Brøk, at man ikke blot maa tage Hensyn til Nævneren — Sjelen — men ogsaa til Tælleren — Legemet. Dette havde jeg aldeles glemt, og nu kommer Hævnen, troer jeg. Thi her ligger jeg syg, forarmet, uden Legems- og Sjelskraft.

Snee? Snee? Snee? Hvad vederfares mig da, at jeg altid maa tænke paa Snee og paa Vinter og paa Kulde? Skulde maaskee Folk have Ret alligevel? Skulde det være frosne Vanddraaber, jeg seer? Vee, om det var saa! Men Sneen maa jo dog smelte. Taarer opløser den sig, og Taarer føre noget Saligt med sig. De søge med Længsel, og ofte finde de ogsaa, hvad de søge: Diamanter, i Hjertets dybeste Schacht. Men, det forstaaer sig, hvad udretter man dermed? Hos de Fleste dandser dog kun en letfærdig Polonaise over Læberne. — —

Den 11te December.

Idag overstod min rene Jomfru sin Prøve, og tiltraadte sin Himmelfart. Hun gik gjennem Flammens

Martyrdom; men hun seirede! — Derfor bortkaster jeg ogsaa denne Skildpaddeskal, hvormed Sygdommen holdt mit Legeme bundet. Afsted, til min Maria! — Flyv nu, Engel i mig! Fremad, fremad til den Elskede!

Den 14de Januar.

Hun er bortgiven! Hun er Leyonbraaks Ægtehustru! Hun er Majorinde! Hun vorder ogsaa Oberstinde med Tiden. Hun stod Brud den 11te forrige Maaned, og erkjendte den ved hendes Side staaende Hr. Alfonso Alonzo von Leyonbraak for sin Ægtherre, og lovede at elske ham i Medgang og Modgang, i hvad Lykke Gud Allermægtigste vil tilføie. Forstaaer Du det? — Men Du forstaaer jo, egentligen talt, slet Intet, Du døde, kjølnede Væsen! Du ligger i Graven, og laader Fem være lige. Du æder Støv; Du æder Din Moder, Jorden; og jeg æder djævelske Skuebrød.

Den 17de.

Jeg vil udfritte Enhver, som kjender hende. Er hun lykkelig — da kan jeg jo aldrig stikke bedre af, end naar jeg tiener som Slagskygge for hendes mildt lysende Lykkesdage, og fryder mig derved, og drømmer om Salighed. — Afsted hen til den Plet, hvorpaa min Rose visner!

Brostugar, den 16de Februar.

Her aander man en kostelig reen Luft, skjøndt mine Knæe ryste. Dog — nu har jeg sammenpresset det til en lille halv Miil, det tomme, kolde Rum, som saa gjerne vil trænge sig mellem to elskende Hjerter. —

Men komme hende nærmere, vil jeg dog ikke for det første. Jeg har grædt underveis, og Taarerne have slukket min første, milde Ild.

Hvor finder man den stærke Haand, som mægter at dreie Viseren tilbage paa Tidens Uhr, at gjøre det Skete uskeet? Mener Du, han hiskoppe mægter det? Nei, ak nei! Susende fare Skyerne forbi hans Throne — og hvad der er, og hvad der skal komme, former sig i Flugten. Mennesker kalde det: Bedrift. Men hvad der er skeet, det staaer, som de ti Bud, indgravet med guddommelig Finger paa Tidens Tavle.

Nei! Jeg kan ikke stække Vingerne paa mine Tanker, jeg kan ikke sætte dem i Lære hos Taalmodighedens Dandsemestre. Jeg kan ikke behandle mine Følelser à la glace, indtil de sammenfryse til et Sukkeralter. Og endnu mindre vil jeg indqvartere mit friske Hjerte i et Beenhuus. Jeg kan nu engang ei forgjætte! Derfor skrev jeg til hende. Gid dog mine Øine maa være stærke nok til at kopiere de zirlige Begyndelsesbogstaver af min egen Dødsanmeldelse. Her har Du mit Brev:

„Naadigste Frue! Anseer De det for gjørligt, med Ro i Hjertet og Ro i Minen at modtage et Brev fra mig, saa gjennemlæs dette. Befrygter De derimod, at Deres Kind skulde rødme, eller føler De den mindste Rystelse, som kunde bebude, at den i Hjertets Inderste brændende Vulkan bevæger sig, for at udøse sydende Taarestrømme, saa slutte De her. Derfor slutter ogsaa jeg paa denne Side.“

— „Du vender Bladet: Du læser videre. Velan da, Pige! Faa have elsket som jeg, Faa ville elske som jeg. Men denne min Følelse var forbigaaende. Vel blev et flygtigt Minde tilbage, men ogsaa dette

skal hendæmre, som en blegnende Aftenrøde, saasnart jeg erfarer, at Du har handlet i Overeensstemmelse med Din egen Villie, og haaber at vorde lykkelig. Da vender jeg mig til Verden igjen, for, ad en af dette Livs mangfoldige Veie, at sørge for min Fremtid. Kun een Trøst ønsker jeg at tage med mig, denne nemlig, at De er tilfreds, eller dog tænker at vorde det."

Saa lød mit affendte Brev. Og nu — slaae til, giv mig Dit dødelige Haandslag! Klokken tolv i Nat gaaer jeg paa Kirkegaarden. Kom mig saa imøde. Tryk Dine klapprende Been paa mit brændende Hjerte, at det kan stivnes under Dødens Kulde, og forgaae. — Trøst vilde jeg give hende, hende, som ingen Trøst har buden mig! Jeg vilde ringe med Fredsklokken for hende, medens Jorden brændte under mig og Flammer gjennemblussede min Sjel! Dog kunde de ikke fortære den. Sorgen svøber den i sit fugtige Klæde, som er saa gandske gjennemdrukket af Taarer, at Lidelsens Flamme forgjæves stræber at stikke den i Brand.

Budet nøler længe — saare længe! Hvad kan dog holde ham tilbage? Jeg staaer ved Krateret af et sprudende Ætna, og det tordner og hyler, og stønner, og lyner i Dybet.

Nu ligger Brevet for mig — hvad monne det indeholde? Det er det afgjørende Kort for et heelt Livs Spil. Hjerter-Es eller Sparti? Glæde eller Død? — Nu, hvi frygte den sidste? Saa treffer Dig ingen Hagelbyge meer; saa lider Du ei mere Helvedqval i onde Ahnelser. Døden er stærkere end Helved. — Skal jeg brænde Brevet ulæst? — Feighed! Nu er det skeet! — Seglet er brudt.*)

*) Her fandtes følgende Brev indheftet.

„Min Ven!

Den Maade, hvorpaa man behandler mig, giver mig Ret til at modtage og læse Dit Brev. Jeg troer, Du er lykkelig, eller dog nærved at vorde det, thi Du synes jo saa rolig. Og denne Bevidsthed er den største — eller, oprigtig talt, den eneste Trøst, som følger mig ind i min jordiske Fremtid.

Man har betjent sig af mangen afskyelig List mod os. Gud, hvor ulykkelig er jeg bleven derved! Nu først har jeg erfaret Alt, nu, da ingen Hjelp er mulig mere.

Blandt andre af Leyonbraak henkastede Papirer fandt jeg et Brev fra en kongelig Exekutor, da gik et stort Lys op for mig.

For at bringe mig til en Forbindelse med h a m, jeg dengang foragtede, men nu hader og afskyer, maatte de først og fremmest søge at fornedre Dig. Hvorledes det egentlig gik til dermed, er mig ubekjendt. Jeg hørte blot tale om, at Du havde overfaldt min Onkel i hans egen Stue, og at kun hans Tyendes Bistand havde frelst ham af Dine Hænder. Man førte mig til en gammel Frøken Leyonbraak, hvor hvert Ord, jeg hørte, var en Lovtale over hendes Brodersøns fortræffelige Egenskaber og over hans ømme Kjærlighed til mig. Paa dette afsides Sted saae jeg, i lang Tid, intet andet Menneske, og mit Livs Eensformighed afbrødes kun ved Breve fra min Tante, af hvilke ethvert indeholdt noget Ondt om Dig. Dog erfarede jeg tillige, at Du opholdt Dig der i Egnen. Jeg fandt Beroligelse deri, og glædede mig over Din Troskab. Derimod gjorde det mig ondt, at Du hverken skrev til mig, eller svarte et Ord paa mine mange til Dig afsendte Breve.

Endeligen, en Søndag, hørte jeg med den høieste Forfærdelse oplæse et Stikbrev, som var udsendt efter Dig. Jeg segnede om; men Frøken Leyonbraak opmuntrede mig med den Nyhed, at Du havde stjaalet! — Ikke veed jeg, hvad jeg

gjorde eller sagde den hele Dag. Men Morgenen efter spurgte min Fangevogterske mig, om jeg ikke vilde ledsage hende til en Bekjendt. Jeg glædede mig til at see et fremmed Ansigt, ja til at høre noget om Dig. — Den Første jeg mødte, var Dig selv! Jeg tabte al Bevisthed ved dette Syn. Paa Alt, hvorom man spurgte mig, svarte jeg: Ja! Omsider stak Capitainen mig en Ring paa Fingeren, og derpaa sagde de Alle, nu var jeg forlovet.

Endnu veed jeg ikke, hvorledes det gik til, thi for mig er den hele Tid en forvirret Drøm; og kun saameget husker jeg, at min Tante en Dag gav en stor Fête, og man gratulerede mig, som om den gaves for min Skyld. Forbarmende Gud, hvorledes vaagnede jeg! Man klædte mig som Brud, og da de satte Krandsen paa mit Hoved, kom min Bevidsthed tilbage. „Nei! raabte jeg: aldrig vorder jeg hans Hustru! Før vil jeg døe!" Da flokkedes de Alle om mig — min Onkel og mange Andre, som erklærede, nu var det for silde at sige Nei. Da hengav jeg mig i ydmyg Resignation, og taug. Dit Billed opsteeg for mig — men jeg vilde ikke tænke paa Dig. Hvor tør Du tænke paa h a m, en Forbryder, vanæret, fængslet! saa sagde jeg til mig selv. Men mit Hjerte hvisked sukkende: han er uskyldig! -- Ak, hvi har jeg ikke agtet paa Hjertets Røst! Er han uskyldig, sagde jeg i min Sjel: saa maa den Gud, som beskjermer Uskyldigheden, aabenbare det. Med denne Tanke gik jeg til Vielsen. Forgjæves ventede jeg paa et Underværk, og samme Øieblik jeg skulde udtale det afgjørende Ja, fremstillede min grufulde Fremtids Billed sig pludseligt for mine Øine. Jeg besvimede. Da jeg kom til mig selv, var jeg allerede viet. Havde jeg dengang vidst, hvorledes det stod til med Dig, Gud maa vide, hvad der da var bleven af min Fornuft; men Din for-

meente Forbrydelse gav mig Grunde, hvormed jeg stræbte at berolige min Sjel.

Otte Dage efter Brylluppet var der Marked i **. Vi reiste allesammen did. Neppe vare vi didkomne, før Leyonbraak forelagde mig et Papiir til Underskrift. Jeg gjennemlæste det, og fandt en Kjøbekontract om den største af mine faste Eiendomme. Jeg vægrede mig ved at underskrive, men han førte mig med Magt til Bordet, gav mig Pennen i Haanden og førte den, hvorpaa to Personer traadte ud af et Sideværelse og bevidnede, at jeg havde givet mit Samtykke aldeles frivillig. Dagen efter vrimlede det af Jøder og Christne i vor Forsal. Med hver af dem holdt Capitainen og Fru Fjæderstrøm en særskilt Samtale. Jeg saae nu, at man indløste andre Folks Gjeldsbeviser med mit Livs Lykksalighed, og kom til Vished derom ved at læse i Distrikts-exekutorens Brev, hvorlunde det vel ikke var lykkedes ham at fastholde Dig som Tyv, da man allerede var paa Spor efter den virkelige Gjerningsmand, men at i al Fald Retten, paa hans Indstilling, vilde forvise Dig fra Egnen, som en pasløs Person, hvorlunde han altsaa havde opfyldt sit Løfte, og skaffet min Mand Tid til at fremme sin Sag.

Saa var da min timelige — ak, maaskee endogsaa min evige Lykke, ikke det eneste Offer, min Mands Ungdomssynder krævede! Din Ære, vel endogsaa Din jordiske Fremtids hele Lykke, lod han gaae med i Kjøbet. Men — nei, jeg vil ikke gruble mere derover. Ved et helligt, uopløseligt Baand er jeg knyttet til ham — og dette Brev var en Utroskab, hvis han ikke selv havde sat mig i den Nødvendighed, at retfærdiggjøre mig ved en oprigtig Bekjendelse.

Forlad dette Sted for stedse. Jeg ønsker ikke at see Dig igjen. Dog — eengang endnu skal Du faae Budskab fra mig, skjøndt først da, naar alle jordiske Forbindelser

nærme sig deres Ende. Forglem mig, som var istand til, at troe ilde om Dit Hjerte, og bestræb Dig for, at vorde lykkelig. Lev vel!

Maria."

XV.

Nu er det et Aar siden, Du hørte noget fra mig. Og ligesaa længe er det siden, jeg hørte noget fra mig selv. Ja vel længere.

Jeg læste hendes Brev, og tog Staven i Haanden. Rask skred jeg afsted, og saae ikke mere tilbage. Endeligen vare mine Penge slupne og min Kjole meer end luvslidt. Da laae en Landsby for mig. Jeg gik ind, og da jeg havde fundet Sognefogden, spurgte jeg ham, om man ikke havde Brug for en Skolemester, som intet videre begjerte, end saamegen Spise som man behøvede for ikke at sulte ihjel, og saamange Klæder som man maatte have for ikke at fryse ihjel. Efter nogen Betænkning tog han mod mit Tilbud for otte Dage. Jeg holdt min Prøvelektion, og den lykkedes. Man anviste mig et afsides Kammer i Byen, og jeg spiste paa Omgang hos Bønderne. Bønderkonerne mene at have udfundet, jeg er en Student, som egentligen skulde have læst sig op til Sogneherre, men ved den Leilighed har studeret saa ufornuftig svært, at Hovedet blev gandske forbrudt derved. — Huusmødrene have foræret mig mere Lærred, end jeg kan bruge, og Smaapigerne have givet mig langt flere røde og grønne Strømpebaand, end jeg er istand til at opslide i hele mit Liv.

Men Hovedet er det ikke, som vorder forbrudt paa En, naar man skal læse sig op til Sogneherre — det er

Hjertet. Og om det nu brast? Velan, hvad er det mere! Mon ikke en brusten Klokke ogsaa kan kalde den fromme Menighed til Kirke?

Apropos! Vi have ogsaa en blind Spillemand her i Landsbyen. Med ham har jeg drukket Broderskab. — Men hvad Blomsterne synge, forstaaer dog min blinde Broder Spillemand endnu ikke saa ret, skjøndt han ofte sidder midt iblandt dem. De synge Kjærlighedssange for Sommerfuglene, og Drikkeviser for Duggen. De stakkels Smaae, saa berusede som de ere af Elskov og Drik, mens Slibestenen snurrer rundt, og man allerede hvæsser Leen! Ak, men Døden forsømmer vel at hvæsse sin — eller maaskee jeg er saa vissen og fortørret, at Døden ikke agter det Umagen værdt, at svinge den over mig. Jeg lytter nøie derefter — ingen Slibning lader sig høre. — Vidste jeg blot, hvor Døden har sin Slibesteen — der vilde jeg hen, jeg vilde tigge noget af det Vand, som Tiden gyder paa Stenen, hvorpaa Døden hvæsser sin Lee. Det maatte vederqvæge inderligt!

Ofte tyer jeg om Natten Klokken tolv hen til den sidstopkastede Grav paa Kirkegaarden. Her vil jeg begrave min Erindring, men jeg bliver aldrig færdig dermed. Hver Tanke om hende, som jeg ikke kan nævne og ikke vil nævne, er en stedse blussende Naphta, som varmer og nærer mig.

Nu har jeg ikke Tid mere, thi min blinde Broder har lovet mig at anstille et Forsøg paa, baglænds at spille Paul Gerhards Psalme: Nu hvile Mark og Enge. Farvel da!

XVI.

Jeg sidder og grubler og grubler, og lægger Tanker paa Forhaabninger, og disse fortæres af Tankerne. I den lange Nat fryse mine Ahnelser tildøde; de kunne ikke finde Ly mere i noget levende Bryst.

Op mod Himlen drager det mig; der vil jeg feire Løvsalsfesten. Kjøling vil jeg søge under Salems Palmer.

XVII.

Svartebohl.

Som en Ugle sad jeg ved mit Kammervindue, og skjøndt mit Liigraab gik i det Uendelige, vilde dog Ingen indfinde sig med Liigskjorten. Menneskene omkring mig saae ud som Græsblomster allesammen; derfor maatte jeg til Staden, for dog igjen at see Tulipaner engang, jeg mener, ret pyntelige Tulipaner, og giftige Riddersporer.

Saa sprang jeg da hen til Staden, og løb omkring der og gabede mig endelig syg. Hør til! Først saae jeg dumme Bønder, der vilde see ud som Herrer, og dumme Herrer, der Alle lode sig kalde Statspapiirsspekulanter. Og en gruelig Mængde Jomfruer var der, som — ak nei! Derover kan jeg ikke lee, ikke spotte.

Alle Forhold mellem mig og den fornemme Verden vare løste, og det formedelst de grønne og røde Strømpebaand, jeg bar i stor Mangfoldighed. De vare mig jo givne af gode Hjerter; gode Hjerter ere ogsaa eenfoldige Hjerter. Men Enfoldighed er det, den fornemme Verden skyer. Altsaa: Farvel, du fornemme Verden!

Allevegne saae jeg mig om. Mit Øie søgte Spardame. Mit Hjerte — ak, torde det vel søge?

Solen dalede, Dagens Helt var slagen, og Nattens forenede store Armee havde indtaget Himmelhvælvingen. Folk listede sig ind i et Huus. Jeg gik ogsaa derind. O, en fortræffelig Menighed! Capitain Leyonbraak gjorde Tjeneste som Offerpræst. Han sad ved Alteret, og holdt Kongernes Bog i sin Haand. Paa det grønne Tæppe lagde han Bogen og oplod den, og det bares mig fore, som om han læste noget, der lød ret græsseligt og vanvidopvækkende. Og trindtomkring stode, i tætsluttet Kreds, tobenede Øxne, Ræve, Gedebukke og mange andre Dyr. Men deres Øine fulgte Ypperstepræstens sagteste Bevægelse, og han saae omkring med smilende Blikke. Guldet paa hans Krave var forsvunden; han havde vel tiltusket sig mere Bly derfor paa sine Kinder.

En gammel Mand talte med en ung Buk; men Bukken stødte om sig med Hornene. Derpaa sagde den Gamle: „Nu, saa bliver jeg da stille!" og satte sig paa en Stol ved Døren. Jeg stillede mig bagved ham. „Gode Ven! tiltalte han mig: Hvad vil Du her? Gak Din Vei, og sig Ingen, at Du har været i dette Sodoma. Jil herfra! Nøler Du forlænge, er Du forloren!" — „Gamle Herre! tog jeg Ordet: Jeg har lidt meget og fornægtet mig selv paa mange Maader, og fældet utallige bedske Taarer. Men af al den Tummel har jeg reddet det hellige Banner, smykket med den himmelske Jomfrues Billed. End er min Fane sneehvid, som en reen Samvittighed. Nu sidder der rigtignok en klapperbenet Dæmon ligeoverfor mig!

Hu!" — „Jeg forstaaer Eder ikke saa ret! sagde den Gamle: Men mener I den Herre hist ved det grønne Bord, da har I sikkert ikke Uret. Hans Digten og Tragten gaaer kun ud paa, at forføre Ungdommen, og ulykkeligviis lade ogsaa ældre Personer sig forlede af ham. Alt ere Mange blevne ødelagte ved ham, med Kone og Børn. Nu reiser han med en Kaffeskjenkerske omkring paa Markederne, medens hans ulykkelige Kone —

Da jeg nu begyndte at synge:

„Uskyldig var hun som et Lam.
Og aldrig en Sjel hun bedrøved" —

skreg Leyonbraak: „Stille!" Og adskillige ædle Seiervindere over Skamrødme og Ret raabte det efter ham. „Hans Kone? spurgte jeg den Gamle: Hvor i Verden er hun? Jeg mener hende, som er bleven hans Kone?"

„Den Stakkel, fortalte den Gamle: ligger syg i en Landsby, en halv Miil herfra. Hun har havt stor Formue, men den blev snart sat overstyr. Da Hr. Majoren begyndte at reise omkring paa Markederne, vilde hun tilbage til sine Slægtninger. Men disse vilde ikke tage imod hende. Hun maatte altsaa opsøge ham igjen — han var just her dengang. Hvad der foresaldt ved deres Møde, veed jeg ikke, hun har aldrig villet tale derom. Men vist er det, at hun en Aften kom gandske blodig til den Landsby, hvor hun nu er. Der har hun længe ligget syg, og ligger saa endnu. Hun vækker Alles Medlidenhed. Jeg og min Kone have besøgt hende noglegange."

„Min Gud! raabte jeg: Hvor syndigt har jeg bortkastet, hvad de dæmoniske Mennesker bøde mig! Men

Kirkegaarden for forulykkede Pillegrime — den have de kjøbt. Det seer jeg nu vel!" Jeg styrtede ud, trak min Skjorte af, og solgte den for to Daler. Med dem traadte jeg til det grønne Bord. Den gamle Mand iilte efter mig, og greb min Arm. „Veed Du, hvad Du gjør?" advarede han mig. Derpaa svarte jeg: „See Herre, see mit nøgne Kjød under Vesten her. Det er min Skjorte, jeg spiller for. See ikke saa stud-sende paa mig, fromme Herre! Antag, det har været min Liigskjorte. Den vorder jo saa et Rov for Liigor-me og lignende Kryb. Nu skal Herren strax see, hvorledes Majoren vil styrte sig derover!" — „I er syg, Herre! Lad mig følge Eder hjem!" sagde den Gamle. — „Ja, tilvisse er jeg syg, svarte jeg: dødssyg! Men jeg kan ikke døe. Forstaae mig ret, Herre: det kommer af, at jeg ikke lever. Engang levede jeg, dengang nemlig, da Solen skinnede over mit Hjerte. Men en ond Ol-demoder, behængt med forgyldte Følelser, havde Magt over min Sol, og druknede den i Taarer, for at hendes Hankat kunde spise stuvede Roer. Seer I Hr. Majo-ren hist? — Men her staaer jeg, og glemmer min Hund. Maaskee kan den gjøre Konster. Eins! Zwei! Drei! Apport!" Og dermed laae mine Penge paa Bor-det, og Spardame derover.

„Spardame har vundet!" sagde Major Leyonbraak. Jeg bøiede en Paroli i Kortet. — „Damen har vundet alle fire Gange!" sukkede Majoren efter sluttet Taille. „Jeg forlanger ingen Udbetaling, sagde jeg: dermed kan det beroe til næste Taille." — „Det er en gandske mærkværdig Tour, Damen tager idag!" sagde Majo-ren, da Kortet vandt sjette, syvende, ottende Gang.

„Den Bonde har en Helvedes Lykke!" raabte En. „Vælg et andet Kort!" sagde en Anden. „Tag Dine Penge og gaae!" bad mig den Gamle. „Det er en forrykt Skolemester! hviskede Nogle. „Attention!" bød Leyonbraak, og Spillet gik videre.

„Det var niende Gang!" sagde Leyonbraak, da Damen atter vandt. Adskillige lode sig deres Penge udbetale. „Modtag Betaling, thi Banken er sprængt, hvis De vinder!" tilhviskede mig Nogle. „Stille, stille!" stønnede Leyonbraak. „Stille!" gjentonede Flere. „Jeg beder Dig, hold op!" sagde den Gamle. „Bruden eller Døden!" hviskede jeg, og Spillet gik videre.

Endnu laae min Spardame stille paa Bordet. Kun fire Kort var der i Bankørens Haand. „Ti Points, at Damen vinder!" raabte En. „Halvtreds, at hun taber!" skreg en Anden. „Attention!" stønnede Leyonbraak, og gjorde en sagte Bevægelse med Haanden. „Spar-Ti!" vedblev han. — „Hu, den betyder Døden!" raabte jeg. Majoren gjorde endnu et Par umærkelige Bevægelser med Haanden, og raabte triumpherende: „Spardame har tabt!" — „Ja, du Amorino med Ravnevinger! skreg jeg: Hun har tabt. Og det er ikke førstegang du har bestjaalet hende!" — „Falsk Spil!" raabte nu adskillige Stemmer. — „For Fanden, mine Herrer, sagde Majoren: det er Schenander, jeg kjender ham, det er en gal Student. Han har været hæftet engang som mistænkt Tyv." — „Ja, Du Guds Barn! svarte jeg: Schenander er jeg, men for mit Ravns Skyld kan Ingen slaae mig ihjel, skjøndt der vel gives visse Prindser, som sligt er hændet. Hæf-

tet har jeg været, at Du desto lettere kunde overtræde et guddommeligt Bud. Dog: At stjæle og lyve, er Moerskab for Tyve!"

„Mine Herrer! skreg Leyonbraak nu: Tillader mig at tale!" — „Stille!" raabte Adskillige. Og nu begyndte han at tale: „Baron Gyllenook har seet" —

„Han har seet og han har hjulpet Dig — afbrød jeg ham: han har hjulpet Dig, atter at frarane hende, Du har lovet at elske i Held og Nød, en Skillings Penge. Hendes Kort var det, jeg satte paa. For hende var Gevinsten bestemt. Min Liigskjorte laae for Dig paa Bordet. „Forbarmende Gud, lad den bringe hende Brød og Lægedom, hende, som ligger og hungrer paa sit Sygeleie!" saa har jeg bedet ved mig selv. — Vee Dig og mig, hvis vi mødes endnu engang!"

Alt blev stille. Leyonbraaks Læber fortrak sig til begge Sider, men Ordet forstummede paa hans Tunge. „Kaster den Bondetamp ud!" peeb En. „Leyonbraak maa herud! Han har spillet falsk!" lød det fra den anden Side. Der blev en vild Larm. Jeg trængte mig igjennem, ud i det Frie. Det kostede mig ikke stor Anstrengelse, thi de Fleste vege gysende tilside for mig, som for et Spøgelse. Nu er jeg kommen i den vide Verden. Og derfor sidder jeg nu her hos en Kulsvier.

Havde man ikke forraadt Dig, allerskjønneste Spardame, saa havde Du nu Penge nok til en Smørgrød: Nu maa Du holde Dig til Vandgrøden. Thi selv har jeg intet Mere; jeg har ikke engang Skjorten paa Kroppen. —

Nu velan! Skjorten paa Kroppen? Hvor staaer det da skrevet, at Kroppen skal have en Skjorte? — Min bedste Ven, hverken havde Du nogen paa, da vi sluttede vor Broderpagt, og endnu mindre bar Adam nogen, da han i utallige Menneskers Navn, tilraabte Paradiset det sidste Farvel.

XVIII.

Gode Pige! Tanken om Dig bliver mit Afskedshaandtryk fra Verden, og min første Hilsen til Evighedens kjærlighedsfulde Hjerte. Over tusinde Gange har Solen vakt Menneskene til Frygt og Haab, og det kongelige Akademie har ladet en Almanak rulle hen over en anden, siden jeg saae Dig førstegang. Imidlertid har jeg mættet mig med Hovmod og med Smerte, med Indbildskhed og med Jammer. Men aldrig var mig det reneste Offer for Dig for dyrt; Dig gjaldt mit Suk til den Evige ved Midnatstid, Dig gjaldt min Taare i Morgendæmringen. Men en giftig Drage borede, med sit: „Attention!" sin Tunge gjennem mit Jispandser. Jeg udholder det ikke længer. Epaminondas drog Spydet af sit Bryst og døde, da han hørte, Slaget var vunden. Min Kamp er forloren, og fra alle Kanter vrimle Oberst Leyonbraaks Pandurer frem, for at plyndre Bagagen. Lad dem tage det Hele.

Nu valfarter jeg til Jerusalem. Elskede Brud! Noget Stort maa jeg dog nødvendigen foretage nu. Men først vil jeg see Dig. Mine Ahnelser omsvæve mig paa Ravnevinger, og Skyerne ere svangre med Hagel og med Taarer. Det er ikke Ret, at frastjæle Dig Dit Niobe-Blik, det veed jeg vel; — men tilgiv

mig det! Mit Hjerte er svagt. Og siden vil jeg danne den harmløse Sorgs Statue.

O! — saa hør dog op, Du barmhjertige Sjel! Det er jo Din sidste Sommeraften, og Du vil feire den med Sneebolde og Jisstumper? — Nik op til Luftens venlige Sangere, og kys paa Fingrene ad Lilierne. Mal Dig et Liv af lutter Fødselsdage og Bryllupsnætter, og sammenknyt dem med Krandse, plukkede paa de Uskyldiges Grave. Fyld Dit Hjerte med elskende Tillid, og syng en Maivise for Din nyoplivede Følelse. Endnu engang faaer Du hende jo at see! Nu maa Du heller ikke ønske Noget mere. Behøver Du da Mere? Er da ei den Elsktes Blik og den Elsktes Minde den hellige Olie, hvormed vi indvies til et bedre Liv? —

Selv ham kunde jeg nu tilg— — — —
— — — — — — — — — — —
— — — — —

Da Brevvexlingen ophører her, har man, for nogenlunde at tilfredsstille Læseren, søgt at fylde Hullet ved Efterretninger om Schenanders Adfærd, hvorved hans Indesperrelse i Daarekisten foranlediges. At dette ikke kan skee fuldstændigere, kommer deraf, at man kun forefandt Brudstykker af et Slags Politie-Undersøgelse, hvoraf følgende er et Uddrag:

Udtog af en Protokol, holden af *** i Vester-Telge, paa de efterfølgende Dage af Januar og Februar Maaned, 18**.

Den 25de Januar.

Retsvagtmester Høksteen og Raadstuetjener Olaf Lindqvist deponerede at de havde afvigte Aften mødt en fremmed Mandsperson paa Gaden. Han var kommen dem fordægtig fore, hvisaarsag de havde spurgt om hans Pas. Men da han herpaa havde givet usikkre og underlige Svar, havde de funden sig beføiede til at bringe ham i sikker Forvaring, saameget mere, som de af hans Taler og Geberder havde kunnet formode, at han havde Kundskab om det her i Staden begangne Barnemord.

Herpaa fremtreen for Retten bemeldte Mandsperson, som var over sex Fod høi, undersætsig af Bygning, brunn af Øine, sort af Haar (dog mange graae iblandt), desligest med blege Kinder og indfaldne Læber. Hans Klædedragt bestod i en gammel graa luvslidt Kjole af hjemmegjort Tøi, samt snevre gule Beenklæder. Paa Hovedet havde han en sort Hat, og skjøndt han hverken havde Skjorte eller Strømper paa, bar han dog røde Strømpebaand under Knæene.

Adspurgt om Navn og Haandtering, svarte han, han hed Gotthardt Basilius Brakander, og var Extra-Profos ved det kongl. Liiglarve-Regiment. Formanet til sandfærdigt Udsagn, gjentog han sin første Erklæring, med den underlige Tilsætning, at han nys havde holdt en Standret over Premiermajoren ved dette Regiment. Hvad det begangne Barnemord angik,

yttrede han med en Ligegyldighed, der ikke kunde andet end forraade ham som Deeltager i Forbrydelsen, at han derom ingen Oplysning kunde give, da hans Marie, saavidt han vidste, aldrig havde født noget Barn. Ellers havde han vel været istand til at lade Barnet følge efter Faderen.

Herpaa blev den allerede før mistænkte Tjenestepige Marie Frøbusk fremkaldt, uden at man dog kunde formaae hende til den Bekjendelse, at hun nogensinde havde staaet i Forbindelse med den ubekjendte Mandsperson, endsige at han skulde have været hende behjelpelig ved noget Barnemord — meget mere nægtede hun det Altsammen paa det Bestemteste. Nu bleve Begge, den saakaldte Brakander og Pigen Frøbusk alvorligen formanede til, at bekjende Sandheden; hun blev standhaftigen ved sit forrige Udsagn; Brakander derimod gav, med mistankevækkende Heftighed og gandske rød i Ansigtet, Følgende til Protokols, Ord til Andet:

„Ja, jeg forsikkrer, at han skjød efter mig! Derfor slog jeg ham ihjel. Men Ingen var tilstæde, som kunde seet det, undtagen min intime Ven med de sorgrønne Haar. Han hvilte saa lifligt under Træerne, medens den Ihjelslagnes Blod størknedes. Men deraf blev en Drage, som bar det brustne Hjerte paa Spidsen af sin Skorpionhale. O vee, du Morder! Men meen ikke, at kunne skade Stjernerne. Thi saa vil Maanen kaste Stene efter dig, saa store!" —

Man sagde ham, at han maatte ikke spilde Tiden længer, da han nu engang havde bekjendt Mordet, dog uden at nævne de nærmere Omstændigheder ved

Gjerningen — om Barnet maaskee var myrdet i Skoven og siden kastet i Vandet — men herpaa yttrede Brakander med megen Frækhed, han havde slet ikke begaaet noget Mord, aldenstund den Person, hvorom Talen var, slet ikke havde levet, aldrig havde været beboet af nogen Sjel, men kun havde været den sammenfrosne Mumie af en Abe, der med kongelig Fuldmagt var bleven baaren til Graven af to plumpe Amoretter, som man havde formet af forslidte Statspapirer.

Da den saakaldte Brakander hverken ved Formaninger eller Løfter var at bevæge til nævne sit egentlige Navn og sin virkelige Stand, samt til at bekjende sin Forbrydelse, — det Eneste, man bragte ud af ham, var den underlige Yttring, som slet ikke passede til Spørgsmaalene, at han, da han var Barn, havde leget med Lilier, men nu legede han med Dødningbeen — saa fandt man for godt, at lade ham bringe tilbage til Fængslet og at opsætte Forhøret til næste Torsdag. Imidlertid paalagdes det Stadsvagtmesteren, at holde skarpt Øie med ham, og ved Mildhed søge at bevæge ham til at aflægge en oprigtig Bekjendelse og tilstaae sine mangfoldige Misgjerninger.

Vi afbryde her Aktfragmenterne med den Beretning, at et Udbrud af Raserie, hvori den ulykkelige Zacchæus (som nu kaldte sig Brakander) faldt, omsider bragte hans Dommere til den Overbeviisning, at de her ikke havde at gjøre med en Forbryder, men med en Vanvittig. Man opdagede desuden, at hverken han eller den anklagede Tjenestepige var skyldig i den Forbrydelse man be-

skyldte dem for. Da han imidlertid, skjøndt med forvirrede og modsigende Ord, havde anklaget sig selv for et andet Drab, søgte man at udfritte ham desangaaende, og engang gav han følgende Svar:

„Ikke var det min Hensigt, at myrde ham. Men da Majoren skjød, gjorde Cerberus et Bid i mit Hjerte, og derover blev jeg vandsky, hvilket jo kan times Menneskker saavelsom Dyr. I Begyndelsen havde det blot været min Agt, at bevæge Sparkonge til at rykke ud med Strømper til Spardame. Men samme Konge snoede sig, som en Slange, ud af mine Hænder, og skjød — og Kuglen peeb mig tæt forbi Panden — og da stemte den onde Aand sin Fiolin, og spillede op, og der begyndte en græsselig Dands. Jeg dandsede vildt — o endnu langt vildere, end da jeg valsede med mig selv paa min Vens Grav. Sparkonge derimod laae stille paa Jorden, som forhen Spardame paa det grønne Bord før Majoren slog Volten. See, I Herrer, det var, i det Hele taget, Historiens Gang." —

Den Ulykkeliges Breve til hans døde Ven, som han en Tidlang, med al Vanviddets græsselige Skarpsindighed, havde holdt skjulte, bleve omsider opdagede. Deraf erfarede man hans egentlige Navn, samt de nærmere Omstændigheder, og efterforskede i den angivne By, om Leyonbraak virkeligen var ihjelslagen. Men han havde blot kastet sig til Jorden som død, for at redde sig af den Rasendes Hænder. Saa lød hans Udsagn. Men det er sandsynligere, at Skræk for den Gale og Bevidsthed om egen Brøde havde kastet ham i en Afmagt, som lignede Døden.

Nu bragte man den vanvittige Schenander i Daarekisten. Herfra erfarede man siden, af Opsynsmandens Beretninger, Følgende:

I Begyndelsen viste Schenander sig ubøielig og stivsindet, indtil han en Dag saae Opsynsmandens Datter plante Blomster; paa sin Begjering fik han Tilladelse til, at gaae hende tilhaande derved. Fra den Tid af forandredes hans Forhold gandske og aldeles. Han søgte Sysselsættelse, og pleiede enten at arbeide i Haven, eller at skrive. Alligevel viste hans Sindsforvirring sig stundom paa en umiskjendelig Maade, naar han, i de allerforunderligste Udtryk, tiltalte Blomsterne, eller Fuglene og Skyerne, undertiden ogsaa Frostblomsterne paa de vinterlige Vinduesruder.

Et sindssvagt Fruentimmer i Anstalten spurgte en Sommeraften, hvad man kaldte de skinnende Torbister, som just begyndte at lyse. Rask gjentog Schenander det samme Spørgsmaal. Tilfældigviis svarte En hende: „Sanct Hans-Orme!" medens en Anden nævnte det ligeledes brugelige Navn: „Sanct Maria-Orme." Formodentligen forbandt hun ligesaa sødtsmertelige Erindringer med Navnet „Johannes," som han med Navnet „Maria." Begge gjentoge de hørte Toner med sælsom Henrykkelse, og man frygtede næsten, at de skulde komme i Strid derom. Men pludseligen sagde Schenander til hende med venlig Mine: „O, Du Maria-Lys!" og hun gjentog ligesaa blidt: „O, Du Johannes-Lys!" og fra den Stund af samtalte de To ofte i al Fortrolighed, som Broder og Søster. Ogsaa kaldte han hende stundom „Maria-Maane," og hun ham igjen „Johannes-Maane," hvorpaa da Begge

pleiede at fortælle hinanden om de deilige Sole, de egentligen bare i deres Tanker. Gjensidigen blev deres Venskab stedse stillere, stedse ømmere. Man erfarede derhos, at de aldrig kunde have kjendt hinanden, før de samledes i dette Elendighedens Huus.

Engang var et blegt, temmelig fattigklædt Fruentimmer kommen til Opsynsmanden, og havde spurgt efter Schenander. Da han, paa denne Tid, viste sig gandske rolig, førte man den Fremmede til ham. Aldrig saasnart saae den Ulykkelige hende, før han styrtede paa Knæe og foldede sine Hænder; ja, det var næsten, som om han bad til hende. Hun sank i Afmagt derved, og man maatte bære hende ud, da Schenander ikke var at bevæge til at staae op.

Den Fremmede gik strax bort, saasnart hun kom til sig selv igjen; dog lovede hun, oftere at spørge til den Ulykkelige. Men det skete ikke. Opsynsmanden har bragt i Erfaring, at det var en Officeersfrue, og at hun døde kort efter sit Besøg i Daarekisten.

Men Schenander viste sig herefter som en aldeles Rasende. Han led fuldkommen Vandskræk, hvortil, efter hans Udsagn, en ond Aand twang ham. Iøvrigt talte han ikke med Nogen mere, undtagen med hende, som han pleiede at kalde „Marialyset."

En Morgen fandt man ham rørt af Slag og stridende med Døden. Paa Bordet laae følgende Brev:

Til Hr. Regnbue.

S. T. P. P.

Min broderlige Borgen!

Saa kommer da Terminen langt om længe. Og Du staaer med Munten i Haanden, for at løse Din Under-

skrift. Jeg seer Dig glindse i Din festlige Dragt, vævet af mangefarvede Taarer. Solen kysser dem op og af Solen leve de. Ogsaa vort Liv er intet Andet end en Bane af mangefarvede Taarer. Haab kysser dem op, og af Haab leve vi. Uendelige Haaben! Kjæde af Taarer og Ønsker — Du vorder jo saa mørk! — Nadveren er ude; Gjæsterne længes efter Søvn. —

— Jeg saae hende, og sank paa Knæe for hende. Intet talede hun — men jeg talede. Thi Talen er det levende Gran i denne Masse af sammenæltet Støv. — Men Englene trænge vel ikke dertil. De ere jo ikke Støvets Børn. —

— Jeg har nydt min Pillegrimsnadver. Lad det være den sidste, forsørgende Engel, og mæt mig herefter med Manna! —

Alt er mit Englebilled svævet op i det Høie. Ved Nattetid saae jeg de hvide Uskyldsvinger flagre mod Himlen. Vel kjendte jeg hende igjen. Hun fløi Troens og Kjærlighedens Bane. Støv-Ædderen har sin Ret forloret. Alt er løst og fredet. Op, op! Til Lykke! O, nu gjelder det!

Ier Du ogsaa op nu, hvide Sommerfugl? Du glemmer jo Roserne! Men deri gjør Du vel. Verdens Kjærlighed er rød, thi den udsletter Blod med Blod. Op, nøl ikke! — O, foransvævende Veivi serinde! — Den Evige gjengjelder." — —

Kjøbmandsdatteren.

En Fortælling af den sicilianske Historie.

Camiola Turinga var den deiligste Mø i Sicilien; hun var ligesaa berømt for sin Skjønhed, som hendes Fader for sin Rigdom. Men i det fiortende Aarhundrede opveiede Guld ikke Fødselen; skjønt derfor Alle hyldede Camiola's Skjønhed ei mindre end de higede efter at arve den gamle Turinga's Penge, havde dog Kjøbmandsdatteren ingen andre Beilere, end unge Mænd af borgerlig Stand, eller høibaarne Vellystlinger, som stode i saa slet Rygte, at man intet Øieblik kunde betænke sig paa at give dem Kurven. Camiola var sine Forældres eneste Barn, og de hang ved hende med uendelig Kjærlighed; hun havde nydt en ligesaa god Opdragelse, som nogen adelig Frøken paa den Tid, og besad, i udmærket Grad, mangfoldige Talenter og aandige Fortrin. Hvad Under da, om hun tænkte lidt høit, og meente, at alt dette vel var istand til at opveie hendes borgerlige Byrd? En Tidlang forblev hendes Hjerte urørt, men omsider skulde dets slumrende Følelser vækkes paa det meest levende.

Prinds Orlando, den regjerende Kong Pietro's yngste Broder, kom tilbage fra et langt Besøg, han havde gjort den arragoniske Green af sin Familie. Ved sin personlige Tapperhed i mangt et Feltslag mod Saracenerne havde han skaffet sig et Navn. I Arragonien havde hans Elskovseventyr næsten vakt ligesaa megen Opsigt, som hans Heltebedrifter, men i Sicilien havde

man kun hørt tale om hans krigerske Daad. Camiola Turinga's Skjønhed, Stolthed og Ufølsomhed var næsten det Første, han ved sin Hjemkomst erfarede; hans Nysgjerrighed vaktes i høi Grad, og han higede efter en Leilighed til at tilfredsstille den.

Ved en Hoffest saae han førstegang den fortryllende Camiola som Tilskuerinde. Hendes Skjønhed gjorde et ubeskriveligt Indtryk paa ham. Dog loe han ad det, man kaldte hendes Knipskhed, og svor i Løndom, at opbyde Alt, for at overvinde den.

Vel havde Camiola et høit Begreb om sit Værd, dog havde hun aldrig, ei engang i sine dristigste Drømme, tænkt paa en Forbindelse med det kongelige Huus. Med bitter, ydmygende Følelse erkjendte hun derfor, at den omme Opmærksomhed, hendes nye Tilbeder viste hende, i Grunden kun var fornærmende for hende; hun skyede den med en Blanding af Stolthed og Beskedenhed, men derved bandt hun endmere den fyrstelige Beiler. Snart overbeviste han sig om, at den Erobring, han havde foresat sig, ingenlunde var saa let, som hans Forfængelighed og hans ringe Mening om qvindelig Dyd havde ladet ham formode. Men det nedslog ikke hans Mod; han besluttede, kun at gaae forsigtig tilværks, og med Flid at udstudere Camiola's Characteer, inden han vovede et afgjørende Skridt.

Men hvor alvorlig end den Modstand var, Kjøbmandsdatteren gjorde ham, følte hun dog, hvor tungt det faldt hende, at væbne sig mod sit eget Hjerte. Det var hende aldeles umuligt, i sin Adfærd mod Prindsen at vise den Kulde, som havde drevet hendes forrige Beilere til Fortvivlelse. Det mærkede den i Elskovseventyr

erfarne Prinds saare vel, og strax besluttede han, at benytte denne Omstændighed til sin Fordeel. Han fortsatte sine Bestræbelser, digtede Vers til den Elskede, bar kun hendes Farve, fulgte hende som hendes Skygge: kort, han gjorde alt mueligt, for at indsnige sig i hendes Hjerte.

Den gamle Paolo Turinga blev vel urolig nu og da — men han stolede paa sin Datters Dyd, og var just ikke utilbøielig til at troe, hvad hans Hustru Nicola paastod, at den første Konge i Christenheden kunde prise sig lykkelig, hvis han fik saa smuk og klog en Jomfru til Gemalinde, som deres Camiola.

Imidlertid gjorde Orlando's aandige og legemlige Fortrin stedse større Indtryk paa Camiola; hendes Hjerte talte jo længere jo høiere for ham, og omsider kom det saavidt, at han af hendes Læber hørte den Tilstaaelse: hun gjengjaldt hans Kjærlighed. Orlando hørte det med Henrykkelse; dog vedblev han at bruge den største Forsigtighed, og undgik omhyggeligen enhver Yttring, der havde kunnet røbe hans sande Hensigt. Han talte om en retmæssig, ægteskabelig Forbindelse, og udkastede tusinde Planer til en saadan, Planer, af hvilke ikke en eneste lod sig iværksætte. Nu og da smigrede han hende med det Haab, at hans kongelige Broder nok vilde lade sig overtale til, i sin Familie at indlemme en Jomfru, der vilde smykke selv den mægtigste Throne.

Men naar da hendes Kind farvedes af høiere Rødme, kjølede han den strax, idet han, ligesom uforsætligen, bemærkede, hvor egensindig og uovertalelig hans Broder var. Hensank hun da i mørk Tungsindighed,

begyndte hun at tale om Selvfornægtelse, opreiste han atter hendes Mod ved den Forsikkring, at det dog sikkert vilde lykkes ham omsider, at aabne Kongens Øine for hendes Fortrin.

Men med alt dette kom han dog ikke en Fodsbred videre. Camiola nægtede ham selv det uskyldigste Kjærtegn, og ikke sjelden forlod Orlando, endnu mere fortørnet over Moderens Aarvaagenhed, Huset i Vrede. De Vanskeligheder, som stillede sig imod hans Forsæt, tjente imidlertid kun til, at opflamme hans Lidenskab endnu høiere. Nu tog han sin Tilflugt til et Konstgreb, der let havde kunnet vorde farligt for den umistænksomme Camiola.

Han stillede sig tungsindig, syg; han forsikkrede, hendes Strenghed vilde styrte ham i Graven, og neppe var Camiola istand til, at nægte den lidende Elsker de Ømhedsbeviser, der, som han forsikkrede, vilde gjengive ham Sundhed og Munterhed. Men hendes Skytsengel vaagede over hendes Dyd.

De Fjendtligheder, som uafladeligen fandt Sted mellem Sicilien og Neapel, begyndte nemlig, just paa denne Tid, at antage en endnu alvorligere Characteer. En stærk neapolitansk Flaade stak i Søen, og udbredte almindelig Skræk paa Sicilien. Nogle Skibe bleve i Hast udrustede til Modværge, og Kongen udnævnte Prinds Orlando til Admiral, idet han paa det bestemteste forbød ham, at indlade sig i nogen ubesindig Kamp med den langt talrigere Fjende. „Jeg veed, Orlando, sagde han: at jeg her paalægger Dig en streng Pligt; men Du maa tæmme Dit Mod, og betænke, at min Krone og mit Kongerige staae paa

Spil. Om kort Tid haaber jeg, at sende Dig Forstærkning, som kan sætte Dig istand til at byde Fjenden Spidsen med Kraft."

Disse Ord lode just ikke behageligt i den dristige Orlando's Øren. Imidlertid havde han længe higet efter en Leilighed til at udmærke sig ogsaa under sine Landsmænds Øine, og dette var den første som frembød sig. Han takkede altsaa sin Broder for den ham skjenkede Tillid, lovede at adlyde, og beredte sig til Reisen.

Camiola hørte dette med al et elskende Hjertes Smerte; dog nedkæmpede hun sin Grædmelse, og hendes Mine holdt sig munter. Hun meente, at hendes fyrstelige Ridder, i den forestaaende Feide vilde gjøre Staten saa vigtige Tjenester, at han vel, som Løn derfor, af sin kongelige Broder kunde begjere og erholde Tilladelse til at formæle sig efter sit Hjertes Valg. Men skjøndt hun, under mange Taarer, sagde Prindsen Levvel, skjøndt hun tillod ham, til Afsked at slutte hende i sin Favn, vægrede hun sig dog standhaftigt ved at indrømme ham den hemmelige Sammenkomst, hvorom han bad hende paa sine Knæe.

Harmfuld over at see alle sine Anslag strande, begav Prinds Orlando sig ombord, og svor høit og dyrt ved sig selv, at den stolte Kjøbmandsdatter ikke skulde undgaae hans Snarer, men komme til at bøde haardt for den Dristighed, hvormed hun havde vovet, at gjøre ham Modstand. Imidlertid fik han ikke lang Tid til at ponse paa Hævn; den neapolitanske Flaade lod sig see, og den kjække Kriger glemte nu alt Andet.

Hvor eventyrlig tapper han end var, vidste han dog at styre sig, naar hans Fordeel krævede det. Denne Selvbeherskelse lagde han ogsaa for Dagen her. Forgjæves udtømte hans erfarne Modstander al sin Krigslist, for at bevæge Prindsen til et afgjørende Slag; forgjæves fordrede hans yngre Kampfæller, at vorde førte mod Fjenden. Orlando styrede roligt sin Cours, vildledte sin Modstander ved snilde Maneuvrer, hindrede ham fra at nærme sig den sicilianske Kyst, undveeg ethvert alvorligt Møde, og borttog hvert fjendtligt Skib, som vovede sig ud af den neapolitanske Flaade.

Denne Fremfærd fortsatte han en Tidlang med største Held. Men de smaae Fordele, han næsten dagligen tilkæmpede sig, forøgede Sicilianernes Mod, og selv den kjække Admiral syntes omsider at hige efter et afgjørende Slag. Bevidstheden om hans krigerske Dygtighed steeg nu til Anmasselse; han begyndte at betragte sin Broders Formaning til Forsigtighed som en Virkning af overdreven Frygtsomhed, og hengav sig den Tanke, at Udeblivelsen af den lovede Forstærkning hidrørte fra Kongens Misundelse, som frygtede hans Magt og Anseelse. Den neapolitanske Admiral gjorde paa sin Side Alt, for at naae sit Meed; han beskyldte Sicilianerne for Feighed, meente, deres Anfører fortjente ikke det Navn han havde som Kriger, og overlod sig, i sine krigerske Bevægelser, til en forstilt Skjødesløshed, som just egnede sig til at hilde Fjenden.

Prinds Orlando gik i Snaren. I et, som han meente, gunstigt Øieblik, vovede han et Angreb paa den neapolitanske Flaade. For silde indsaae han sin Vildfarelse, og opbød al sin Tapperhed og Dulighed,

for at oprette den begangne Feil. Fortvivlende trængte han ind i Hjertet af den neapolitanske Flaade, blev omringet, og, trods den kjækkeste Modstand, saaret og fanget. Dermed var Slaget endt. Sicilianerne flyede i største Forvirring, og Neapolitanerne bleve, for denne stinde, Havets Herrer.

Til Lykke for Kong Pietro og hans Rige, vidste Neapolitanerne ikke at benytte deres Seier. Deres Admiral vendte strax tilbage igjen til Neapel, hvor den ulykkelige Orlando, efter at være bleven ført i Triumph gjennem Gaderne foran Seierherren, blev bragt paa en Fæstning. Derpaa stak Admiralen atter i Søen, for at angribe Sicilien. Men imidlertid havde Kongen truffet de kraftigste Forsvarsanstalter, og Angrebet blev slagen tilbage. Dog var han høiligen fortørnet over sin Broders Ulydighed, der havde givet ham og hans Rige til Priis for den yderste Fare. Derfor vægrede han sig ved at betale de høie Løsepenge, som fordredes for Prindsen. Hverken Fjendens Trusler eller Venners Bønner formaaede at overtale ham dertil, og Orlando syntes altsaa bestemt til, at hensukke Resten af sit Liv, forglemt og forladt, i neapolitansk Fangenskab.

Men forglemt var Prinds Orlando ikke. Et Hjerte var der endnu, som ihukom ham med inderlig Kjærlighed, ham, der ikke var dets Ømhed værd. Budskabet om hans Fangenskab var et Tordenslag for Camiola. Hun faldt i en farlig Sygdom, og hendes Helbredelse var saare langsom, thi Græmmelse forte rede hendes Liv. Saaledes hengik en Maaned efter en anden; Kongen blev ved sin Beslutning, og Prinds

Orlando blev efterhaands forglemt. Kun i den fortvivlende Camiola's Bryst levede hans Minde endnu.

Omsider fattede hun Mod, og begyndte at tænke paa Midler til den elskede Fanges Befrielse. Hendes Faders store Rigdom randt hende straxt ihu, og hun henvendte sig til ham med al et barnligt Hjertes Tillid, idet hun bad ham udrede Indløsningssummen for Prindsen. — Den gamle forsigtige Handelsherre studsede ikke lidet. Ja, havde Kongen samtykket i Prindsens Giftermaal med Camiola, da havde han maaskee opfyldt Datterens Bøn, men ingenlunde havde han Lyst til at opofre en stor Deel af sin Formue for et ham uvedkommende Menneske, saameget mindre, som han, ved et saadant Skridt, maatte frygte at fortørne Kongen.

Pludseligen blev den gamle Paolo Turinga syg, og gik til sine Fædre. Camiola var hans eneste Arving. Neppe var den første Smerte over Faderens Død forvunden, før hun straxt fattede en kraftig Beslutning til Orlando's Befrielse. Læseren vil erfare den af følgende Brev, som hun sendte til Neapel:

„Min dyrebare naadige Herre!

At skildre Eders Høihed de smertelige Følelser, som have ængstet mit Hjerte, siden I forlod Sicilien, vilde være at træde den Agtelse for nær, jeg skylder Eder ei mindre end mig selv. Kun det Haab tillader jeg mig at yttre, at Eders Høihed ikke troer, at være glemt af mig, fordi jeg endnu ikke har kunnet mildne eller forkorte Eders Fangenskab.

Det Uheld, som nys har rammet mig, idet Døden frarev mig min elskede Fader, har nu gjort en Foran-

dring i mine Vilkaar, og den eneste Trøst i min Smerte bestaaer i den Tanke, at jeg nu har Midler ihænde til at udvirke Eders Befrielse. Jeg haaber, ei at vorde miskjendt, fordi jeg tøver med Iværksættelsen af min Beslutning, til jeg har faaet Svar paa dette Brev.

Naar I nemlig, min naadige Herre, under den Betingelse, at jeg betaler Løsepengene for Eder, forpligter Eder til, at række mig Eders Haand for Guds Alter, har jeg det Haab, at Kongen, ledet af sin Retfærdighedskjærlighed, vil ratificere Ægteskabskontracten. Jeg forelægger Eders Høihed dette Forslag til nøiere Eftertanke, og forbliver i Forventning af hastigt Svar,

Eders Høiheds
underdanigste og troeste Tjenerinde
Camiola Turinga.

Som Svar paa dette Brev fik Camiola, ved sit eget Bud, en i gyldig Form udfærdiget Ægteskabskontract, samt et Brev fuldt af Taknemmelighedsog Hengivenheds Ytringer. Saasnart dette Dokument var i hendes Hænder, sendte hun Løsepengene for Prindsen til Neapel, og ventede nu, med en til Angst grændsende Længsel, hans Tilbagekomst.

Længe varede det ikke, inden hun, gjenoplivet af Haabet, fik al sin fortryllende Skjønhed tilbage. Orlando kom, og inden han endnu tænkte paa at fremstille sig for den fornærmede Souverain, iilte han til Camiola, for at bevidne hende sin Taknemmelighed og forsikkrede hende om sin Kjærlighed. Havde hun nogensinde Grund til at være aarvaagen, da var det her. Den vakkre Nicola veeg ikke fra hendes Side.

Efter en Sammenkomst, ligesaa frydelig for den elskende Jomfrue, som utilfredsstillende for den falske, svigfulde Orlando, tog Denne Afsked fra hende, for at begive sig til Palladset. Kongen havde forlængst tilgivet ham i sit Hjerte; men hans Skatkammer var udtomt, og hans Retfærdighedskjærlighed forbød ham, at paalægge Undersaatterne en Skat til Løsepengenes Tilveiebringelse. Nu glædede det ham saare, at Prindsen var bleven befriet ved Privatopoffrelse, og han modtog ham med hjerteligt Venskab.

Da Gjensynets første Henrykkelse var sagtnet, begyndte de Elskende at udkaste deres Planer. Prindsen yttrede, dog i ubestemte Udtryk, at Kongen ikke syntes utilbøielig til at ratificere Ægteskabskontracten. Han bad kun, at hun vilde tøve med dens Fuldbyrdelse, til Sørgetiden var udløben, og deri samtykkede hun hellere end gjerne.

En Tidlang var hun ubeskrivelig lykkelig. Nicola Turinga frydede sig, ligesaameget som hun, ved Prindsens beskedne Adfærd, og da hun alt betragtede ham som Svigerson, begyndte hun at vorde mindre aarvaagen — en Omstændighed, som Prindsen besluttede at føre sig til Fordeel. Atter vovede han nu, at gjøre Fordring paa mangen Frihed, der, efter hans Paastand, tilkom ham som Brudgom, men hun indrømmede ham Intet. Hendes Sørgetid nærmede sig sit Udløb, og Orlando havde nu intet Paaskud mere til at opsætte sit Løftes Opfyldelse.

Omsider besluttede han, at forsøge endnu et Middel, og at stille sig, som om han tvivlede om hendes Kjærlighed. Hans Tvivl kostede hende tusinde bittre Taa-

rer. „I sønderriver mit Hjerte, jamrede hun: men hvad kan jeg gjøre?" — „Vil Du virkeligen gjøre, hvad jeg ønsker, min Camiola? hviskede Orlando: ak, hvor let er det Dig da, at gjøre mig til den lykkeligste Dødelige! Elsker Du mig saa ømt, som Du forsikrer, hvi vil Du da opsætte min Lykke? Hvi under Du mig da ikke allerede nu den Salighed, som venter mig i Dine Favntag?" — Camiolo saae sindsende paa ham et Øieblik. „Jeg forstaaer Eder ikke, Prinds! sagde hun: Jeg haaber, at jeg ikke forstaaer Eder!" — „Her ere vi aldrig uforstyrrede! vedblev Orlando mere paatrængende: Tillad mig, at komme paa Dit Kammer, naar Din Moder sover. Opfyld min Bøn, min dyrebare Pige, og jeg vil betragte Din Tillid som et uimodsigeligt Beviis paa Din Kjærlighed." — Camiola var ikke istand til at tale et Ord. Endeligen udbrød hun med en Strøm af Taarer: „Orlando, min evigelskede Orlando! Siig mig, at jeg ikke har forstaaet Eder!" Han vilde tale hende tilrette, men hun vilde ikke høre ham, og for førstegang skiltes de Elskende i Vrede fra hinanden.

Camiola ventede ham, for at kunne tilgive ham, men een Dag forgik efter den anden, og Prinds Orlando kom ikke. Moderen undrede sig derover, og begyndte at ængste sig; Datteren var bekymret og kunde ikke bære det over sit Hjerte, at røbe Indholdet af sin sidste Samtale med Prindsen. Hun vilde ikke anklage sin Brudgom. Da Moderen imidlertid ikke aflod at spørge og forske, tilstod hun, at Prindsen havde fornærmet hende ved sin alt for frie Adfærd, og nu vaagnede

al hendes tidligere Mistanke. Hun var nu fastbesluttet, paa eengang at erfare Alt, ogsaa det Værste.

Hun begav sig til Palladset, og forlangte at tale med Prinds Orlando. Men han var langtfra ikke saa tilgængelig som hans kongelige Broder. Tjenerne og Hofsindet viste hende tilbage, indtil omsider en Herre kom forbi som kjendte hende og førte hende ind i et Forgemak. Her tøvede hun en god Stund. Langt om længe gik Fløidørrene op, og Prinds Orlando traadte ud, omringet af en Skare Hofmænd. Den gamle Nicola vilde tiltale ham, men han forekom hende, idet han sagde: „Ah, see der! Hvad Nyt bringer I? Angrer maaskee Eders smukke, knipske Datter sin Adfærd mod mig, og har hidsendt Eder, at ndvirke min Tilgivelse?" — „Jeg bringer Eder intet Budskab fra min Datter, naadige Herre! svarte Nicola: Hun veed ei engang, at jeg er her." — „Hvad i al Verden vil I mig da?" spurgte Prindsen. — „Jeg ønsker, at tale i Eenrum med Eders Høihed! svarte Nicola: Jeg beder om en kort Audients." — „Naar I bringer mig et lønligt Budskab fra Camiola, ret gjerne! sagde Orlando: hvis ikke, kunne vi jo ingen Hemmeligheder have sammen, gamle Dame." Ved disse, i en haanlig Tone udtalte Ord, saae han paa de ham omgivende Hofmænd, som ikke undlode, pligtskyldigst at ledsage deres naadige Herres Spog med en skingrende Latter.

Nicola var saare bestyrtet, og mærkede vel, hvor aldeles grundet hendes Mistanke havde været. „Mit Ærinde gjelder rigtignok min Datter! sagde hun:

Vil Eders Høihed ikke forunde mig en Samtale under fire Øine, maa jeg tale i disse Herrers Paahør."

Prindsen gav sit Følge et Vink, at træde tilbage, traadte med Nicola hen i et Vindue, og sagde: „Jeg haaber, at det, I har at sige mig, ogsaa er alle disse Ophævelser værdt." — „Jeg kommer, tog hun Ordet i fast Tone: for at spørge Eders Høihed, hvorfor I, saa kort før Eders Bryllup med min Datter, har ophørt at besøge mit Huus?" — „Er det Alt, hvad I har at sige mig?" spurgte Prindsen. — „Efter min Mening er det Nok til at retfærdiggjøre en Moders Angst!" svarte Nicola.

Da kastede Prinds Orlando Hovedet tilbage, og sagde, saa høit, at Alle kunde høre det: „Jeg troede, at I, som en gammel Dame, havde for megen Erfaring til at troe, at jeg nogensinde havde havt andre Tanker, end at harcellere med Eders Datter i mine ledige Timer. Har i næret anden Mening, da har I høiligen feilet!" — „Og Ægteskabskontracten? spurgte hun harmfuld: Ægteskabskontracten, som Eders Høihed har underskrevet og sendt min Datter, inden hun betalte Løsepengene for Jer?" — „Er at betragte som et Blad fordærvet Pergament!" svarte Orlando, idet han stræbte at skjule sin Skamrødme under en Haanlatter. Hofsindet istemte den, og Prindsen gik bort, uden at værdige Camiola's Moder et Ord mere.

„Mit stakkels bedragne Barn!" Med dette Udraab kastede hun sig, da hun kom hjem, om Camiola's Hals, og fortalte Alt, hvad hun havde gjort, sagt og hørt.

Næste Morgen klædte Camiola sig paa, saare omhyggeligt, dog i dybeste Sorg, og sagde sin Moder, hvorlunde hun havde besluttet, at begjere Retfærdighed af Kongen. Den Gamle ledsagede hende.

Det var just St. Peders Fest, og Camiola begav sig med sin Moder ind i den Kirke, hvor Kongen altid, sin Helgen til Ære, holdt sin Andagt. De toge Plads paa et Sted, som Monarken, naar han kom tilbage fra Højaltret, maatte forbi, og ventede her paa det gunstige Øieblik.

Kongen nærmede sig. Prinds Orlando, som gik tæt bagved sin Broder, fik Øie paa Nicola og Camiola. Han foer sammen, og afsendte strax en Hofmand, som skulde fjerne dem. Men de bleve, og da nu Kongen var nær nok, treen Camiola ham rask imøde, kastede sig paa Knæ for ham og sagde: „Kong Pietro's Retfærdighed er saa almeenbekjendt, at jeg vover at bede om dens Forsvar endogsaa mod en Mand, som stander Thronen næst!"

Hun talte disse Ord, vel sagte, dog i fast Tone, og en høi Rødme overfløi hendes hidtil blege Kind. Studsende saae Kongen ned paa hende, vilde oplofte hende blidt, og spurgte: „Hvo ved mit Hof kunde fornærme en saa yndig Skabning! Men hvorledes — vedblev han med stigende Forundring — seer jeg ret, er det ikke den rige Turinga's Datter og Arving?"

„Jo, naadigste Herre! svarte Camiola, endnu stedse knælende: det er Paolo Turinga's haardtfornærmede Datter, som ikke staaer op før hendes retfærdige Bøn er opfyldt." — „Stat op, Pige! bød Monarken i alvorlig Tone: Kun for den Evige skal

den Dødelige bøie sine Knæe. Stat op, og tal frit. Enhver i mit Rige lader jeg skee, hvad Ret er!"

Nu stod Camiola op, og fortalte Kongen, vel i Korthed, dog med Klarhed, hvorledes Prinds Orlando havde søgt hendes Bekjendtskab, beilet til hende, lovet hende sin Haand, under den Betingelse, at hun vilde løskjøbe ham, og hvorledes han nu vægrede sig ved at holde sit fyrstelige Ord. — Da hun havde udtalt, rakte hun Monarken den af Prindsen underskrevne Ægteskabskontract.

Kongen undersøgte Dokumentet nøie, vendte sig til sin Broder, og spurgte ham, hvad han herpaa havde at svare. — Beskæmmet slog Orlando Øinene ned. „Er det Din Haandskrift?" spurgte Pietro alvorsfuld. — „Ja, min Herre og Konge! stammede Prindsen: Men uden Eders Samtykke har dette Blad ingen Gyldighed; jeg haaber, I vil tilgive en ung Kriger, som tørstede efter sin Frihed, og i sin Letsindighed greb dette Middel til at gjenvinde den." — „Du nægter altsaa ikke, at det er Din Haandskrift?" spurgte Kongen atter. Orlando bøiede sig stiltiende.

„Velan! vedblev den retfærdige Konge, idet han vendte sig til Camiola: Han er Din, Pige, Din Eiendom med Liv og Sjel; Du har kjøbt ham for Dine Penge. Tag ham; kun som Din Gemal tør han vove, at træde mig under Øine igjen!"

Camiola bøiede sine Knæe, og vilde kysse Monarkens Haand; men han løftede hende blidt op til sig, kyssede hendes Kind, og sagde: „Dette er Broderens Forret. Siig, naar skal Eders Bryllup staae?" — „Min Sørgetid, svarte hun: er udløs-

den i næste Uge, naadige Herre!" — „Mandagen efter skal være Eders Bryllupsdag! bestemte Monarken: Jeg selv vil være med. Prinds Orlando! vedblev han, idet han vendte sig til sin Broder: Følg Eders Brud hjem."

„Tilgiv, naadige Herre! tog Camiola Ordet: Efter det, der er forefalden mellem os, ønsker jeg først at see Prindsen igjen for Alteret."

„Som I vil! I er den Fornærmede, og har Ret til at foreskrive Betingelserne!" svarte Kongen, og efter at han havde befalet En af sit Hofsinde, at følge Bruden hjem, forlod han Kirken med sit Følge.

Den vigtige Mandag brød frem, og i fyrstelig Pragt gik Camiola til sin Moder, knælede for hende, og bad om hendes moderlige Velsignelse. Moderen sluttede hende grædende i sine Arme, og førte hende derpaa ind i den festligtsmykkede Sal, hvor der alt ventede en Skare af Hofmænd, som Monarken havde sendt, for at ledsage Bruden til Kirken.

Ved Kirkedøren blev Bruden modtagen af Kong Pietro og hans hele Hof. Venlig greb Monarken Camiola's Haand, og ledte hende gjennem Kirken til Høialteret, hvor den ærværdige Prælat allerede ventede i sin biskoppelige Værdigheds hele Pomp. Kongen hidvinkede sin Broder, og bad Biskoppen fuldbyrde den hellige Handling.

Da opløftede Camiola sine Hænder. „Tillad mig min Konge, bad hun: at tale et Par Øieblikke!" — „Hvad kan I have at sige, Camiola? spurgte Kongen studsende: Dog, tal, tal!"

Kjøbmandsdatteren neiede taknemmelig, men strax derpaa oplæftede hun med Stolthed sit Hoved, og vedblev med rolig Værdighed: „Havde jeg, da Prindsen forsmaaede min Haand, fundet mig deri, da havde jeg krænket min egen Ære, og givet mine Medborgere Grund til den Formodning, at jeg, ved en eller anden strafværdig Handling, havde forspildt min Ret til Prindsens Haand. Jeg vendte mig derfor til Eders Majestæt, og fik af Eder den fulde Ret, jeg ventede. Min Fordring er nu erkjendt gyldig, min Adfærds Reenhed ligger klar for Alles Øine. Mere, naadige Herre, forlanger jeg ikke. Jeg kan, jeg vil ikke vorde en Mands Hustru, som har gjort sig uværdig min Haand, idet han brød sine helligste Eeder, sit ridderlige Ord. Jeg kan ikke agte ham mere, jeg kan altsaa ei heller vorde hans. Men mig selv, samt de jordiske Goder, jeg endnu har tilbage, vier jeg hermed den evige og almægtige Gud!"

Ved disse Ord sank hun ned paa sine Knæe, og strakte sine Arme mod Højalteret. Monarken, Brudgommen, hele Hoffet, endogsaa Camiola's Moder, Alle stode der i maallos Forundring. Kongen var den Første, som kom til Orde. Han yttrede det Ønske, at hun vilde tilgive hans Broder og række ham sin Haand. Men benægtende rystede hun paa Hovedet. „Jeg har tilgivet Prinds Orlando af mit gandske Hjerte, sagde hun: men aldrig kan jeg ægte en Mand, som kun vilde min Skjændsel."

Forgjæves vare og bleve alle Monarkens Forestillinger, alle hendes Moders Bønner. Prindsen

stod der, stolt, og, som det syntes, gandske ligegyldig.

Nu tog Prælaten Ordet, og bad, at man ikke længere vilde forsøge, at berøve Kirken en Brud. Derpaa modtog han Camiola's Løfte, og lod hende samme Dag bringe til et af de anseeteste Klostre paa Sicilien, hvor hun strax blev optagen som Novize og hendes Moder som Kostgængerske. Her lykkedes det hende omsider at gjenvinde sin Sjels Frihed.

Prinds Orlando forlod strax Sicilien, for, paa Spaniens Valpladser, at glemme den Ydmygelse, han hjemme havde lidt; men alt i den første Træfning, han bivaanede, taltes han blandt de Faldne.

(Georg Lootz.)

Sultaninde Valida's *) Historie.

Aar 1763 fødtes Aline Dub.. paa Øen Martiniqve. Hendes Fader, en Franskmand fra Havrede-Grace, eiede et af de skjønneste Huse paa Øen. Han gav sin Datter en Opdragelse, som faa Pigebørn paa den Tid kunde rose sig af. Men det fortjente ogsaa de sjeldne Gaver, hvormed den lunefulde Moder Natur havde udstyret Aline.

*) Den nuværende Storsultans Moder og Vicekongen af Egyptens Søster.

Antillernes brændende Himmel befordrer alle Eyners Udvikling. Neppe fjorten Aar gammel, var Aline allerede beundret af Alle. I Selskaber glimrede hun ved sin Aandsfyrighed, paa Dandsesalen ved Ynde og Lethed, i Concerter ved sin Stemmes Blødhed og Bøielighed. Hun var sin Faders Stolthed. Han havde endnu et Barn, en haabefuld Søn, tre Aar ældre end Aline.

Det ømmeste Venskab forbandt disse to Børn. Broderen besad en fast Villie og et kraftigt Mod, Egenskaber, som han havde arvet efter sin Fader. Denne angreb, just paa samme Tid, i Spidsen for Kolonisterne, en talrig Hob oprørske Negere, og hans Mod kronedes med Seier, men selv blev han truffen af en Kugle, og kjøbte Koloniens Redning med sit Liv. Men før sin Død blev han bemaadet med Ludvigskorset, som Marquis de Bouille, Gouverneur paa Martinique, havde begjert til ham af Frankrigs Konge. Neppe smykkede dette Hæderstegn hans Bryst, før han døde, idet han anbefalte sine to Børn til Gouverneuren. Denne skaffede sin Vens Datter en Plads i Opdragelsesanstalten i Saint-Cyr, og Sønnen en Post som Underlieutenant i Regimentet Bouillon. Deres Formue gjorde han i Penge og sendte disse til Frankrig. Aline og hendes Broder bleve betroede til en Coffardiekapitain, som seilede til Marseille.

Efter Skibets Afreise vare syv Aar forløbne, inden man fik nogen Underretning om dets Skjebne. Da hændtes det en Dag, at en Creolerinde, som boe-

de i Paris, heel uventet modtog følgende Brev, og det ved den tyrkiske Gesandt:

„Hvilke Gisninger ville opstige i Dig, kjære Veninde, naar Du seer den Mand, som jeg har givet det Hverv, at lægge dette Brev for Dine Fødder? Vil Dit Øie gjenkjende disse Skrifttræk, med hvilke Du engang var saa fortrolig? Ja, jeg er overbeviist om, at Din skjønne Mund alt har nævnet mit Navn. Kjæreste Adele, det er Din gode, Din artige Aline, som tilskriver Dig fra et Harems inderste Gemak, medens Du maaskee endnu begræder hendes formeente, men sandsynlige Død. — Fra et Harem? — — Kjære Gud! — Berolige Dig, min Veninde. Jeg har i dette Harem den Rang og Værdighed, som tilkommer en Skjønhed, der med Gazel-Øine, med Maanens milde Glands, forener et Palmetræes Vext, en Ceders Høihed og Majestæt, et Egerns Lethed og en Slanges Snildhed.

Men, med hvormange Lidelser og Taarer maatte jeg kjøbe min Høihed! Og med hvormange sorgmodige og længselsfulde Ønsker ihukommer jeg mit Fædreneland! Giv Agt og tab intet Ord af min Fortælling.

Du veed, hvorfor jeg og min Broder reiste til Marseille. Alt havde vi gjennemseilet Strædet ved Gibraltar, alt troede vi at naae Bredderne af Frankrigs Fastland, da vi pludseligen saae os fjernede derfra for stedse.

Passagererne pleiede, ved Nattens Indbrud, at samles paa Dækket. En Aften, da vi saae en skjøn Nat imøde, kom den gamle Zara, den gode Negerinde, som har opdraget mig, og meldte, at hun, fjernt paa Horizonten bemærkede en sort Prik. Vi vare saa sysselsatte med det Haab, snart at naae Havnen, at vi ikke bemærkede den Uro, som strax viste sig i Capitainens Miner. Men den levende Bevægelse, hvori Skibsfolket kom, vakte os snart af vor sorgløse Ligegyldighed. Vi erfarede, hvorlunde man befrygtede, at det Skib, Zara havde bemærket, skulde tilhøre en Sørøver fra Barbariet. Du kan tænke Dig, i hvad Angst vi vare den hele Nat, og hvilken Fortvivlelse der greb os, da vi, ved Dagens Frembrud, overbeviistes om, at vi forfulgtes af et algiersk Corsarskib, som seilede hurtigere, og var stærkere bemandet, end vores.

Umuligt var det at flye, unyttigt at sætte sig til Modværge. Og dog besluttede man at prøve det. Enhver bevæbnede sig, saa godt han kunde, og man ventede Fjenden med fast Mod. Snart havde Sørøverne naaet os; de afskjare os Vinden, og entrede. Matroserne og Passagererne, ubekjendte med denne Angrebsmaade, vare snart overmandede. Min Broder var En af de Sidste, som overgav sig. Med Ryggen mod Stormasten, nedsablede han adskillige Røvere, inden det lykkedes, at slutte ham i Lænker. Jeg var, under dette græsselige Optrin, ikke vegen fra hans Side. Det var min faste Beslutning, at leve for ham, at pleie ham, hvis han skulde vorde saaret, og at døe med ham, hvis han var falden.

Man sluttede os Begge i een Lænke, og nu trykkede den os ikke. Neppe tænkte vi paa vor u..ilde Skjebne. Alle vore Tanker havde kun eet Maal, nemlig at udfinde Midler til at lette vort Slaverie, for ei at gaae tilgrunde deri. Saaledes naaede vi Algier, hengivende os skuffende Drømme, som kort efter forsvandt.

Neppe vare vi i Havn, før der mødte os en endnu større Ulykke, end Tabet af vor Frihed. Capitainen befalte, at alle Mænd skulde landsættes, men at Fruentimmerne skulde blive ombord. Raden kom ogsaa til min Broder. Du kan intet Begreb gjøre Dig om Udbruddene af min Smerte. Da jeg ikke kunde bevæge Barbarerne med Ord, som de ikke forstode, tog jeg min Tilflugt til de meest bedende og talende Stillinger, for at røre dem ved denne mimiske Veltalenhed. Jeg kastede mig for deres Fødder, og kyssede Støvet af deres Skoe; snart omklamrede jeg min Broder, og søgte at gjøre dem det begribeligt, at jeg, i hans Selskab, vilde være en lydig Slavinde; snart løb jeg fortvivlende fra ham, og viste ved Stilling og Mine, at jeg, fjernet fra ham, vilde være ulydig og ubøielig. Begge løb vi derpaa til Skibets Rand, og syntes at bede, de vilde styrte os i Bølgerne, at vi kunde døe med hinanden. Men desværre bemærkede jeg, at min Møie var spildt. Istedet for at røres, forlystedes de kun ved dette lidenskabelige Minesprög, og da Capitainen troede at min Konst var udtømt, gav han Befaling til at skille os ad. Men dertil behøvedes mere end een Mands Styrke. Da jeg følte, at Lænken sprang, som bandt

mig til min Broder, var det mig, som om mit Liv brast sønder, og bevidstløs sank jeg for Barbarernes Fødder.

Jeg veed ikke, hvorlænge denne Dødssøvn varede, men da jeg vaagnede, befandt jeg mig paa aaben Søe, paa et andet Skib. Den gode Zara, som deelte min Skjebne og pleiede mig som en Moder, sagde mig, en Armenianer havde kjøbt os: han førte os til Smyrna, hvor han vilde tage nogle andre Slaviner fra Georgien og Cirkassien ombord — derfra vilde han gaae til Constantinopel. Hun tilføiede: Armenianeren maatte have betalt mig dyrt, da han var meget omhyggelig for mig. Derved blev mit Liv mig endnu mere forhadt, og jeg besluttede at gjøre en Ende derpaa, ved slet Intet at nyde.

Alt i to Dage befandt jeg mig i denne skrækkelige Stilling, kæmpende mellem Liv og Død, stedse svagere og svagere, da en sælsom Omstændighed atter fængslede mig til en Tilværelse, som var sin Ende saa nær.

Du husker maaskee endnu, hvor berømt Zara var paa Øen Martinique for den Færdighed, hvormed hun spaaede i Kort. I vor Barndom have vi ofte undret os over den Punktlighed, hvormed adskillige af hendes Forudsigelser gik i Opfyldelse. Da Fribytterne plyndrede hende, bad hun blot om at beholde sine Kort, og man gav hende dem. Disse brogede Blade skjænkede hende Trøst og Adspredelse. Den Kummerfulde er overtroisk. Jeg bad hende, i Kortene at udforske min Broders Skjebne. Naar jeg først vidste den, haabede jeg at kunne dø roligere.

Zara udbredte sine Kort paa min Seng. „Spar knegt! sagde hun, idet hun viste mig det første Kort: det er Deres Broder!" I Frygt bankede mit Hjerte, dog ikke uden Haab. „Hjerter-Es — stor Nyhed!" Mit Hjerte bankede endnu stærkere. „Klover-Dame — det er Dem! det er Dem!" Hjertet truede at sprænge min Barm. „Hjerter-Konge — store Gud! Men nei, det er ikke muligt! Den Lykke var for stor! Og dog sige Kortene det gandske bestemt." — „Hvad er det? spurgte jeg beklemt: Hvad har jeg at frygte? Hvad har jeg at haabe?" — „Aftør Deres Taarer! svarte hun, selv næsten grædende af Glæde: Hvilken Lykke, hvilken Høihed venter Dem ikke!" — „Og min Broder?" — „Vil vorde fri. De vil løse hans Lænker, han vil glimre som en mægtig Fyrste! For Himlens Skyld, forsag ikke, fat Mod! Lev for Deres Broder, som De maa gjengive Friheden. Lev for Dem selv!" — Dette Optrin gjorde saa dybt Indtryk paa mig, at jeg besluttede at leve.

Da vi kom til Smyrna, blomstrede jeg igjen som en Rose. Armenianeren maa have talt om sin unge Fanges Skjønhed, thi jeg fik Besøg af den franske Consul Lamourose. Han tilbød, at frikjøbe mig, inden han endnu vidste mit Navn. „Og min Broder? spurgte jeg ham: Lover De ogsaa at befrie ham?" — „Ak, svarte han: Ei engang Sultanen selv vilde kunne faae en Slave i Algier opspurgt og frigiven!" — „Velan, svarte jeg: saa vil jeg ikke heller være fri." Consulen fornyede sine Bønner, men forgjæves. Min Skjebne drog mig til Constan-

tinopel. Jeg indskibede mig igjen i Smyrna, for at seile til det storherlige Stambul.

Paa Overfarten eftertænkte jeg Alting nøie, min nærværende Stilling, min Fremtid især. Jeg følte, at jeg, saavelsom min Broder, var redningsløs forloren, hvis jeg for stedse lod mig begrave i en ubetydelig Osmanli's Harem. I min Vanghed for den dunkle, usikkre Fremtid, i min ømme Kjærlighed til min Broder, maaskee ogsaa i Tillid til Zara's Spaadom, gik jeg til Achmet — det var Armenianerens Navn — og tiltalte ham med disse Ord: „Armenianer, Din Lykke saavelsom min ligger i Dine Hænder. Fra den Agtelse, hvormed Du hidtil har behandlet mig, slutter jeg, at Du ikke sætter mig ved Siden af hine almindelige Slavinder, hvis Ydigheder ikke oplives af nogen ædel Sjel. Deres Skjønhed virker kun paa de grove Sandser; at fængsle Hjertet, forstaae de ikke. Himlen har udkaaret mig til en ophøiet Lod; det staaer til Dig at bidrage dertil. Denne Qvinde — her pegede jeg paa Zara — forstaaer den Konst, at læse i Fremtidens Bog; hun har aabenbaret mig min tilkommende Storhed. Vær Du et Redskab til dens Befordring; Du kan gjøre sikker Regning paa min evige Erkjendtlighed. Serailets Porte maa Du aabne mig; Sultanen selv maa jeg tilhøre. Det venter jeg af Dig; Resten være mit Værk." — Ikke kan jeg beskrive det Indtryk, denne Tale gjorde paa Achmet; hans Forundring lignede kun hans Ærefrygt.

Endeligen løb vi ind i Dardanellerne. Achmet viste mig Serailet, som er bygget paa en i Havet udløbende Jordtunge. Ikke uden Angst og Skræk kunde jeg betragte de Taarne og de frygtelige Mure, som omgive dette Pallads, hvori min Fremtidsskjebne laae forborgen.

Tættilslørede bleve vi førte til Achmets Bolig. Jeg troer næsten, han satte større Liid til de Forhaabninger, jeg havde vakt i ham, end jeg selv. Uden at jeg vidste det, lod han de prægtfuldeste Dragter kjøbe til mig, men jeg valgte kun et Stykke indisk Musselin, hvoraf jeg, med Zara's Hjelp, forfærdigede en smuk Turban og et let flydende Klædebon. Achmet var behageligen overrasket, da han saae mig i denne simple Dragt, der, som han forsikkrede, klædte mig bedre end alt Andet.

Fra Dag til Dag ventede jeg at vorde forestillet i Serailet; Achmet kom og sagde, det havde hidtil været ham umuligt, at udvirke det. „Men berolige Dig, tilføiede han: jeg har følgt Dig og Din gamle Negerinde til Isaak-Aga, Ibrahims Søn; han vil gjøre for Dig, hvad jeg ikke formaaede at gjøre." Jeg troede, Achmet havde skuffet mig, men snart erfarede jeg det Modsatte.

Da hans hyppige Handelsreiser ikke tillode ham, at oppebie Yttringen af min Erkjendtlighed, havde han afstaaet mig til Ibrahims Søn, der havde kjøbt mig som Middel til at stige i Sultanens Yndest. Derfor bad Armenianeren, at jeg vilde skjenke min nye Herre den Naade, jeg havde tiltænkt ham.

Omsider blev jeg da indført i Serailet. Her fandt jeg Alt i stor Forvirring. En af Sultanens retmæssige Gemalinder, den skjønne og unge Kats-mah, som han elskede fremfor Alle, var meget syg. Otte Dage tilbragtes mellem Frygt og Haab. Da døde hun. Dette Øieblik havde hendes Medbeilerske med Utaalmodighed ventet, for at fuldbyrde deres forlængst lagte rænkefulde Planer. Nøie bemærkede jeg Alt, hvad der foregik omkring mig, og jeg maae tilstaae, hvorlidet jeg nogensinde kunde smigre mig med det Haab, at vorde kjendt af Sultanen — Serailets Skjønheder gjorde Alt, for at stille mig i Skygge. For at naae min Hensigt, maatte jeg gribe til andre Midler. Jeg skaffede mig en Harpe, og nu begyndte jeg med stor Flid at studere den italienske og franske Musik. Min Hukommelse var min Læremester.

Saaledes hengik nogen Tid; da meldtes et Besøg af Sultanen. Man forsamlede os Alle i Serailets prægtigste Sal. Abdul-Hamed kom. Dyb Sorg omtaagede hans Pande; da han saae os, syntes han at vorde endnu sørgmodigere. Forgjæves søgte hans Qvinder at opmuntre ham ved de ommeste og fyrigste Kjærtegn; han syntes ufølsom, og forblev mørk og kold. Sukkende mønstrede han os, uden at sige et Ord. Det var, som om han søgte et Væsen, som hans Kjærlighed og Længsel ikke kunde finde. Med den største Fortvivlelses Udtryk gik han bort.

Synet af hans Smerte frydede mig mere, end det bedrøvede mig. En saa ulykkelig Mand maatte,

syntes mig, føle Medlidenhed med andre Menneskers Ulykke, og en Straale af Haab gjennemblinkede den Nat, som omtaagede mit Hjerte.

Saasnart Sultanen havde forladt os, vendte vi tilbage til vore Værelser. Neppe havde jeg betraadt mit, før jeg saae Abdul-Hamed gaae i en Cypresse-Allee, seende sørgmodig, snart mod Himmel og snart mod Jord. Udtrykket af hans dybe Smerte fornyede min, som kun var indslumret. Min Aand fløi til mit Fædreland, til min Broder; jeg greb min Harpe, og sang dertil en Vise, som var meget passende paa min Stilling, og begynder med følgende Ord:

„Ah, laisez-moi, laisez-moi la pleurer!“

Min Stemme brast under en Strøm af Taarer; synge kunde jeg ikke, kun hulke. Jeg var nedsunken i en Afgrund af Sørgmodighed, da min Dør pludseligen blev revet op, og Sultanen traadte ind. Den rørende Harmonie havde grebet ham dybt; han vilde vide, hvorfra de Toner kom, som havde naaet hans saarede Hjerte. Han satte sig ligeover for mig, og gav mig ved Tegn at forstaae, at jeg skulde fortsætte den afbrudte Sang. Jeg adlød. Bevæget syntes han at høre til; stiltiende forlod han mig. Næste Dag, og Dagene derefter, kom han igjen paa samme Tid. Hvergang forlod han mig i roligere Stemning, men uden at have tiltalt mig med et eneste Ord.

Aldrig kunde jeg formode, at disse stumme Besøg havde erhvervet mig det Ry i Serailet, at jeg stod i høieste Gunst. Nær havde jeg erfaret det paa en sørgelig Maade. En Dag, da jeg besøgte Badet, slokkedes mine Søstre om mig med Miner, hvori den

høieste Forbittrelse stod malet. Havde Zara ikke hidkaldt Gildingerne til min Hjelp, da var jeg sikkert bleven saaledes tilredt, at jeg aldrig mere var bleven en Gjenstand for deres Skinsyge.

Sultanens Grømmelse syntes imidlertid ikke at mildnes. Jeg troede paa nogen Tid at have bemærket, at hans Ansigtstræk formørkedes, og at min Stemme, istedetfor at stille hans indre Smerte, snarere fordoblede den. Denne uvisse, tvetydige Forfatning kunde jeg ikke udholde længere. Jeg besluttede altsaa, ved første Leilighed at bryde denne byrdefulde Taushed.

En Dag kom Sultanen paa sædvanlig Tid. Da jeg troede, ved smeltende Sang at have stemt hans Hjerte til Høimodighed, kastede jeg mig for hans Fødder, og sagde til ham: „Ophøiede Sultan! Min Konst er forgjæves, den formaaer ikke at stille Din Smerte; eiengang Tiden, den Almægtige, formaaer at læge den. Prøv et nyt Middel. Jeg har hørt Viismænd sige, at vore Lidelser aftage i samme Forhold, som vi lindre Andres. Jeg byder Dig en Leilighed dertil. Med frugtløse Taarer væder Du den Plet, hvor der fordum prangede en ung Blomst, som Dødens Aande har berørt. Hun har naaet sit Lidelses Maal, men jeg ikke. Jeg er ogsaa en Blomst, oprykket af min Fædrenejord. Og min egen Qval er min mindste. Min Broder sukker under Trældomsaaget i Algier; kun for ham ængster jeg mig. Høimodige Abdul, sønderbryd vore Lænker, og giv os tilbage til den Himmel-Egn, hvor vore Forældre levede og hvor vore Frænder boe!“

„Hvad? raabte han: Dig skal jeg fraſige mig, Dig, mine Øines Lys og mit Hjertes Lægedom? Nei, aldrig! Du tilhører mig, Aline!" Med disse Ord sluttede han mig fast i sine Arme.

„Jeg tilhører kun mig selv! svarte jeg, idet jeg vristede mig ud af hans Favn: Og kun den Mand, som gjengiver min Broder hans Frihed, vil jeg bringe min til Offer. Kun for at redde ham, har jeg besluttet at leve. For at gjensee ham, har jeg udsat mig for tusinde Farer, og betraadt dette Harem som Slavinde. Jeg stolede paa Din Høimodighed. Skuffes mit Haab, da veed jeg, hvor jeg kan finde et Maal for mine Lidelser. Alt have Gravens Porte opladt sig for mig; jeg har seet Døden, og den stille Ro, den lover, har ikke skrækket mig. Gjengiver Du mig min Broder, saa vier den ulykkelige Aline Dig sit Liv; kun aandende for Din Lykke, vil hun af Taknemmelighed vorde den Lydigste af Dine Slavinder."

„Ædelmodige Hjerte! svarte Abdul: Denne Skjebne venter Dig ikke." Dermed gik han bort. Over en Maaned gik hen, uden at jeg tiere vovede at berøre Gjenstanden for denne Samtale. Abdul syntes med Flid at undvige Alt, hvad der havde kunnet lede derpaa. Ikke destomindre bemærkede jeg, at jeg stedse blev ham kjærere.

En Dag kom han til mig, saa fornøiet som jeg endnu aldrig havde seet ham. „Aline! sagde han: Du har lovet, at være den Mands Slavinde, som sønderbrød Din Broders Lænker. Jeg veed En, som har været saa lykkelig at gjengive ham hans Frihed.

Men han finder ogsaa Dig Friheden værd, og vil ophøie Dig til sin retmæssige Gemalinde. Længe har jeg modsat mig hans Forsæt, men nu billiger jeg det. Alt beroer paa Din Villie. Vil Du holde Dit Løfte?"

Ved disse Ord fæstede han et gjennemtrængende Blik paa mig, som om han vilde udforske mit Hjertes lønligste Tanker. Han mærkede strax, hvor dybt det smertede mig, at maatte have en Anden end ham, at takke for min Broders Befrielse. Den uvilkaarlige Bedrøvelse, som greb mig i dette glade Øieblik, sagde mig selv, hvad jeg hidtil neppe havde villet erkjende, at jeg elskede Abdul.

„Høimodige Mand! svarte jeg omsider: Min Erkjendtlighed havde været mig lettere, hvis det var Dig, jeg skulde vist den. Jeg troede ikke, at det sidste Offer, jeg bringer min Broders Lykke, skulde vorde mig det tungeste. Dog — velan! Naar jeg seer ham igjen, synker jeg i hans Befriers Arme!"

„Saa kom da i mine!" raabte Abdul, idet han gav en Stum et Tegn. Denne aabnede en Dør, min Broder styrtede ind, og kastede sig for mine Fødder.

Jeg forbigaaer disse salige Øieblikke. Du kan føle dem, kjære Veninde; men jeg kan ikke skildre dem. Jeg bestormede min Broder med Spørgsmaal, og erfarede af ham, at man havde opdaget ham blandt Deien af Algiers Gardister, hvor han havde taget Tjeneste, istedet for at vorde Slave. Sultanen sagde ham, at han skulde træde ind i Ikoglanernes Collegium. Her tilbragte han adskillige Aar, indtil

han naaede de høie Værdigheder, han nu beklæder under Navnet: Mehemed."

Hvad mig angaaer, da har jeg havt den Lykke, at skjænke Abdul en Thronarving. I min Eensomhed er hans Opdragelse min sødeste Sysel, og stundom omgogler mig den trøstende Tanke, at have født Riget en stor Mand, som vil fremtrylle det fordum saa blomstrende Grækenland af de Ruiner, hvori det nu ligger begraven, og ophæve den Skilsmisse, som nu er mellem Tyrkerne og andre Folkefærd."

Med dette Brev fulgte kostelige Gaver: Perler, Diamanter, Stof af Cashemir, ɔc.

Men Aline's Magt varede ikke længe. Under Selim's og Mustapha's Regjeringer beboede hun det gamle Serail, hvor hun især sysselsatte sig med sin Søn Mahmud's Opdragelse. I Anledning af Mustapha Bairactars Revolution kom Mehemed, Aline's Broder, der havde udmærket sig i Ægypten, til Constantinopel, hvor han, i Spidsen for totusinde Albanesere, udraabte sin Søsterson Mahmud, som dog først ved Mustapha den Fjerdes Død kom i rolig Besiddelse af den tyrkiske Throne. Af Erkjendtlighed for de Tjenester, han havde viist ham, overdrog Mahmud sin Morbroder Forvaltningen af Ægypten, hvor han, ved overordentlige Indretninger og Foranstaltninger, virkeliggjorde en Deel af de Forhaabninger, den gode Aline nærede for Tyrkiet. Da Mahmud besteeg den keiserlige Throne, antog hun Titel af: Sultane-Valida, og i Aaret 1817 endte hun, 54 Aar gammel, sin eventyrlige Løbebane.

(Joup.)

Den bohmiske Qvindekrig.

(Sluttet.)

18.

I sit Gemak paa Libin sad den syge Primislav ved det aabne Vindue. Hans Svigerinder Therba og Brela vare komne til ham, for at lindre hans Lidelser med himmelsk Trøst og jordisk Konst. Bag Fyrstens Stol stod hans trofaste Etyrad med tungsindig Mine. Nezamislav og Båringer vare redne paa Jagt.

Samtalen var forstummet. I mørk Taushed saae Primislav over Moldaufloden ned paa sit velsignede Land, som han saa gjerne havde lykkeliggjort med sit milde Scepter, og som nu krympede sig under den Forbandelse, det havde fremkaldt over sig selv. „Hvor dristige dog Qvinderne ere blevne ved denne Seier! sagde han omsider, pegende paa en Skare af Piger, som streifede ved Strømmens Bred: De drage jo om i Landet, som om det allerede var deres Eiendom." — „Gaaer det fremdeles, som hidtil, yttrede Brela harmfuld: saa opleve vi ogsaa det. Men jeg mener, der maa snart skee noget Afgjørende, at vi ikke skulle blues for vore Bohmer, hvis hjelpsøgende Blik er fæstet paa Landets Fyrste, af hvem de allene kunne haabe Redning i denne store Nød."

„Hvor kan Du nænne, at saare Fyrstens Hjerte ved slige ubetænksomme Ord! dadlede Therba: Hvad kan han gjøre til Landets Frelse? Skal han kalde

dets Indbyggere under Vaaben? Efter det sidste Nederlag ere vore Mænd blevne saa feige, at kun Faa vilde vove sig i aaben Kamp, og den svage Rets Strid mød den uretmæssige Overmagt vilde kun fremskynde vor Fordærvelse." — „Det er sandt! indvendte Brela: Men hvor Sværdet intet mægter, der seirer ofte Underhandling." — „Underhandling? spurgte Therba varmt: Underhandling med Wlaska, med dette ærgjerrige, havesyge, rænkefulde, mordlystne Uhyre, som alt udstrækker sin blodige Klo efter vor ædle Svogers Krone? Hvorledes kan Du haabe, ved milde Fredsord at vinde en Qvinde, der har udryddet al menneskelig Følelse af sit Bryst? Hvo vil slutte en Pagt med Ørkens hungrige Ulve?"

„I dømmer dog maaskee for strengt, Fyrstinde! sagde Etyrad med uvis Stemme: Wlaska har allerede gjort meget Ondt, men hvad der har drevet hende til hendes Udaad, det opdager kun Gudernes altseende Øie. Om hun nu havde lidt en lønlig, stor Uret af mit Kjøn? Da kunde hendes græsselige Had til alle Mænd vel ikke tilgives, dog undskyldes, og jeg vilde ikke opgive hende som en aldeles Forloren."

„Jeg kjender Eders Troskab mod Eders Fyrste, Etyrad! svarte Therba: Og just derfor begriber jeg ikke, hvorledes I kommer til denne sælsomme Forsvarstale for den Pest, som hærger Bøhmen." — Forlegen taug Etyrad. Da indtreen Wrsch. Hans i den sidste Kamp saarede Hoved var endnu forbunden. Ham fulgte fem Ungersvende, med Harme og Forbittrelse i de blege, skarpe Træk.

„Wladiken Hesky's Sønner! sagde Wrsch, idet han forestillede dem: Deres Moder har forgivet deres Fader og er gaaet over til Wlaska." — Primislav og Etyrad fore sammen; Therba og Brela brast i lydelig Graad. Kun Ynglingerne stode der med tørre Øine, men deres lynende Blikke, deres rystende, knyttede Hænder viste, hvad de følte.

„Ulykkelige, forældreløse Børn! raabte Primislav: Hvad kan jeg gjøre for Jer? Mennesket sørger med Eder, men Fyrsten veed ei at hjelpe her." — „Det er meget sandt, Hr. Hertug! svarte Wodboy: Vor Smerte er for stor til at kunne lindres med Trøst, og at hjelpe mægtede jo ei engang de udødelige Guder. Men I kunne skaffe os Leilighed til Hævn, og for at bede derom, ere vi hidkomne."

„Øde staaer vor Stamborg! tog Slawosch Ordet: Kun vor yngste Broder Kolo vakler, liig en natlig Aand, omkring i de eensomme Haller. Den Gift, som dræbte hans Fader, har lammet hans Tunge. Vi kunde ikke udholde det Syn længer, derfor ere vi hidkomne, at tilbyde Eder vor Tjeneste mod den grusomme Wlaska." — „Endnu behøver jeg den ikke, desværre! svarte Primislav smerteligt: Mit forblindede Folk har selv gjort det umuligt for mig, at redde mit Land. End er det ikke Tid, at gribe til Vaaben." — I harmfuld Bestyrtelse stode Ungersvendene et Øieblik; derpaa bøiede de sig stumt for Hertugen, og forlode Gemakket.

„Viis ikke disse Ynglinger saaledes fra Jer! bad Wrsch: De ere af en ædel, tapper Slægt. Deres Hjerter ere hærdede ved det, de have erfaret; naar det

da omsider kommer til Krig, vil I derfor kunne stole paa dem. Og selv i denne sørgelige Vaabenhvile ere trofaste Tjenere Eder uundværlige. Et Slot, hvori en Fyrste ei er sikkret mod at drikke Døden af sit Mundbæger, trænger til ubestikkelige Vogtere."

„Du har dennegang Ret, Wrsch! svarte Primislav efter kort Betænkning: Tal med dem, og lad dem ogsaa hidbringe deres ulykkelige Broder. Maaskee veed Fyrstinde Brela endnu Hjelp for ham." — Wrsch gik rask mod Døren. Primislav kaldte ham tilbage. „Men kun mine Befalinger skulle disse Ungersvende adlyde! sagde han alvorligt: Vogt Dig, at Du ikke betjener Dig af deres Had til Wlaska som et Redskab for Dine Hensigter!" Wrsch gjorde en Bevægelse, som om han vilde retfærdiggjøre sig. „Jeg kjender Dig, Wrsch! vedblev Primislav: Var Dit Hjerte saa godt, som Dit Mod og Din Troskab mod mig, da kunde jeg rose mig af at have en fortræffelig Tjener."

Han gav ham et Vink at gaae. Bestyrtet adlød Høvedsmanden. „Nei, udbrød Brela nu: disse Rædsler raabe til Himlen om Hævn, og anklage os for Guderne, hvis vi længere lægge Hænderne i Skjødet. Her gjælder det at handle. Jeg —

„Vee! raabte Therba pludseligen med Seerskens Begeistring: Brela, Du har fattet en sørgelig Beslutning i denne Time. Guderne forandre den!"

„Hvad bevæger Dig saa dybt? spurgte Brela studsende: Kan Du læse min Sjels Tanker?" — „Kun saameget tør jeg sige Dig! sagde Therba: Jeg har havt onde Anelser om Dig og Wlaska, jeg beder Dig

derfor med søsterlig Angst og Troskab: Vogt Dig for den Falske!"

„Jeg? spurgte Brela med et vantro Smiil: Wlaska kunde falde, og er falden dybt desværre, men hun var min Søsters Yndling, og hun kunde ikke ynde noget gandske fordærvet Hjerte. Hun er hende og mig takskyldig for tusinde Velgjerninger, og jeg har Intet at frygte af hende, saalænge hun endnu kan huske sig om."

„Rigt have Guderne velsignet Dit Hjerte! raabte Therba, omfavnende sin Søster: Gid de ogsaa ville oplyse Din Aand, at Din Dyd ikke bruger sig selv som en Maalestok for den Lastefuldes Sjel! Men mig siger en ubeskrivelig smertelig Følelse: ogsaa denne Advarsel vil være forgjæves. Saa fald da for Böhmens Redning, Du ædle Offer!" Hulkende styrtede hun ud. Dybtrystet fulgte Søsteren hende.

19.

Herligt opblomstret til Jomfru, sad den guldlokkede Hruaba tankefuld i Haven ved sin Fædreneborg. Brodererammen var kastet tilside; hun havde paa sit Skjod en sølvblank Hjelm, som hun smykkede med en hvid, statelig Fjerbusk.

Ligeoverfor hende sad, blandt Vaaben og Rustninger, Kascha, hendes lystige Terne, polerende sin Frøkens Sværd, og nynnede en Slagsang. Men snart tang hun. „En dum Sang! sagde hun fortrædelig: Jeg gider ikke qvæde den tilende. Nei, da lover jeg min Spindevise. Ak, gid jeg kunde passe min Rok, istedetfor at skure det hæslige Sværd, paa

hvis Ord jeg alt har skaaret mig et Par Gange. Mener I ikke det samme, Frøken?"

„Hvad sagde Du?" spurgte Hruaba, som vaagnende af en Drøm. — „Nu! loe Kascha: Guderne bevare Eders Hørelse, thi idag har I næsten ingen! Er I da saa gandske fordybet i Eders Tanker, eller — Følelser?"

„Dertil opfordrer vel den tunge, alvorsfulde Tid! svarte Hruaba fyrigt: Nu, da Qvinderne frakæmpe de uretfærdige Mænd de dem medfødte Rettigheder, nu, da de kaste gamle Fordommes Jernaag af den stolte Nakke —

„Et Aag, som dog forskjønnes og smykkes med mangen Rose, og endnu ikke har saaret Eders Nakke!" afbrød hende Kascha skjelmsk. — „Tie, Pige! raabte Hruaba med konstlet Uvillie: Det oprører mig at høre slige Ord af min Legesøster. Hvor kan Du elske de Slavelænker, hvori Menneskehedens bedre Halvdeel har sukket saalænge?" — „Jh, det er ikke hvert Suk, som udpresses af Kummer! svarte Kascha: der gives ogsaa Længsels- og Kjærlighedssuk."

Da sukkede Hruaba uvilkaarligen, og leende sprang Kascha hen til hende: „Feiler jeg ikke, saa var dette sligt et Suk?" spurgte hun. — „For dristig vorder Du!" raabte Frøkenen halvvred, halvsmilende, og bortvendte sit Ansigt. — „Nei, for klog er jeg Eder! vedblev Ternen: I vil indbilde mig, at Eders Tungsindighed gjelder Bøhmens Skjebne, og dog ere allerede Aar henrundne, siden den afskyelige Krig brød løs, og Frøken Sarka forlod Borgen. Altid var I glad og sorgløs. Men efter Jagten igaar er I bleven gandske

forandret. Den Ungersvend, som fældede Bøffelen, hvis Horn truede Eders Liv — ikke sandt, jeg har Ret?" Da faldt Hruaba, overvældet af Erindringen, Tørnen om Halsen, og sukkede dybt.

„En smuk, vild Krolkop! sagde Kascha: Desværre, ingen Mand for Jer! Han saae slet ikke ud som En, der vil lade sig Herredømmet gjøre stridigt." — „O, ham allene, ham vilde jeg adlyde!" raabte Hruaba, glemmende sig selv. — „Stille nu, Frøken! Eders Moder kommer! hviskede Kascha bange: Hun tænker kun paa sit ulykkelige Ægteskab, og vilde neppe holde Eder slig en Tilstaaelse tilgode." Nu fattede Hruaba sig, og greb atter efter Hjelmen, medens Kascha vendte tilbage til sit Arbeid.

Med den grædende Damoslav ved den ene, med Buen, som hun havde frataget ham, samt en Rok i den anden Haand, kom Radga, trykte Drengen ned paa Græsbænken, og tvang ham til at tage Rokken. „Her sætter Du Dig hen, og spinder flittigt! bød hun strengt: Hruaba skal passe paa Dig, og vee Dig, hvis Du ikke faaer det færdigt, jeg har foresat Dig, i fastsat Tid." — „Det kan jeg ikke!" raabte Damoslav, vaklende mellem Frygt og Vrede. — „Hvad, Dreng! Ulydighed? raabte Moderen harmfuld: og den anden, inden jeg har straffet den første? Du minder mig derom!" Hun sønderbrød Damoslavs Bue, og kastede Stumperne bort: „Træffer jeg Dig med Bue endnu engang, truede hun: saa skal Du sulte i Dit Kammer en heel Dag tilende." — „Men jeg har jo ikke gjort nogen af de smaae Fugle mindste Fortræd! jamrede den arme Damoslav: jeg har kun skudt efter Høgen, som tager vore

Duer." — „Du skal ikke skyde! raabte Radga: Du skal ikke lege med Vaaben. Det er ingen Tidsfordriv for Drenge mere. Vi vare tosfede, om vi lode Jer øve Kræfter, som I kun anvende til vor Undertrykkelse. Spind nu, siger jeg!"

Med Vredens Heftighed begyndte Damoslav, keithaandet nok, at haandtere Rok og Teen, idet han knurrede: „Fader har dog aldrig spundet." — „Det havde været godt, om han havde gjort det! yttrede Radga bittert: Saa havde han havt mindre Tid til at jage og drikke og mishandle mig."

Hun treen til Hruaba. „Er Vaabensvelsen med de nye Piger alt forbi?" spurgte hun. — „Nei, jeg vilde nu just — svarte Hruaba forlegen, idet hun stod op.

„Ikke ret, min Datter! sagde Radga fortrædelig: I denne hellige Krig vorder hver Forsømmelse Forbrydelse. Vor Hær behøver Forstærkning. Vi maae ikke skuffe Hertugindens Tillid, som har æret mig saa høit. Desuden venter jeg idag Sarka, som i Wlaska's Navn skal spørge mig, hvor langt vi ere komne. Til Din Idræt, Hruaba!" — „Ak gode Moder, svarte Hruaba, idet hun holdt den lille Haand for Panden: hele Morgenen har jeg været plaget af Hovedpine." — „Du er syg, mit stakkels Barn? raabte den stridbare Helt-inde moderligømt: Det ængster mig. Men skulde Bevægelse ikke gjøre Dig vel?" — „Ak nei, yttrede Kascha: den Skrigen og Larmen vilde kun gjøre det Onde værre. Derimod kunde maaskee et lille Jagtridt —"

„Sildigere maaskee! svarte Radga: Saa rider jeg selv med. Du skal ikke jage oftere uden mig. Igaar

har der viist sig Mæud i vor Skov. Det er mistænkeligt." — „Det var meget! raabte Kascha trohjertig: og vi har Ingen seet paa Jagten igaar!" — „Maaskee var det Primislavs Speidere! vedblev Radga, vendende sig mod Kascha: Tag derfor en liden Skare af vore Piger, og gjennemsireif Skoven. Hvad Du finder, tager Du fangen."

„Guderne hjelpe mig! raabte Kascha, idet hun spændte Sværdet om: Jeg skal anføre en Krigshob? Nu, saa forlene de, at Fjenden maa frygte mere for mig, end jeg for ham!" — „I Radga's Borg maa hver Qvinde vorde Krigerinde! sagde den høie Frue: Den lange Uret, vi have lidt, har paansødt os Sværdet, og maa tillige give os Kraft, at føre det. Kun alt for længe har jeg seet igjennem Fingre med Dig og Hruaba. Det er Tid, at ogsaa I vise, at I høre til os. Jil! Hvo som modstaaer Dig, vorder nedhugget."

„Det vil vorde et frygteligt Blodbad! spøgte Kascha, idet hun satte Hjelmen paa: men naar Fjenderne ere unge og smukke, indestaaer jeg ikke for Seiren." — „Nu, hvad snakker Tosfen?" spurgte Radga utaalmodig. — „Jeg flyver alt, at tilkæmpe mig Seirens Laurbær med Løvemod! raabte Pigen: Trøstig, Frøken! tilhviskede hun Hruaba: I kjender mig jo, jeg er ikke saa grusom. Finder jeg Jægeren fra igaar, skal Livet være ham skjænket."

Hun iilte ud. Mildt klappede Moderen sin Datter paa den brændende Kind. „Hvor Du blusser! sagde hun kjærlighedsfuld: Jeg skal holde Vaabensvelse i Dit

Sted. Plei Dig nu ret. Din Sygdom ængster mig meget. Her mærker jeg dog, at jeg er en Qvinde endnu." — Hun fjernede sig, og Hruaba hensank atter i sine Drømmerier, medens Damoslav lod Hjulet snurre i stille Forbittrelse. Omsider kastede han Rokken bort og sprang op. „Nei, ikke en Traad mere! skreg han: Jeg gaaer strax til Moder, og siger hende det. Hellere vil jeg sulte i Borgfængslet. Steeg Faderop af Graven og saae mig sidde ved Rokken — aldrig vilde han erkjende mig for sin Søn. O Moder, Moder!" Vredestaarer qvalte hans Røst.

„Stille, kjære Damoslav! formanede den blide Hruaba: Om end Moder har Uret, maa en god Søn lyde hende alligevel." — „Du har godt ved at snakke! raabte han heftigt: Dig elsker hun. Mig hader hun, hader alle Mandfolk. Mit Mod vil hun qvæle, at jeg skal voxe op til en Kujon, og aldrig staae hende iveien. Men den Glæde skal hun aldrig faae! Det er besluttet, jeg løber min Vei, dybt ind i Skoven. I Bjørnehulerne vil jeg søge mig en anden Moder." — Han stod paa Springet. „Vær ikke saa vild og slem! bad Hruaba, holdende ham tilbage: Det gjør mig ondt for Dig. Giv Rokken hid, jeg skal spinde for Dig. Du kan springe om imidlertid. Men det maa Du love mig, at Du vil komme tilbage igien, og see mildt til Din Moder."

„Du er ret god, Søster! sagde Damoslav, idet han hurtigt bragte hende Rokken: Her er min Haand, jeg kommer tilbage, og vil tilgive Moder endnu dennegang. Men skal jeg spinde imorgen igjen, saa bliver det ved Bjørnemoderen!" Han sprang ud. Hruaba bragte

Garnet paa Tenen i Orden, og begyndte at spinde. Men snart fordybedes hun atter i sine egne Tanker.

„Da han stod der i sin Ungdomskraft og Skjønhed, hviskede hun: med blodigt Sværd for det døde Uhyre, den blomstrende Helt og Redningsmand, ak, da følte jeg Sandheden af det Ord, at Manden er født til at beskjerme Qvinden. Ja, sødt maa det være at lyde, hvor Kjærlighed hersker og Kjærlighed tjener, og den ædle Mand vil sikkert ære de Rettigheder, som allerede Svagheden giver vort Kjøn."

Da rørte sig Noget i Egenes Grene, som beskyggede Muren. „Jeg seer en Pige sidde ved en Rok! sagde en mandlig Stemme deroppe: Forresten er Haven tom." — „Ned af Muren altsaa!" raabte en anden Stemme, som syntes Hruaba bekjendt. — „I Guder, beskytter mig!" raabte hun, i det hun ængstelig sprang op.

„Fire Mandslængder er den høi, svarte den første Stemme: for en Spøg er det formeget." — „Agt Du det for hvad Du vil!" raabte den bekjendte Stemme deroppe — og strax derpaa ved Jorden: „Her er jeg alt!" — „Vee! De ere alt i Haven! jamrede Hruaba: Hvad gjør jeg? Skal jeg kalde Moder hid?"

Nu raslede det i Buskene, som skjulte Murens Fod. To Mandsskikkelser trængte sig igjennem. „Ha, Ynglingen fra igaar!" raabte den forfærdede Pige, og flyede.

Da fremtraadte den unge Hertugsøn Rezamislav. Ham fulgte Franken Bäringer. Begge vare i simpel Jagtdragt, kun væbnede med deres Sværde. „Ved

mit Hoved! raabte Rezamislav: det var var Jomfruen fra igaar." — „Ved min Fod! sagde Bäringer, gnidende sit Knæ: Efter Dig springer jeg ikke mere. Dig laante Kjærligheden Duevinger. De have baaret Dig saa sagte ned, men jeg dumpede med min fulde Tyngde."

„Efter hende!" jublede Rezamislav, og vilde afsted, men Bäringer holdt ham med Magt tilbage." — „Ikke af Stedet! sagde han alvorlig: Er der nogen Sikkerhed for os her, da maa det være under disse Træer. Hvor let kan ei, i den frie Have, en böhmisk Heltinde finde os, og jeg har just ingen synderlig Lyst til at dø for gale Qvinders Haand som en Martyr for mit Kjøn." — „O, Raseriet er sikkert ikke trængt hid! forsikkrede Rezamislav: Saae Du ikke selv den huldе Pige sidde ved sin Rok?" — „Hun førte dog Jagtspydet gandske tappert igaar! indvendte Bäringer: Hvo er Borgen for en Qvindes Lune? Krigeren bør ei blot være modig, ogsaa forsigtig." — „Her behøves det Sidste ikke!" raabte Rezamislav utaalmodig, og hans Øine søgte den Undflyede. — „Tal ikke saa uforsnuftigt! bebreidede Bäringer: I hele Böhmerlandet raser Oprøret. Alle Qvinder ere blevne galne. Hvi skulde de have beholdt deres Forstand paa denne Borg mere end paa alle andre?" — „Hun dog sikkert! fortsmede Rezamislav: Fra dette Øies Himmel kan hverken Had eller Hævn sende sit Lyn." — „Forlad Dig derpaa, sagde Bäringer, betragtende Hjelmen, som Hruaba havde ladet ligge: den nye Skik gjør hun med, fordi det er ny Skik. Og troer Du ikke, at en blank Fjerhjelm, som denne —

Da raslede det i den nærmeste Hæk, og bly treen Hruaba frem. „Uldlæg det ikke ilde, Ridder, sagde hun med brændende Kinder til Rezamislav: at jeg søger Eder, efterat have flyet Eder. Men min Angst afnøder mig det Spørgsmaal: hvad fører Eder i vor Borghave?" — „Eder søgte jeg, hulde Jomfru! svarte han, gribende Pigens Haand: Hvo som blot eengang har seet Eder —

„Han brækker Halsen med Henrykkelse, lagde Båringer mumlende til: for blot at udaande Livet i Eders Nærhed." — „Jeg frydes ved at see mit Livs Frelser endnu engang! sagde Hruaba: Men oprigtigt, her seer jeg Eder ikke gjerne. Dette Slot beboes kun af Qvinder. Strengt hersker her min Moder, som, forbittret ved et langt, ulykkeligt Ægteskab, hader Eders hele Kjøn og aldrig modtager nogen Mand som Gjæst."

„Er dette Dig tydeligt? tilhviskede Båringer Yngligen: Eller forlanger Du endnu større Klarhed?" — „Men om nu den hulde Datter indlagde et godt Ord for den Fremmede?" spurgte Rezamislav. — „Ak, seer I ikke, svarte Pigen veemodsfuld: hvor tungt det falder mig, at advare Eder mod min egen Moder? Skal jeg sige Eder Alt? Hun er En af de Syv, som sidde paa Guldstole om Wlaska's Throne."

Gysende traadte Rezamislav tilbage. „Saa var Virkeligheden denneſinde endnu værre, end min Frygt! raabte Båringer: Nu vil jeg søge mig et Sted ved Muren, hvor man bedst kan klattre op. Jeg vilde ønske, vi sadde alt derude paa vore Heste." — Han gik. Med Flammesine saae Rezamislav paa Jomfruen, som slog

sine bly mod Jorden. Ligesom for at fjerne Ynglingens dristige Blik, hviskede hun: „Denne Advarsel troede jeg at skylde Eder for Eders Riddertjeneste. Kun derfor vendte jeg tilbage. Nu lader os skilles ad."

Hun vilde flye, men Rezamislav holdt hende tilbage „Kun derfor? spurgte han, favnende hende blidt: Kun Taknemmelighed hedder den Følelse, som bevæger Dit Bryst? O, blues ikke ved, at det er en høiere, en helligere. Kjærligheden seer skarpt — Du er min!" — „Bort, Rasende!" raabte Hruaba, forfærdet ved at see sin Hemmelighed røbet. — „Nei! raabte Rezamislav: om saa den blodige Wlaska førte sin hele Hær mod mig — jeg bliver. Den Moder, som dannede en saadan Datter, maa være en ædel Qvinde, og Datterens Redningsmand har Intet at frygte af hende."

„I martrer mig! jamrede Hruaba, vridende sine Hænder: Den gode Moder elsker mig ømt, men hendes Mandshad er uforsonligt, og vi vente min Pleiesøster Sarka, som deri endnu gaaer videre, end hun. Opdragen af Wlaska, er hun vorden Eders Kjønsblodige Fordærverinde." — „Hende vente I? spurgte Bäringer, som atter havde nærmet sig: Nu, Ven, Du veed, hvor hjerteligt jeg kan glæde mig til en ordentlig Klingeleeg, men dennegang siger jeg Dig dog i al Venskabelighed: Hist er Muren!" — „For et feigt Hjerte blomstrer Elskovs Roser ikke! raabte Rezamislav: Jeg bliver!"

„Du er en Daare! brummede Bäringer: og jeg en endnu større, aldenstund jeg uelsket bliver i Dødens Svælg. Men ogsaa Venskab har sine hellige Rettigheder. Du er nu engang opsat paa, at døe her. Velan,

jeg vil gjøre Dig Selskab. Herud, mit gode Sværd! sagde han, dragende sin Klinge: jeg kommer vel til at bruge dig snart." — „Yngling! raabte Hruaba nu med elskende Angst: Spar Dit Liv for bedre Bedrift. Elsker Du mig virkeligen, vil Du ikke afslaae min første Bøn. Flye nu, maaskee sees vi igjen."

„Lover Du mig det?" spurgte Rezamislav tvivlsom, idet han endnu holdt hende omslynget. — „Vent mig i Nordskoven!" raabte Hruaba, vristende sig fra ham, og Bäringer nærmede sig Muren.

„Hvorledes? Uden Afskedskys?" spurgte Rezamislav, idet han drog hende til sig med al Kjærlighedens Ild. — „Ak!" sukkede hun, og hendes Mund mødte hans.

„I Hævnens Guder! raabte Radga, pludseligen fremtrædende af den nære Grotte: Min Datter i en Mands Favn!" — „Vee, min Moder!" jamrede Hruaba, styrtende for hendes Fødder.

„Fra mine Øine, Vanartige! skreg Radga ude af sig selv: Denne Skjændsel koster Synderen Livet, men Dig min Kjærlighed for evigt." — „Tilgivelse, Moder!" bad Hruaba angerfuld. — „Bort! raabte Denne: bort, at jeg ikke skal rase mod mit eget Blod! Riva! Porpira! Hid, I trofaste Piger! Hid, at slagte Offeret for min Vrede!"

„For alle Guders Skyld, hold inde, Moder! raabte Hruaba: Vil Du myrde Din Datters Frelser? Det Dyr, som igaar truede mit Liv paa Jagten, faldt for hans Haand. Vil Du tilintetgjøre det Liv, Du har at takke for mit?" — Da vendte Radga sig om, og maalte Ynglingen med mørke Blikke. „Raar saa er,

sagde hun, efter en Pause, i fortrædelig Tone: saa maa jeg vel opofre Hævnen for Erkjendtligheden."

„O min gode, gode Moder!" jublede Pigen med Glædestaarer, og, vendende sig mod Rezamislav, vedblev hun: „Vel kjendte I hende bedre, end jeg selv." — „Altsaa har I syndet i Tillid til min Svaghed?" spurgte Radga heftig. — „Jeg bebomte Moderen efter den blide Datter! svarte Ynglingen i indsmigrende Tone: En god Qvinde kan vel vredes, men snart vender hendes Kjøns Mildhed tilbage. Et naadigt Tordenveir ligner hun da. Alt mens Tordenen ruller, nedrisler den velsignelsesrige Regn, og snart skinner atter Qvindemildhedssolen i fornyet Glands."

„I taler ikke ilde! sagde Radga, bekæmpende den Velvillie, den smukke, venlige Yngling indgjød hende: Dog er I, just derfor, saameget farligere. Lad ei den søde Klang bedaare Dig, min Datter. Manden er den grummeste og svigfuldeste Skabning paa Jorden. Vee den trohjertige Uskyldighed, som hengiver sig dette Uhyre. Hende lønner Haardhed og Forræderie, og i forsildig Anger henvisner hendes bortkastede Liv!"

„Naar I lærer at kjende mig bedre, sagde Rezamislav med behagelig Dristighed: vil I nok tage den haarde Dom tilbage. Eders Mandshad er desuden kun en hæslig Plet, som fremmed Brøde har aandet paa Eders Hjertes rene Speil." — „Jeg higer ikke efter Eders nærmere Bekjendtskab! svarte Radga skjærende: Det er allerede nøiere, end jeg ønsker. Modtag derfor, til Tak for Eders Riddertjeneste, Eders Liv, og forlad denne Borg, hvori I saa frækt har haanet min Moderret!"

„Solen daler alt! bad Nezamislav: En Kone, som J, kan ikke fornægte den hellige Gjæsteret. Huusly for inat har jeg dog fortjent af Eder." — „J misbruger min Godhed!" raabte hun vredt, men Nezamislav greb blidt hendes Haand. „Kan jeg gaae, sagde han med uimodstaaelig Mildhed: inden jeg i Eders Træk, som Guderne ikke have skabt saa yndige for langvarig Vrede, har læst Tilgivelse for Eders arme Datter?" — „J er en dristig, ufortroden Plageaand!" sagde Radga smilende mod sin Villie, og rakte Hruaba Haanden til Forsoning.

„Beskjermer os, J Guder! raabte Hruaba: Hist kommer Sarka, og en Skare af Wlaska's Piger følger hende med blanke Klinger." — „Saa ind i denne Grotte med Jer! raabte Radga med qvindelig-godmodig Angst: J ere forlorne, hvis hun seer Eder her!"

„Triumph! raabte Båringer, stikkende sit Sværd i Balgen: Seiren er allerede saagodtsom vores, naar Qvinder selv beskjerme os mod Qvinder!" — Begge skjulte sig hurtigt i Grotten.

Sarka kom. I de uophørlige Vaabensvelser havde hendes smukke Bygning herligt uddannet sig. Rask skred hun frem, i Skjønhed og Kraft en anden Wlaska. Men istedetfor den Forbittrelse, som næsten altid vanzirede hendes Forbilleds Ansigt, svævede en ubeskrivelig Ynde om hendes blomstrende Kinder, og kun det kjække, stolte Øie, den værdige Holdning og en alvorlig Strenghed i Ansigtets Træk, røbede Moderen. Hendes og Radga's Piger fulgte hende. Midt blandt dem gik Kascha, afvæbnet,

skrækket og bedrøvet, samt en fremmed Jæger, hvis Hænder vare bundne paa Ryggen.

Med høitidelig Høflighed omfavnede Sarka Borgfruen og hendes Datter. „Det glæder mig, Hruaba, sagde hun: at jeg endeligen seer Dig i Pandseret engang. Dog endnu stedse uden Sværd? Det sømmer sig slet." Hun bød En af Radga's Piger hente Hruaba's Hjelm og Sværd, satte hiin paa hendes Hoved, og spændte dette om hendes Hofte. „For det med Ære for de böhmiske Qvinders hellige Rettigheder!" sagde hun, og kysséde den lønligtskjælvende Mø paa Panden. Derpaa kastede hun et skarpt Blik paa den arme Kascha. „Nu, vedblev hun at tale til Hruaba: nu kan J, som det sømmer sig, sidde med i den Ret, vi maae holde over en feig Pige."

„O vee!" sukkede Kascha, og medynksfulde saae Radga og Hruaba paa den Værgeløse.

„Eders Terne, vedblev Sarka med frygteligt Allvor: red igaar ud med ti Piger, formodentligen for at speide i Skoven. Hun fik Øie paa denne Mand, der ventede med nogle Heste, og vilde tage ham tilfange. Han, gandske ene, satte sig dumdristig til Modværge, og var jeg ikke kommen til med mit Følge, tør jeg sige, Heltinden var flygtet med ti Qvinder for den eneste Mand!"

„Hvorledes, Kascha?" spurgte Radga heftigt. — „Glem ikke, gode Moder, sagde Hruaba: at det er hendes første Tog." — „Feighed i Kampen skal straffes med Døden, byde vore Love!" sagde Sarka med ubevægelig Strenghed.

„I Guder, hvor kan Du være saa haard, Sarka! raabte Hruaba, og idet hun vendte sig mod sin Moder, vedblev hun: Kascha var min Barndoms kjærlige Legesøster, saa tro og god!" — „Derfor vil jeg denne finde lade Naade gaae for Ret, svarte Radga mørk: men for stedse være den Feige forviist fra mit Aasyn!" — „Jeg takker Eder, ædle Frue, for naadig Straf!" raabte Kascha med lettet Hjerte, kysede Radga's Kjole og Hruaba's Haand, og ilte bort med et megetsigende Blik paa Denne.

„I er for god!" sagde Sarka. Men Radga vendte sig til den bundne Jæger med det Spørgsmaal: „Hvo er Du?" — „Wulff, en fri Mand fra Franken!" svarte han trodsig. — „Du var e n e i min Skov?" vedblev Radga. — „Men Du vogtede t r e Heste! tilføiede Sarka med Heftighed, da han nikkede trohjertig: Ved Dit Liv, hvo vare de andre Ryttere?" — „Det kan jeg vel sige Eder! svarte han med dobbelt Hentydning: En vakker frankisk Ridder og et ungt Menneske, som han lærer at færdes med Vaaben."

Sarka saae tvivlende paa ham. „Dine Svar ere meget utilfredsstillende! sagde hun: Hvor er Din Herre og hans Ledsager nu?" — „Det veed jeg ikke! svarte Jægeren med kold Rolighed: Han bød mig vente ved Hestene, men hvorhen han gik i Skoven, derom bekymrede jeg mig ikke." — „Du veed det dog!" raabte Sarka, opbragt ved hans Rolighed. — „Nu da, saa veed jeg det, og vil ikke sige det!" tilsnøs han hende.

„Saa maa jeg bede Eder bruge Alvor! sagde Sarka, i høieste Forbittrelse til Radga: Han dølger noget

Vigtigt, der maaskee afgjør denne Borgs Skjebne. Forræderie sniger sig gjennem hele Landet. Skjælvende for et aabent Feltslag, ponse de feige Mænd paa nedrig Svig, og hvo kan vide, hvad Skjændighed den næste Stund udruger."

„Denne Mand vedkommer ikke mig, han er Din Fange! svarte Radga, lige fortørnet ved Sarka's Paatrængenhed og Jægerens Trods: gjør med ham, hvad Du vil." — „Nu for sidste Gang. Hvor er Din Herre? spurgte Sarka harmfuld: Her i Slottet er et Torturkammer." Foragteligen saae Jægeren paa hende og mælede ikke et Ord. — „Bort med ham!" bød Sarka Pigerne. — „Fordømt! raabte Jægeren, da de grebe ham: at døe for Qvindehaand, og værgeløs, det ærgrer mig til Sjelen. Var blot min Herre her!"

„Her ere vi, Du ærlige Sjel!" raabte Rezamislav, der, tilligemed Båringer, brød frem af Grotten med draget Sværd. De overraskede Piger fore tilbage, Jægerens Baand bleve overhugne, og gladelig greb han strax, med den frie Haand, efter et Sværd. Alt dette var faa Øieblikkes Værk.

„Forfærdeligt, to Mænd endnu! raabte Sarka, og blottede sin Klinge: Fordærvelsen var alt i Borgen. Tak være Guderne, jeg kom i rette Tid." — Ubevægelig stod Qvindeskaren der, stille sukkede Radga og Hruaba, og med ridderlig Anstand traadte Rezamislav hen til den rasende Sarka.

„I fjendtlig Hensigt er jeg ikke kommen i denne Borg, sagde han: derfor æsker jeg med Ret og Føie, fri Bortgang for mig og min Ledsager." — Længe og forskende saae Sarka paa Ynglingen. „I holder

mit Syn for saare svagt! sagde hun haanligt: Jeg kjender Eder vel. I er Nezamislav, en Søn af Primislav, der, trods vor Hertugindes bedre Ret, anmasser sig Böhmens Krone."

„Nezamislav!" raabte alle Qvinderne, og i Radga's Forundring blandede sig en Straale af Fryd og smigret Moderforfængelighed. — „Og i fredelig Hensigt har I sneget Eder ind i denne Borg? vedblev Sarka harmfuld: Hvad kan Tigeren ville Andet i Menneskenes Boliger, end myrde? Forbandelse over den Taabe, der lader sig skuffe af Mændenes hykkelske Ord! Eders sidste Stund er kommen!" Hun hidvinkede sine Piger, som mordlystne trængte sig frem.

Da treen Radga, bevæget ved den hulkende Hrutaba's Bønner, hen til Sarka. „Disse Mænd have ikke fornærmet os! sagde hun med Alvorsrøst: Deres Død var hensigtsløs Grusomhed. Nok, naar vi formene Dem at skade os." — „Vel, sagde Sarka mørk: et tungt Offer bringer jeg Eder, men lad saa være! Saa strækker da Vaaben!" bød hun de tre Mænd, som, Ryg mod Ryg, ventede Angrebet. — „Aldrig i Evighed!" raabte Nezamislav, og svang sin Klinge. — „Nei, skjønne Satanas! spottede Båringer: mit Sværd fanger Ingen i Haand, uden Den, som vrister det af m i n, naar den er stivnet!"

„Mit Hærførerord er Borgen for Eders Liv!" sagde Sarka med stolt Værdighed, og saae paa den dristige Spotter. Trodsigt mødte hans Øie hendes, som hun pludseligen, ligesom af Frygt for den skjønne, opbragte Riddersmand, slog forvirret og høitrødmende til Jorden. „Ogsaa for vor Frihed?" spurgte Nezamislav.

— „Og hvo er os da igjen Borgen for en Qvindes Ord? spurgte Bæringer: Den arme Motol maaskee, som Eders Søstre, paa forvorpne Roveres Viis, dræbte uden Varsel i hans Borg ved Midnatstide?"

„Overgiv Jer, Rezamislav!" bad Radga med velmenende Alvor. — „Til Eders Mildhed gjerne, svarte Ynglingen fast: men ikke til denne Rasende. Og da det lader, som hun har meer at sige her paa Borgen, end I selv, saa agter jeg det bedst, at beholde mit Værge."

„Hvorledes? I vover at tirre mig? fnøs Sarka: Nu, hvo som foragter Naaden, har allerede nedkaldt Forbandelsen over sit Hoved. Saa skee Eder da, som I ville! Jeg er uskyldig i Eders Død." — Og en Bevægelse med Sværdet gav Pigerne Tegn til Angreb. Rasende stormede de Afsindige frem, og længe varede det ikke, inden deres Mængde formeente Mændene at bruge Sværdet ret. Kampen udartede til vild Bryden.

„Holder inde!" raabte Radga og Hruaba, men forbittret viste Sarka dem tilbage. „Jeg veed, sagde hun: hvad jeg er min Pleiemoder og min Barndomsveninde skyldig — dog, ogsaa disse Pligter have deres Grændser. Sandeligen, det vilde smerte mig, om jeg maatte melde Hertuginden Radga's Frafald." — „Saa tag dem tilfange, raabte Radga i Kamplarmen: men skaan deres Liv!"

Imidlertid vare Båringer og Wulff, ikke uden Vunder, blevne overmandede og nedtrykte til Jorden. Udmattet af en stærktblødende Armvunde, segnede Rezamislav nu ogsaa ned. „Nu nærmer sig den stumme

Død, Du frække Unge!" fnøs Sarka, og styrtede mod Denne med dragen Sværd.

Da traadte, dreven af sin uhyre Angst, den bløde, frygtsomme Hruaba frem for den Saarede, og strakte, til hans Beskjermelse, sit Sværd mod den Rasende. „Mig maa Du dræbe først, Søster, inden Du rører denne Yngling! raabte hun fortvivlet: Jeg elsker ham, og kan jeg ikke redde ham, saa vil jeg dø med ham!"

„Min Datter!" raabte Radga, skrækket ved hendes aabne Tilstaaelse for fjendtlige Øren. — „Hvorledes, Søster! raabte Sarka, og lod Sværdet synke af Forfærdelse: Du, Du beskytter Tyrannens Søn? Skjændsel over Din Moder, Skjændsel over Din Slægt!"

„Viig fra mig, huldе Pige! bad Rezamislav mat: Skal jeg ende Livet her, da vorder denne Daad, som Kjærlighed begeistrede Dig til, den lyse Aand, som løfter mig til Himlen."

„Han blegner! Store Guder, han dør maaskee!" skreg Hruaba, og styrtede hen over Ynglingen. Med oploftede Sværde stode Sarka's Piger omkring Begge.

„Tilende med Værket!" tilraabte Sarka dem. Men inden Blodbefalingen kunde gaae over i Daad, havde Hruaba alt kastet de mordlystne Piger tilbage, sat sit Sværd mod Jorden, og vendt Spidsen mod sit eget Bryst. „Tilbage! raabte hun: Ved alle Guder sværger jeg, at gjennemstinge dette Bryst, hvis Du ei skaaner ham!" — „Han frelste hendes Liv! jamrede Radga: Skaan os i ham!"

Maallos stod Sarka, idet hun betragtede snart de Fangne, snart Radga og Hruaba, med vilde Blikke.

Endeligen mildnedes hendes Ansigtstræk. „Saa leve han da!" sagde hun, stak Sværdet i Balgen, og bød Pigerne træde tilbage. „Guderne gjengjelde Dig denne Mildhed!" sagde Hruaba med svag Stemme, og udmattet af de voldsomste Lidenskabers Storme, sank hun grædende i sin Moders Favn.

20.

En mørk Nat hviilte tungt over Diewni. I Wlaska's Arme slumrede Stiason, piint af hæslige Drømme. Han saae sin Fader, som Wlaska hidtil, med snu List, havde hindret ham fra at besøge, ligge for sig som Liig, og hans Moder stod hos, med grueligforvreiet Ansigt, og hylende Navnet Wlaska, pegede hun paa den Døde, og Denne reiste sig op, aabnede de blaae Læber, og stønnede: „Wlaska!" Det rystede den Slummrende saa mægtigt, at han vaagnede. Vildt sprang han op, og kastede et Blik paa den sovende Elskerinde. Mat belyst af den nedhængende Natlampe, liig Synden, naar den synes yndigst, laae den skjønne Qvinde der, og hendes blide, rolige Aandedræt syntes at vidne om hendes Sjels Fred. Kun et lumsk Smiil, der spillede om hendes Mund, forraadte, hvilken ond Gjæst, der boede i denne skjønne Bolig. Stiason følte en Gysen ved dette Syn, og gik hurtigt ud.

Hans Sinds Uro, som han forgjæves søgte at bekæmpe, drev ham gjennem Borgens tause Haller, og endeligen op paa dens østlige Taarn. Her stod han, lænet mod Muurtinden. Koldt peb Morgenvinden i hans mørke Haar, hans Blik foer hen over den stille Egn. Da farvede en blegguul Stribe Horizontens

Rand i Østen, og i usikkre Omrids traadte Gjenstandene frem: det unge Prag, omarmet af Moldaufloden, bag den Borgen Hesky's graae Taarne og det høie Libin, hvor eet eneste svagt Lys brændte, ligt et døende Haab. Stiason saae dette, og hensank i mørk, dybsindig Grublen. „Det bæres mig stedse tydeligere fore, sagde han: at vort hele Væsen her paa Diewni er ret ugudeligt. Skade for det skjønne Land! Hvormange Suk og Forbandelser ere ei, i disse fire Aar, opstegne fra disse herlige Dale! Og hvad vi have indtusket derfor, bær kun Vidne om et maadeligt Kjøbmandskab. Attergjere, klæder nu engang Qvinderne heel ilde, og at vi have slaget os til Ridder paa den syge Fyrste, tykkes mig heller ikke saa berømmeligt. Min Forviisning har jeg hævnet paa ham, men jeg troer, det havde været bedre, jeg ikke havde gjort det. Der er ikke megen Glæde ved Hævnen!"

„Det er sandt!" sukkede en hæs Stemme, og nu først blev Stiason var, at han ei var ene paa Taarnet. En mørk Qvindeskikkelse knælte paa den anden Side, og syntes at fremmumle sagte Bønner.

„Hvo er her?" spurgte han høit, og skred hen mod den Ubekjendte. — „En Synderinde! svarte Skikkelsen, i sagte, gruopvækkende Tone: Men Straffen veier tungere, end Brøden. Med sin Furieklo sønderslider Samvittigheden mit Hjerte. Mit arme Hoved, der ei kan fatte min store Brøde, brænder i Feberhede, og de Grusomme holde min Angers Jammerskrig for Vanvid, og have indespærret mig, at jeg ei skal opsøge min Huusbonds Aand, som gaaer igjen her i Borgen, og tiltrygle

mig hans Tilgivelse. Dog har jeg været saa heldig, at skuffe mine Vogtere denne Nat. Sagte har jeg stjaalet mig fra mit Leie og besteget dette Taarn, hvorfra jeg kan skue ud efter mine lykkelige Dage. Der stiger min Borg ieveiret! — Der slumrer, min myrdede Yndling! — Der bande mine levende Sønner mig! — Vee, o vee!" Og med et hjerteskærende Hyl pressede den Ulykkelige sit Hoved gjennem Taarnets Skydehuller.

Da greb en forfærdelig Ahnelse Stiasons Hjerte. „Qvinde, hvo er Du?" tordnede han, og greb hendes Haand. Hun foer op, og saae paa ham med vildtrullende Øine. Da kastede den frembrydende Morgenrøde et Skin paa hans Ansigt, saa hans Træk bleve kjendelige. „Det er Dig! skreg hun pludseligen: Ja, det er Dig! Du kommer, for at gaae irette med Giftblanderske. Men, her vil jeg ikke tale med Dig. Saalænge min Aand er fængslet i dette usle Legeme, kan den ikke udholde Dit Syn. Men derfor skal Du ei gaae Glip af Din Fyldestgjørelse. Jeg sønderriver de Baand, som endnu fængsle mig til Jorden, og venter hisset Dig og Din Hævn!" Med frygtelig Behændighed svang hun sig op paa Taarnets Tinde, og med udbredte Arme styrtede hun sig ned i det rædsomme Dyb, idet hun skreg: „Jeg kommer, min Husbond, jeg kommer!"

Med Gysen hørte Stiason det hule Drøn, da Legemet faldt paa Klippen dernede. „Hvem tog den Qvinde mig for? spurgte han forfærdet sig selv: Her ligger en uhyre Forbrydelse skjult! Vee mig, hvis den angaaer mig nærmere end jeg troede, men vee da ogsaa de skyldige Levende! Det vilde være bedre for dem, om de laae dernede ved den stakkels Vanvittige, end

om de møde min Vrede, om Du saa selv var den Skyldige, skjønne Hertuginde!"

21.

Trompeterne og Hornene sammenkaldte Pigernes Hær i Diewni's Slotsgaard. Med forhøiet Glands viste den stolte Wlaſka sig idag for sine Vasaller. Paa høie Trin, belagt med Purpurtepper, overhvælvet af en purpurgylden Baldachin, stod idag Thronstolen, hvorpaa hun satte sig i fulden Rustning. Om Hjelmen snoede sig den juveelblinkede Hertugskrone, fra Skulderen bølgede den rige Fyrstekaabe, og istedet for Sceptret holdt hendes Høire det dragne Sværd. Paa begge Sider af Thronen stode de syv gyldne Stole, hvorpaa Stratka, Hobka, Wradka, Triſtana og Sarka toge Plads. Radga fattedes; ogsaa Czaſtava's Stol blev tom, og et sort Slør var kastet derover. Ved Thronens Fod stod Stiaſon, med den forgangne Rats Rædsler i alle Miner.

„Mit Sværd har tilfægtet mig denne Krone, sagde Wlaſka med hovmodig Majestæt: mit Sværd skal befæste den, og I skulle hvile trygt under dens Skygge. Men medens jeg saaledes forsvarer mit nyfødte Rige mod dets udvortes Fjender, sømmer det sig ogsaa, at sørge for dets indvortes Fred. Ved kraftige Love maa jeg ydermere vise mit Kald til Herskerinde. Disse Love har jeg, efter klogt Overlæg, udkastet med fast Haand. I vor lønlige Raadsforsamling have mine Hærførerinder fundet dem veludtænkte og hensigtsmæssige; I skul-

le nu høre dem og adlyde dem — snart skal hele Böhmen være dem underdanigt."

Hun gav sin Stratka et Vink. Denne stod op, udfoldede et stort Pergament, og læste:

„Jeg, Wlaska, ved egen Kraft og mine Søstres Valg Hertuginde af Böhmen, hvilket Land jeg vil underkaste Qvindernes Herredom, saa de skulle være Mænd, og Mændene Qvinder, jeg byder og forordner, at følgende Love skulle holdes fast og ubrødeligen i Böhmerland til evige Tider: — Qvinden skal tage en Mand, som tykkes hende antagelig, og naar hun vorder kjed af ham, skal hun lade ham gange sin Vei, og give ham hans betingede Løn, ligerviis som en Tjener. Men aldrig skal Manden vælge en Qvinde efter sit Tykke."

Da kastede Stiason et spørgende Vredesblik paa Wlaska.

„Ingen Mand — læste Stratka videre — skal herefter formaste sig til at sidde tilhest, som hidtil. Qvindesadler sømme sig for dem. Manden skal gjøre, hvad der hidtil har paaligget Qvinden: koge, vaske, passe Børnene. Qvinden skal jage og fægte."

Vildt stampede Stiason med Foden, og en sagte, triumpherende Latter gjennemlød Forsamlingen.

„Paa hver Dreng — sluttede Stratka — skal det høire Øie udstinges, at han ei skal have sit Syns fulde Brug i Striden. Man skal knække Tommelfingeren paa hans høire Haand, at han ei skal kun-

kunne føre Sværdet dermed. Men hver Pige skal man brænde det høire Bryst, at det ei skal voxe og være hende hinderligt i at spænde Buen."

„Herlige Love! skjar Stiason Tænder ilon: en Qvinde værdige!" — „Slige Love maa grunde vort Rige klippefast!" raabte enkelte Qvindestemmer. Imidlertid havde Wlaska atter vinket, og sex Piger, rigtklædte som Herolder, med Sølvtrompeter paa Sadelknappen, galloperede frem paa hvide Gangere, og holdt for Wlaska.

„I have hørt min Villie! sagde Denne bydende: Gjennemstreifer hele Böhmerlandet og forkynder det mine Love!" Herolderne bøiede sig, og iilte ud af Borgporten. Men eenstemmig raabte Hæren: „Hil vor Hertuginde Wlaska, den store Heltinde, den vise Lovgiverinde!"

22.

Wlaska var reden paa Jagt med Stiason. Bemærkende de mørke Blikke, hvormed han fra Morgenstunden havde betragtet hende, fjernede hun sig forsætligen fra Jagtfølget med ham, for under fire Øine at udspørge og forsone ham. Nu vare de i det tætteste Krat; Jagtens Larm hendøde i det Fjerne. Med fortryllende Smiil aabnede Wlaska Munden til forskende, vindende, forførende Tale. Da forekom Stiason hende, idet han med Magt rev Ordet til sig. „I husker dog vel endnu, spurgte han med kold Trods: paa hvad Vilkaar jeg blev Eders Vaabenmester?"

Disse Ord, men Stiasons Tone endnu mere, overraskede den stolte Qvinde; mørk og spørgende saae hun

paa ham. „At det nemlig skulde staae mig frit fore, vedblev Stiason med Eftertryk: at forlade Eders Borg, saasnart jeg ikke lystede at tjene Jer længer." — Wlaska's Forundring og Vrede voxte i lige Grad, og altbegyndte hendes Øine at funkle i Rovdyrsild. — „Nu, Tiden er der, sagde Stiason: det behager mig ikke mere i Eders Tjeneste, og jeg agter at tage min Afsked fra Jer her paa Stedet."

„Og Aarsagen? spurgte Wlaska harmfuld: Eller rettere Paaskudet? Thi en gyldig Grund kan Du ikke have, Trolose!" — „Ifølge vor Aftale behøvede jeg ei engang at sige Jer den, svarte Stiason: men da I dog har skjænket mig saamange søde Timer, saa vil jeg af Erkjendtlighed vise Eder denne Tjeneste. Seer I, den Kogen og Vasken vilde ikke klæde mig vel; i Qvindesadel slutter man slet, og jeg kan heller ikke sige, jeg har synderlig Lyst til at bie til I vorder kjed af mig, og lader mig gaae min Vei liig en leiet Svend. Jeg vil have mit Kjøns Ære uforkrænket, og derfor give Jer Afsked, inden I giver mig den."

„Ha!" stammede Wlaska, og hendes Blikke gjennemborede den kjække Trodser. — „Og da det ikke skikker sig for Manden, vedblev Stiason: at blive Qvinden Noget skyldig i nogen Maade, saa skjænker jeg Jer den Sold, jeg har at fordre af Jer. Behold den som Betaling for Kost og Herberg og Alt, hvad Godt I har gjort mig paa Diewni. For Eders Livs Redning maa I finde Jer i, at forblive min Skyldnerinde, hvormeget det end harmer Jer. Denne Daad kan desuden let gjælde for den sletteste i mit Liv, og jeg gider ikke tage

Noget derfor." — „Uhyre!" skreg Wlaska, og rev Jagthornet fra Hoften, forat hidkalde sit Følge.

„Taalmodighed! raabte Stiason, gribende hende i Armen med mægtig Kraft: Kun eet Spørgsmaal endnu, saa er I mig qvit, Guderne give, for stedse. Hvo var den vanvittige Hærførerinde, som imorges endte sit Liv i Klippesvælgene ved Foden af Diewni?"

Wlaska foer sammen. „Paa dette Spørgsmaal har jeg, som Sagerne nu staae mellem os, intet Svar!" sagde hun bittert. — „Hun ansaae mig for sin Gemal! sagde Stiason, mørkt henskuende for sig: Hun syntes at afbøde en svær Forbrydelse med sit Dødsspring. Jeg kjendte hende ej, og kjendte hende dog. I vil ikke svare mig. Nu, saa maa jeg hen at finde Svaret paa Borgen Hesky, og vee Jer, om min gruelige Mistanke findes grundet!"

„Elendige! Du vover at true Böhmens Hertuginde?" fnøs Wlaska. Med et Sæt befriede hun den fangne Arm, og stødte i Hornet. Langtborte lød Pigernes Svar.

„Hvortil det? loe Stiason, vendende sin Hest: Mig holder I ikke. Det var bedre, I raabte til Czernebog, at vi aldrig maatte see hinanden mere. Thi træder jeg Eder endnu engang i dette Liv saa nær, at jeg kan see Stenen i Eders Øje, saa er Eders sorte Time kommen!" — Raslende brød han med sin Ganger gjennem Krattet, og var forsvunden.

„Var det alt Gjengjældelsens første Vingeslag? hviskede hun, idet hun saae efter den Forsvundne med brændende Blik: Det var for tidligt. Lad mig først faae At opfyldt. Saa annammer Eders Offer, I

mørke Magter!" Med rolig Fatning og fast Holdning red den kraftige Qvinde sit hidilende Følge imøde.

23.

Da Wlaska, stilleforbittret, igjen naaede Diewni med sit Jagtfølge, saae hun fremmede Piger og Heste i Gaarden. „Et uhørt Underværk! raabte Stratka, ilende hende imøde: Fyrstinde Brela besøger Dig, hun har vigtige Ting at forhandle med Dig, og venter Dig oppe i Salen."

„Een Fyrstinde hjemsøger en Anden! svarte den Stolte: hvad Underværk finder Du deri? Maaskee vil hun gaae i Forbøn hos mig for sin Svoger. Lad et prægtigt Maaltid anrette paa Solvfade, og glem ikke Guldpokalerne. Vi maa ære Libussa's Søster, og tillige vise hende, at vi vide at holde os fyrsteligt."

Hun nærmede sig Indgangen. „Endnu Eet! sagde hun, idet hun vinkede Stratka til sig: Bevert Brela's Tjenerinder vel, og søg at vinde dem for vor Sag. De maa ikke følge hende, naar hun forlader Borgen."

Med majestætisk Anstand traadte Wlaska ind i Salen. I sin stille Værdighed traadte den ædle Brela hende imøde. Tavst hilste de hinanden. „I beskæmmer Os, kjære Brela! sagde Wlaska med stolt Venlighed: Forholdene maa forresten være som de ville, saa havde det dog sømmet sig den yngre Fyrstinde, først at ære den Ældre med sit Besøg."

„Den Sorg, som fylder min Sjel, svarte Brela: lader mig ikke Rum til tomme Formaliteters Jagttagelse. I et tungt, alvorligt Anliggende kom-

mer jeg til Eder, Wlaſka! Give Guderne, at jeg maa finde aabne Øren og et villigt Hjerte!" — „Gjerne vil jeg høre, hvad I har at ſige mig, Fyrſtinde! ſagde Wlaſka: men ikke før I har ſpiiſt og drukket hos mig. Stedſe er Gjæſtfriheden bleven holdt i Ære i Böhmerlandet, og Böhmens Fyrſtinder tør ikke udelukke ſig fra den gode gamle Skik."

Og paa hendes Vink bare rigtſmykkede Tjenerinder et Taffel ind i Salen, behængt med guldgjennemvirkede Tepper af Purpurfløiel. De udſøgteſte Spiſer lokkede i Sølv- og Guldkar, og i de ſvære gyldne Pokaler funklede de ædleſte Vine. Hærførerinderne Stratka, Hobka, Wradka og Triſtana fulgte i glimrende Vaabenſmykke, med deres gyldne Hæderskjæder om Halſen, bøiede ſig for Fyrſtinderne, og ſtillede ſig bag Stolene ved Taflet.

„Behager I?" ſpurgte Wlaſka, pegende paa den øverſte Plads ved Taflet. Og ſtum af Forundring over den uventede Pragt, ſamt harmfuld over det forfængelige Pralerie, hvormed denne Pragt blev ſtillet til Skue, adlød Brela Indbydelſen.

Nu greb Wlaſka en af Guldpokalerne. „Med denne Velkomſtdrik, ſagde hun: hilſer Wlaſka Libuſſa's ædle Søſter gladelig ved egen Arne!" — „Velkommen!" raabte Hærførerinderne, og, følgende deres Herſkerindes Exempel, tømte de, i nogle raſke, dybe Drag, de mægtige Bægre.

„Vil I ikke gjøre os Beſked?" ſpurgte Wlaſka ſmilende ſin Gjæſt. — „I huſker vel, ſvarte Brela mørkt: at ſligt ikke var Skik ved Libuſſa's og Primislav's Hof, og ei vil jeg dølge min Forundring over,

at see Qvinder drikke her, som jeg neppe har seet det af Mænd."

„Ha, ved mit Sværd! raabte den vilde Amazone: I veed ikke, hvad der sømmer sig Jer, og ingen Qvinde veed det, dem undtagne, som boe paa Diewni; de Andre boie deres Nakke under Aaget, og bære Byrder, som de ikke behøvede at bære, og lade sig indbilde, at Qvinder ei tør fuldbringe nogen Mandsbedrift. See, Brela, det Modsatte have vi beviist i Böhmerlandet."

„Og hvad bliver der af Qvindernes Arbeid?" spurgte Brela med Eftertryk. — „Jh, spottede Wlaska: lad de svage, feige Mænd gribe Rok og Haspe! Hvad ænse vi det! Den, som sporer Mod og Kraft i sig, maa øve Mandsdaad og Mandsret, om det end er en Qvinde!"

„Jeg har opfyldt Eders Ønske! sagde Brela, idet hun stod op fra Taflet: Behager det Eder nu, at høre mit Andrag?" — Wlaska nikkede. Paa hendes Vink fjernede sig Hærførerinderne og Tjenerinderne.

„I har nu larmet længe nok! sagde Brela med troskyldig Aabenhjertighed, da de vare allene: Hør nu op! I maa ikke mere udøse uskyldigt Blod. Lov mig det, saa vil jeg hos Hertugen udvirke Eder Tilgivelse for det Forgangne." — „Udvirke Tilgivelse? Mig? skreg Wlaska rasende: Mig hos denne Primislav? Lad ham komme, og sige mig det i mine Øine, saa vil jeg klove hans Pande, liig en simpel Böhmers! Diewni har aldrig staaet under Primislav. Den er et eget, uafhængigt Fyrstendømme, der staaer i aaben Fejde mod den saakaldte Hertug. Men vil Pri-

mislav aftræde mig sin Skyggekrone, saa vil jeg skjænke ham Fred, og skaane de böhmiske Mænd, som jeg ellers maatte udrydde med mit Sværd!"

Den blide Brela forfærdedes ved det uventede Udbrud; hun saae sin Død funkle i Wlaska's Øine, tænkte for sildig paa Therba's troe Advarsel, og søgte at formilde Uhyret. „Hvor er det huldsalige Væsen, sagde hun vemodig: som smykkede Dig, da Du var Libussa's Yndling? O, hvor gandske anderledes vare dengang Dine Miner, Ord og Tanker! Kunde Du see Dig selv i dette Øieblik — gysende vilde Du erkjende, hvor hæsligt mandig Trods vanzirer et Qvindeansigt. Er det endnu ikke bleven Dig klart, at blodig Bedrift aldrig kan være Qvindens Bestemmelse? Du er saa vred, som om jeg var traadt fjendtligt imod Dig, og jeg kom dog til Dig i den bedste Hensigt. Frygter Du ej, at hele Böhmen skal strømme sammen til Kamp mod Dig? Jeg mener, Du skal ei fordærve Dig og Dine, skal ei sætte den Ære, Du alt har vundet, paa et uvist Spil, men bevare den, Du alt besidder."

„Det klinger allerede noget mildere, end den tilbudne Tilgivelse! svarte Wlaska smilende: og skjøndt slig Sagtmodighed kun pleier at være Svagheds Sprog, saa vil jeg dog troe, at den her er ærligmeent. Jeg skal modent overveie, hvad Du har sagt mig, og melde Dig mit Svar. Kan jeg, saa vil jeg slutte Fred med Primislav, og Du selv skal mægle denne Fred." Glad takkede den fromme, troskyldige Brela Guderne for det Solskin, der saa hastigt fulgte paa Uveiret, medens Wlaska vendte sig til Taflet.

Nu nærmede hun sig Brela med en fyldt Pokal. „Nu maa Du gjøre mig Besked, sagde hun: det er Fredsbægret. Jeg bringer Dig det af et ærligt Hjerte.“ Brela greb Pokalen, og drak. Men neppe havde hun drukket, før hun foer sammen, som om Døden alt havde spændt sin Knokkelhaand om hendes Hjerte. Liigbleghed tildækkede hendes Ansigt.

„Onde Qvinde! raabte hun, kastende Pokalen for Wlaska's Fødder: Hvad gjorde jeg Dig, at Du skulde række mig Din Helveddrik? Nu er mig Theriba's Advarsel klar! Jeg skulde drikke Døden af det Bæger, jeg modtog under den hellige Gjæsterets Beskyttelse. Paa det, som foregaaer i mit Indre, føler jeg, at min hele Konst Intet vil udrette mod Din Gift, men at den kun formaaer, en stakket Tid at friste mit forlorne Liv.“

Hun fremtog en liden Krystalphiole, hvis Saft hun drak. „Du har myrdet Din Velgjørerindes Søster, Wlaska, sagde hun derpaa i mildere Tone: men jeg tilgiver Dig. Min Mund skal ikke robe Din Daad. Jeg vil ikke kalde min Svogers Hævn over Dit skyldige Hoved, men — Guderne ere retfærdige. I deres Navn forkynder jeg Dig hurtig og forsmædelig Undergang ved en Mands Sværd!“

Ledsaget af Wlaska's Haanlatter, forlod den ulykkelige Fyrstinde Salen, ilte ned i Slotsgaarden, og bød, at man skulde føre hendes Hest frem. „Hvor ere mine Tjenerinder?“ spurgte hun, da En af Wlaska's Piger bragte hende Hesten.

Da tumlede begge hendes Terner frem, berusede, med høitblussende Ansigter. „Vi følge ikke tilbage

med Jer til Rok og Haspe!" raabte den Ene med fræk Trods. — „Her omgaaes man os som Mennesker! skreg den Anden: og Qvinderne vorde til Mænd! Hoit leve Hertuginde Wlaska!"

„Altsaa har Svimlen ogsaa grebet Eder? spurgte Brela vemodig: Guderne ere mine Vidner, at jeg stedse omgikkes Eder mildt, og dog falde I fra! Wlaska forstaaer sig paa, at knuse Hjerter. Dybere end hendes Gift, brænder denne Krænkelse. Saa bliver da i denne Raseriets Bolig, og naar I engang angre dette Skridt, saa tænker paa mig!" Dermed svang hun sig op paa sin Pasganger, og iilte ud af Borgporten.

24.

Eensom vandrede, i Haven ved Krasons Borg, den skjonne Sarka, Armene fastslyngede over det arbeidende Bryst, Qinene fæstede paa Jorden. En stille Smerte og en uvis Længsel syntes at have slukt den vilde Vredesild i hendes Blik. Tunge Suk sjale sig frem af hendes Barm, og hendes Mund aabnede sig, som til Klage, men med Magt syntes hun at kæmpe Ordene tilbage. Endeligen blev den lønlige Folelse hende for stærk. „De vare tappre, disse Ungersvende, sagde hun hen for sig: næsten kunde jeg rødme ved denne Seier, som kun vild Overmagt har tilkæmpet mig. Trofast holdt de sammen; endogsaa for Tjeneren vovede de deres Liv med Glæde. — Saa skulde Troskab dog være en Mandsdyd?" — Hun standsede et Qieblik. „Nei! raabte hun pludseligt, og hendes raske Trin syntes at ile efter den flygtende

Tanke: Nei, Wlaska har Ret. Kun mod Mænd er Manden tro, om han ellers er det nogensinde. Hans Ondskab, hans trædske Forstillelse, er rettet mod vort Kjøn. Kun mod os forhaaner han al Ret!"

Hun var nu kommen til Egene, under hvilke Nezamislav og Båringer bleve fangne. Med mørke Blikke saae hun sig om, og med de bekjendte Gjenstande syntes en ubehagelig Erindring at flyve gjennem hendes Sjel. „Men mod mig vare de sanddrue, tilstod hun nølende: sanddrue paa Gravens Bred; omlynede af vore Sværde, vovede de, lydt at udtale deres Had til os."

Sørgmodig sank hun ned paa Græsbænken. „Deres Had! sagde hun, efter lang Taushed, med blød Stemme: Kan jeg dølge for mig selv, at vi fortjene det? Had avler Had, Blod æsker Blod, og saaledes river den sorte Gud begge Kjøn afsted, fremad den mørke Vei. Her er ingen Stilstand mere. Vi ere gangne forvidt til, at kunne vende tilbage. Nu gjælder det kun, at skride fremad. Lad Böhmen gaae tilgrunde derved, med samt min Lykke her og min Salighed hist!"

Med langsomme Fjed kom Radga ned fra Borgen, satte sig hos Sarka, og brast i lydelig Graad. „Hvad fattes Eder?" spurgte Sarka studsende. — „Ak, min Datters Lidelse afpresser mig Taarer! sukkede Radga: Taarer, som jeg forlængst har glemt at fælde for min egen Smerte. Der sidder hun stum, med stirrende Blik, ved Nezamislavs Leie, lytter til hans Aandedræt, trykker hans Haand mellem sine Hænder —

„Jeg begriber ikke, hvorledes en Jomfru kan elske saaledes, faldt Sarka ind med bitter Heftighed: elske en — Mand!" Studsende saae Radga paa Pigen. Da besindede hun sig og sagde rolig: „Er Rezamislavs Vunde farlig?" — „Og Franken?" spurgte hun, da Radga havde benægtet Spørgsmaalet, med sletforstilt Ligegyldighed. — „Hvad bryder Du Dig om den fremmede Ridders Vunde? spurgte Radga alvorlig: Alt da han som Fange stod for os, betragtede Du ham med sælsomme Blikke. Var Du ikke Sarka, en Fjende af alle Mænd, da kunde jeg frygte, at hans mandige Skjønhed havde bedaaret Dine Sandser."

„Fornærm mig ikke! sagde Pigen vredt: Wlaska's Datter vil aldrig vise sig uværdig sin store Moder. Overrasket af Mandens kjække Trods, betragtede jeg hans uforskammede Træk. Ei blot Velvillie, ogsaa Had, skjærper Blikket." — „Og hvad har I besluttet over Rezamislav?" spurgte hun, pludseligt afbrydende. — „Veed jeg det selv? svarte Radga: At skille ham fra min Datter, er at myrde hende, og hvad tør jeg Andet?" — „En Udvei gives der vel, sagde Sarka, idet hun fremtog et Pergament: Læs her Wlaska's nye Love. I bivaanede ikke den sidste Forsamling, hvori de bleve kundgjorte."

Radga læste med stigende Opmærksomhed, men jo længere hun læste, desmørkere blev hendes Mine. Omsider faldt Dokumentet af hendes Haand. „Det er frygteligt!" sukkede hun.

„Naar nu, vedblev Sarka: naar nu Rezamislav, paa disse Vilkaar, vorder Hruaba's Mand,

saa vilde denne Thronarvingens Beslutning maaskee være det første Skridt til en almindelig Fred." — „Aldrig! raabte Radga oprørt: Hvor kunde han samtykke i sine Sønners Lemlæstelse!"

„Det er neppe at vente af Ungersvenden, svarte Sarka: at han vil opoffre Nutid for Fremtid. Og skulde han vel være ømmere mod den Søn, han kan haabe, end alle böhmiske Mødre maae være mod de Sønner, de eie?" — „Forstaaer jeg Dig?" spurgte Radga sammenfarende. — „Eders Skræk bekræfter forud Eders Spørgsmaal! svarte Sarka: Det er Wlaska's Villie, at alle Drenge, som ere i vor Vold, skulle behandles saaledes."

„Hvad siger Du? alle Drenge? jamrede Radga hændervridende, og mit stakkels Barn?" — „Nu, alle Børns Skjebne maa ogsaa ramme Eders! svarte Sarka med Jernfasthed: Det sømmer sig Hærfører-inden, med rask Daad at gaae foran de bange Mødres Hob, og mener I det ærligt med vor store Sag, vil I med Glæde bringe dette Offer. Nu vil jeg tale med Hruaba og Rezamislav om mit Forslag. Damoslav skal jeg sende til Eder. Hvo som har kaaret sig et herligt Maal, maa ikke regne det for nøie med Midlerne. Vi ville grunde Qvindens Herredom i Böhmen, og Mildhed leder ei til denne Throne. Fast, som i Slagets Mordlarm, staae Qvindens Villie, og vakle ei, fordi en Pusling piber!"

Hun gik. Med Afsky saae Radga efter hende. „Qvindens Herredom ville vi grunde! sagde hun med Eftertryk: „Vee, det er alt kommen os dyrt at staae. Det har kostet os meer, end Blod. Af Krigens Blod-

sæd spirer Kraften frem, og Freden modnes dog om-
sider. Men denne Kamp er af en ond Natur. Uden
Skaansel qvæler den Medlidenhed og hver en ædel
Drift; den river selve Menneskeligheden ud af Hjer-
tets Inderste med Rod. For dyrt vi Kronen kjøbe
med vort bedre Selv. Min arme, arme Damoslav!
Gid jeg aldrig havde født ham!"

„Her er jeg! raabte Damoslav, muntert sprin-
gende hen mod Moderen: Sarka sender mig til
Dig. Hvad vil Du mig?" — „Min Søn!" sukke-
de Radga, og trykte, med hede Taarer, Drengen til
sit Bryst.

„Du kysser mig saa venligt! sagde Damoslav,
omt klyngende sig til hende: Ak, saa godt har jeg
ikke havt det længe. Jeg tænkte alt, Du kunde ikke
lide mig mere. Nu mærker jeg, hvilken Uret jeg har
gjort Dig. Tilgiv mig! Tilgiv mig Alt, hvormed
jeg har bedrøvet Dig! Jeg vil heller aldrig mere være
saa vild og trodsig; jeg vil gjøre Dig al den Glæde,
jeg kan, at Du igjen kan faae mig ligesaa kjær, som
dengang, jeg, ikke større end saa, sad paa Dit
Skjød."

„Min gode Søn!" sukkede Radga, og hendes
Øine fyldtes med Taarer. — „Og saa, spurgte Da-
moslav, seende op til hende og klappende hende paa
Armen: ikke sandt, saa slipper jeg ogsaa for at
spinde?" — Gysende rev Radga sig løs fra Dren-
gen. „Wlaska! Wlaska! raabte hun: Hvor kunde
Du vorde Moder uden Moderhjerte!"

„Hvad fattes Dig? spurgte Damoslav, som nu først blev hendes Fortvivlelse vaer, med rørende Kjærlighed: Jeg har jo nu givet Dig saamange gode Ord, og hvad jeg har lovet Dig, vil jeg sikkert holde. For min Skyld skal Du ikke græde. Vee det Barn, som koster sin Moder en Taare, det har Søster Hruaba lært mig, og den Lærdom har jeg lagt paa Hjertet, kan Du troe. Græd ei mere!"

„Lydighed byder den jernhaarde Pligt! raabte Radga, idet hun tog Mod til sig: saa vorde da og saa dette Bryst til Malm, og dette Øre dødt for mit Barns Jammer!" Hun styrtede mod Damoslav. Hendes Venstre greb ham, og den Høire rev den blinkende Dolk af Beltet.

„Du vil vel myrde mig? skreg Damoslav forfærdet: Moder, Moder, hvormed har jeg da forsyndet mig saa grueligen mod Dig?" — „Ak!" sukkede Radga, og Haanden med Dolken sank ned.

„Skaan mig, jeg er jo Din Søn, Din arme Damoslav! bad Drengen, hvis Forfærdelse opløste sig i Vemod: Jeg har endnu kun levet stakket Tid, jeg vilde saa gjerne vedblive at leve, saa gjerne see den grønne Lund, den blaae Himmel, Dit Ansigt og Hruaba's huldе Øie, saa gjerne modnes til en Mand, at jeg med Kraft kunde værne om Dig og min Søster." — „Tie Dreng!" skreg Radga med vilde Blikke, og løftede Dolken paany. Men hendes Hjerte var bristefærdigt derved, og hun sluttede endnu engang Drengen i sin Favn.

„Du kysser mig, Du græder? sagde Denne forundret: Og dog drager Din Haand Dolken imod mig?

Nu seer jeg vel, Du vil ikke myrde mig, men Du maa. Ak, det er sørgeligt! Vel kan jeg ikke tænke mig, hvo der kan tvinge en Moder til saadan Gjerning. Men jeg har Intet at indvende. Tag kun igjen det glade Ungdomsliv!" — Han sank paa Knæe, saae med udbredt Favn mod Himlen, og hviskede: „Løfter mig op til min Fader, I gode Guder, og trøster min stakkels Moder!"

Radga saae paa ham med Modersmertens stumme Harm. „Saa skal jeg lemlæste mit Barns Haand, sagde hun omsider: den Haand, der saatidt har kjærtegnet mig, udstinge det Øie, der saatidt har seet paa mig med den frommeste Kjærlighed? Ingen Ulvinde handler saaledes med sine Unger!"

Da fattede hun en Beslutning. „Aldrig! raabte hun, bortkastende Dolken: Jeg adlyder ei det frygtelige Bud, heller vil jeg træde ud af den blodige Pagt. Wlaska kan forlange mit Liv, men min Moderpligt offrer jeg hende ikke." Og med elskende Hast løftede hun Drengen op til sig. „Ja, Damoslav! sagde hun: Jeg vil igjen være Din gode Moder. Mit Hoved skal være Dig Borgen for Dit huldе Øies Lys, min Haand for Din! I mit inderste Gemak vil jeg skjule Dig, at ikke Wlaska's Bødler skulle finde Dig. Vær atter munter, stakkels Barn, og løft takkende Øie og Haand mod de evige Guders Throne, hvis Naade har vendt mit Hjerte i det afgjørende Øieblik!" Og med ilsomme Fjed bar hun Drengen paa sine Arme ind i Borgen.

25.

I den store Borgsal stod Sarka ene, fordybet i Tanker. „Drengen Rezamislav er tidlig modnet til trodsig Mand! sagde hun med harmfuld Spot: Beseiret, saaret, elskovssyg — og dog urokkelig som Egen, der i Stormen vel kan knækkes men aldrig bøies. For slig en Priis kjøber jeg ei Himlen selv! Sandeligen, dette Svar var hans Lærer værdigt. Hvor havde det frydet mig, om Thronarvingen af Kjærlighed havde fornedret sig til det skjændige Forliig! Han maa tvinges dertil. Af Radga's Blødhed lader Alt sig frygte, og uden Betingelse at kaste Pigen i hans Arme — det var for os en evig Skjændsel!" — Længe grublede hun skarpt. „Funden! raabte hun omsider: Kun Rezamislav har jeg skjenket Livet." Rask nærmede hun sig Døren. „Bringer den fangne Franke ind! raabte hun ud: Og mine Bueskytter skulle komme!"

„I alt Fald vil jeg more mig ved den frække Mands Overmod! sagde hun haanligt: og er Vennen stærkere end jeg troede, saa kaster jeg Manden paa Hjertets Pinebænk. Da skal Sandsernes Sølhede, samlet i et Brændpunkt ved Qvindeskjønhed og Qvindebøn, skille mig det ægte Guld fra det urene Ærts!" Skrækket ved sin egen Tale, foer hun sammen. „Hvi saa videbegjerlig, Sarka? hviskede hun med nedslagne Øine: Hvad bryder Du Dig om den fremmede Ridders Metalgehalt? Blødagtige Hjerte, Du vover dog vel aldrig at føle? Saa skjælv! Ved Wlaska's Hoved, for vil jeg rive Dig blødende

af mit Bryst, før jeg bryder det Ord, jeg har givet mig selv."

Døren gik op. Tolv Amazoner, væbnede med Buer og Pile, traadte ind, og stillede sig, efterat Sarka havde tilhvisket Enhver nogle Ord, paa høire og venstre Side. Dem fulgte Bäringer, omgiven af bevæbnede Piger, bunden med svære Lænker, et Klæde om Hoved og Arm, bleg og mørk, dog med den gamle kjække Trods i Blik og Holdning. Fattet saae han Sarka i Øinene. „Det er altsaa min Dødsstund?" spurgte han rolig.

„End er Eders Skjebne ikke afgjort! svarte Sarka: Og er I istand til at fatte en fornuftig Beslutning, saa venter Eder Liv og Frihed, ja maaskee en Lykke, hvorom I aldrig vovede at drømme." — „Disse Herligheder klinge sælsomt nok i Eders Mund! svarte Bäringer: Paalæg Jer ei den piinlige Tvang, jeg troer Jer saa ikke alligevel. Skrid til Sagen. Jeg er rede at døe."

„Først maa I høre mig, sagde Sarka: saa kan I fælde Eders egen Dom." — „Jeg maa? foer Bäringer op, saa Lænkerne klirrede: Nu, lagde han roligere til: Eders Lænke klirrer paa min syge Arm, og I vil tirre Bjørnen, inden I borer Spydet i dens Hjerte. Saa tal, jeg hører!"

„Radga, sagde hun: er tilbøielig til, at forbinde sin Datter med Rezamislav, og paa visse Vilkaar troer jeg nok at kunne udvirke Wlaska's Samtykke, men i ubegribelig Forblindelse viser Rezamislav selv denne uforskyldte Mildhed tilbage." — „Naturligt!

svarte Båringer: hvor kan Thronarvingen bortgive sin Haand, uden Hertugens Minde!"

„Om den gamle, svage Primislav tales her slet ikke! sagde Sarka foragteligt: Ynglingens Egensind forkaster de Vilkaar, hvorpaa dette Giftermaal maa stiftes." — „Har Wlaska's Datter udkastet dem, ytrede Båringer ligesaa foragteligt: saa kan vel ingen Mand af Ære antage dem."

Sarka beed sig i Læberne, og rakte ham stiltiende Pergamentet. Han oversløi det, sønderrev det derpaa, og traadte paa Stumperne. „Det er mit Svar paa dette Skamskrift! tordnede han: Havde Nezemislav givet Jer et bedre, da skulde han aldrig mere have rost sig af, at have lært Ridderskabet af mig."

„Naar han virkeligen elsker Pigen?" stammede Sarka bestyrtet. — „Er Kjærlighed nogensinde mulig, gjenmælede Båringer vredt: saa maa den være en mild Sol, som blidt oplyser og opvarmer Hjertet, og fremlokker tusinde ædle Blomster deraf. I forlanger en Vulkan, hvis Lava fortærer Kornmarker og Vinbjerge, begraver Mennesker under deres Boligs Ruiner og omsider forstenes. Forbandet være den Usling, der vilde kjøbe en saadan Kjærlighed med sin Ære!"

„Og just Eder har jeg udseet til at vinde Ynglingen for os!" raabte Sarka heftigt. — „Da har I valgt meget slet! svarte Båringer: Min Pligt er det, af alle Kræfter at raade ham fra denne Helvedspagt!" — „Om af Overbeviisning, eller af Hensyn paa Eders Stilling, vedblev hun: mig ligemeget, men vinde maa I ham!" — „En ædel Franke lader

sig ved intet Hensyn bevæge til at tale mod sin Overbeviisning!" tilsvos Båringer hende. — „Men naar hans Liv er afhængigt af den Fordrendes Vink?" spurgte hun harmfuld. — „Saa siger han endda: „Jeg vil ikke," og døer! svarte Båringer fast: Skrid dog til Meningen, at det kan faae Ende!"

„I vil det, velan! skreg Sarka ude af sig selv: Efter Krigens Ret er I min Fange." — „Efter Eders Krigsret, ja! svarte Båringer: den Ret er Eder værdig. Men av den kun, jeg staaer jo værgeløs for Eder! Stød mig ned, saa kan I dog rose Jer af at have fældet en Mand." — „Den Ære, at falde for Fyrstinde Sarka's Sværd, har Eders spottesyge Mund forspildt!" raabte Sarka, og vinkede ad Bueskytterne, som strax lagde deres Pile paa Strengen.

„Forgjæves efterabe I Mændene i Eders Hovmod! raabte Båringer: At I kun vove, langtfra at sende mig Døden, forraader Qvindens feige Sjel. Nu, som Jer behager. Dog vilde jeg gjerne see min Rezamislav endnu engang forinden." — For at ophidse ham mod Lykke og Kjærlighed? spurgte Sarka: Selv vilde I spotte min Svaghed. Hvor I staaer, paa den Plet skal I døe!" Hun vinkede atter; Skytterne løftede Buerne og sigtede.

„Holdt! raabte Båringer i Kommandotone: To Øieblikke behøver jeg endnu til at forsone mig med Gud." Båringer tog et lidet Krucifix frem under Vamsen, og foldede sine Hænder derom, mens hans Læber bevægede sig i sagte Bøn. — „Hvortil det Gogleſpil?" spurgte Sarka haanligt. — „Stakkels Pige, jeg ynker Jer, at I ei kjender Den, jeg beder

til! sagde Båringer blidt: Det er den store Menneskeson, som har forsonet Synderen med den evige Fader og paa Korset bedet for sine Mordere. Jeg døer som hans Eiendom. Derfor tilgiver jeg Eder gjerne min Død. Trykker kun af i Herrens Navn!"

Buestrengene surrede, Pilene fløi ham forbi, til Høire og Venstre, og faldt klirrende ned ved Væggene. Urokket stod Båringer blandt de hvinende Pile, med et muntert, himmelvendt Blik.

„Guder, hvilken Mand!" hviskede Sarka overrasket. Paa hendes Vink løste Pigerne Båringers Lænker og gik bort. Forundret saae han sig om. „Jeg venter Døden, og den kommer ikke? raabte han harmfuld: Eder spørger jeg nu med bedre Føie: Hvortil det Gøglespil?" — „Sandeligen, I er en Helt! sagde Sarka: det glæder mig, at I har bestaaet Prøven saa vel." — „Hvad vil I sige med Eders Prøve? spurgte Båringer vredt: Har I vovet at gjække mig?" — „Jeg vilde, svarte Sarka: jeg vilde vide, om en Mand kunde døe for det, han anseer for Ret. Jeg har overbeviist mig, og agter Eder!" — „Kun den Agtværdiges Agtelse kan gjelde Noget i mine Øine! lærmede Båringer: Eders har jeg aldrig begjært. Utroligt er det, hvad disse Mandqvinder fordriste sig til!"

Da treen den skjønne Pige hen til den Opbragte, lagde sin hvide Haand paa hans Skulder, og hendes Straaleøine saae paa ham med uimodstaaelig Mildhed. „Til Agtelsen knytter sig med Rosenbaand den høiere, varmere Tilbøielighed! sagde hun i den søde

ste Tone: Jeg føler det dybt, Eder kunde jeg elske, eller Ingen."

„Elske mig? raabte Båringer ligesaa overrasket, som bevæget: I? Mig? Det er vel en ny Prove?" — „Ved Wlaska's Hoved — !" afbrød Sarka ham med Heftighed. — „Stille! Sværg ikke ved Helved!" advarede Båringer. Begge taug længe, medens Sarka beskæmmet slog Øinene til Jorden.

„Elske mig? I? begyndte Båringer paany: Forunderligt! Jeg har dog sandeligen ikke faret lempelig med Jer!" — „Maaskee var det just den kjække Trods, som vandt mig!" hviskede hun, idet hun lagde sit faure Ansigt paa hans Skulder.

„Var det?" raabte han, henreven af Jomfruens Skjønhed og Varme. Men snart fattede han sig, og traen tilbage. „Rolig! sagde han til sig selv: Som en Mand har du seet Døden i Øiet, Livet maa ikke beseire dig nu." „Gjør Eder ingen Umage! sagde han til Sarka: I tvinger ikke Falken som Finken. Fri eller i Buur, ved Sukkerbrød og Kjærtegn, eller hungrende med Kniven paa Struben — Falken synger ikke efter, hvad I forepiber den. For mig tilbage i mit Fængsel, hvis I da endeligen vil, at jeg ikke skal dø idag."

„Intet om Fængsel! raabte Sarka: I er fri, som den Luft I aander, ak, friere, end jeg, som I forlader, bunden med mægtige Baand, blødende af dybe, ulægelige Hjertesvunder!"

„Sarka, sagde han, idet han traadte hende nærmere: ikke sandt, den Fløitetone, det Flammeblik

skulle blot være Gnister i Sandselighedens Tønder, og er Manden svag, da venter ham grusom Spot?"

„Nei, kjække Helt, sagde Sarka fast: jeg er rede, at forene min Skjebne med Eders, hvis I elsker mig, og vil vise, ved et ringe Offer, at I har mig kjær." — „Jeg ligger vel i Saarfeberdrømmen! raabte Båringer, idet han foer med Haanden over Panden: Eller, ved Gud, I leger en falsk og grusom Katteleeg med mit Hjerte."

„Kunde I elske mig?" spurgte hun med sin Stemmes meest smeltende Tone, og slyngede sin skjønne Arm om hans Hals. — „Lad mig beholde den Smule Fornuft, jeg har tilbage, raabte Båringer i den vildeste Sjelekamp: snart har jeg maaskee ikke Fornuft nok til at bede Jer derom. Hvor kan I saaledes fryde Jer ved mine Qvaler?"

„Jeg byder Eder Elskovs Salighed! svarte Sarka: Kun Eders Egensind forvandler den til Qval. Dette Hjerte, som hidtil kun slog mod alle Mænd, slaaer nu for Eder, og denne Haand —

„Som har udøst mangen tapper Krigers Hjerteblod!" afbrød hende Båringer heftigt. — „Forsmaaer I den, nu, da den bydes Eder til Forsoning?" hviskede Sarka med huld Inderlighed. — „Nævn først det Offer, som I ønsker!" sagde han, idet han saae skarpt paa hende.

„Den Dag, hvorpaa Nezamislav ægter Hruaba, slynger ogsaa Myrthekrandsen om vor Pande!" svarte Sarka, og drog ham mod sit Bryst. — „Og mellem dens Blade groer Skarntyden, Forræderi mod Venskab og Ære! raabte Båringer, rivende sig los:

Jeg tænkte strax, at dette var den anden Prøve. Den tredie sparer jeg Eder. Jeg skal nok finde mit Fængsel uden at Nogen behøver at vise mig Vei." Han vendte sig mod Døren, men Sarka styrtede efter ham, og holdt ham tilbage.

„Bliv, haarde Mand! bad hun: Fly ei den Favn, som aabner sig for Eder. Vredes ei paa mig. Guderne skulle være mine Vidner: gjerne blev jeg Eders ubetinget. Men de böhmiske Qvinders Ære staaer paa Spillet her." — „Jeg sætter de frankiske Mænds Ære derimod!" svarte Bäringer fast. — „Hvad jeg byder Eder, er ikke Lidet! vedblev Sarka: Wlaska's Datter er jeg, Böhmens ædleste, rigeste Jomfru, engang dets Hertuginde. Paa Landets Throne løfter jeg da min Gemal." — „Hverken Dodsfrygt eller Elskovslist kan rokke mig! svarte han: Hvad haaber I at opnaae ved Hovmod og Hævesyge?"

„Velan, Forfærdelige! raabte hun ude af sig selv, idet hun styrtede ned for ham: Naar da Din Stolthed æsker det høieste Offer, saa see mig bedende for Dine Fødder, tilintetgjort af Skam og Lidenskab og Anger!"

„Stille, Tryllerinde! sagde han, idet han treen tilbage: Du kunde gjøre mig vanvittig, før Du rokkede min Villie. Og om saa Kjernen af de böhmiske Jomfruer knælte her, og bød mig al Verdens Skatte samt deres Yndigheders Himmel — høit over alle jordiske Goder staaer den hellige Pligt! Jeg er en Tydsker, jeg er Ridder, jeg er Christen! Ved mit Ridderord, ved Herrens Kors, jeg vakler ei i min

Beslutning!" — „Bønhør, Staalhjerte, Bønhør mig!" hulkede Sarka, og omfavnede hans Knæe.

Da treen Radga pludseligen ind i Salen, med sin Damoslav ved Haanden. Med glædedrukne Blikke fulgte hende Hruaba, paa hvis Arm den blege Rezamislav støttede sig.

„Hvad seer jeg? raabte Radga, da hun saae den sælsomme Gruppe: Heltinden Sarka knælende for en Mand? Elskovstaarers søde Smerte i den kolde, aldrigovervundne Amazones Øie? Hvad Troldom har bevirket dette?"

„I feiler, sagde Sarka, idet hun bestyrtet sprang op: jeg har kun prøvet Ridderen, og han bestod i Prøven." — „Ogsaa Dig selv har Du prøvet, som det lader, sagde Radga mildt: og hvorledes har Du bestaaet?" — Da iilte Sarka hen i Hruaba's Favn, og skjulte sin brændende Kind ved Søsterens Barm.

„Skjul ei Dit Ansigt! vedblev Radga: Elskovs Rosenrødme forskjønner Pigens Kind; Hadets og Vredens dunkle Purpur vanzirer den. Din Svaghed fryder mig, da den giver mig Mod til at tilstaae Dig min. Moderen har betvunget Amazonen. Aldrig vil jeg, paa slige Vilkaar, erkjende Wlaska's Herredom. Med mit Blod beskytter jeg Damoslav; min Hruaba skal, hvis Hertugen samtykker, vorde Rezamislav's Hustru —

„Gode Moder!" jublede de Elskende, omfavnende Radga, medens Sarka stirrede hen for sig i mørk Bedøvelse.

„Ønsk mig til Lykke, Søster! tilhviskede Hruaba hende: og efterfølg mig snart." — „Ak, Wlaska!" raabte Sarka beklemt.

„Den Vei, hun viste os, sagde Radga: førte ikke til Fred, kun til Fordærvelse her og hist. Bortman den morke Aand, hun har indaandet Dig." — „Tag mig til Eders Ridder, jeg vil bekæmpe den! raabte Båringer: Ved mit Sværd, I er for god for disse hedenske Vederstyggeligheder!" — Med tvivlende elskende Blik maalte Jomfruen Ridderen, og udstrakte Haanden mod ham, uvis, om hun skulde række ham den, eller bortvise ham dermed.

Imidlertid havde Damoslav fjernet sig i al Stilhed, og vendte nu, i fuld Fiirspring, tilbage med Rokken i sin Haand. „Nu, jublede han: naar Qvinderne ere blevne Qvinder igjen, saa maa jeg slakkels Dreng vel ogsaa være Dreng igjen. Her bringer jeg den kjedelige Rok, jeg har piint mig nok dermed! Giv mig Dit Sværd! bad han Sarka: Jeg giver mit Ord paa, at det aldrig skal blive rødt af Qvindeblod!" Dristigt greb han efter hendes Sværd; hun vilde vise ham tilbage, men Båringer kom ham til Hjelp: „Giv ham Sværdet! bad han: Sandeligen, Rokken klæder Eder bedre!" Dermed byttede han. — „Nu er I atter, hvad I være bør! vedblev han: Nu byder jeg Eder den Haand, som før stødte Eders tilbage. Vil I være min Ægtehustru, dog efter gammel christelig Frankeskik, ikke efter nyböhmisk?" — „Og naar denne flygtige Ild er udblusset, spurgte Sarka betænkelig: hvo beskjermer da den Værgeløse mod Mandens Kulde og Haardhed?" — „Tro mig, huldе Jomfru, svarte Båringer med Ømheds Varme: sikkrere, end Sværd og Skjold og Spyd og Pandser, værner Qvindernes Ynde og Mildhed om deres Herredom. Sagtmodighed sletter dem

en uforvisnelig Herskerkrone." „Ak!" sukkede Sarka, og hendes Haand sank i hans.

Samme Øieblik raslede det ved Salens Udgang, som om En gik hurtig ud, og Døren sloi pibende til. Alle saae studsende derhen. „Hvo var i Salen, forunden os?" spurgte Båringer. — „Vi kom allene! forsikkrede Radga: Det kan kun have været En af vore Piger, som kom at melde Noget, og ikke vilde forstyrre vor Samtale."

„Nu maa vi for Alting overlægge, hvad hernæst skal skee! sagde Båringer: Nezamislav maa strax tilbage med mig til Libin, at hans syge Fader ikke skal ængste sig længer for hans Skyld, og jeg tænkte det var bedst at J, Fru Radga, fulgte os did med Eders Børn." — „Min Damoslav vil jeg gjerne give Eder med! svarte Radga: Bring Primislav ham, som et Pant paa den fornyede Troskab. Men min Afreise er endnu ikke forberedt; heller ikke kan jeg vel betræde Libin, før jeg er forvisset om en mild Modtagelse. Saasnart J sender os et trøsteligt Budskab, følge vi efter."

„Nu, som J vil! yttrede Båringer: Sarka maa dog følge med, veed jeg!" — „Først lad mig tage Afsked med min arme Moder! bad Sarka vemodig: Saa træffer jeg Eder ved Bredden af Moldau, ligeoverfor Libin. J fører mig hjem, og jeg er Eders for evigt!"

„Det give Gud!" raabte Båringer, kyssede for førstegang sin Brud, rev Nezamislav af Hruaba's Favn, Damoslav fra Moderens Hals, og forlod Salen med dem.

26.

I sit Gemak paa Diewni stod Wlaska med vredeblussende Ansigt. For hende stod Hobka med lurende Blikke. „Din Tidende er ond, men vigtig, sagde Herskerinden: og høi Tid er det, at forekomme det Slag som skal ramme os. Tag Tohundrede af de paalideligste Piger, og læg Dig i Baghold i Skoven ved Krasons Borg. Om Natten bryder Du frem, og overfalder Slottet. Hvad Dig imødetræder med Sværd, det falder ved Sværd, men Radga og Hruaba hidbringer Du levende. Jeg stoler paa Dit Mod og Din List. Gak nu, rust Dig til Toget, og send mig Sarka."

Hobka gik. Wlaska's Øine flammede stedse vildere. „Mit eget Blod sviger mig altsaa! raabte hun tænderskærende: Hvor skal jeg finde Troskab mere paa denne fordømte Jord? Sandeligen, alt for mild en Svøbe er jeg for den! Døe, du sidste Gnist af Kjærlighed! Herefter gjælder det kun, at ødelægge, alt hvad Kraft og List formaae!"

Hun traadte til Buevindnet, som vendte ud til Libin, og sendte sine brændende Mordblikke derover. „Kom herned, Du skjønne, statelige Krondyr! hviskede hun med et græsseligt Smiil: Kom herned fra Dit sikkre Leie! Garnene vente, og Jægerne og de sønderslidende Hunde!"

Pludseligen foer hun gysende sammen. „Men er det ikke alt for grueligt, Wlaska, det, Du nu begynder paa? spurgte hun sig selv med bævende Læber. Dog nei! raabte hun kraftigt. Maaskee havde jeg dog skaant Faderen for Datterens Skyld. Falsk, som han, har

ogsaa hun bedraget mig, saa straffer jeg da, med fuld Ret, hende ved ham, og ham ved hende, og saaledes gaaer Hævnen uforstyrret sin blodige Gang!"

Nu treen Sarka ind, blv og vemodig. Taus omfavnede hun Moderen. „Velkommen! sagde den Falske i venlig Tone: Er Du omsider kommen tilbage fra Dit Streiftog? Jeg har allerede længtes meget efter Dig, thi jeg har vigtige Ting at tale med Dig om. Tidlig Bedrift har modnet Din Aand; derfor sommer det sig, at Moderen, hvor det gjælder noget Stort, raadslaaer med sin Æres og sin Vældes Arving." Blidt drog hun Pigen ned til sig. „Jeg vil idag aabne mit Hjertes Inderste for Dig! vedblev hun fortrolig: Jeg er kjed af det vilde Liv, og tænker for Alvor paa, at slutte Fred med Primislav og hans Böhmer." — „Er det muligt?" spurgte Sarka med glad Forundring, dog tvivlende tillige. — „Det er virkeligt, thi jeg siger Dig det, svarte Wlaska eftertrykkeligen: og mine Grunde have isandhed megen Vægt. Som mine Spejdere berette, lader Hertugen hemmeligen hverve i fremmede Lande. Nu skyer jeg vel ikke Kampen, men Blod nok er der runden, og en Seier, som gjør Böhmen til en fuldkommen Ørk, kunde ikke fryde mig."

„Min gode Moder! raabte Sarka henrykt: Hvor har dette Land, hvor har jeg selv miskjendt Dig! Du vil slutte Fred?" — „Ja svarte Wlaska smilende: men paa mine Betingelser, ikke paa de raa og uretfærdige Mænds. Jeg vil ikke, at den Haand, jeg rækker til Forsoning, skal atter smeddes i de gamle Lænker; vilde vi overgive os Primislav paa Naade og Unaade, da böiede vi Nakken under det forrige Aag. Derfor gjæl-

der det, at aftvinge Hertugen gode Vilkaar, og det kan kun et stort, afgjørende Skridt." — „Saa vil Du dog kæmpe endnu engang?" spurgte Sarka bedrøvet. — „En blodløs Kamp, Du bløde Hjerte! loe Wlaska: Etyrad er Primislav's Yndling og hans bedste Krigshelt. Ham sender Hertugen imorgen, med et lidet Følge, til Grændsen af Sassenland, hvor han skal bilægge en Grændsestrid. Paa Didreisen vil jeg lade ham fange, og har jeg ham først inden Diewni's Mure, vil Primislav sikkert udløse ham med en for os fordeelagtig Fred." — „Skulde denne nye Voldsgjerning føre til Fred?" spurgte Sarka med bange Tvivl. — „Det gjør mig ondt, svarte Wlaska stødt: at Du ikke erkjender det Gavnlige i denne Plan, thi just Dig havde jeg udkaaret til denne Daad." — „Mig? raabte Sarka bange: Ak, gode Moder, forskaan mig derfor! Hellere vilde jeg for stedse nedlægge mit Sværd. Det ligger mig saa tungt og hedt i Haanden, og jeg ahner, at jeg, hvis jeg førte det længer, kunde slagte mit Hjertes Rolighed dermed."

„Hvo som nedlægger sit Sværd, svarte Wlaska, idet hun fortørnet stod op: inden hun dermed har tilfægtet sig hvad hun vilde, er en forloren Daare! Dog, som Du vil: Tvinge Dig vil jeg ikke. Hellere opgiver jeg denne Tanke. Blandt mine Piger veed jeg Ingen, der er saa duelig til min Plans Fuldbyrdelse, som Du er ved Dit Mod, Din List, Din Legemsskjønhed. Og før jeg skulde lade min Plan forfuske af en udulig Haand, før opgiver jeg den. Rigtignok kan her da ikke mere være Tale om Fred, thi Böhmens Fyrstinde er for

stolt til at begjere den, naar ikke Seiren er paa hendes Side. Vilde Horder ville oversvømme Böhmen. Vi ville forsvare os modigt, og dog maaskee ligge under. Da er Diewni vor sidste Tilflugt. Jeg vil fægte paa Borgens Mure, saalænge jeg kan holde Sværdet, og seirer Overmagten, saa stikker jeg Borgen i Brand, og begraver mig under dens Ruiner!"

„For alle Guders Skyld!" jamrede Sarka. — „Hvi klynker Du? spurgte Wlaska med et bittert Smiil: Du har Intet at frygte af al den Jammer. Du hænger jo allerede fastere ved Primislav, end ved Din ulykkelige Moder. Paa Libin vil Du være sikker. Naar da Diewni brænder, kan Du rolig betragte Skuespillet fra Borgtinden, liig Modermorderen Nero, og spille Cithar ved vor Undergang."

„Ak, tie! skreg Sarka i uhyre Smerte: Jeg vil adlyde Dig. Befal, hvad jeg skal gjøre." — „Ja, Du er Wlaska's Datter! raabte Moderen, omfavnende hende med vild Fyrighed: Saa hvil Dig nu nogle Timer, vedblev hun koldere: før Sol gaaer ned, maa Du være paa Veien, for ei at forfeile Dit Offer. Tristana skal ledsage Dig med en liden udsøgt Skare, og forkynde Dig min Villie. Gaae nu, mit Barn!"

„Du kaldte Etyrad mit Offer! sagde Sarka med tung Betænkning: Han har dog Intet at frygte paa Diewni?" — „Barnagtige Sorg! raabte Wlaska fortrædelig: Jeg kaldte ham Dit Offer, fordi Du skal tage ham fangen. Mig skal den tappre Krigsmand kun være et sikkert Fredspant, og naar Forsoning er stiftet, skal det staae ham frit for, at vende tilbage til sin Herre." — „Sværger Du mig det ved Guderne?"

spurgte Sarka. — „Jeg sværger det!" raabte Wlaska, kjækt opløftende sin Haand, men samme Øieblik foer hun bævende sammen, og sank tilbage med et Forfærdelsens Skrig.

„Hvad fattes Dig, Moder?" spurgte Sarka bekymret. — „Jeg befinder mig ikke aldeles vel! stammede Wlaska: Dog, nu er det forbi. Jeg behøver ingen Hjelp. Forlad mig kun." Sørgmodig gik hun. Med et Haansmiil saae Wlaska efter hende, og reiste sig langsomt.

„Var dette usynlige Lyn, som kløvede mit Bryst i Eedens Øieblik, var det sendt af Eder? spurgte hun, idet hun sendte et græsseligt Blik mod Himlen: Fra den gamle Czernebog i Afgrunden kom det ikke. Han vogter sig vel, at han ei advarer mod det Onde. Altsaa dog fra Eder histoppe i Lyset? Forgjæves! Hvo der saaledes har opgjort sit Regnskab, som jeg, falder ei for slige Stød. Hun ved ham og han ved hende! Derved skal det blive!"

Nu meldte en Pige Felthøvedsmanden Wrsch, som Affending fra Hertugen af Böhmen. „Saa er her dog en Hertug endnu? raabte den stolte Qvinde, saa høit, at den Ventende kunde høre det: Dog, snart skal det være forbi, vil jeg haabe!"

Hun lod ham komme. Bøiende sig ydmygt, nærmede sig Wrsch. „Saaledes, begyndte han med en Underdanighed, som ellers var ham fremmed: saaledes taler Primislav, min Herre, til den uovervindelige Wlaska, de frie, böhmiske Qvinders Fyrstinde, ved

sin Tjeners Mund: See, høie Jomfru, fem Aars blodige Erfaringer have viist mig, at Libussa's Aand og Libussa's Lykke hviler over Dig, og at Alt hvad jeg begynder paa, faaer et uheldigt Udfald, siden ingen Qvinde tager Deel i Regjeringen mere. Dertil er jeg gammel alt, og en ond Sygdom har fortæret mine Kræfter. Jeg føler mig for svag til at bære Kronen fremdeles, og længes efter, at vende tilbage til det rolige Landliv som Libussa's Raade, imod mit Ønske, kaldte mig fra. Min Søn Rezamislav er endnu for ung for Regjeringens Sorger. Derfor har jeg besluttet, at give dette Hertugdømme, som jeg har modtaget af Qvindehaand, tilbage i en Qvindes Hænder, og at erkjende Dig for Hertuginde af Böhmen. Blandt Dine Jomfruer vælge Du en Gemalinde for min Søn, og efter Din Død kan han følge Dig i Regjeringen."

„Kommer dette Andrag af et redeligt Hjerte! svarte Wlaska, efterat hun længe havde tiet i sin Overraskelse, med frækt Overmod: Er det ikke en Svig, Svagheden vil betjene sig af, saa handler Primislav klogelig, idet han idetmindste søger at sikkre sin Søn, hvad han ikke selv mægter at hævde. Jeg er ikke utilbøielig til at underhandle. Hvor skal det skee?"

„Det vilde være en frydelig Pligt for min Herre, sagde Wrsch forbindtlig: selv at foredrage Dig sine Ønsker paa Din Borg; men Sygdom og Svaghed binder ham til Libin, og derfor beder han, Du vil besøge ham der. Saa vil han straxt overantvorde Dig Slottet og Rigsklenodierne; de øvrige Punkter ville let kunne jevnes ved mundtlig Samtale."

„Jeg skal raadslaae med mine Hærførerinder, sagde Wlaska efter kort Betænkning: og derpaa bringe eller sende Din Herre Budskab."

Da formørkedes Gesandtens Mine. Dog fattede han sig strax, bøiede et Knæ for Wlaska, og drog hendes Haand ærbødig til sin Mund. „Forund mig, sagde han høitideligen: forund mig at være den Første, som gladelig bringer sin glorværdige Hertuginde sin Hylding. Lad den troe Wrsch være anbefalet Eders Naade!"

Han gik. „Besynderligt! raabte Wlaska: Saa kunde det Freds-Eventyr, hvormed jeg skuffede Daaren, vorde Sandhed, og Sarka vilde, formælet med Nezamislav, sikkre min Æt Thronen, ogsaa for Fremtiden. Vel elsker hun alt en Anden, men hvilken Pige vil ei med Glæde bortkaste en Rosenkrands, naar hun kan faae et Diadem istedet? Saa staaer jeg altsaa pludseligen ved det Maal, som var mine Dages Tanke, mine Nætters Drøm, det Maal, hvorefter jeg har higet med al min Kraft, med mangen mørk Bedrift! Sandeligen, denne Lykkens Gave falder saa uventet i mit Skjød, at Glæden derover kunde stemme mig til Mildhed. Meente Primislav det ærligt, da vilde jeg maaskee tilgive Forføreren, hvad jeg troede, aldrig at kunne tilgive ham. Da var han for liden for Fyrstindens Hævn! Men — mon han mener det ærligt? Det er det store Spørgsmaal, jeg dvæler ved. Det var en uudslettelig Skjændsel, om den kloge Wlaska løb blindt i det Garn, Mændenes Svig har opstillet." Hun sank i dybe Tanker. „Her forslaaer Menneskevisdom

ikke! Jeg vil spørge den gamle Pylweise!" raabte hun pludseligen, og forlod Gemakket.

27.

Ved Indgangen til sin Klippehule sad den gamle Pylweise, og stirrede med vilde Blikke paa en stor Krystalkugle, som var opstillet for hende paa en Runesteen. Derpaa saae hun, med de røde, matblinkende Øine hen mod Fodstien, som førte til hendes Bolig. Da raslede det i Grenene, og Wlaska stod for hende.

„Jeg har ventet Dig, Wlaska! skreg Spøgelset: Du kommer for at adspørge mig. Spørg! Mine Aander skulle svare Dig."

„Primislav byder mig Fred og Forsoning paa ærefulde Betingelser! sagde Wlaska utaalmodig: Du skal sige mig, vise Qvinde, om jeg tør troe ham." — „See paa Kuglen!" raabte den Gamle, og fremmumlede uforstaaelige Ord.

Op i Kuglen blev det mørkt; graae Skyer hvirvlede mellem hinanden, og frem af den ustadige Taage traadte omsider Primislavs ædle, blege, smertefulde Ansigt. „I disse Træk er ingen Falskhed!" raabte Wlaska, efter lang Betragtning, næsten veemodig.

„Heller ikke i dette Hjerte! sagde Hexen: Primislav er for redelig til at være Fyrste! Men skuffes jeg ikke af det Slør, den nære Død kaster over mine Øine, saa seer jeg bag ham en ond og mørk Gestalt. Kan Du kjende den, Wlaska?"

„En Kriger er det! raabte Wlaska: truende med draget Sværd! Nu skjelner jeg hans Træk. Det er

Wrsch, som endnu idag stod for mig med gandske anden Mine. Truer hans Staal Primislav eller mig?"

„Du forlanger formeget! udbrød Hexen, idet hun lod Billedet forsvinde: Du fordrer Dagens Klarhed af Nattens Værk. Czernebogs Aander elske ikke klart Lys, og give det aldrig."

„Jeg veed ogsaa Nok! sagde Wlaska, idet hun stolt kastede et kosteligt Klenodie til den Gamle: Din Konst er mig Borgen for Primislav's Redelighed, og derefter vil jeg handle. Men mærk vel, Gamle, for Din Konster er Dit Liv mig Borgen! Har Du skuffet mig, da vilde Du forgjæves flygte, om det saa var til Jordens Midtpunkt. Selv i Czernebogs Arme skulde min Vrede finde Dig, finde og tilintetgjøre Dig!"

Hun fjernede sig med raske Skridt. Vemodig saae den Gamle efter hende med de hartad udbrændte Øine. „Forbandelsens Barn! sagde hun vildtleende: avlet i Synd, født i Jammer, levende i Misgjerning. Og dog er det Græsseligste ikke skeet endnu. Vee, trefold Vee, naar den morke Time løsriver sig af Tidens Skjød!" Hendes Stemme hendøde i Hyl, hun sank til Jorden, og høit over hende skreg en Glente efter frisk Rov.

28.

Mat til Døden og inderlig bedrøvet laae den syge Primislav paa sin Stol. Grædende stod Therba ved Vinduet. Etyrad kysede just, rustet til Reisen, sin Herres magre Haand med sørgmodig Kjærlighed.

„Drag bort i en god Stund, min Etyrad! sagde Primislav: Handl saa viist, mildt og kraftigt, som Du pleier, og bring den böhmiske Grændse den Fred, vi

savne i Hertugborgen, paa det der dog i mit Rige kan findes eet Sted, hvor Menneskene ere glade. Drag bort, og Guderne ledsage Dig!"

Taus, med vaade Øine, vendte Etyrad sig, og gik til Døren. Da foer Therba pludseligen op, og raabte efter ham med advarende Røst: „Vogt Eder for Qvinderne!" — „Vær ubekymret, Fyrstinde! svarte han: Tyve Krigere ledsage mig, prøvede Svende. Komme Qvinderne ei med en heel Hær, vilde nok et Møde med dem vorde fordærveligere for dem, end for mig."

„Usalige Sikkerhed! jamrede Therba: Kun den er det, som har myrdet Samoslav og Tusinder efter ham! Vogt Eder for Pigerne, Etyrad! Jeg har havt et ondt Syn om Eder og om dem." — „Jeg lover Eder Forsigtighed! svarte Etyrad utaalmodig: Vi sees igjen, derfor er mit gode Sværd Jer Borgen."

Han gik. I dyb Vemodighed treen Therba hen til Primislav's Stol, og tørrede den kolde Sved af hans Pande. „Gode Søster! sagde han mildt, og prøvede at reise sig: Men hvor bliver Brela af? spurgte han, idet han saae sig om: Hun har ikke været her længe, og jeg længes efter hende og hendes Konst. Hendes Urter lindre dog mine Lidelser, om de end ikke kunne ende dem."

„Brela ligger syg paa sin Borg! sukkede Therba: Jeg var hos hende idag." — „Syg, dog ikke farligt?" spurgte Primislav bange. — „Vel er hun farlig syg! svarte Therba, tørrende sine Øine: skuffer ikke alt mig, da ligner hendes Sygdom Din, og Helbredelse er ikke at haabe. Hun har været syg lige siden hun kom tilbage

fra Wlaska." — „Ogsaa det endnu! Jere saare strenge, I Guder!" klagede Primislav.

Begge taug en Stund, overvældede af deres Følelser. „Hvad har Du besluttet over Rezamislav og hans Kjærlighed?" spurgte Therba derpaa. — „Jeg samtykker deri! svarte han: Jeg har indhentet de paalideligste Efteretninger om denne Hruaba. Alle rose hende som en huld og kjærlig Skabning."

„Dette Samtykke vil gjøre ham saare lykkelig, sagde Therba: han havde bedet mig tale for ham. Jeg ahnede, at Din Godhed vilde gjøre min Forbøn overflødig." — „Men Formælingen maa ei feires, før Dieeni er falden! sagde Primislav alvorsfuld: Det sommer sig ei, at Fyrsten vorder lykkelig før hans Folk"

Da lode Basuner op fra Slotsgaarden, og Paukerne hvirvlede dernede, som feiredes en stor og frydefuld Fest. Wrsch traadte ind.

„Hvad skal den glade Jubel i Sorgens Huus? spurgte Primislav fortørnet: Har Du anordnet den, Wrsch, saa har Du gjort ilde."

„Skulde jeg ikke hilse Freden med Glæde, sagde Wrsch med at listigt Smiil: naar den, efter lang Blodsudgydelse, atter vil drage indenfor vore Mure? Et talrigt Gesandtskab fra Wlaska er nys reden herind, for at underhandle med Eder."

„Umuligt!" raabte Primislas og Therba. — „Det er virkeligen saa! forsikkrede Wrsch: Jeg kommer at udbede mig Eders Befalinger. At Eders Kræfter ikke ere slig en Underhandling voxen, er sienfynligt. Etyrad er borte, altsaa er Ingen tilbage, uden jeg selv."

„Du er en tapper Kriger, Wrsch, sagde Primislav hovedrystende: men Guderne bevare mig fra, at bruge Dig som Fredsmægler. Du vilde kun alt for snart vende tilbage som Krigsherold." — „Saa lad mig høre deres Budskab!" foreslog Therba. „Aldrig! raabte Primislav: Disse Qvinder ere frygtelige. Hvor deres Gift ikke naaer, kunne Deres Dolke ramme, og jeg har nu kun een Søster at miste. Hvor er Rezamislav?" — „Han har været borte med Bäringer siden igaar, svarte Wrsch: de lovede at komme tilbage idag, og jeg venter dem hver Time." — „Saa ville vi oppebie deres Komme! sagde Primislav: Lad Gesandtskabet imidlertid føre ind i Ridderſalen og sømmeligen bevirte."

„Ved Guderne! raabte Wrsch med vild Glæde: Derpaa har jeg allerede tænkt i mange Timer, og jeg haaber, vore Gjæster skulle være tilfredse."

29.

De hertugelige Tjenere hastede med at dække det rige Taffel i Ridderſalen. Hvidtideligen klædt, med blottet Hoved, ledsaget af to Pager, traadte den lumske Wrsch Amazonerne imøde, som just nu, vel tredsindstyve Hoveder stærke, svang sig af deres Heste i Slotsgaarden.

„Med Fryd hilser Libin sin Herskerinde! begyndte han, med bøiet Knæ, at tiltale Anførerinden, som, høi af Vext og pragtfuld rustet, syntes ham at være Wlaska selv. Men samme Øieblik skuede han, under Hjelmen og de vildtflyvende Ravnelokker, et andet Ansigt. „I er ikke Wlaska!" stammede han tænderskærende, og traadte blegnende tilbage.

„Jeg er Stratka! raabte Amazonen med vred Stolthed: den Første af Wlaska's syv Heltinder. Jeg kommer i Fyrstindens Navn og med hendes Fuldmagt. Allerede derved mener jeg at ære Eders Herre saa høit, at jeg kan gjøre Regning paa hans Taknemmelighed." — „Udentvivl! svarte Wrsch med Eftertryk, idet han bøiede sig dybt: Behager det Eder, at følge mig ind i Ridderſalen, hvor Alt er beredt til Eders Modtagelse?"

Han treen med Pagerne foran Jomfruen. Hun fulgte ham, med sin hele Skare, i et langt Tog. Kun ti Piger bleve tilbage hos Hestene i Slotsgaarden. Herligt skinnede Pragtkarrene af Guld og Sølv de Kommende imøde fra Tafflet, og under Baldakinen ved Enden af Salen laae paa en Guldstol, paa en Purpurpude, den böhmiske Hertugkrone over Guldsceptret og Rigets Sværd.

Stratka blegnede, da hun saae den Pragt, og hendes Fod nølede, da hun vilde skride over Tærskelen. „Hvad fattes Dig, Stratka?" spurgte den skjønne Wradka, som gik tæt bag hende. — „En Erindring gjennemfløi min Sjel! hviskede Stratka: Med lignende Glands modtog Wlaska Fyrstinde Brela, da hun alt havde blandet Giften i hendes Viin." — „Du frygter dog ikke? loe Wradka: Hvor kunde vel de feige Mænd vove slig en Daad? Her venter os Intet, uden Ære og Lykke. See, hist ligge Rigsklenodierne til os." — „Hos Feighed boer Lumskhed! svarte Stratka alvorlig: Idetmindste skal Hertugen smage Mad og Viin, før vi nyde Noget deraf."

Imidlertid vare Begge komne til Baldakinen. Deres Søstre fulgte dem. Wrsch var, med Pagerne, bleven staaende ved Indgangen, og lod Skaren drage sig forbi. Da greb den ene Page, den stumme Kolo Hesky, ham pludseligen i Armen, og pegede med bistert Blik paa Hærførerinden Hobka, som sluttede Toget.

„Hvad har hun gjort Dig, Dreng?" spurgt Wrsch sagte, idet han bøiede sig ned til ham, og Kolo stræbte forgjæves, ved Tegn at forklare ham Grunden til sin Harme. — „Jeg forstaaer Dig ikke, arme Barn! sagde Wrsch: Dog ahner jeg, hvad det er, der raser i Dig. Men vi ville gaae til Dine Brødre. De kunne maaskee udsige det med Ord og derpaa med rask, kraftig Daad."

Og vendende sig til Stratka, sagde han med stor Ydmyghed: „Min Herres Sygdom tillader ham ikke, selv at underhandle med Eder, høie Jomfru. Hans Søn Nezamislav vil gjøre det i hans Navn. Han er just nu hos sin Fader, for at erholde de sidste Forholdsregler. Jeg iler, at hidkalde ham. Behag imidlertid at tage Plads ved Tafflet. Jeg haaber, snart at vende tilbage, og medbringer Eder da, ved Gudernes Bistand, den evige Fred."

Han gik. Ved Døren saae han endnu engang med et Smiil tilbage paa Amazonerne. „Vel fattes Wlaska, sagde han ved sig selv: men hendes første Hærførerinder ere her tilligemed Kjernen af hendes Piger. Ved mit Sværd, den Daad, jeg har ifinde, lønner sig endda!"

30.

Slummende laae Primislav paa sit Sygeleie. Sørgmodig sad Therba hos ham, og saae ham i det blege Ansigt, hvis Træk alt robede Dødens Haand, der dagligen kom den ulykkelige Fyrstes Hjerte nærmere.

Da hørtes en vild Larm i det Fjerne. Forfærdet lagde Therba Øret til, og Primislav foer op af Søvne. „Er Nezamislav kommen?" spurgte han. — „Om ham veed jeg Intet, svarte Therba: men jeg hører en betænkelig Larm." — „Den kommer fra Riddersalen, sagde Primislav: og feiler jeg ikke, er det Vaabengny og Kampskrig."

Therba var imidlertid ilet til et Vindue, som vendte mod Riddersalen. „Vee, Du har hørt ret! raabte hun: I Riddersalen er den vildeste Tummel, og Sværde klirre mod Sværde." — „Folkerets- og Borgfreds-brud!" skreeg Primislav forfærdet. — „Hist gaaer et Vindue op! raabte Therba: To Brødre Hesky hidslæbe en bedaget Krigerinde, trods hendes rasende Modstand. Evige Guder, hun styrter!" Therba tumlede fra Vinduet.

„Det er Wrsch's blodige Haand! raabte Primislav, der forgjæves søgte at staae op: Flyv over, Therba, tordn ham min Vrede i Øret. Hans Hoved skal indestaae mig for hvert Sværdslag, som falder endnu." — „Øieblikkeligen!" raabte Therba, og fløi til Døren. Men hændervridende vendte hun tilbage, og jamrede: „Den er tillaaset!"

„Det er intet Tilfælde! sukkede Primislav mat: Det er en Helvedes Plan!" Og nede fra Slotsgaar-

den lød nu ogsaa Kamplarmen herop. — „Frelser og hævner, I retfærdige Guder! skreg Therba ved Vinduet: Nu myrde de ogsaa Pigerne ved Hestene."

„Det er de Blodpletter, Libussa's Seer-Øie saae paa min Fyrstekaabe! sagde Primislav, idet han forfærdede sig: Men jeg vil igjen tvætte den reen i hans Blod, paa det Böhmen kan erkjende, at jeg ei har mindste Deel i denne græsselige Daad."

Endnu en Stund lød Mordlarmen fra Riddersalen og Slotsgaarden; da forstummede den lidt efter lidt, Dødsstilhed lagde sig over Libin.

Nu nærmede sig raske, kraftige Trin. Døren revnes op med Magt, og ind styrtede Rezamislav med vredeblussende Ansigt, det blodige Sværd i sin Haand. „Jeg har grebet ind i Dit Dommerembed, min Fader! raabte den unge Fyrste: Din Høvedsmand Wrsch har snigmyrdet Wlaska's Gesandtskab i Dit Slot, midt i Underhandlingens Fred. Jeg kom for silde til Hjelp, men ikke til Hævn. Fældet af mit Sværd, ligger Forræderen i sit Blod."

„Du har gjort vel, svarte Primislav: men hans Hjelpere?" — „Brødrene Hesky, fortalte Rezamislav: havde i den ene Anførerinde gjenkjendt den Qvinde, som havde rakt deres Fader Giftbægeret, ved deres Moders Haand. Med dette Uhyres Død begyndte Myrderiet. Ynglingerne have feilet grovelig, men jeg var ikke istand til at straffe Sønnerne, som havde hævnet deres Fader. Dog har jeg forviist dem fra Libin, og det for stedse."

„Retfærd og Mildhed ere de ædleste Stene i Herskerens Krone! sagde Primislav, venligt rækkende

Sønnen sin Haand: Det fryder mig, at finde Begge samlede hos min Eftermand."

Da treen Bäringer ind med bekymret Mine. „At redde var Intet mere! sagde han mørk: Sexogfyrretyve Piger ligge døde i Riddersalen, ti i Slotsgaarden. Een Eneste skal være undflyet."

„Usalige Kjæde af Vederstyggeligheder, som Misgjerning og Daarskab har draget om Böhmen! sukkede Therba: Hvo skal sprænge Dig?" — „De evige Guders Haand! svarte Primislav: Den slaaer nok til, naar Tid er." — „Siig hellere: den evige Guds Haand! formanede Bäringer af Hjertensgrund: der er jo dog kun Een i Himlen, og han vil sikkert lade sin Magt og Herlighed lyse over dette arme dunkle Land, hvorlænge det varer!"

31.

Munter og veltilmode drog Etyrad med sine Krigsfolk ad Grændsen til. Dog havde Therba's Advarsler idetmindste frugtet saameget hos ham, at han forsigtigen havde ordnet Toget, som om det gik til en alvorlig Dyst. Saaledes var han dragen en Miilsvei gjennem den tætte Granskov, da der, fra det dybeste Krat, hørtes en ynkelig Tone, liig en jamrende Qvindestemme.

„Det synes at være et Raab om Hjelp!" sagde Etyrad til sine Følgesvende, forlod Veien, og galopperede gjennem Buskene did, hvor Lyden kom fra. Her fandt han en vidunderligdeilig Jomfru bunden med Strikker til et Træ; Dødsangst talte af de fortryllende Træk, de rige, mørke Lokker bølgede om den afslørede

Barm. Ved hendes Fødder laae Pandser og Hjelm, et Sølv-Jagthorn og en Mjødflaske.

Med stedse fyrigere Blikke betragtede Etyrad den henrivende Skikkelse, og ved Siden af Medynken begyndte ogsaa Sandseligheden at røre sig i den kraftige Mand. Rask svang han sig af Hesten. „Hvo har bundet Dig saaledes, skjønne Mø?" spurgte han venligt, idet han nærmede sig hende. — „Jeg er En af Wlaska's Piger! klagede hun: Ude af Stand til, længer at være Vidne til Diewni's Vederstyggeligheder, var jeg undflyet, men mine Forfølgerinder indhentede mig, og havde bundet mig til dette Træ, for at ihjelskyde mig med Pile. Larmen af Eders Tog forjog dem." — „Vi ere udredne i en god Stund!" sagde Etyrad til sine Ledsagere, og løste Strikkerne fra Pigens hvide, trinde Arme.

Da trykte Jomfruen sin Redningsmands Haand mod sine Læber og til sit varme Bryst, og hendes sorte Flammesine saae saa taknemmeligt og tillige saa tørstende paa ham, at Vandseret stedse blev ham trangere.

„Skal jeg fortjene Din Tak, sagde han: saa maa jeg redde Dig gandske. Dine Bødlersker kunde let vende tilbage. Derfor vil jeg tage Dig paa min Ganger, og naar jeg har fuldbragt min Reise, skal Du finde en sikker Tilflugt paa Libin."

„Gjerne modtager jeg Eders ædle Tilbud, sagde Jomfruen smigrende: men und mig nogle Øieblikkes Hvile forinden. Flugten og Frygten have udtømt mine Kræfter. Jeg maa fatte mig lidet, inden jeg kan følge Eder." — „Saa lader Hestene græsse! tilraab:

te Etyrad sine Folk! Vi ville leire os her en liden Stund. Vi kommer endda til Grændsen i rette Tid."

Krigerne adlød. Jomfruen satte sig som i stor Mathed, ned paa Græsset, og drog Etyrad ned til sig med et lokkende Smiil. „Ved Guderne! raabte han: aldrig saae jeg en skjønnere Mø!" Og dristigen slynge: de han sin Arm om de herlige Former. Blidt stødte hun ham tilbage, og greb efter Mjødflasken.

„Tro ikke, at denne mine forrige Kampføstres Skjø: desynd ogsaa er min! sagde hun skjelmsk: Men for tunge har den sidste Time ligget paa mig, og jeg føler, at jeg maa styrke mig, hvis ikke en pludselig Afmagt skal trætte min høimodige Frelsers Taalmodighed." Hun satte Flasken til Munden. Lysten saae Etyrad til. „Havde jeg ikke hørt, sagde han: at der paa Diewni brygges al: lehaande Helveddrikke, vilde jeg bede Eder om et Par Draaber. Det er varmt, og min Tunge er tør." — „Vel gives der meer end et Slags Mjød i Wlaska's Kjælder, svarte Pigen: med og uden Ild, som hun kalder det. Men denne har jeg tappet selv; den er uskadelig."

Hun rakte ham Flasken med et kjærligt Blik. Hen: rykt greb han den, og drak med Begjerlighed, og me: dens han drak, nærmede sig hans Følgesvende fra alle Kanter med lange Halse, og man saae paa dem, at de nok gad havt en Taar med. „Eders Mjød er god! raab: te Etyrad og kastede et medlidende Blik paa sine Folk: Tør jeg?" spurgte han idet han rakte dem Flasken. — „Gjerne! svarte Pigen mildt: Jeg haaber! det vil slaae til for dem Alle." — „Det give Himlen!"

sagde den Krigsmand, som havde modtaget Flasken, idet han prøvende veiede den i sin Haand; de Andre trængte sig omkring ham, og Flasken gik af een Haand i en anden.

„Din Mjød var ypperlig, skjøn Jomfru! raabte Etyrad lystig: Dog har Du kun slukket Tørsten i min Hals dermed. Dine Yndigheder have tændt en anden Tørst i mig, og Din Pligt var det, ogsaa at slukke den." — „Neppe er den af ædlere Art, end hiin, svarte Pigen rødmende: og jeg holder mig for god til at stille den."

„Hvor allerkjæreste den Smule Trods dog klæder Dig!" raabte Etyrad, rykkende hende nærmere, saae paa hende med funklende Øine, og begyndte at lege med hendes sorte Lokker, idet han rullede dem op, og igjen lod dem falde ned paa hendes Barm. „Du er for smuk, Du maa tilhøre mig!" raabte han pludseligen, og omslyngede hende med vild Lidenskab.

„Slip mig, sagde hun alvorsfuld: det sømmer sig ikke en høimodig Mand, saaledes at indkræve Lønnen for sin Riddertjeneste. I Storm vindes mit Hjerte aldrig." — „Dog maaskee i Elskovs varme Solskin?" spurgte Etyrad, bøiende sig over til hende. Men pludseligen foer han med Haanden over Øinene. „Hvad fattes mig dog? spurgte han med et mat Smiil: Jeg begynder at vorde søvnig. Ved mit Sværd, det times mig førstegang i mit Liv ved en yndig Piges Side! Jeg vilde give Mjøden Skyld, men Du har jo drukket først, og sidder dog med klare, muntre Øine." — „Sov vel! tilhviskede Jomfruen ham omt: Jeg skal vaage, mens I sover." — „Jeg kan ikke modstaae

længer! stammede Etyrad, idet han sank tilbage: Giver Agt, mine Vaabenbrødre!"

Men Krigsmændene vare ogsaa tumlede ned i Græsset imidlertid, og laae der uden Bevidsthed, som i Dødsslummer. Jomfruen overskuede den slumrende Hob, kastede et ynksomt Blik paa Anføreren, og greb efter Jagthornet. „Guderne vide bedst, hvor tungt det falder mig!" sukkede hun, og blæste tregange, stærke, vedholdende Toner.

Da blev det levende i Skoven trindtomkring. Af alle Buske tittede hjelmklædte Qvindehoveder frem, og snart stod en talrig Skare Amazoner og Jomfruer med blottede Klinger.

„Det gjorde Du hurtigt! sagde dens Anførerinde, den vilde Tristana: Wlaska vil være tilfreds." Men sagte bød hun herpaa Pigerne: „Binder Høvedsmandens Hænder og Fødder, og kaster ham paa en Hest. Trodset skal stødes ned paa Stedet. Ingen maa blive ilive."

„Det er ikke Fyrstindens Villie! skreg Sarka med vild Forfærdelse, og kastede sig med draget Sværd mod Morderinderne: Mit Liv for disse Uskyldiges Liv!" — „Afvæbner Sarka, og slæber hende bort! bød Tristana koldt: Fuldbyrder derpaa min Befaling!" — „Elendige! raabte Sarka, kæmpende med Hoben: Du vover at trodse Din Fyrstindes Datter?" — „Hvad jeg gjør, skeer paa hendes Bud! svarte Tristana: Hun ahnede Din Blødhed, hvis Kilde hun kjender, og vilde forebygge dens Følger. Skjøn Sarka var kun Lokkemad for Bjørnen. Fangsten er vores!"

Imidlertid havde Pigerne afvæbnet Sarka, og reve hende bort med sig. „Hævner denne Meeneed, I udødelige Guder!" skreg den Skuffede, ude af sig selv af Smerte og Vrede. Bag hende lød Mordlarmen alt og de ulykkelige Offres Dødsskrig, og fjernt og nær gav Skoven Gjenlyd deraf.

32.

Ved Diewni's Port stod Wlaska og saae utaalmodig over til Libin, ventende det Budskab, Stratka skulde sende hende, naar hun her havde fundet Alt efter Ønske. Bag hende holdt hendes Livpige den stampende Tigerhest, og en Hob Amazoner holdt tilhest i Slotsgaarden, for at ledsage Fyrstinden paa hendes Reise.

„Böhmens Hertugkrone lader længe vente paa sig! sagde Wlaska haanligt: Vel behøver jeg den egentligen ikke, thi den, jeg har paasat mig selv, hviler fast og sikker paa mit Hoved, men for den svage Pøbels Skyld er det bedre, at knytte det nye Herredom til den gamle Vane."

Da nærmede sig en enkelt Pige af Stratka's Følge, blodig og pustende. „Forræderie! skreg hun, idet hun sank for Wlaska's Fødder: Den skjændige Primislav har traadt den hellige Folkeret under Fødder. Dit Gesandtskab er myrdet paa Libin."

Da gjøs det i Wlaska. Lig en Vanvittig stirrede hun hen for sig, det skjønne Ansigt forvandledes til et Medusahoved, og med et koldt Smiil hviskede hun: „Det er Mændenes Troskab! Ret saa! Nu kan Forderbelsen gaae sin Gang ubehindret."

„Og Stratka? Hobka?" spurgte hun efter en Pause. — „De ere Alle faldne! svarte Pigen: Den vilde Wrsch begyndte Angrebet, i Spidsen for sex rasende Ungersvende, just som vi sadde ved det Bord, Primislavs Træskhed havde dækket for os. Vi gjorde tapper Modstand, men Hertugens Drabanter brøde ind i Salen, og Myrderiet blev almindeligt. Lykkelige de, som faldt i Kampen, som ikke vare tvungne til, at overleve deres Ære. Hobka blev styrtet gjennem det høie Vindue ned i Gaarden; de skjønneste Piger bleve afvæbnede og skjændede. Jeg saae selv, hvorlunde Wrsch stødte sit Sværd i den vanærede Stratka's Bryst — da flyede jeg, for at forkynde Dig Alt."

Fra Wlaska's Øine faldt et Blik paa den Knælende, koldt og skarpt, som en Jistap. Forfærdet fløi Pigen tilbage, og slog, som greben af en ond Ahnelse, Hænderne for Ansigtet.

„Alle de stærke Heltinder ere faldne, sagde langsomt den gruelige Qvinde: og Du vovede at leve, kun Du? Gak, Elendige, gak til mine Søstre, og sig dem, at de skulle være tilfredse med Wlaska's Hævn." Hendes Dolk lynte. Gjennemboret sank Pigen til Jorden, og Wlaska vendte sig om til sin Ganger. „Ingen følge mig!" tilraabte hun Skaren, svang sig op, og jog til Uglebjerget.

33.

Hartad hentæret til et Skyggebilled, laae den gamle Pylweise i sin Klippehule. Forladt saavel af Naturens som af Konstens Kræfter, stønnede hun den længe ventede Død imøde.

Da dundrede Hovslag nærmere og nærmere. Wlaska kom hidjagende paa sin Tigerhest, sprang af, og styrtede ind i Hulen. „Ihukom det Ord, jeg sagde Dig sidst! tilfnos hun den Døende: For Prismislavs Redelighed er Din Konst mig Borgen, og for Din Konst Dit Liv. Nu, mit Gesandtskab ligger ihjelslagen paa Hertugborgen, og hvad deraf videre følger, kan saa viis en Qvinde lettelig gjætte." Den Gamle foer lidet iveiret, men hun svarte ikke paa de vrede Trudselsord; Øieblikket efter sank hun tilbage i sin forrige Mathed.

„Ei engang en Undskyldning? skreg Wlaska tænderskjærende; Er denne Taushed Frygt eller Trods?" Da aabnede Hexen de røde, matblinkende Øine, om Munden spillede et ynkeligt Smiil, og de blaae Læber bævede, som om hun vilde tale, men snart udslettedes igjen de svage Livsspor, og hun syntes atter at slumre.

„Det er Haan! skreg Wlaska rasende: Nu løber Vægret over!" Hurtigt greb hun til Sværdet, men hendes Blik faldt paa Ild-Phiolen, som laae hos den Gamle, og hun stødte Klingen tilbage i Balgen. „Mit Staal vilde vorde vanhelliget ved dette Blod!" raabte hun, og med et kjækt Greb snappede hun Flasken.

Da hørtes en underlig Brusen og Piben i Hulen, Vinden hylte, Taager hvirvlede iveiret, blege Lyn hvislede, i Klippens Dyb rullede en svag Torden, og usynlige Vinger omflagrede Amazonens Hoved.

„Holder Du mig for et Barn? spurgte den modige Qvinde: siden Du haaber at skræmme mig ved

sligt elendigt Gøglespil? Det er Foragt, og lukker den sidste Dør, hvorigjennem Barmhjertighed endnu kunde finde en Vei til mit Hjerte. Saa gaae da Mesterinden tilgrunde ved sit eget Værk!"

Og med kraftig Haand brød hun Flasken sønder over den Slumrende. En Ildstraale foer ned, og græsseligen opblussede røde Flammer fra Troldqvindens Legeme. Da reiste hun sig hylende, idet hun, martret af Døden, fordreiede sit Ansigt. „Vee Dig, Wlaska! hvinte hun: Vee Dig! Kun een Time havde jeg endnu at leve i. Med ryggesløs Haand har Du foregrebet min Skjebne, saavelsom Din egen. Evigt straffe Guderne Synd ved Synd. Ja, vel gaaer Mesterinden tilgrunde ved sit eget Værk, thi Du har myrdet Din Moder!"

„Moder!" skreg Wlaska forfærdet. — „Jeg gaaer foran, stønnede den rædsomme Skikkelse: snart følger Du efter. Kort og blodig er Din Vei til Maalet. Czernebog kalder!"

Flammerne døde. I en Askehob styrtede Legemet sammen, og samme Øieblik forstummede ogsaa den underlige Larm i Hulen. Med ustadigt Blik betragtede Wlaska Asken. „Nu er dog vel Pynten bestegen? sagde hun: Høiere, end til Modermord, kan ingen Dødelig svinge sig! Intet har jeg nu tilbage, uden Hævnens Frød. Jeg iler til den sidste Nydelse, og saa følger jeg Dig, Moder, i den evige Nat, og mit harmfulde Spørgsmaal, hvorfor Du gav mig denne græsselige Tilværelse, skal være en Begyndelse til Dine evige Qvaler." — Og greben af Helvedes Skræk, flyede hun ud af Hulen, svang sig paa Hesten, og ga-

lopperede, med slap Toile, tilbage ad den Vei, som hun var kommen.

34.

Gjennem sønderrevne Skyer kastede Maanen sit matte Lys paa Hesky's øde Borg. Der laae de vældige Steenmasser, som et Gravmæle over en uddød Kæmpeæt. Stormen hylte gjennem de vide, øde Haller, og pidskede Ukrudtet, som voxte yppigt mellem Gulvets Qvadre. Kun Steenmaarens Piben og Uglens Vingeslag afbrød den sørgelige Stilhed. I Borgporten stod Stiason, grublende over sin Skjebne, og stirrede ud i Skovnatten. Da nærmede sig Stemmer, og nogle Mandsskikkelser traadte ud af Skoven, nærmende sig Borgen. Stiason drog sit Sværd.

„En fremmed Krigsmand, som synes at ville formene os Indgangen!" raabte En af de Kommende, og alle Sværde blinkede i Maanens Skin. — „Tilbage! bød den Første: Han synes at være allene, og det sømmer sig ikke, at angribe ham med Overmagt. Jeg er den Ældste af Eder, jeg vil tale ham til!"

Rask gik han mod Stiason. „Hvad gjør Du her, Fremmede, i den gamle Stammeborg? spurgte han ham trodsig: Hverken Guder eller Mennesker have Noget at sige inden disse Mure — her have vi at byde og befale. Hvor Verten vender hjem, maa den selvbudne Gjæst rømme. Gak derfor Din Vei, eller maal Dit Sværd med mit!"

„Hvo har en gyldigere Ret til denne Borg, end Borgherrens Førstefødte? spurgte Stiason skarpt:

Forviist eller ikke, Hertugens Fordringer erkjender jeg aldrig, og hans Leiesvende skal mit gode Staal give fornødent Svar!" — „Guder, er det muligt? Stiason!" raabte den Anden, bortkastede sit Sværd, og styrtede i Stiason's Favn. — „Min Broder Wodboy!" sagde Stiason i glad Overraskelse, og Brødrene kysséde hinanden. — „Stiason!" Broder Stiason!" jublede de Andre, idet de styrtede hid, og fra alle Sider omslyngede kjærlige Arme den hjemkomne Broder, og lydtgrædende omfavnede den stumme Kolo hans Knæ.

„Saaledes skulle vi gjensees! sagde Stiason, da Glædens første Ruus var ovre, med bittert Vemod: Vor Æts Vugge i Ruiner, vor Fader død! Hvor er vor Moder?" — Da vendte Brødrene sig bort i maalløs Sorg. Omsider sagde Slawosch: „Hun har forgivet vor Fader, og boer paa Diewni, som En af Wlaska's første Heltinder."

„O, min Ahnelse!" raabte Stiason tænderskjærende, idet han slog sig vildt for Panden. „Saa har jeg seet hende! sagde han efter en Pause, med græsselig Rolighed. Ogsaa hun er ikke mere! Hesky's Sønner have Intet arvet efter deres ulykkelige Forældre, Intet, uden denne Steenhob og den Pligt at hævne dem!" Med mørke Blikke betragtede han Brødrene. „I bløde af friske Saar? spurgte han studsende: Komme I fra et Feltslag?"

Beskæmmede sloge Brødrene Øinene ned, og Ptarsko svarte forlegen: „Af Kampen for den Pligt, Du nys har nævnet. Haabet om at fyldestgjøre denne Pligt, havde bragt os i Hertugens Tjeneste. Idag

førte Gjengjældelsen en Skare af de rasende Qvinder op paa Libin. Blandt dem gjenkjendte vi det Uhyre, som, paa Wlaska's Bud, havde hidset vor Moder til det gruelige Mord, og hun er død for vor Haand."

„Død? Paa Libin? spurgte Stiason videre: og de Andre?" — „De ere Alle faldne idet de vilde forsvare deres Kampfæller!" svarte Rophon med smertelig Anger.

„Men hvorledes kom Pigerne ind i den hertugelige Borg? spurgte Stiason skarpt: Havde de besteget den med Storm?" — „Det var et Gesandtskab, svarte Slawosch bestyrtet: som skulde underhandle med Primislav om Fred." — „I have myrdet et Fredsgesandtskab?" raabte Stiason harmfuld. — „Vi have feilet, og bøde derfor! svarte Ptarsko: Thronarvingen har forviist os, og skarpere end hans haarde Ord, har Samvittigheden straffet os, da vi igjen kom til os selv."

„Havde ei den onde Wrsch ophidset os, sagde Milowitz: da var det ikke skeet." — „Tie! fnøs Slawosch: Wrsch er dømt, og det klæder Manden ilde, at vælte sin Skyld paa Andre. Gjerningen er vores, og vores vil den forblive. Vi have seet Moderens Fortvivlelse og Faderens Marterdød, saa maatte vel Helvedes Ild blusse op i vort Bryst, og hvad Under, at denne Ild ogsaa fortærede den hellige Frygt for Folkeret og Borgfred!"

„I have handlet uridderligt! sagde Stiason med Stamherrens Værdighed: men jeg kan ei fordømme Jer derfor. Jeg veed ikke selv, hvad jeg havde gjort i Eders Sted. Og maaskee er jeg skyldig i større

Brøde. Alle have vi beskæmmet Navnet Hesky; vi ere derfor uværdige at føre det, indtil vi have renset os ved en stor, berømmelig Bedrift. Lader os nu, ved en hellig Eed, forbinde os til en saadan. Den Drage, som hærger Böhmen, som ogsaa har forgiftet vor Lykke med sin Pestaande, maa fældes af vor Haand, hvis Guderne ere os naadige, i aabent Feltslag, hvis ikke, i Skovens Mørke, eller i sin Hule, men falde maa den, om vi saa Alle skulle omkomme derved." Han rev Klingen ud, og strakte den mod Maanen. „Det sværger jeg ved de evige Guder! raabte han lydt: ved mine Forældres Grave og ved min Stammes Ære!"

„Det sværge vi!" raabte Brødrene, svingende deres Sværd. — „Og Du sværger ikke?" spurgte Stiason vredt den arme Kolo, der maallos holdt sit Sværd iveiret. — „Hans Hjerte har svoret, svarte Milowitz for ham: om end hans Mund taug stille. Den Gift, som dræbte hans Fader, har lammet hans Tunge."

Det knuste Stiasons Jernhjerte. Han løftede Drengen op til sig, og bedækkede ham med Taarer og Kys. „Velan! raabte han: Saa tie da, Ulykkesbroder; kraftigere end vore forenede Klager, skriger Din stumme Mund op til Guderne. De ville, de maa høre Dig!"

35.

Med dødsblegt Ansigt, hvorimod de vildtflunkelende Øine stak græsseligen af, sad Wlaska i sin store Sal, paa sin gyldne Throne. Paa dens Trin knæle-

de den ulykkelige Sarka, bleg som Moderen; Tristana indtraadte just med Felthovedsmanden Etyrad, der var sluttet i tunge Lænker.

Wlaska kastede et Morderblik paa ham, og sagde derpaa kold: „Jeg vil være allene med den troe Datter og den ædle Ridder." — Tristana fjernede sig, og en lang Taushed herskede i Salen, kun afbrudt af Sarka's Hulken.

„Jeg har ladet Eder kalde, min tappre Hovedsmand, begyndte Wlaska nu med frygtelig Rolighed: for at fortælle Jer en behagelig Historie. Det har jeg lært af Libussa, thi konstigt forstod hun, at indklæde Lærdom og Straf i skjønne Eventyr. Kun pleiede hun gjerne, at gjøre Udgangen god. Falder min Historie anderledes ud, saa maa I skyde Skylden paa den onde Tid, hvori vi leve." — „At jeg ei kan høre noget Godt af Eder, er mig klart, svarte Etyrad: dog staae vi Alle i Gudernes Haand."

„Som et stakkels Hittebarn havde Hertuginden taget en Pige til sig, og opdraget hende med moderlig Kjærlighed og Omhu. Lystigt voxte hun op; snart sagde hende Mændenes Elskovsblikke og Pigernes Avind, at hun var smuk. Hendes Aand udviklede sig herligt Dag for Dag, og med Velbehag saae Libussa paa sin Skabning. Kun det Liv sand Kjærlighed giver, fattedes endnu i Ungmøens Fuldendelse, og en behagelig Uro, men en sød Længsel efter et ubekjendt Noget, forraadte, at hun snart vilde finde det. Alle begyndte de Forste ved Primislavs Hof at beile til hendes Gunst. Fyrstindens Raade var hendes Hjerte Borgen for Frihed i sit Valg. Pigen var, i hver Hen-

seende, saa lykkelig, som nogen Dødelig kan vorde herneden. Da — det er nu tyve Aar siden —"

Wlaska holdt inde, og skjød et Giftblik paa Etyrad. Denne foer sammen, og hviskede slagen: „Tyve Aar?"

„ — Ja, tyve Aar, vedblev Wlaska: er det siden hun forvildedes paa Jagten, og, istedetfor at naae Libin, kom stedse dybere ind i de øde, uendelige Skove mod Nord. To Dage flakkede hun rastløs omkring. Sit Horn havde hun tabt i Krattet, hendes sidste Piil var bortskudt, ingen Bæk var at finde, hendes Fødder blødte. Udmattet af Hunger og Tørst, af Angst og Smerte, sank hun omsider ned ved Foden af en Eeg, og bad Guderne om en blid og hurtig Død. Da treen pludseligen, liig en straalende Guderøn, en smuk Ungersvend, i riig Jagtdragt, ud af Krattet, studsede ved at see hende, spurgte, trøstede, vederqvægede den Vansmægtende, forbandt hendes Fødder, lod hendes matte Hoved hvile ved sit Bryst, og førte hende, efter at hun havde styrket sig ved en kort Søvn, ad ubanede Stier, tilbage i bekjendte Egne. Da vendte Rødmen tilbage paa hendes blege Kinder, og med en Taknemmelighed, som alt grændsede til Kjærlighed, saae hun paa sin Redningsmand. Da opflammede Pigens friske Yndigheder Ynglingens Bryst, dog ikke til Kjærlighed, kun til raa, sandselig Lyst. Trøsteren blev til Smigrer, Smigreren til Forfører. Uædel nok til at benytte sig af Pigens Stilling, af den Tjeneste han havde viist hende, og af hendes hede Blod, fordrede han med hulde Ord og

søde Kys, fordrede — til hun ei havde mere at nægte ham."

Da slog Etyrad sig vildt for Panden med den lænkebundne Haand, og udstødte et dybt Suk. Med ængstelig Spænding saae Sarka paa ham, og hun begyndte at ahne, hvor rædsom denne Knude vilde løses.

„Nydelsens Ild var hendampet! vedblev Wlaska: Foragt blev tilbage som Kul. Kold vristede Forføreren sig af Pigens Arme. Under Kys som han netop taalte, spurgte hun ham: „Naar seer jeg Dig igien?" Da svarte han leende: „Neppe tiere, skjøn Jomfru. Imorgen tiltræder jeg en Reise til Velskland, og først om mange Aar, ja, maaskee aldrig, vender jeg tilbage." — „Og om jeg nu blev Moder?" stammede den Ulykkelige, idet hun skjulte sit rødmende Ansigt ved hans Bryst. — „Det skulde gjøre mig ondt for Dig!" svarte han rolig, idet han rev tre Guldspænder af sin Jagttrøie, og kastede dem, samt Sølv-Jagthornet, til hende. „Skulde Ulykken være, vedblev han, saa har Du der Noget til Omkostningerne. Og nu — Farvel!" Da greb de onde Aander som med Glenteklør i den ulykkelige Piges Hjerte. „Er det den Erstatning, Du byder mig? jamrede hun: Riding er jeg ikke Din Viv for Gudernes Øie?" — „Hist kan Du vorde det, haanloe den Ryggesløse: men her paa Jorden aldrig! Vilde jeg ogsaa bevinge min gamle Ulyst til Giftermaal, saa vilde jeg dog aldrig ægte en Pige, der frivilligen er løben mig i Armene her i vilden Skov, og har gjort mig Seiren saa let, at den egentligen slet ikke kan

regnes for nogen." Da sank Pigen afmægtig ned, bedøvet, nedtordnet, tilintetgjort af de gruelige Ord, og da hun igjen kom til sig selv, var Forføreren forsvunden."

„O, min arme, arme Moder!" raabte Sarka her, og omslyngede den harmfulde Qvindes Knæe med sine grædende Taarer.

„Gjør en Ende derpaa! raabte Etyrad fortvivlende: Ved Guderne! I er den skarpsindigste Bøddel, jeg kjender!"

„Pigen vendte tilbage til Libin! vedblev Wlaska uforstyrret: Egen Svaghed og fremmed Ondskab havde ihast gjort den lykkeligste Skabning til den elendigste. Forhaanet af den Mand, hun havde offret sit Alt, laae hun under for Selvforagt, og det giftigste Had til den hele ryggesløse Slægt slog Rod i hendes Hjerte? Standhaftigt bortviste hun alle Beilere. Da følte hun, at hun skulde vorde Moder. Var hendes Skjændsel bleven opdaget, da havde Libussa ikke taalt hende paa Libin. Derfor maatte hun føde i Løndom, og en Veninde, der paa samme Tid havde født en død Datter, opdrog Ulykkesbarnet som sit eget. Men forgjæves stræbte den Ynkværdige, at glemme det Forgangne. Forgjæves steg hun med hver Dag høiere i Libussa's Naade. Ormen sad dybt i hendes Hjerte, og afgnavede Spiren til hver Følelse af Glæde, saasnart den vilde skyde frem. Livets Krone var brudt, og den Ære, Alle viste Libussa's Fortrolige, var en slet Erstatning for den forraadte Kjærlighed. — Saaledes snege tolv Aar sig hen. Da kom en böhmisk Ridder tilbage fra sin Valfart i fremmede

Lande, og søgte Tjeneste ved Primislavs Hof. Ved første Øiekast gjenkjendte Pigen sin Forfører. Men han kjendte ikke hende. Aar og Lidelser havde udslettet den glade Piges bløde Træk — den fuldendte Qvinde bar ikke mere noget Spor deraf. Saaledes levede hun ukjendt ved Siden af Ulyret, idet hun i sit Bryst bevarede Mindet om det som var skeet, og den faste Beslutning, at hævne sig. Da sprang omsider, med Libussa's Død, den Lænke, som holdt Gjerningen bunden, og idag er det naaet, det Maal, hvorefter jeg i tyve Aar har kæmpet med Suk og Taarer og Forbandelse, thi jeg er den ulykkelige Pige, min Forfører er Du, og den Jomfru, som maatte hidlokke Dig til Dommen, er Din Synds Datter!"

„I domme strengt, I evige Guder! raabte Etyrad i rædsom Tone: Mit eget Barn vorder min Morderske!"

„Det være langtfra! skreg Sarka i vilden Angst: Du har straffet Fader, min Moder, haardere maaskee, end han fortjente. Thi han har lidt meer end Døden i denne Stund, men videre maa Du ikke drive det. Udtal det rask, det benaadende Ord, at den Ulykkelige atter kan aande frit, og jeg gjenkjende min Moder!"

„Bort fra mig Frankebrud!" skreg Wlaska, idet hun rasende stødte Datteren tilbage, og ilte til Salsdoren. Paa hendes Raab kom den grusomme Tristana med sin Skare. „For denne Mand op paa Muurtinden, som vender ud til Libin! bød Wlaska: Lad saa Trompeterne blæse, at Hertugens Leiesvende kunne vende deres Øine herover. Tilraab

dem: „Saaledes straffer Wlaska Tjenerens Forræderie. Snart vil hun domfælde hans Herre paa samme Maade!" Derpaa skal Du lade Etyrad's Lemmer sønderslaae paa Muurtinden med Jernkoller, at han kan dø for sin Hertugs Øine, under langsomme Qvaler!"

Bødlerne grebe deres Offer. „Guderne signe Dig, mit arme Barn, og forlade Dig min Død, som jeg forlader Dig den!" raabte Etyrad med ædel Fatning, og gik.

„Moder! skreg Sarka, idet hun endnu engang kastede sig ned for Wlaska: Moder, ihukom den Eed, Du svor mig ved Guderne, at Du vilde skaane ham!" — „Taabe! haanloe Wlaska: For mig gives der ingen Guder mere!" Og med stærken Haand kastede hun Datteren hen til Amazonerne. „Kaster den Gjenstridige i Taarnet, hvori Oprørerinden Radga ligger med sin Datter, og tilmurer Døren! bød hun: Deres Fængsel skal være deres Grav. Jeg vil ikke see dem mere!"

„Nu brast det sidste Baand, som endnu knyttede mig til Menneskeheden! sagde Wlaska dybtaandende: Rask og blodigt gaaer jeg nu tilgrunde, som min Moder spaaede mig! Jeg er leed af Luften og af Dagen!"

36.

Trøstløs laae Primislav paa sin Seng. Smerte og Vrede havde gjort ham følesløs mod Legemets stedse voxende Lidelser. Ved Vinduet stod Bårtinger, med Haanden paa Sværdfæstet, og stirrede med rullende Øine over til Diewni, hvor just Etyrad,

under de rasende Qvinders Bøddelhænder, stred den sidste Kamp.

„Han har fuldendt!" raabte Bäringer nu, idet han vendte sig gysende bort: „Vi kunne ikke redde ham, Hertug, saa lader os da hævne ham idetmindste ved et afgjørende Slag. Hvis ikke, saa giv mig min Afsked, thi en Fyrste, som taaler sligt af en Oprørerbande, kan en ædel Franker ikke tjene længer med Ære."

„Mener Du, at burde minde mig om Fyrstepligt og Fyrsteære? spurgte Primislav med mat Stemme: Var min Villie afgjørende her, da stod Diewni ikke mere; men naar Folket opsiger sin Fyrste Lydighed, naar Guderne vredes, da vorder Hertugens Magt til Afmagt, og hvert Forsøg paa at gjøre den gjældende, til formastelig Daarskab. Vilde blot Himlen kalde mig snart herfra — det er den sidste Naade, jeg begjærer og venter af den."

Da indtreen Nezamislav rask, i fuld Rustning, med glødende Ansigt. „Radga's Borg er tagen! raabte han ude af sig selv: Hun og Hruaba ere slæbte fangne til Diewni! Etyrad er død! Nu er der Intet at forsone, Intet at haabe mere. Vor Fyrstepligt kalder. Jeg besværger Dig, Fader, opbyd nu hele Böhmen til Storm mod Rovdyrets Hule! Nu vil man sikkert adlyde Dig. Naar Du nu reiser Dit Banner, vil Du overalt finde villige Hjerter og kraftige Arme. Men afslaaer Du mig denne Bøn, saa er min Beslutning fattet. Jeg gaaer med min Bäringer, med Brødrene Hesky, med alle dem af Dine Drabanter og Undersaatter, som have Lyst til at følge Thron-

arvingen, og angriber Diewni med aaben Magt. Ligger jeg under for Overmagten, saa er jeg dog falden med Ære!"

„Du henrykker og martrer mig tillige, min Søn! sukkede Primislav: Hvor gjerne udtalte jeg det afgjørende Ord, men tør jeg vove det mod Gudernes Vrede?"

Da skred en høi Qvindeskikkelse, i Sørgeklæder, gjennem Gemakket. Hun slog det sorte Slør tilbage — det var Therba. Hun gik hen til Primislav, og kysséde ham paa Panden.

„Jeg bringer Dig Brela's Afskedskys! sagde hun høitideligt: Hun er idag gangen til Gud." — „Vel hende! svarte Primislav med from Resignation: Snart følger jeg efter."

„Dernæst bringer jeg Dig et frydeligt Budskab! sagde Therba: Himlen, der saalænge har været stum og lukket for os, har endeligen talt til mig. Mat af Græmmelse og Vaagen, var jeg, afvigte Nat, nedsjunken paa min Søsters Dødsleie, og en urolig Søvn lagde sig paa mine Øienlaage. Da stod jeg i Drømme ved Libussa's Mindesteen, mistvivlende om Menneskers og Guders Hjelp. Hvad bliver der af Dine Spaadomme, Libussa? klagede jeg. Primislavs Kraft er knust. Snart staaer Rezamislav allene mod Fordærverinden. Naar da ogsaa han ligger under, saa er det ude med Landets sidste Haab!"

„Sandt! sandt!" stønnede Primislav, tilhyllende sit Hoved. — „Da omskinnede mig pludseligen en klar Glands! vedblev Therba: En smuk Yngling med straalende Vinger stod for mig. Aftør Din Graad,

Therba, sagde han med mild Røst: Den sande Gud, Du har erkjendt, sender mig ned til Din Trøst og til Primislavs Trøst. Gak til Böhmens Hertug, sig ham, at han nu skal angribe Wlaska med al sin Magt. Det er den høie Tid. Den Eviges Vrede vaagner. Han har givet hende i Primislavs Haand, og vil slynge Hævnens Pile mod hendes syndige Hoved. Inden Solen er oprunden nigange over Böhmen, har Fordærvelsen naaet hende. Gladelig ville de Gode atter opløfte deres Blik, og Lykken vil paany hjemsøge det arme Land."

„Det er Gudernes Røst! raabte Nezamislav: Hvad beslutter Du nu, Fader og Hertug?" — Da brændte den gamle Tapperheds morkrøde Flamme endnu engang paa Primislavs blege Kinder, og hans Haand greb om sig, som om den vilde gribe Sværdet endnu engang. „Opbyd hele Böhmen til den sidste, afgjørende Kamp, Nezamislav! bød han kraftigt: Nu er den forsonede Himmel i Pagt med os. Nu maae vi seire!"

„Lovet være Gud!" raabte Bäringer, og styrtede ud. — „Skjælv nu, Wlaska, Din Time er kommen!" jublede Nezamislav, og fulgte ham. — „Min Velsignelse ledsager Dig!" raabte Primislav efter ham, og sank derpaa tilbage paa Leiet, og til ham traadte den ædle Therba, og Begge foldede deres Hænder til stille Bøn.

37.

Natten veeg langsomt bort fra Dalene, og en blodig Morgenrøde bebudede Afgjørelsens Dag. Paa

alle Böhmens Bjerge brændte Larmblus; trindtom-kring kaldte Trompeterne og Hornene til Kamp, fra alle Kanter droge de böhmiske Mænds Skarer mod Diewni. Fra Libin kom Primislavs Drabanter og umiddelbare Vasaller gallopperende, Nezamislav og Båringer i deres Spidse. Med Jubelskrig og Sværd-gny hilste Böhmerne Thronarvingen. Han foer ind i deres Midte, og loftede sig i Sadlen. „Hvor Gjer-ningen taler, ere Ord overflodige! raabte han, svin-gende sit Sværd: Jeg har kaldet Eder, I ere komne. Der staaer Diewni! Derop, derind!"

„Derop, derind!" raabte Skarerne efter ham, Trompeterne larmede, og det almindelige Angreb be-gyndte med forfærdeligt Raserie. Da vrimlede det, paa den fjendtlige Borgs Tinde, af bevæbnede Qvin-der, og den fortvivlende Uret forsvarte sig vældigt mod Rettens Vrede. Stene og Bjælker nedkastedes paa de Stormende. Strømme af sydende Beeg og brænd-ende Svovl nedøstes. Da studsede Böhmerne, og holdt inde med Angrebet, og begyndte langsomt at vige tilbage.

„Nu er det Tid!" tilhviskede Båringer Nezamis-lav. — „Du har Ret! svarte Denne med høi Røst: Forgjæves er Kampen mod min Moders Yndling! Redde sig, hvo kan!" Og med dette Raab vendte han sin Stridsganger om, og galopperede med sin Skare ad Skoven til. Trindt adspredtes de böhmi-ske Skarer, forfulgt af en Pilehagel og af den Haan-latter, de feierdrukne Piger sendte efter dem fra Borgtinden.

Da aabnedes Diewni's Porte. I Spidsen for Kjærnen af sine Amazoner galopperede den forfærdelige Wlaska paa sin Tigerhest over den nedsynkende Vindebro. „Ha, de Feige! raabte hun med Helvedes Glæde: De frygte, at svide deres Hud. Op, efter dem! Lader os, ved en god og hurtig Sværddød, skaane dem for de lange Flammesmerter! Op, I Böhmens Heltinder, at Ingen skal undkomme!" Og trykkende Sporen i Gangerens Side, jog hun ned i Dalen. Hende fulgte den vilde Qvindeskare; de Flygtende standsede her og der, og Slaget begyndte, Een mod Een, i bistert Raserie.

„Det lykkedes!" jublede Nezamislav nu, frembrydende af Skoven, og førte atter sin Skare ligemod Diewni. Båringers gode Sværd hug Vindebroens Kjæder sønder; indad den aabne Port stormede Böhmerne, og indenfor tonede Skrækkens og Fortvivlelsens Veeraab.

Imidlertid vendte Slaget i Dalen sig paa en forunderlig Maade. Trompeterne og Hornene kaldte Böhmerne tilbage fra deres forstilte Flugt. I god Orden samledes Hobene, og rykkede frem mod de forfølgende Amazoner, opløftende et modigt Slagskrig.

„Endnu ikke forbi? sagde Wlaska mork: Saameget desbedre! Dette er det sidste Slag. Saa er Böhmen igjen et Qvindelehn til evig Tid, og ingen Strid skal være mere mellem os og vore Slaver."

Da brød en liden Hob frem af den böhmiske Slagordens Midte. Syv Ryttere i sort Rustning, paa sorte Heste, rede, i rolig Trav, uden Feltraab, lige mod Wlaska. „Hvad er det? spurgte hun forunderligen

beklemt, da de kom hende nærmere, og hun kunde skjelne syv magre, blege Ansigter med dødsprudende Øine. „Have Gravene aabnet sig, for at forstærke Primislavs Hær med deres Døde?" „Helvedes Haan, dit er Stiason!" skreg hun pludseligt, da hun gjenkjendte den Fremmeste, og rev sin Hest tilbage.

„Hesky og Czastava!" raabte, i eet Nu, de syv Ryttere, svang de lynende Klinger, og joge frem i strakt Løb. — „Libussa og Primislav!" skreg den hele böhmiske Hær, og stormede efter dem.

„Nu have I seiret omsider, I skrækkelige Gjengjeldere! raabte Wlaska mod Himlen, og dækkende sig med sit Skjold, skreg hun til sine Skarer: „Holder kun nd denne ene Gang endnu! Fremad!"

Stndsende ved, i denne Tone, at høre dette Bud af den modige Wlaska, galopperede Tristana frem med fem andre Piger, for at dække Fyrstinden mod de fremstormende Fjender. Da adskilte de syv Ryttere sig. Sex anfaldt strax Tristana og hendes Ledsagerinder med raske, kraftige Sværdhug, medens Stiason, den syvende, lod Fægtningen rase trindtomkring sig til Høire og Venstre, og, uden at tage Deel deri, jog mod Wlaska selv.

„Elendige, Du forsmaaede Wlaska's Kjærlighed, saa føl da hendes Harmes Magt!" skreg hun, og hendes kraftige Sværdhug kløvede Stiasons Skjold. Han kastede det bort, og greb det vældige Sværd i begge Hænder.

„Mine Forældres Skygger vinke! brølte han: Kom tildoms, Forvorpne!" Og susende foer hans Klinge ned, kløvende Wlaska's Hjelm og Hoved tilli-

ge. „Du kalder, Moder, jeg kommer!“ stønnede hun, og sank død af Hesten.

Nu tordnede den böhmiske Slagorden frem. Dens Gangere trampede over den stolte Qvindes Liig, og trindt gjenlød Mændenes Glædesraab: „Wlaska er død! Den Skjændige er besejret!“

Da greb Kjønnets medfødte Vanghed de rasende Qvinder. Forsagende vendte de sig om til Flugt, kun higende efter at naae Diewni, deres sidste Tilflugt. Men græsseligen havde imidlertid de böhmiske Mænds Hævn huseret her; hele Borgen stod i lys Lue.

„Overgiver Eder!“ raabte Nezamislav, idet han, gjennem den brændende Port, galopperede dem imøde. „Gjører det muligt for mig, at skaane Eders Liv. Ugjerne vil jeg lade gaae tilgrunde, hvad endnu kan reddes. Kun alt for Meget har Eders Vanvid kostet Landet. Lever for Anger og Forbedring, nedlægger Eders Vaaben!“

Da klirrede Vaabnene paa Jorden trindtomkring. Resten af Qvindehæren styrtede paa Knæ, og fra tusinde blege Læber lød den Bøn: „Naade! Tilgivelse!“

38.

Den afgjørende Dags Sol var dalet. Det brændende Diewni kastede sit røde Ildskjær paa det Leie, som den ædle Primislav ventede Døden paa. Krone, Scepter og Sværd, som laae paa en Stol ved Hovedgjerdet, funklede sælsomt i den rødsomme Glands. Therba, Nezamislav og Båringer stode Leiet næst, fæstende deres kummerfulde Blik paa den døende Fyrste. I nogen Frastand græd tre skjønne, blege

Skyggeskikkelser, Sarka, Hruaba og Radga. Her stode ogsaa blødende af mangen frisk Vunde, de syv Brødre Hesky. Baggrunden opfyldtes af de böhmiske Hærførere.

„Ræk mig Din Haand til Afsked for dette Liv, min seierrige Søn!" sagde Primislav med uendelig Kjærlighed, idet han udstrakte sin Høire efter Thronarvingen. Fyrigt greb Denne den, og trykkede den mod sin Mund.

„Den blöder! raabte Primislav glad: Det Blod, som flød for Fædrelandets Redning, er en Fyrstehaands skjønneste Smykke. Derved vies den først ret til at føre Sceptret over Land og Rige."

„Den Vunde er ikke slagen af nogen Qvindehaand! sagde Bäringer mørk: Fyrsten fik den, da han beskjermede Resten af Qvinderne, som havde overgivet sig, mod sin egen Hær." — „Saameget herligere!" raabte Primislav, idet han truede ad de böhmiske Høvedsmænd. „Eders gamle Feil, I Böhmer! sagde han: I Ulykken forsagende, overmodige i Lykken. Maatte dog Alt, hvad I have oplevet i disse fem rædsomme Aar, gjøre Eder til Mennesker, paa det min Søn kan have Ære og Glæde af sit Regimente!"

„Det være Hertugens Velsignelse over hans Efterfølger! raabte Nezamislav: Sign nu ogsaa, min Fader, Sønnens Pagt med Böhmens ædleste Datter!" Og med elskovsfuld Hast drog han Hruaba hen til Leiet, og nedknælede med hende.

„Vær som Libussa! sagde Primislav munter, kysende den skjønne Mø paa Panden: Og Dig, min

Søn, give Gud Din Faders lykkelige Aar, men ikke hans Lidelser!"

„Sign ogsaa os, min ædle Hertug! bad Båringer rort, idet han greb Sarka's Haand: Wlaska's Datter har ikke taget Deel i Moderens Misgjerninger."

„Ikke saa, min Ven! sagde Sarka med høi Alvorlighed, trækkende sin Haand tilbage: Datteren, som, skjøndt mod sin Villie, var Redskabet til sin Faders Fordærvelse, er forloren for de Glæder, hun kunde finde i et jordisk Ægteskab. Jeg forsager det Jordiske. Den Gud, jeg har erkjendt ved Eder, ville naadigen modtage dette Offer. I skal bringe mig til et Kloster i Eders Fædreland; der vil jeg bede for Eders Lykke og for Bøhmens Held, til min Synd er udsonet ved redelig Anger og en god Død, og vi gjenfinde hinanden i Lysets Rige. Herneden — ere vi adskilte for stedse."

Hun vaklede ud af Gemakket. „Ved det hellige Kors! raabte Båringer, seende efter hende med stor Bevægelse: denne hedenske Mø har valgt den bedste Deel, og den skal ikke tages fra hende."

„Hvor ere Brødrene Hesky?" spurgte Primislav nu. Med vaade, nedslagne Øine traadte de syv Krigsmænd til Leiet. „Uforsagt, I Ungersvende! sagde Primislav, stedse mattere: Hvad Uhæderligt I have fuldbragt, det have I hæderligen aftvættet i Wlaska's Blod. Jeg tilintetgjør Eders Forviisnings-Dom. Dette være den døende Hertugs sidste Udsagn." — Han lagde sig tilbage, og lukkede Øinene. „Han dør!" hulkede Therba. „Dyrebare Fa-

der!" jamrede Nezamislav og Hruaba, bøiende sig over ham til det sidste Kys.

Da aabnede Primislav Øinene endnu engang. „Libussa!" raabte han med et himmelsk Smiil, som om han alt saae Himlen aaben. Derpaa strakte han sig langt ud. Endnu et Suk — og han var ikke mere.

Da vaklede Therba hen til Stolen ved Hovedgjerdet, og tog Rigets Klenodier „Modtag disse Tegn paa Dit Herredom over Böhmen af Kroks sidste Datters Hænder!" sagde hun med bævende Stemme, og satte Hertugkronen paa Ynglingens gyldne Lokker.

Grædende favnede hende den nye Fyrste, og med een Stemme raabte alle Høvdinger: „Hil være Nezamislav, Hertug af Böhmen!"

(C. F. van der Velde.)

Hvilket Tungemaal blev der talt i Paradiis?

Grev Waldemar, Christian IV Søn, som var en veltalende Herre og kyndig i mange Sprog, tilspurgtes engang blandt andet over Taflet af hans Fader, hvad Sprog han meente, der først var bleven talt i Paradiis? Grevens Svar blev, at han vist troede, at der var bleven talt Ebraisk, og som Alting blev der anderledes, saa tegnedes og dermed til den Forandring som

siden skeete med Verdens Tungemaal. Greven meente derfor, at Tungemaalene bleve der pasfede ligesom i eet og andet som der forefaldt, nemlig: da Alting blev skabt blev der talt Ebraisk; Forbudet blev sagt paa Spansk; da Adam saae sin Hustru, talede han Engelsk; da Slangen overtalte Eva, talte den paa Svensk; hun tiltalte Adam paa Italiensk; da de skjulte sig i Haven, blev der talt Polsk; Engelen uddrev dem paa Tydsk. Da spurgte Kongen: „Men have de slet ikke talt Dansk?" — „Jo visseligen! svarte Greven: da de vare uddrevne, sagde Adam til Eva: Gud naade os arme Djevle!"

Engelske Paaske-Skikke.

Hver Paaske-Mandag strømmer den Londonske Almue til Greenwich, hvor Alle, Fruentimmerne med, stige op paa et Bjerg, og lade sig trille ned. Dette er en saare gammel Skik, og man vilde klage over denne Lystigheds Fortabelse som over et Friheds-Ran. I andre Egne af Engelland bestaaer en lignende Skik. Paaske-Mandag gaae nemlig Mændene, af hvilke Nogle bære en Stol foran, ind i alle Huse, hvor de tvinge ethvert Fruentimmer til at sætte sig paa Stolen, som de derpaa løfte iveiret med et Jubelskrig. Derfor maa Fruentimret give dem et Kys; men er hun for knipsk dertil, saa frikjøber hun sig med en Skilling, for hvilken hende meddeles en Qvittering, som hun foreviser, hvis hun samme Dag skulde faae Besøg af andre Mænd — da maa disse forføie sig bort med uforrettet Sag. Paaske-Tirsdag gaae Fruen-

timmere om i Husene, og lofte Mændene, ved hvilken Leilighed de bevogte alle Indgange til Staden, anholde enhver Fodgænger, hver Ridende og Kjørende, sætte ham paa Stolen, lofte ham iveiret, og derpaa, med alvorlig Mine, affordre ham deres Løn enten i Kys eller i Penge. Der er da vel Ingen som omtvivler, at der jo findes Mange, som give begge Dele.

Tretten ved eet Bord.

Det er en gammel, saare vidt udbredt og endnu stedse af Mange antaget Mening, at naar tretten Personer sidde sammen ved eet Bord, da dør En af dem, inden Aaret er omme. Man finder denne Tro i Italien, Tydskland og Danmark, i Kjøbstæderne som paa Landet, ja endogsaa i den fornemme Verden. Man har opkastet det Spørgsmaal, hvorfra dog den Mening stammer, at Tallet 13 er saa ominøst for et Bordselskab. Det er let muligt, at Frelserens sidste Nadvere med sine Disciple har givet den første Anledning dertil. Ved denne Nadvere sadde nemlig tretten Personer tilbords, og Een af dem, Judas nemlig, tog, allerede næste Dag, en Ende med Forfærdelse. Dog er, som alle Forstandige lettelig indsee, den hele Foreestilling intet Videre end Overtro. At Judas, Jesu Forræder, omkom paa en saa sørgelig Maade, havde dog ingenlunde sin Grund deri, at han havde siddet tilbords i et Selskab af tretten Personer, men i hans onde Samvittighed. Iøvrigt aflivede han sig selv

aldeles frivilligen — han havde ogsaa kunnet blive ilive. Tilfældigviis kan det vistnok skee, at Een af Tretten kan døe inden Aaret er omme, og derpaa lægger man da en besynderlig Vægt. Selve Frygten kan volde, at En af Selskabet tager sin Død. Man har virkeligen slige Exempler, thi hvad formaaer ikke en ophidset Indbildningskraft?

De beskæmmede Konstdommere.

Ferguson, der i sine yngre Aar malede Portraiter i Bristol, havde just malet en ung smuk Kone. Hendes talrige Venner toge Konstværket i Betragtning og fandt det fortræffeligt. Dog var der ikke en Eneste som jo opdagede en eller anden liden Feil, og Enhver forsikkrede, Liigheden vilde være fuldkommen, hvis den blev forbedret. Ferguson bød alle disse Konstdommere til sig, paa en bestemt Tid, bad dem gjentage deres Bemærkninger hver især. Han modsagde Ingen, tog Pensel og Pallet i Haanden, og syntes ivrigt sysselsat med at forbedre de bemærkede Feil. Derpaa vendte han Maleriet mod Selskabet. „Uforbederligt!" — „Fuldkommen truffet!" — „Nu mangler intet Træk!" Saa raabte nu fra alle Sider den smigrede Egenkjærlighed.

„Og dog! sagde Ferguson: Behag at undersøge Pensel og Portrait!" Begge vare fuldkommen tørre, og Konstdommerne snege sig beskæmmede bort.

Sommergjekken.

Mellem Snee i Vinterkulde
Titter Du saa venligt frem!
Allerførst blandt Floras Hulde
Hilser Du vort kolde Hjem.

Og Dit hvide Blomsterbækken,
Som paa grønne Stengel staaer,
Siger os: „bag Sneens Dækken
Vaagner snart den friske Vaar.“

Er Du først i Haven funden,
O, da er os Vaaren nær;
Snart vi vandre da i Lunden
Under grønne Bøgetræer.

Dette Foraarsbud at bringe,
Blomst! Du til min Pige gaaer;
Siig, at er Du selv end ringe,
Er det Stort, hvorom Du spaaer.

(S. Zahle.)

Advarsel for Bogtrykkere.

En Kræmmerdreng kom løbende i
Et Bogtrykkerie.
„Tør jeg spørge, sælger De Makulatur?
„Og hvad forlanger De vel for Bogen?“
Bogtrykkeren svarte gandske suur:
„Nei, det er sluppen!“
„O, saa giv,
Saaledes, gandske naiv,
Gjenmælede Pogen:
Mig ikke Besked: naar trykker I nogen?“

(Castelli.)

Til Holstein.

En Hilsen fra det Fjerne.

Fra gammel Tid det var en Sæd i Nord,
At hædre Kjæk og bramfri Hædersdaad,
Saavel mens Helten end med aabent Die
Stod midt i sine Vaabenfællers Kreds,
Som naar Cypressen længst stod plantet paa
Den Grav, hvori hans trætte Been fandt Hvile.

Og denne Sæd sees stande end ved Magt,
Det vidner høit den Jubel, som har tonet
Henover Stad og Dal og Skov og Belt,
Til Ære for Dit Navn, Du djerve Høvding,
Som, nu for hartad fire Lustre siden,
Stod lig en Muur i Spidsen for Din Flok
Og svang Din Klinges Lyn med kraftig Haand
Til Skræk for mangen overmodig Fjende.

En rædselsvanger Tid var det! End staaer
Dens Billed klart for min Erindrings Die.
Thi ogsaa jeg har deelt dens Farer, ja,
Det er min Stolthed, at jeg lydt tør sige:
Jeg var, Du Ædling, En af Dine Jægre!
Og Synet af Dit Mod, Din Storbedrift,
Har ogsaa mig med Guddomsmagt begeistret
I hine Skrækkens Dage, da sig Alt,
Hvad der i Livet er forfærdeligt,
Mod Fædrelandet havde sammensvoret.

Det kosted mangen Ynglings Hjerteblod,
Men salig hver, som faldt med Gud og Æren!
Hans Navn behøver ingen Bautasteen,
Det stander skrevet ind i Livets Bog,
Og Fredens Aand omsvæver Heltens Been,
Mens Heltens Aand er over Stjernehæren.

Lev, Holstein, længe for Dit Fædreland
Og for den Drot, hvis Throne, ja, hvad meer
Betyder end, hvis Hjerte nær Du staaer!
Den Ret, som følger os, skal leve for
At love Din og Dine Jevnliges
Bedrift og for at vandre i det Spor,
Som ingen Storm udsletter eller dølger,
Skjøndt det blev efterladt paa Tidens Bølger.

(A. F. Elmquist.)

Prindsesse Gyawa.*)

„Forbandet være den Mand og hans Eftermæle, der først nedsaltede sammentømret Træ i Søvand!" tilraabte Lieutenant William Dunglas, heel fortrædden, den gamle Sergeant Johnson, der havde leiret sig med ham paa en Høi, et godt Stykke fra Cap Coast, under nogle skyggefulde Guajavatræer: Forbandet være den Mand, der først sammenfoiede Planker og Bjelker efter Konstens Regler, og opfandt Seil og Tougværk, for at kaste Mænd fra Fædrehjemmet hen paa fjerne Kyster! Var Skibsbygningskonsten ikke, saa vædrede jeg endnu, lykkelig og fri, omkring i mine skotske Høilande, og laae ei her, piint af fælsomme Ahnelser, paa Afrika's brændende Jordbund."

„Rule Britania!" sang den arrede Sergeant, og vedblev derpaa, med næsten komisk Pathos: „Albion, hvor var Din Navnkundighed, naar ikke Bjelker og

*) Denne romantiske Skildring, der har en dobbelt Interesse, for saavidt den nemlig deels udmaler enkelte Optrin af de blodige Krige, Engellænderne, til deres dybe Ydmygelse, have ført og endnu føre i Afrika, deels beskriver et krigersk Folkefærd, der boer de danske Besiddelser paa den afrikanske Guldkyst saa nær, har Udgiveren saameget mindre troet at burde tilbageholde, skjøndt den nys er leveret i et andet indenlandsk Tidsskrift, som den alt, inden den læstes i dette, var færdig fra hans Haand i en forkortet Oversættelse.

Planker og svulmende Seil havde bragt den til alle Verdensdele? Mon Horatio Nelson, uden Skibe og Matser, var bleven Andet, end en simpel Præstesøn? Mon Wellington var Spaniens Helt, hvis han ei, ad salten Søe, var gangen den muntre Vei til Udødelighed? Mon Napoleon — Fred være med hans Been! — Mon Napoleon, vor Arvefjende, nogensinde var kommen til St. Helena's Klippebred, hvis ikke vore Værfter og vore Tømmermænds Hænder havde tilhugget og sammensat det stolte Northumberland? Og — uden Fortrydelse — mon min strenge Hr. Lieutenant, Sir William Dunglas, nu var Andet, end en skotsk Landsbyjunker, naar ikke den kongelige Marine havde iført ham den smukke, røde Uniform?"

„Men troer Du da, tog William Ordet: at vi ville vinde mange Laurbær fra disse vilde, krigerske Ashanteere, hvis Tal, i Sammenligning med vores, er Legio?"

„Hm, brummede den Gamle: det just ikke! Men vore Kugler ramme, mens deres pibe over vore Hoveder, og vore Fireogtyvepundiger, spækkede med Druegranater, ville nok gjøre lyst blandt de tykke Sværme, tænker jeg."

„Ha, raabte William harmfuld: havde vi blot istedetfor vore Bundsforvandte, de frygtsomme Fanteere, fire Regimenter Bergskotter, og — —"

Ud af Palmekrattet traadte en Ordonants, som rakte Lieutenanten en forseglet Billet. „Fra Gouverneur Makarty!" tilføiede han. Neppe havde William læst Sedlen, før han tilraabte Sergeanten: „Drag Flankevedetterne ind og Forposterne sammen. Vi rekogno-

scere i den svale, maanelyse Nat." — „Den Fanteer, der er medgiven som Veiviser fra Cap Coast, er hos Piketens Corporal!" meldte Grenaderen, gjorde Høire om, og gik.

Snart var den lille Kommando samlet, og marscherede frem med stor Forsigtighed, uden at berøre nogen Landsby. Ved Midnatstid naaede den en smuk, med Pinier, Aloetræer og Lilier bedækket Dal. „Her er godt at bygge Hytter!" raabte William, idet han kommanderede Geværet ved Foden: „Mens jeg undersøger Dalens Udgange, udstiller Johnson Poster paa Bjerget hist." Mandskabet leirede sig, og Johnson udstillede Posterne.

En Time var forløben, da kom Johnson tilbage, og tog fortrolig Plads ved Lieutenantens Side. „Havde I været med paa Bjerget, sagde han: da havde I kunnet, om ikke see, saa dog høre de Vilde fra Afhantee. De Sorte have opslaget deres uoverskuelige Leir paa Sletten; græsselig lyder deres Trommers og Gongongers Buldr, og midt paa Sletten betegner blændende Fakkelskin den Plet, hvor, som vor Veiviser siger, Kongen har leiret sig."

„Ved Solens Opgang vil jeg see det selv, svarte William: og saa ihast tilbage til Gouverneuren med vor Rapport." — „Om et Par Dage tænker jeg, vi ville faae det Hvide i deres Øine at see."

„Johnson, sagde Lieutenanten med dæmpet Røst: død paa Valpladsen, kun ikke fangen. Og dog gruer jeg, skjøndt jeg saatidt har seet Døden i Øiet, for dette Slag. Aldrig saasnart lukker jeg om Natten mine Øi-

ne i et uroligt Blund, før der, i gøglende Drømme, snart staaer en vild Ashanteer for mig, som slynger den dræbende Kolle efter mit Hoved, snart klynger sig et qvindeligt Væsen om mine Knæe, og rækker mig en Guldring."

„Sir, mumlede Johnson: jeg er ingen Prophet, kun her er Trøst!" Han tog sig en dygtig Slurk af Græskarflasken, løste sin Kappe fra Tornistret, og lagde den som en Hovedpude, ved Roden af en stor Platan. „Sov vel, Hr. Lieutenant, eller, som vore Allierede, de Herrer Fanteere, sige, sov, til Verden igjen vorder behyst!" Dermed kastede han sig ned, og sov ind.

Med Dagens Frembrud stode William og Johnson paa det Bjerg, som laae for dem. Gjennem Kikkerten stirrede William hen imod den store Slette — klart saae han de fjendtlige Krigeres Færd i den lange Leir. Han hørte deres Trommers Buldr, deres Ranglers Raslen. Deres med Hyl og Hvin blandede Sang — deres Morgenbøn eller en Slagsang — lød skingrende op til Bjergets Top.

„Et djævelsk God save the King! sagde Johnson smilende: Men lad først vore Metalorgler akkompagnere Jer, saa tabe I nok Lysten til at synge."

„Seer Du den overskuelige Horde, med hvis Blod vore Klinger skulle farves om et Par Dage?" raabte William, idet han pegede derned. Forstemt vendte han tilbage til Fortet.

Neppe havde han rapporteret til Gouverneuren, før Alt kom i Bevægelse i Cap Coast Castle. Tolhusets Porte aabnedes, Artilleristerne slæbte Kugler og skarpe

Patroner ud, engelske Underofficerer uddeelte Flinter blandt de allierede Fanteere.

Tredie Dags Aften hørte man, ved Fortets Udenværker, Jammerskrig af Qvinder og Børn. Svage Gubber listede sig hid med nedslagne Miner, og forkyndte deres Byers, Markers og Plantagers Ødelæggelse. Hylende raabte de et tredobbelt Vee over Ashanteerne, deres Arvefjender. Med vild Mordlyst havde disse givet Fanteernes fjerntliggende Besiddelser til Priis for Luerne, dræbt deres væbnede Mænd, og opreist deres Hoveder i Leiren som Seirstegn.

Allarmtrommen blev rørt paa alle Kanter af Fortet. Enhver vaabendygtig Mand traadte i Række og Geled, og endnu samme Nat rykkede et Korps af 5000 Mand mod Fjenden. De Pelotons af Britter, som vare fordeelte blandt Fanteerne, vare kun svage; 150 Veteraner, blandt dem William og Johnson, udgjorde Fortroppen, og to med Kartætscher ladte Kanoner rullede efter den.

Alt stod Solen høit paa Himlen, da Makarty, med stille Rolighed, udbredte sine Kolonner, lod Høiene besætte, og, galopperende hid og did paa sin muntre Engellænder, udkastede Planen til den blodige Vaabendands. — Ligeoverfor Britterne stod en lang Linie af Ashanteere, der vare tregange saa talrige. Man saae gandske tydeligt, hvorlunde Høvdingerne skrede foran deres Skarer med Bevægelser, der grændsede til Raserie. En Hat, smykket med forgyldte Væderhorn og med Ørnefjer, gjorde dem kjendelige. Lange Leopardhaler hang ned ad deres Rygge. De bare Veste af rødt Tøi, lette Sømandsbeenklæder og uhyre Støvler

af rødt Læder, som naaede dem midt op paa Laaret. Desuden vare de bedækkede med en Mængde Pynt, Flitter, Bjælder og Hesterumper. Midt i Slagordenen fremragede en høi Solskjerm; dens gule og skarlagenrøde Farve glindsede i Solens Lue; dens Dække var smykket med gyldne Halvmaaner, Elephanttænder, Snabler og Leopardskind. Under den laa Tooboo Guamina, Ashanteernes Konge. Længere borte stod en tyk Phalanx, bevæbnet med danske Flinter. Patrontasker af Elephanttænder og Krudthorn af Græskar hang ved Krigernes Belte. Af denne Phalanx fremragede en høi, statelig Mand af rædsomt Udseende — det var Apokoo, Overfeltherren. Den hele Slagorden ventede Angrebet, uden at bevæge sig fremad.

Pludseligen tordnede et Par engelske Kanoner. Kuglerne sloge ned i den tykke Phalanx; en levende Bevægelse og et grueligt Hyl forkyndte deres Virkning. „Nu gjelder det, Hr. Lieutenant! raabte den gamle Johnson sjeleglad: Contrabasserne spille op til Dands, snart træde ogsaa vi op i de blodige Qvadriller!“ — „Farvel, Skotland!“ svarte William. Den smukke, kraftfulde Mands Kinder brændte af en dunkel Rødme.

Nu udbredte sig en lang Tirrailleurkjæde, meest bestaaende af Fanteere. Musketskud knaldede uafladeligen ned ad den, Krudtdampen steeg, lig Skyer, op i Luften. En tregange saa stærk Linie af Ashanteere treen ind i Fægtningen, og besvarte Ilden med Eftertryk. Utaalmodig saae Johnson paa Forspillet til den store Tragedie. Fanteerne begyndte alt, En efter Anden, at segne for det dræbende Bly; deres Rader bleve jo længere jo aabnere. „Esler, de Fanteere! mum-

lede Johnson tænderskjærende: de skyde paa Guds Forsyn hen i Taaget!" — „Desbedre sigte Ashanteerne! sagde William: aldrig havde jeg ventet en saa regelmæssig Ild. Seer Du, hvor vore Skytter falde i Hobetal?" Neppe havde han udtalt, før Fanteerne, i vild Flugt, kastede sig paa de opmarscherende Kolonner. Ashanteerne forfulgte dem, toge deres Knive op, og dræbte de saarede Fanteere, som laae paa Valpladsen trindtomkring. Atter drønede de engelske Kanoner, og alle Trommer sloge til Chargering. Med Stormskridt rykkede de sluttede Kolonner frem, drev den fjendtlige Tirailleurkjæde tilbage, og snart blev Angrebet til et almindeligt, morderisk Slag.

Imidlertid fik William Ordre, i Spidsen for 80 engelske Soldater at indtage en hærget Landsby med stormende Haand. Bag den skulde Kongen selv holde. Toget brød frem med fældet Bajonet, og stormede, under en heftig Geværild, over Ashanteernes Liighobe, til midt ind i Landsbyen. Men friske Skarer stillede sig derimod, og Angrebet blev til et Slagterie, Mand mod Mand. En tæt Kugleregn slog ned i de engelske Rækker; bag hver indfalden Leervæg lurede Døden. William og Johnson stræbte kjækt fremad, men — næsten to Trediedele af deres troe Folk laae paa Jorden. „Godnat, Lieutenant!" raabte Johnson rallende, og styrtede, med knust Bryst, ned for Williams Fødder. Samme Øieblik følte William en brændende Smerte i det ene Been; fra hans venstre Overarm randt Blodet gjennem hans af et Streifskud sønderrevne Uniform. Da sprang han, med to Soldater, til Siden, stillede sig med Ryggen mod en forfalden Jordvold, og skjød,

dyrt at sælge sit Liv. En fjendtlig Skare omringede ham, men hans Kaarde mærkede den blodigt. Da trængte en aldrende, men statelig Mand sig frem, og begyndte Kampen paa Liv og Død med ham. Med et mægtigt Sværd angreb den stærke Mand — det var Apokoo selv — den haardtbetrængte William, men den øvede Fægter trodsede hans tunge, lange Hug, og slog ham omsider Klingen af Haanden. Alt vilde han støde til, men flux rev Apokoo Kollen af en Krigers Haand, og slog den efter hans Hoved; neppe kunde han vinde Tid til at parere Slaget, men — hans Klinge sprang, og han holdt blot Kaardefæstet i sin krampagtigt knyttede Haand. Udmattet af Anstrengelse og Blodtab sank han til Jorden. Alt satte to Ashanteere deres Knæe mod hans Bryst, alt blinkede deres Knive for hans halvtlukkede Øine, men et bydende Raab lød for hans Øre, og samme Øieblik følte han, at Morderne ikke mere tyngede hans Bryst. Nat omtaagede hans Øine, Bevidstheden forlod ham. Hvorlænge han blev i denne dødlignende Tilstand, vidste han ikke selv.

Han vaagnede paa et Leie af Palmeblade, hans Hoved hviilte paa en Bomuldspude. En Løvkrone hvælvede sig over ham; paa begge Sider var der opreist et Par Rør-Vægge. Ved Indgangen laae en ashanteesk Krigerpaa Jorden. Ved Williams Side knælede to aldrende Mænd, som, da han begyndte at røre sig, betragtede ham med stor Opmærksomhed. Den Ene havde lagt store Blade af Yangkompoen paa hans saarede Been, den Anden vaskede hans Arm med Ammosaft.

„Gamphnen?"*) spurgte de gjentagne Gange. William rystede paa Hovedet, og dermed syntes de at være meget tilfredse. En blød Haand hviilte paa hans høire Skulder, en anden strøg sagte hans blottede Arm. Nær sit Øre følte han en varm Aande, og tydeligt hørte han de Ord: „Ah, Bielane Wasieh! Ah, Nasare! Papa taffia!"**) Idet han, kun med Møie, vendte sit matte Hoved, saae han en qvindelig Skikkelse. Et Klædebon af mørkegrønt Silke flagrede om de ranke Hofter, en stor Guldkjæde hang ned fra hendes Hals, og et andet Guldsmykke, i Form af en udsprungen Rose, bølgede paa den fyldige Barm. Et Par sjelfulde Øine tindrede ham imøde — men strax efter forsvandt hun.

„Hvor er jeg? spurgte William som vaagnende af en tung Drøm: Hvor er Johnson? Hvor ere I, mine brave Soldater? Har Døden afmeiet Eder Alle? Gik Dødsengelen mig allene haansmilende forbi? Jeg er altsaa fangen, overantvordet til Haan og Jammer! Maaskee gjemt til Offerdøden! O, mine Ahnelser, mine Drømme — en Fjende svang sin Kølle over mit Hoved, og ak, den knuste det ikke! Et qvindeligt Væsen hilste mit nye Liv med venlige Blikke. O Skjebne! Skjebne!" Han sank i en dyb Slummer.

Da han vaagnede, stod Quashie, Kongens Tolk, for ham, buckede tregange, og begyndte med megen Anstand: „Britte! Tootoo Guamina, Konge af Ashantee og tilhørende Lande, takker sin Gud for den vundne Seier, og byder Dig sin Hilsen. Apokoo, Fjendens

*) Gjør det ondt endnu?

**) Ak, hvid Vezier! ak, Christen! Meget smuk!

Skræk og Kongens øverste Høvding, tog Dig fangen og skjænkede Din Ungdom Livet. Derpaa gav han Dit Liv til sin Konge; denne er naadig, og giver Dig det tilbage. Meget Krudt og Bly og mange Undersaatters Sjele har det kostet ham, at tilintetgjøre de oprørske Fanteere, men Dine Landsmænd, Din stolte Gouverneur, have ogsaa betalt deres Forbund med disse Forrædere med deres Blod. Kun Een er undkommen af Slaget, for at bringe det skjændselfulde Budskab til Cap Coast. Maaskee sender Kongen en Høvedsmand derhen, for at lade de Øvriges Hoveder hente. Selv vender han, om faa Dage, tilbage til sin Hovedstad, og Du skal følge ham did. Apokoo, den Vældige, siger, Du er en tapper Mand, og Kongen mener, at de hvide Mænd staae Gud næst, derfor vil han beholde Dig om sin Person, og, troe mig, han vil Dit Vel. Fryd Dig, at hans Elfenbeenshorn ikke tilraabe Dig: „Vov! Vov! Vov!"*)

„Ædle, stolte Makarty, og Du, gamle ærlige Johnson, og I, mine trofaste Vaabenfæller, saa dækker een Grav Eder Alle! O Elendighed uden Grændser!" klagede William. Med fast Tone spurgte han derpaa Tolken: „Hvad skal jeg gjøre ved Din Konges Hof? Skal jeg tjene ham som Slave?"

„Ingenlunde! svarte Denne: Kongen veed vel, at hvide Mænd ere frie Mænd. Du skal fortælle ham om Engelland og andre fremmede Lande, om Eders Handel, Eders Sæder og Skikke; Du skal ogsaa lære vort Lands Sprog. Maaskee kan Du, engang i Ti-

*) Død! Død! Død!

den, forlige os med Dine Landsmænd. Kongen elsker Engellænderne, skjøndt han fører Krig med dem. De vide mere, siger han i sin Viisdom, end Hollænderne og de Danske, og de Sorte vide Intet."

„Hvo var, spurgte William hurtigt: hvo var det qvindelige Væsen, der stod ved mit Leie, da mine Øine igjen hilste Dagens Lys?" — „Kunne hvide Mænd ogsaa være nysgjerrige? svarte Tolken med et fiffigt Smiil: Det var Gyawa, Kongens yngste Søster, som han elsker høit, og som, af Gjenkjærlighed til ham, drog med ham i Krigen. Det er egentligen til hende, Apokoo har givet Dig. Du skal lære hende Engelsk." — „O, mine Drømme!" raabte William, og slog sig for Panden. — „Naragtige Mennesker, de Blanke! mumlede Quashie: Ere de vaagne, tale de om Drømme, og drømme de, ville de være klogere end vi, naar vi vaage." Han hidvinkede de ved Indgangen ventende Tjenere.

Disse bare en Bærestol, nogle Tepper, et forgyldt Bambusrør *), hundrede Yamsrødder, hundrede Pakker Pisangfigener, fire Bundter Sukkerrør, fire Krukker Palmeolie, to Tigerskind, et halvt Faar, tre Høns og nogle Fiske. „Disse Tjenere, samt hvad de bringe, skjænker min Konge Dig, hvide Vezier. Men dette — her rakte han ham et Stykke hvidt Lærred, hvori var indsvøbt ti Unzer Guld — sender Gyawa, Kongens Søster, Dig. Imorgen feire vi en stor Offer- og Seiersfest. Herfra kan Du see Processionen. I Overmorgen følger Du, i Din Bærestol, med Kongens Hov

*) Venskabs Symbol.

vedqvarteer, som, i smaae Dagmarscher, vender tilbage til Coommassie." Han bukkede og gik.

Længe stirrede William paa Tjenerne og paa Gaverne. „Apokoo, sukkede han omsider: Apokoo heder altsaa det første Drømmebillede, der viste sig for mig. Gyawa, i en lys Baggrund, det Andet! En Guldring spaaede Drømmen mig; hun sender mig Guld idag! — Forunderligt og ubegribeligt!"

Morgenen dæmrede. William havde ladet sig forbinde, og lod sig nu bære udenfor sin Bolig. I fulde Drag indsugede han den vedergvægende Morgenluft, og frydede sig ved det deilige Landskabs Betragtning.

Pludseligt syntes hele Leiren at forvandles til et kæmpemæssigt Orchester; Horn skraldede, Trommer buldrede, Metalinstrumenter lode. Endeligen skred en lang Rad af Krigere forbi Hsien. Dem fulgte en Mængde Officerer af Hofstaten, Guldhornblæseren, Capitainen over Baadene, Befalingsmanden ved de kongelige Henrettelser, Opsynsmanden ved Kjøb og Salg, Overhovedet for Musiken og Kokken. Dem fulgte Bødlen, en Kæmpe af uhyre Størrelse, bærende en massiv Guldøxe; foran ham bares Armesynderstolen, bedækket med storknet Blod.

Williams Øine faldt paa et endnu rædsommere Skuespil. En Hob Krigere ledsagede tyve fangne Fanteere; deres Hænder vare bagbundne; af En havde man skaaret et Øre, som en Krieger bar foran ham, en Andens hang endnu ved Hovedet, ved en smal Hudstrimmel, Nogle havde Saar og Snit i Ryggen, Andre

havde man stukket Knive under Skulderbladene eller i Kinderne. Hule, langsomme Trommeslag ledsagede dem til Døden — de vare de Menneskeoffre, Kongen havde bestemt sin Afgud til Seiersfest.

Nu drog en Skare Præster forbi, kastende gridske Blikke paa Offrene. Dem fulgte Høvdingerne, anførte af Apokoo. Et Guldhorn og fire Elfenbeenshorn begyndte herpaa at spille en Marsch. Kongens Livvagt gik foran Hornisterne. Omringet af den, sad Kongen, under en broget Thronhimmel, paa en gylden Bærestol. Skarpt saae William ham i Øiet — han havde en Monarks Værdighed, hans Miner og Lader vare derhos venlige og nedladende. Han kunde vel være omtrent 45 Aar. Med Velbehag syntes han, saavelsom Apokoo, at lægge Mærke til vor fangne Britte. — Et Musikkorps af Fløitespillere gik foran en skarlagenrød Solskjerm, hvorunder Kongens Søster sad. Smilende strakte hun sin med Guld-Armbaand smykkede Arm mod ham. „Gyawa!" skreg William uvilkaarligt, og saa høit, at hun bøiede sit lille Hoved mod ham endnu engang med et venligt Smiil. Endnu stormede talløse Krigerhobe bagefter — men William var ligesom hensunken i et Slags Aandsfraværelse — han saae og hørte Intet. Dog, da et tredobbelt „Voo!" lød huult op fra Dalen, og en hylende Sang stødte mod hans Øren, forlangte han atter at vorde baaren ind i sin Hytte.

„Apokoo og Gyawa sende mig til Dig! sagde Tolken Quashie næste Morgen til William: Begge glæde

sig, at Du befinder Dig vel. Prindsessen yttrede, Du havde en ret smuk, klar Stemme, thi igaar hørte hun førstegang sit Navn lyde fra en Blanks Mund. Men til Sagen. Jeg skal give Dine Tjenere de paa Marschen fornødne Forholdsregler. I Hovedstaden vil Kongen selv see Dig og tale med Dig. Har Du ellers noget at sige mig?" — „Intet! svarte William tørt: En Fange har Intet at sige." — „En Fange? Ih, seer man det! Er Du en Fange? Har Du seet de fangne Fanteere igaar?" — „Tal ikke derom! Opriv ei mit saarede Hjertes piinlige Erindringer! Eders Afgud stempler Jer til Bødler." — „Spot ikke, blanke Mand! Bringe I da Eders Gud intet Offer?" — „Nei, vor Gud finder intet Velbehag i blodige Syndoffre; kun store Forbryderes Blod udgydes i Engelland." — „Ja, I sige det vel, men Ingen kan see Jer." — „Jo, raabte William, i kraftig og høitidelig Tone: der gives eet Øie, som aldrig sover!"

Tolken syntes at vorde bange, bukkede sig, og gik med det Udraab: „Allosoo Abakir!"*)

I smaae, langsomme Dagmarscher drog Leiren tilbage til det Indre af Landet. Afvexlende gik Veien gjennem romantiske Dale, smilende Plantager, tykke Skove og Moradser. Solens Hede var trykkende. Store, sorte Myrer, Insecter og Orme forbittrede ofte den arme Williams natlige Rolighed. Undertiden afbrødes Nattens Stilhed af vilde Dyrs Hyl, af Pan-

*) Gud er stor!

therens gjennemtrængende Skrig. Stundom løb og: saa et Vildsviin fnysende gjennem Krattet. Overfar: ten over nogle Floder paa 40 til 50 Alens Bredde skete i hule Træstammer. Jo nærmere man kom Hovedsta: den, destobedre bleve Veiene, desto venligere Egnen. Ved Aftenstid saae William Staden førstegang. En uhyre Folkevrimmel strømmede Kongen imøde. Hele Timer maatte Toget standse. Indtoget holdtes ved Fak: kelskin. William blev viist til en rummelig men forfal: den Bygning, hvori det engelske Gesandtskab havde boet i Aaret 1817.

Det varede ikke længe inden William, styrket ved Luften og Reisen, kunde gaae frit omkring. Han be: gyndte at indrette sig i sin nye Bolig. Den havde til: hørt en Søn af En af de fordums Konger, som, ikke istand til at bære sin Skjebne, havde dræbt sig selv i en meget høi Alder. Han gjorde og lod sine Tjenere gjøre mange Forbedringer; han fik endogsaa den Yndlings: tanke, at indrette den næsten øde Have paa europæisk Viis.

Apokoo besøgte ham. Ovankum, en af Kongens tre Tolke, kom med ham. Hilsenen var temmelig sæl: som. Man betragtede hinanden længe, uden at sige et Ord; Apokoo gik endogsaa tregange rundtomkring Wil: liam. Tolken spurgte ham langt om længe, om hans Saar vare ægte. Han svarte Ja, og nu blottede Apo: koo sit Bryst, visende ham en Mængde Ar af Pileskud. „Jeg kunde have dræbt Dig, Du hørte mit Sværd til, sagde han: men Du er en tapper Mand, og da jeg har skjenket Dig Livet, kan ingen ond Trold berøve mig Dit Venskab.“

„Imorgen vil Kongen tale med Dig! sagde Ovankum: Hans Tjenere ville hente Dig. Det er godt, at Du kan gaae, ellers kunde han ikke have talt med Dig, thi Ingen, uden han allene, maa bæres i Hovedstaden."

Apokoo's Slaver havde imidlertid lagt en Mængde Gaver i Forstuen. Dette gav William Mod til at bede ham om Planter og Frø, for at kunne anlægge en Have i europæisk Smag. Dette syntes at volde ham en hjertelig Glæde. „De blanke Mænd ere flittige og kloge! sagde han: Du skal faae, hvad Du forlanger, og i Din Have skal Palmevinen smage mig kosteligt. Men Du maa ogsaa anlægge mig en ved mit Landsted. Har Du en Kone i Dit Land?" William svarte Nei. „Apokoo og Du ville altid blive Venner!" sagde han smilende, og gik.

Med gyldne Bambusrør i Haanden stode Kongens Tjenere, næste Morgen, ved Indgangen til Williams Bolig. Han gik dem imøde i fuld Uniform. Men hans Chakot var tabt; med mismodigt Blik saae han paa det tomme Sabelgehæng, og sukkede over, at hans gode Klinge var sprungen. Vildt trængte Folket sig omkring den hvide Fange, men de kongelige Tjenere dreve dem bort med deres Rør. Omsider naaede man Slottets Forhal; Her kunde William neppe holde sin Latter tilbage. Skildvagterne vare klædte i sælsomt udstoppede engelske Uniformer; de sorte Grenadeerhuer toge sig ret pudseerligt ud over de sorte, med hvide Striber bemalede Ansigter. Kongen selv var karrikatur-

mæssigt klædt. Han bar en gammeldags Hofdragt, der fordum havde tilhørt General Daendel; den var af brunt Fløielsmanschester, rigtbroderet med Sølvtidsler. Paa hver Skulder hvilte en engelsk Epaulet. Kjole og Vest naaede næsten lige til Knæene. En Hat med Kokarde og Guldtresse, lig dem, Kudskene bære hos os, hvide Skoe, et langt sølvbeslaget Rør med en Krone paa Enden, og en lille Dolk i Beltet, der var bundet om Fløielskjolen, gjorde ham til en ægte Fastelavnshelt. Apokoo, Gimma, Bundahenna og Amanqva, hans fire øverste Høvdinger, og hans fire Hoftolke stode omkring ham, et lidet Følge bag ham. Kongens Horn blæste: „Tootoo er den Ypperste af alle Konger i Verden!" hvorpaa vel halvtredsindstyve Udraabere med Abeskindshuer og Guldblik paa Panden, skrege: „Tehoo! Tehing! Odiddee!"*)

„Kongen vil være Din Ven, begyndte Okee, En af de fire Tolke: og det skal gaae Dig vel. Vil Du sværge, at Du ikke vil være nogen Spion, at Du ikke vil forraade vort Land, ei heller komme Gift i Kongens Viin, saa skal Du have Lov til, at vandre frit omkring iblandt os."

William spurgte, paa hvad Maade han skulde sværge. Tolken sagde, han skulde efterstige Eedsformularen og derpaa berøre en Koran tregange. „Bogen vil dræbe Dig, tilføiede han: hvis Du lyver!" Smilende fuldbyrdede William denne Ceremonie. „Nu skal Du gaae med Kongen i det Indre af Paladset, han vil spørge

*) Stille! Værer stille! Hører!

Dig om Meget; derpaa skal Du see Prindsesse Gyawa, og spise ved Kongens Taffel."

Kongen stod op med sit Følge, og William fulgte ham. Skræk og Vemod greb ham, da han, i etslags Salon, saae det Bytte, der var taget fra hans slagne Vaabenbrødre. Her laae Uniformer, der Patronta-sker og Tornistre, hist stode Trommer, Bøsser o. s. v. Især fandt Kongen Behag i Trommerne. Man hængte en af dem paa William, og forlangte, at han, som man udtrykte sig, skulde spille Krigssange paa Skind. Han agerede Tambour, det bedste han kunde. Der-paa maatte han exercere med en Flint, lade den og sky-de udaf Vinduet dermed. Man hidbragte en engelsk Chirurgs Instrumenter, og han maatte forklare deres Brug. Ogsaa en botanisk Bog med Kobbere havde man fundet. Kongen aabnede den. „Ah! Ah!" raabte hans Følge. Kongen selv spurgte om et og an-det Træ, samt hvortil man brugte det i Engelland. Meest undrede han sig over Hørren, Egen og Valmuen. Tilfældigviis fandt William et Stykke Phosphorus og et Brændeglas i samme Tornister. Strax foretog han de sædvanlige Experimenter dermed, og da der gik Ild i adskillige Maatter, skreg det forundrede Følge: „Han er en Trold! Han æder Ild! Han er Ildkongen!"*) — Nu hidbragte man en Kurv fuld af Uhre, som man havde fundet i de ihjelslagne Engellænderes Lommer. William aabnede dem og trak dem op. Da de gik og pikkede, stode Alle som forstenede. William tog sit op af Lommen, og lod det repetere. En synlig Henryk-

*) Saaledes kalde Ashanteerne Djævelen.

kelse greb Kongen. „Giv mig dette, lod han sige til ham: og tag tre andre for det.“ Da William gav ham det, og kun forlangte eet derfor, nikkede Kongen meget naadigt med Hovedet, og bandt Uhret til sin Guldhalskjæde. — „Kongen seer Dig gjerne, sagde Tolken, da flere Timer vare forløbne paa denne Maade: Du taler godt og passende, Du taler som en Mand, siger han. Han vil belønne Dig, følg ham.“

I et stort, rødtmalet Værelse stod Gyawa for ham. Blyg saae hun paa ham nogle Øieblikke; derpaa hoppede hun omkring ham, raabte vel hundrede gange: „Papa taffia!“ og greb omsider begge hans Hænder med om Venlighed. Med en sælsom Følelse saae William hende i de fyrige Øine; med Velbehag overfløi hans Blik den fyldige, dog ranke Skikkelse. „Din Herskerinde skulde hun være, lod Kongen ham sige: hvis blanke Mænd kunde være Slaver. Mine Tolke skulle besøge Dig dagligen, Du skal lære vort Sprog, og derpaa lære min Søster Engelsk.“

Da faldt Gyawa's Øine paa en fort Snor om Williams Hals; hun trak i den, og et Miniaturportrait kom tilsyne. Harme, Mistro og skuffet Haab syntes at veksle i hendes Miner; hendes Øine luede. „Min afdøde Moders Billed!“ lod William Tolken sige hende. Korsviis lagde hun Hænderne, i bedende Stilling, over det hvalte Bryst, og sagde: „Forær mig det!“ Derpaa bandt hun sine Guldkastagnetter om hans Hænder, tog en kostbar Ring af sin Finger, og satte den paa hans. „Gud, min Drøm! Her er ogsaa Ringen!“ raabte William blegnende. Skrækket ved dette Udraab

sloi Gyawa bort; men strax efter kom hun tilbage, gned ham i Tindingen med en kraftig Essents, og lagde bekymret den anden Haand paa hans bankende Hjerte.

Da kaldte Kongen ham til Taffels. Skeer, Knive og Gafler laae i Mængde paa Bordet. Midt derpaa stod en stegt Griis paa et massivt Solvfad; endvidere var der Fugle, stuvet Kjød, Ærter, ꝛc paa den ene Ende fandtes forskjellige Supper og alslags Grønt, paa den anden Pomerantser, Pistacier, Candissukker og Viin. William gjorde sig ret tilgode. Portvinen gjorde ham munter. Han vovede endogsaa at foreslaae adskillige Skaaler, med hvilke Kongen syntes meget veltilfreds, f. Ex. Kongen af Ashantee! Kongens Hovdinger! De skjønne Qvinder i Engelland og Ashantee!" Ved den sidste loe Gyawa skjelmsk, og løftede Fingeren truende mod William.

Med rige Foræringer forlod William Kongens Huus. Denne havde befalet, at man ogsaa skulde give ham en Chakot og en Kaarde — en tung Taare dryppede fra hans Øie paa det forgyldte Kaardefæste — det var den faldne Makarty's Klinge. Ved Afskedsaudientsen stod Gyawa for ham; hun bemærkede, at han endnu var for svag til at bære den tunge Chakot, og bandt et Silketørklæde, vædet med Limonsaft, om hans Tindinger.

Lig en Drømmende tumlede William til sin Bolig. „Ubesindighed uden Lige! raabte han, og slog sig med Haanden for Panden: Uhret, Mindet om min afdøde Fader, hænger om Kongens Hals, og min henfarne Moders Billed hviler paa Gyawa's Barm. Gyawa! Gyawa!"

Dagligen indfandt Tolkene sig, og William benyttede, med stor Iver, deres Undervisning. Apokoo besøgte ham ofte; endogsaa Kongen lod sig stundom bære til ham. I sine ved Tolken førte Samtaler udviklede han en elskværdig, velvillig Charakteer. Han talte helst om Krig, Lovgivning og Mekanik.

Nu skulde han begynde at undervise Gyawa. Jo mere hun lærte, desmere nærmede hun sig sin Lærer, og ak, ogsaa han var gjerne hos hende — en stum Pagt havde forenet deres Sjele. Det faldt hende især vanskeligt at begribe, hvorledes et Skrifttegn, der intet Billed var, kunde betegne en Gjenstand. „Mit Navn, sagde hun leende: ligner mig slet ikke.“ Om Williams Tegninger troede hun i Begyndelsen, at der var Troldom ved dem. Langt om længe forsvandt denne Frygt, og nu bad hun, han vilde ogsaa male hende; men — tilføiede hun med indtagende Naivitet — ret smuk. Ved Udløbet af hver Undervisningstime slyngede hun taknemmelig sin bløde Arm om Williams Hals, saae ham godmodig i Øiet, og bedækkede hans Moders Portrait med Kys. Grædende sagde hun: „Gode, blanke Kone, Du har født en god Søn!“ — Maaneder henrandt i uskyldig Lyst; William syntes gandske at have glemt sine skotske Høilande.

Engang, just som han vilde gaae til Palladset, styrtede den gamle Ovankum aandeløs ind til ham: „William! raabte han: Gyawa sender mig til Dig, men Ingen maa vide det. Vee Dig, om Du forraader hende og mig! — Vogt Dig, og vær aarvaagen! Aften begynder Adaifesten. Dødsengelen drager sit Sværd, og vil ramme mangen Ashanteer. Naar

Trommerne røres, er det et Tegn for Mange. Forlad ikke Dit Huus, da har Du Intet at frygte. Menneskeoffrene vare i sytten Dage. I den Tid vil Gyawa komme til Dig — skaanende gaaer Dødsengelen Kongens Familie og Qvinderne forbi." Neppe havde han frempustet disse Ord, før han styrtede ud. En iiskold Gysen løb gjennem Williams Aarer.

Samme Aften hvirvlede Trommerne; hele Natten streifede Kongens Bødler gjennem Staden. De som grebes, bleve slæbte til Palladset, og blødte Morgenen efter. Staden var som uddød. Williams Tjenere vovede ikke at hente saameget som en Draabe Vand udenfor Huset; Gyawa's Slavinder sørgede for Alt.

Hver Aften besøgte hun selv William, og deres Hjerter bleve stedse inderligere forbundne. En herlig Sommeraften sadde de sammen i Løvhytten, som han havde anlagt i sin Haves Baggrund. Duer kurrede i Hækkerne, Buskenes Sangere qvidrede deres Aftensang. Mund paa Mund, Bryst mod Bryst, hviilte Gyawa og William i et sjelfuldt Favntag paa den duftende Græsbænk. — Da bruste et skjærende Vindpust gjennem Løvhyttens Krone, og kastede visne Blade og affaldne Blomster paa de Elskendes Kinder. Gyawa's grædende Genius svævede fortørnet over hende. Hulkende laae William for hendes Fødder; skamfuld skjulte hun sit blussende Ansigt i hans Lokker.

Aldaifesten var forbi. Uforstyrret besøgte William sin Gyawa i Palladset, og atter randt Maaneder hen som Minuter for det elskende Par. En Morgen fandt

han hende bleg og forstyrret paa hendes Leie. Kjærtegnende drog hun ham ned til sig, og tilhviskede ham de Ord! „Jeg er Moder!" William stod der som tordenslagen; en uheldsvanger Fremtid viste sig for hans omtaagede Øie. „Vær rolig, William! sagde hun fast: og frygt Intet. Efter Landets Love kunne Kongens Søstre gifte sig efter eget Valg, men jeg frygter Præsterne. De ville myrde Dig eller det Væsen, jeg bærer under mit Hjerte. Jeg er belavet paa Alt, og vil endnu idag aabenbare min Broder min Hemmelighed. I sin Viisdom vil han beslutte, hvad der er godt." Smigrende kysede hun William, og klappede ham paa de blege Kinder. „Gaae nu, gode William! tilføiede hun trøstende: Tre Dage maa Du ikke see mig, men naar de ere tilende, skal Du høre fra mig." — Med blødende Hjerte sneg William sig hjem. Langsomt henrandt de tre qvalfulde Dage — hans Liv, hans Elskedes Tilværelse, hans Barns Fremtid stod paa et farligt Spil.

Fjerde Dags Morgen blev han kaldt op paa Paladset. I et afsides Gemak sad Kongen, nedslagen og fordybet i sig selv. Med rynket Pande stod den gamle ærlige Qvashie bag hans Stol. Liig en arm Synder stod William for dem Begge. Endeligen sagde Qvashie med dyb Røst: „Kongen tilgiver Dig, men hans Sjel bader sig i Sørgmodighed. Hans Viisdom gjennemskuer Nutid og Fremtid. Misundelige og skinsyge ville Høvdingerne reise deres mægtige Hoveder, naar en Blank vorder formælet med Kongens Søster; Præsterne ville fnyse, hvis en Christen blander sig med Qvamina's ophøiede Stammes Blod; Maurerne ville

hvæsse deres Dolke mod det Barn, som, avlet og opdraget af en Hvid, truer at vorde klogere, end de. Kongens Throne kunde vakle i denne Storm. I sin Viisdom finder Kongen det eneste Middel til Eders Redning i hastig Flugt. Hans Hjerte er bristefærdigt, naar han tænker paa, at skilles fra sin kjære Søster og fra Dig; hans Godhed vil lette Eders Flugt, og skaffe Jer en Fremtid uden Sorger. Sikkre Bud ere sendte til Addina *), til den danske Gouverneur, at der kan træffes Anstalter til Eders Afreise derfra; Apokoo, Eders Ven, vil ledsage Eder. Endnu engang, Britte, Kongen tilgiver Dig."

Grædende styrtede William for Kongens Fødder, og fremstammede sin Tak. Kongen lagde sine foldede Hænder paa hans Hoved, og mumlede en stille Bøn. Vemodstaarer stode i hans Øine.

Under det Paaskud, at Apokoo vilde besøge et af sine fjerneste Landsteder, gik Reisen hurtigt til Elmina. Som et Barn glædede Gyawa sig til den nye Verden, som hun kaldte Engelland. Paa Grændsen af det danske Fort forlod Apokoo den lille Karavane. De Flygtende bestege et dansk Fartøi, der laae seilfærdigt til Europa. I overgiven Glæde sprang Gyawa omkring paa Dækket, klappede i de smaae Hænder, hilste det bølgende Hav, og bad Vinden lufte i de hvide Seil. Fast omslyngede hun William, da Skibet begyndte sin Bølgedands; den Lykkelige holdt hende ømt omfavnet.

*) Elmina.

Men ak, allerede næste Dag blev hun syefyg; heftig Kolik og rasende Hovedpine stødte til. Hovedrystende stod den gamle erfarne danske Skibslæge ved hendes Leie. William opsendte brændende Bønner til Himlen, holdt Øie med alle hendes Bevægelser, talte ethvert af hendes Pulsslag. Den tredie Aften laae hun i den vildeste Feberhede. Mod Midnat løftede hun sit lille Hoved mat iveiret, saae med forklaret Blik paa den Elskede, og hviskede i sit Modersmaal: „Gud er god og stor!" Fortvivlende kastede William sig over hende men — hans glødende Læber berørte hendes kolde Mund.

Da den herlige Qvinde, paa et smalt Bret, gled overbord i den store Bølgegrav, vilde William styrte sig efter hende. Neppe formaaede de danske Matroser at styre den Rasende; med Magt fik de ham omsider ned i Kahytten og indelukkede ham der.

Greben af den mørkeste Tungsindighed naaede han Skotlands Strand, og kjøbte sig en liden Eiendom i en af de vildeste og mindst beboede Egne. Et Klipperev, som snoer sig ud over Havet, er hans kjæreste Opholdsted. Naar den fraadende Brænding pidsker Klippen, da strækker han sine Arme mod det Fjerne, og stirrer vildt ud i den gjærende Sø. Paa en Granitblok har han ladet sætte et stort Kors af sort Marmor, og midt derpaa, med luende Guldskrift, det Ord: „Gyawa!"

Mamana og Malohi.

For nogle Aar siden landede et engelsk Skib paa Wawaoo, en af Venskabsøerne. Kongen modtog de Fremmede meget vel, og da de vare nødte til at opholde sig paa Øen i adskillige Uger, kom de i fortroligt Bekjendtskab med de fornemste Indvaanere. Europæerne fandt disse Øeboere særdeles elskværdige som Venner, skjøndt de ofte havde Leilighed til at bemærke, at de, naar de handlede som Fjender, vare af en vild og hævngjerrig Character. Dronningen havde ved et Fald saaret sig let, og Skibschirurgen, Hr. Piers, anmodedes om at see til hende; der blev endogsaa anviist ham en Bolig i Kongens Huus. Snart blev han her betragtet og behandlet som en fortrolig Ven; han var en fyrig Enthusiast, derhos menneskekjærlig og følsom i udmærket Grad. Det varede ikke længe, inden han følte sig saa fastknyttet til disse Naturmennesker, at han for Alvor tænkte paa, at ende sit Liv blandt sine nye Venner. Men Skibsfolket vilde ikke af med ham; han seilede altsaa tilbage med sine Landsmænd. Kort efter sit Komme til London døde han af Lungesyge, som han havde faaet underveis. Hans efterladte Papirer bleve, i adskillige Aar, uberørte, indtil, for ikke længe siden, en nysgjerrig Slægtning fik det Indfald at aabne dem. Han fandt sin Nysgjerrighed belønnet ved efterstaaende Fortælling, hvis Begivenheder, efter hans Mening, angaae Kongeparret paa nysnævnte Øe.

Den skjønne Mamana hviilte i Skyggen af sin Kokoslund, og ordnede sine Jomfruers Arbeider, som vare sysselsatte med at forfærdige det Klædebon, hvori

hun snart skulde fremtræde som den tappre Malohi's Brud. Mamana, den sidste Spire af en stor og gammel Slægt, udmærkede sig frem for dem Alle ved sin Persons Adel og Majestæt, ved sin Dannelses Værdighed og Skjønhed og ved sit indtagende Væsen. Men idag røbede hendes Melankolie og dybe Suk, nu og da, Brudens Aengstelighed. Den tro Imahie, som vel bemærkede det, tænkte paa Sangens beroligende Kraft, og gav To af Jomfruerne et Tegn, hvorpaa den Ene strax istemte en gammel Folkesang, som den Anden akkompagnerede med Tonerne af en Fango-Fango.*) Sangens Indhold var omtrent dette:

Frisk blæser Vinden fra Oceanet, og Aftensolen synker, mellem røde brændende Skyer, i Havet. Lad os ile til Klippestranden, hvorimod den rullende Brænding brydes med rasende Larm, og, fra Klippetinden, see Bølgerne kæmpe i Dybet.

Derpaa lad os gaae til den sikkre, smilende Bugt, hvor de krystalklare Vande risle henover det glatte Sand; hist ville vi bade os; hist ville vi, et muntert jublende Selskab, gynge frit henover de sølverne Bølger. Guderne have givet os spøgende Piger dette Tilflugtsted; der ere vi trygge for Dybets rædsomme Uhyrer.

Hvor saligt henglede ei vore Timer med Dands og Sang, inden Wawaoo's Ungersvende bleve udfordrede til Kamp af de fremmede Vilde! O, I himmelske Magter, afværger Krigens Jammer, og lader Fredens og Kjærlighedens lykkelige Dage komme igjen ret snart!

*) En Floite.

Denne simple, sødtonende Sang beroligede Mamana's Hjerte, som Musiken beherskede med uindskrænket Magt. Men Slutningsordene fyldte hendes Øie med Taarer, thi hun frygtede, at hendes unge Krieger snart vilde komme til at ombytte hendes kjærlige Favntag med Krigens Fare.

Mens hun endnu var fordybet i disse Tanker, stod Tajofa, en berømt Krieger, som længe havde tragtet efter hendes Haand, pludseligen for hende. Neppe kunde hun udholde hans vilde Blik og hans rædsommørke Mine; hun saae ogsaa strax, at han bar sin Krigsdragt og var bevæbnet med den af Fjenden saa frygtede Kolle. Jomfruerne udstødte, ved Synet af ham, et Forfærdelsesskrig, og sprang op. Han værdigede dem intet Blik. Med Møie bekæmpende den Storm, som rystede hans Indre, tiltalte han, med dyb, dæmpet Røst, Mamana saaledes: „End har Du et Øiebliks Frist, inden fuldkommen Fordærvelse rammer Dig. Malohi skal aldrig eie Dig. Guderne, som have forlenet mig en ham overlegen Tapperhed, have villet, at jeg skulde have Ret til, at vælge før han. Hvi vil den Ulykkelige styrte sig i Fortabelsens Svælg? Hvo blandt de Levende kan rose sig af, ustraffet at have fornærmet Tajofa?"

„Har jeg fornærmet Dig? spurgte Jomfruen: Har jeg ikke Ret til at give min Haand til hvem jeg vil? Er jeg Din fødte Slavinde, eller har Du kjøbt mig som Fange? Det klæder Dig smukt, at prale med Din vilde Tapperhed mod en værgeløs Pige. Min Fader var fuldt saavel en Skræk for vore Fjender, som Du er det, men hvo hørte ham nogensinde rose sig deraf? Naar har Malohi pralet med sin Bedrift?"

„Naar har han fuldbyrdet nogen? spurgte Tajofa igjen: Hvo i Wawaoo trøster sig til, at sammenligne ham med Tajofa? Da jeg i Fiji gjorde mig tilgode med de tappreste Krigeres Kjød, blev Din svage Yndling syg blot ved Synet af mit krigerske Maaltid. Det er klart, at Guderne have bestemt den Elendige til Fordærvelse!" Mens han sagde dette, svang han sin svære Kolle, og slog rasende i Jorden dermed. Hans Øine funklede af Vrede. Mamana foer sammen; dog søgte hun, med qvindelig Snildhed, at berolige den rasende Høvding. Hun traadte grædende til ham, greb hans Haand og sagde: „Tajofa, Du var min Faders Ven, og ofte har Du lovet ham, at ville beskjerme hans Datter. Vil Du nu hendes Elendighed? Du har fire Hustruer, yngre og skjønnere end Mamana; hvi vil Du forøge Din huuslige Uro? Du er den frygteligste af vor Øes Krigere, men mange af vore navnkundige Høvdinger elske Malohi, og hans Død vilde ikke blive uhævnet. Lad altsaa disse grusomme Tanker fare, og lev i Fred og Venskab med Mamana og hendes Hjertes Elskte!"

Alt løftede Tajofa sin Kolle, for at knuse den skjønne Bedende, men, tænkende paa sin Hæder, sagde han: „Lev, Du Taabe, lev, og ægt min forhadte Medbeiler, men ihukom, at Tajofa har svoret hans Død!" Harmfuld ilte han bort, og forlod den af Frygt og Kummer nedbøiede Mamana.

Da hun, efter Landets Skik, ikke torde besøge sin tilkommende Mand før Giftermaalet, sendte hun strax et Jilbud til ham. Malohi var vieblikkelig for hendes Fødder, og hørte, hvad hendes Ømhed frygtede for ham. Harm og Vrede flammede i hans Øine,

han yttrede Intet, men Mamana mærkede, hvad Beslutning han havde taget. „Nei, Malohi, sagde hun: overlad ham til hans vilde Lidenskabers Qval, og vov ikke Dit dydige Liv mod dette Uhyre, som desværre kun er altfor frygteligt. Giv de andre Høvdinger, Dine Venner, Underretning om hans Forsæt. Hold Dine Tilhængere i Din Nærhed, undlad Intet, som kan tjene til Din Sikkerhed, men vær ikke den angribende Deel. Undertryk enhver Tanke om Hævn — overlad dette vilde Menneske til sig selv, og lad os haabe, at den Tid vil komme, da han vil søge vort Venskab."

Ynglingen kyssede sin fortryllende Raadgiverinde, og lovede, at undvige sin Fiende. Derpaa talte de med hinanden om deres Fremtid og han meddeelte hende mange sværmerske Planer til deres Lykke. Saaledes gik det, til Aftenen dæmrede. Fuldmaanen skinnede klart over Egnen — Nattergalens søde Toner gjennembævede Buskene — de Elskende syntes at være alene i Verden. Omsider adskiltes de, høist ugjerne, udenfor Mamana's Huus.

Næste Morgen erfarede de, at Tajofa havde forladt Øen, og glædede sig derover, thi de meente, hans Afreise var en Virkning af Skam og Anger over hans voldsomme Fremfærd. Da der nu ikke mere var nogen Hindring for begge de Elskendes Ønsker, blev deres Bryllupsfest, nogle Dage efter, feiret med al Høitid. Kongen og de fornemste Høvedsmænd bivaanede den.

En stor og fri Plads udenfor Kongens Huus var Skuepladsen for Bryllupsfestens Glæder. Ved dens ene Udkant sadde Kongen, Overhovederne, samt Brud og Brudgom, for at see paa Legene. I liden Fraastand

fra dem vare de, efter Legenes Ende, til Uddeling bestemte Spisevare lagt til Skue. Nær dem sadde halvtredsindstyve Sangere og Spillemænd paa det grønne Græs.

Paa Kongens Befaling blev der, med hundrede Muslingskaller, givet Tegn til, at de gymnastiske Øvelser skulde tage deres Begyndelse. Strax traadte, fra hver Side, tyve Krigere paa Kamppladsen. Deres Vaaben bestode i lette Køller og sløve Landser. Under en langsom og høitidelig Musik begyndte de en Dands, og idet de svang deres Køller over Hovedet, traadte de, lidt efter lidt, hinanden nærmere i udfordrende Stillinger. Derpaa hævede Musiken sig stærkere og hurtigere, og fyldte Kæmpernes Sjel med krigersk Lyst. Nu adskiltes de vidt fra hinanden, og kastede deres Landser med beundringsværdig Kraft og sikkerttræffende Haand; men Enhver undveeg med ligesaa stor Behændighed det ham tiltænkte Kast. Derpaa opløftede de deres Krigsskrig, styrtede med deres Køller mod hinanden, og fægtede, som om det gjaldt Frihed og Liv. Men til at forebygge Blodsudgydelse vare de fornødne Anstalter trufne. Ved Musiklingernes første Lyd bortkastede Kæmperne deres Vaaben; Enhver greb sin Modstanders Haand, og saaledes marscherede de til de for dem bestemte Sæder.

Nu fremtraadte, ved Lyden af en vellystig, men tungsindig Melodie, en Skare af yndige Piger, som forlystede Tilskuerne ved deres henrykkende Dands.

Da knaldede pludseligen, fra de nære Buske, tyve Musketskud, som strakte Kongen og nitten tappre Anførere døde eller saarede til Jorden. Inden endnu eet

eneste Skrig afbrød den almindelige Forfærdelses Stilhed, udbredte en anden Musketsalve Død og Forfærdelse blandt den forsamlede Mængde. I eet Øieblik var den fredelige Glædes-Skueplads forvandlet til den ynkeligste Sørge-Scene. Hundrede bevæbnede og bemalede Krigere styrtede, med frygteligt Skrig, frem af deres Baghold, og uddeelte dræbende Kolleslag trindtomkring. Det var Fjender fra Øen Hamoa.

Uden Frygt og uden Klage trodsede Wawaoo's Krigere Døden. Nogle Faa satte sig til Modværge, og havde idet mindste den Trøst, at de solgte Livet dyrt; Adskillige af de bedagede Høvdinger ventede det dræbende Slag, roligt, med korslagte Arme. Inden faa Minuters Forløb vare kun to Personer ilive, Nogle Enkelte vare flygtede.

De to Overblevne vare Malohi og Mamana. Ved Fjendernes Frembrud var hun flygtet i sin Elskers Favn, for her at søge Beskjermelse, og et Øieblik efter havde fire Fjender grebet dem Begge. De bevogtede dem, til Blodværket var fuldbragt. Mamana faldt i Afmagt og saae Intet af det Gruelige, som foregik omkring hende. Den ulykkelige Malohi derimod maatte være Vidne til Alt. Da han saae, at kun han og hans Brud bleve skaanede, gjennemfoer ham øieblikkeligen en frygtelig Mistanke, og han ahnede, at Farer truede ham, langt skrækkeligere end de dræbende Slag, hvortil han var Vidne.

Seiervinderne deelte nu, med larmende Jubel, Bryllupsmaaltidet indbyrdes, og da de havde stillet deres Hunger, bleve Fangerne førte frem for deres Anfører. Den forfærdede Mamana vovede ikke at slaae

Øinene op; først da hendes Brudgom udstødte et Vrede- og Rædselsskrig, først da saae hun op, og hendes Blik faldt paa Tajofa's trædskfmilende Ansigt. Den sidste Gnist af Haab sluktes i hendes Bryst; hun udstødte et gjennemtrængende Skrig, og sank bevidstløs til Jorden. Tajofa lod To af sine Folk bringe hende bort. Malohi, som ahnede, at han aldrig fik hende at see mere, stræbte af alle Kræfter at løsrive sig fra sine Vogtere, for at give hende det sidste Afskedskys; men det var ham ikke muligt. Smilende gottede Tajofa sig ved hans Sjeleangst. „Svage Uslins! sagde han: Forsøg ei Din Afmagt mod stærke Mænd! En anden Fjende venter Dig, mod hvem Du maa opbyde al Din Styrke. Kan Du betvinge Verdenshavets Bølger? Snart vil Du i Din Dødsangst forbande den Formastelse, hvormed Du har vovet at tragte efter den Brud, Tajofa havde udkaaret sig."

Malohi vilde svare, men fik strax, af en Krieger, et Slag paa Munden, og de Andre piinte med Magt et Stykke Træ ind i den, saa det blev ham umuligt at tale. Herpaa sammenbandt de hans Hænder og Fødder. Paa Tajofa's Befaling dreve de den ulykkelige Yngling ned til Stranden, og kastede ham i en Baad, som To af dem ogsaa bestege. De roede strax ud paa aaben Søe, og trak en gammel læk Baad efter sig, hvori de skulde lade deres bundne Fange synke ned paa Havets Bund. Alt var den halvfuld af Vand, og med hvert Øieblik blev den fuldere. Med Gru saae Malohi sin jammerfulde Lod imøde, men naar han tænkte paa sin Mamana's Skjebne, da følte han meer end

Helvedssmerte. Den haantleende Seiervinder stod ved Strandbredden og saae, fuld af begjerlig Forventning, efter den bortilende Baad. Da den havde naaet det bestemte Sted, toge Roerkarlene Knebelen af Fangens Mund, for at deres Herre kunde nyde den sataniske Glæde, at høre hans fortvivlelsesfulde Angstskrig. Nu var det rædselfulde Øieblik kommen.

En af Mændene begyndte allerede at hidtrække den lække Baad. Men idet han bukkede sig, løftede hans Staldbroder Aaren, og gav ham i Hovedet et saa vældigt Slag, at han livløs styrtede i Søen. Derpaa overskjar han strax den Strikke, hvormed Malohi var bunden, og, pegende mod Stranden, hvor Fjenderne ihast løste deres Baade, for at forfølge dem, bød han Malohi arbeide af sin yderste Magt. Taus adlød Denne. Med fortvivlelsesfuld Anstrengelse roede de mod en ubeboet Deel af Øen, men snart var Tajofa, med mange Andre, efter dem, og deres Kræfter begyndte alt at svinde. Fjendens triumpherende Trudsler tordnede i deres Øren, just som de seilede forbi en fremspringende Klippe. Ingen Udvei synende, udstødte Malohi et dybt Suk. „Følg mig!" sagde hans Redningsmand og sprang i Vandet. Malohi fulgte ham ufortøvet. Snart havde Forfølgerne naaet den tomme Baad, og da de fandt, at deres Offre, for at undgaae deres Grusomhed, havde styrtet sig i Havet, udbrøde de i de grueligste Forbandelser.

Imidlertid var Mamana vaagnet af sin Afmagt, og befandt sig i den forrige Konges Huus, hos To af sine Terner, som sagde hende, at Huset blev skarpt

bevogtet af fjendtlige Krigere. Tillige hørte hun af dem den Skjebne, som, efter deres Mening, alt havde truffet hendes Brudgom. Hendes Smerte var grændseløs, hun greb et skarpt Instrument, og bibragte sig dermed, i Ansigt og Hoved, adskillige Saar; hun sled sig i sit skjønne Haar, kastede sig paa Gulvet, og udstødte de ynkeligste Klagetoner. I denne Tilstand fandt Tajofa hende ved sin Tilbagekomst. Han befalede, at man skulde gjøre Alt, for at berolige hende, og fjernede sig, for at overlægge og fuldbyrde en anden vigtig Plan, som han havde fore. Hamoa-Krigerne havde nemlig, da de vendte tilbage fra deres frugtesløse Reise, paa aaben Søe opdaget et lidet europæisk Skib, der sienspynligen havde den Hensigt, at løbe ind til Wawaoo. Tajofa havde stor Lyst til at erobre det, og da dette kun kunde skee ved List, havde han berammet en Raadsforsamling i Guden Tooitonga's Tempel.

Gudens Præst var disse Øers Orakel. Han vidste saa snildt at indrette sine Udsagn, at Alle havde den Overbeviisning, de maatte gaae i Opfyldelse. For sine Øiemed fandt han det ofte tjenligt, at kræve et Menneskeoffer til Guddommen, og hans Indflydelse var saa stor, at om han end forlangte de fornemste Øboeres Børn, torde Forældrene ikke nægte ham dem.

Da Høvdingerne havde forsamlet sig hos ham, bragte hver af dem Guden et Offer, og Tajofa spurgte herpaa Præsten, om de vilde have Lykke i deres Angreb paa de blanke Mænds Skib. En Stund syntes han hensunken i dybe Betragtninger, faldt derpaa i et

Slags Henrykkelse og hviinte høit. Omsider blev han rolig igjen. Nu sagde han, at Guden havde talt med ham, og forsikkret, at hvis de ikke seirede, vilde det være deres egen Skyld; han lovede dem sin Beskyttelse, dog paa det Vilkaar, at de ved hans Præst skulde lade ham tilstille al den stærke Drik, de maatte finde paa det fremmede Skib, samt nogle af de hvide Mænds Skjorter og Beenklæder. Disse Betingelser lovede de at opfylde, og forlode Templet fulde af Haab om et lykkeligt Udfald.

Man havde besluttet, at Tajofa og elleve Hamoahøvdinger, Enhver ledsaget af ti modige Krigere, skulde roe ud til Skibet med Sviin, Kokosnødder og andre Levnetsmidler, og begive sig ombord, som om de bragte Foræringer, eller vilde drive Handel. Naar de havde fordeelt sig vel paa Skibet, skulde de pludseligen overfalde de Blanke og støde dem ned med deres Dolke.

Næste Morgen aarle havde Skibet kastet Anker i Bugten. De forbundne Høvdinger begave sig ombord derpaa, og modtoges saare venskabeligt. Man gjorde hinanden Foræringer, og begyndte at tuskhandle. Antallet af de paa Skibet værende Øboere var noget stærkere end Skibsfolkets. Tajofa blev, som det anseeteste Overhoved, behandlet med stor Opmærksomhed af Capitainen. Hans Folk adspredte sig nu, efter Aftale, over hele Skibet, og han mærkede, at de kun ventede paa Signalet, som han havde lovet at give dem, idet han nedstødte Capitainen. Pludseligt hørte han et gjennemtrængende Skrig, og da han vendte sig om, saae han En af de Sammensvorne

falde, truffet af en Officeers Daggert. Samme Øieblik toge alle Søfolkene deres Pistoler frem, og fyrede paa Forræderne, hvis Liig snart skjulte Dækket. Kun Faa undkom ved at springe overbord. Tajofa, som saae sig robet, var som tordenslagen; han meente ikke andet, end at Guderne havde aabenbaret de hvide Mænd hans Anslag. Sønderknust faldt han Capitainen tilfode. Men hvilken Forfærdelse greb ham, da han saae Malohi staae bagved Capitainen. Nu bares det ham livagtigen fore, som om han befandt sig i Aandernes Land, hvor hans Slagtoffers Skygge vilde martre ham evigt for hans Grusomhed. Men snart blev ham denne Tro betagen.

„Du seer, jeg lever! sagde Malohi: Mit Liv er opholdt til Din Straf. Hvor er Mamana?"

Et svagt Haab om Redning indgjød Uslingen lidt Mod paany. Han kjendte sin Medbeilers Ædelmodighed, og svarte hurtigt, at hun befandt sig vel, og havde ikke lidt mindste Fornærmelse.

„Godt! sagde Malohi: Saa stor en Niding som Du er, har Du dog begaaet en Forbrydelse mindre. Siig mig, naar jeg overtaler den blanke Capitain til at benaade Dig, skal der da være Fred imellem os?"

Malohi's Bebreidelser havde imidlertid forandret Tajofa's Tanker. Han saae sin Magt tilintetgjort — sin Ære tabt — sit Haab strandet — et forlænget Liv var kun forlænget Skjændsel. Heller ikke torde han haabe, at hans fornærmede Landsmænd vilde tilgive ham hans Forræderie. Han besluttede altsaa at døe. „Viid, sagde han: at Tajofa forsmaaer Din Forbøn. Han kan lide Døden ligesaavel som

han kan give den." Efter denne Erklæring blev han greben af de franske Matroser, slæbt ned i Rummet og lænkebunden.

Utallige Baade med Indfødte fra Wawaoo omringede Skibet. Da de saae deres Fjenders Liig, jublede de høit. Dagen efter laae Malohi i Mamana's Favn. Øens Ældste samledes, og erklærede, at Ingen var Thronen værdigere, end det ædle Par.

Gid Malohi's og Mamana's Regjering maa være lang og lykkelig — gid deres Liv maa være rigt paa Glæde!

Ovindelig Ydnes Magt.

Blandt de Hofdamer, som smykkede Svenskekongen Gustav den Tredies Hof, udmærkede sig en Grevinde R. ved en smuk rank Skabning, mangfoldige Talenter, Aand og Dannelse. Snart blev hun General Armfeldts Elskede. Følgen af hendes fortrolige Omgang med ham vidste hun at skjule ved at reise paa Landet, og adskillige Gange viste hun sig derefter ved Hoffet, skjønnere endnu end tilforn. Men hendes Forbindelse med Armfeldt var ogsaa af politisk Natur, og hun var saa indviet i alle diplomatiske Hemmeligheder, at hun underholdt en regelmæssig Korrespondents med adskillige fremmede Ministre.

Denne vakte et utilfreds aristokratisk Parties Opmærksomhed; nogle af hendes Breve, hvoriblandt et Par til den da fraværende General Armfeldt, bleve opsnappede, og gjorte til Gjenstanden for en saa alvorlig Undersøgelse, at Regjeringen, skjøndt ugjerne, var nødt til at fælde hendes Dødsdom.

Saavel under Forhøret, ved hvilket hendes Breve til Armfeldt, der omtalte de allerfortroligste Forhold, bleve offentligen forelæste, som paa Retterstedet, beholdt hun hele sin Fatning. Hun betraadte det i et glimrende Smykke, med en Anstand, som, i Forening med hendes Skjønhed, og navnligen hendes Øines uimodstaaelige Tryllerie, samt en kort Tale, fuld af Aand og Følelse, bragte Folket i saadan Bevægelse, at det var i Begreb med at bestorme Skafottet, for at befrie den henrivende Forbryderske, just som der kom Bud, at hun skulde være benaadet med Livet og at hendes Dødsstraf skulde forvandles til Tugthusfængsel.

Her indtog hun snart Opsynsmanden saaledes for sig, at han indrømmede hende adskillige velindrettede Værelser og mangehaande Bequemmeligheder, ja, han tillod hende endogsaa, at tage mod talrigt Selskab, og det meget ofte. Hendes mange Tilbedere, hvoriblandt fandtes Personer af høieste Rang, bevirkede kort efter hendes fuldkomne Befrielse, under den Forpligtelse, at hun skulde forlade Hovedstaden og begive sig paa et eensomt Gods i en nordlig Provinds. Strax efter at hun havde forladt Tugthuset, gav hun en glimrende Assemblee, som bivaantes af en stor Deel af den stockholmske Adel.

Forbittret over General Armfeldts Ustadighed, ægtede hun En af sine Betjente, og reiste med ham til det nysomtalte Gods. Dog udholdt hun ikke længe det eensomme Liv i denne afsides Krog. Hun forlod Sverrig, og gjennemflakkede, under mangfoldige Eventyr, hvis Omtale vilde fylde en heel Bog, Danmark, Tydskland, Schweiz, Italien. Omsider kom hun til Algier. Her gjorde hun Bekjendtskab med En af de rigeste og anseeteste Bankorer fra Marseille, og vidste, ved sine Yndigheders Magt, at bringe det saavidt, at han ægtede hende.

Duellen.

Midnattens morke Stilhed hviilte over den prægtige Lystleir i Nærheden af den fyrstelige Residents. Kun enkelte Udraab af de udsatte Skildvagter hortes; i alle Telte vare Lysene slukkede, Marketender-Teltet allene undtagen, i hvilket en endnu mat flammende Lampe oplyste Pharaobordet for nogle ved samme beskjæftigede Officerer.

„Det begribe hvem der kan!" raabte den unge Lieutenant Heervald: Bort fra mig vil mine syv Frederiksd'or ikke; men meer vil de ikke heller indbringe mig!" — „Naa, dertil fandtes der vel Midler! mumlede smilende en fremmed Officeer med graat Haar, der allerede i nogle Dage havde været tilstæde ved Trop-

pesvelserne og her ved Spillebordet syntes at være en gandske ligegyldig Tilskuer: Vil Hr. Lieutenanten sætte de syv Louisd'or paa eet Kort, torde maaskee Afgjørelsen skee forend De ønskede det."

Heervald kastede et mørkt Sideblik til Spotteren, uden at svare ham, Men fra dette Øieblik af vare alle Kortene ham imod, og i mindre end et Qvarteer havde den unge Mand, uden at have fulgt det givne Raad, ikke en eneste af sine syv Frederiksd'or tilbage. — „Gik det ikke rigtig an? spurgte den Fremmede igjen: Skulle vi ikke nu gjøre Følgeskab til Leiren; thi jeg tilbringer Natten hos Major Vesenheim af Deres Regiment." — „Tilbring De den hvor De vil! svarte den glødende Yngling: Det interesserer mig ligesaalidt som mit Spilleheld eller Uheld kan interessere Dem. Overalt var det godt, om Ingen, uden dem det vedkommer, talede under Spillet."

„Naa, Hr. Kammerat! vedblev den Fremmede med største Koldblodighed: I Marketender-Teltet er jo Talen fri, saavidt jeg veed. Eller er det maaskee ikke Tilfældet ved Deres Armee, da beder jeg om Forladelse."

„Ingen Aarsag!" brummede Heervald med et kort Buk, og tilhviskede Bankøren, om han maatte pointere paa Coupons, da hans rede Penge vare borte. Paa Regimentskammeratens venlige Nik spillede han nu med fornyet Iver igjen; men den Fremmedes ved ethvert udtrukken Kort skarpere og mørkere Blik syntes at berøve ham hver Mulighed af Gevinst, og Heervald havde inden kort Tid tabt en betydelig Sum.

„Morgenstjernen staaer allerede høit paa Himlen, sagde endelig En af de Medspillende: og Klokken fire bliver der blæst til Opbrud. God Nat, Børn!" — Bankøren, der just havde endt sin Taille, indbød Heervald til Oprejsning en anden Gang. Denne havde tabt meget, og han vidste, at den Kammerat til hvem han havde tabt, ikke kunde undvære denne Sum uden at komme i Forlegenhed, da han just samme Dag havde bortspillet mange Penge. Heervald besluttede, den følgende Morgen efter Manøuvren at bede sin Onkel, Ministeren, om et Laan af 60 Frederiksd'or, skyllede endnu med Heftighed et Glas Punsch ned, svøbte sig ind i sin Kappe, og gik mørk og forstemt ud i den fugtige Morgenluft.

„Nu følges vi dog ad?" mumlede en Stemme tæt ved ham, som han snart kjendte at være hiin gamle fremmede Officeers. Med Ungdoms Heftighed gik Heervald ham imøde med de Ord: „Ja, desværre! Men jeg raader Dem i Fremtiden, hverken med Ord eller Miner at blande Dem i en Andens Spil."

„Saa? svarte den Fremmede rolig: Jeg skulde altsaa lade baade Øine og Mund tilbinde paa mig, ikke sandt?" — „Meget var der ikke tabt derved!" brummede Heervald.

„Jeg forstaaer Dem ikke rigtig! sagde den Fremmede: og det er formodentlig vel for os Begge. Hvad Deres Uheld i denne Nat angaaer, kan jeg maaskee tjene Dem med et lille Laan. Behager De 100 Louisd'or? vil De have 200? Jeg har endeel rede Penge med mig og de ere mig virkelig til Ulejlighed. En Mand med Deres Rigdomme borger man gjerne."

„Jeg er umyndig! afbrød Heervald kort og anbefalte sig: Og har derfor endnu slet Intet af hvad De behager at kalde Rigdom." — „Naa, naa! smaaloe den Fremmede: Efter Maneuvren tale vi vel sammen igjen."

En skjøn Foraarsmorgen oplyste den grønne Slette. Prægtigen klædte stode de funklende Geledder af Ryttere og Fodfolk, der om en føie Tid skulde begynde Kampen, lige for hinanden. Ledsaget af Heervalds Onkel, Ministeren, reed Fyrsten forbi dem. Venligere end sædvanlig hilste Ministeren den kjære Neveu, og Denne smilte allerede hemmelig ved Tanken om den kjedsommelige Fremmede, der vilde paatvinge ham et Laan, som uden hans Hjelp var saa let at faae. Men snart fik han andet at tænke paa: I den Række af Vogne, som fulgte Fyrsten, kjendte han allerede langt borte de fire Isabeller, der i modigt Trav fremførte den sextenaarige Grevinde Blanka Silberholm ved Fyrstinde Steinburgs Side. Høit slog hans Hjerte ved dette Syn, næsten endnu høiere end efter de Seire, fra hvilke han i de foregaaende krigerske Aar var vendt tilbage. Den prægtige Vogn kjørte tæt forbi Heervald. Blanka hilsede med en Rødme, der selv for fremmede Øine ikke lod Heervalds Lykke ubemærket: ogsaa Fyrstinden, den ellers saa strenge, alvorlige Fyrstinde nikkede venlig ad ham; og hans Glæde over denne sieldne Naade af Blanka's Formynderinde blev ikke ubemærket af den skjønne Pige.

Kanonernes Torden gav nu Tegn til Angrebet: jubelende nærmede Tropperne sig hinanden; Tirailleurernes Ild hævede sig i mørke Røgskyer fra de omkringliggende Buske, medens Trompeternes Klang kaldte Rytteriet til at omtumle de ved Kanonernes dybe Drøn fnysende Heste.

Det Corps, til hvilket Heervald hørte, havde Befaling at gjøre Begyndelsen ved et raskt Angreb, og derefter, som om Fjenden havde faaet Forstærkning, i langsom og velordnet Retirade at drage sig tilbage. De nærmede sig i denne Hensigt en Høi, paa hvilken Heervald snart bemærkede de stolte Isabeller. Han haabede, tæt ved Høien at komme til et raskt Angreb, og derved faae Leilighed til at vise den skjønne Blanka sin Færdighed.

Men her gjorde netop Modpartiet Holdt, og lavede sig til Angreb. Ærgerlig over denne Vending af Maneuvren, der adskildte ham fra den elskede Blanka, reed Heervald hen til sin Major med de Ord: „Hvad gjelder det, Fjenden maskerer her sin Svaghed, for med fuld Kraft at angribe vor venstre Fløi! Her, just her bør vi trænge frem, og i det mindste see at erobre Høien ved et modigt Angreb af Kavalleriet. Da fik man dog at see hvorledes Tingene forholde sig." —

„Saa? smilede Majoren: Om Høien er det Dem at gjøre. Vistnok vare de fire Isabeller et vakkert Bytte." Rødmende vendte Ynglingen sig bort. „De veed Heervald! vedblev Majoren: naar vi stode for en virkelig Fjende vidste jeg at skatte Deres rigtige Blik; og om end andre Bevæggrunde blande sig

med i Deres Forslag, det svede Die feiler sandelig ikke heller denne Gang. Vær De kun rolig! Jeg har allerede afsendt en Ordonants for at udbede mig Tilladelse til Angreb; naar jeg faaer den, skal De med en halv Eskadron gaae løs paa Batteriet, medens vi Andre gaae uden om Høien. Er det ikke saaledes rigtigt?" Taknemlig nikkede Heervald ad den faderlige Vens Spøg, for hvem hans Forhold til Blanka allerede længe ingen Hemmelighed var.

Den længselfuld ventede Befaling til Angreb kom imidlertid ikke, og allerede vare de nærmeste Tropper i Begreb med at begynde Retiraden, da endelig Majoren galopperede henimod den utaalmodige Yngling med de trøstefulde Ord: „Lieutenant Heervald! De to første Pelotons af anden Eskadron, fremad! Fjenden har intet Rytteri i Nærheden; Infanteriet er for adspredt; Batteriet hist er ikke tilbørlig besat!" Smilende hilsede den glædedrukne Yngling med den blanke Sabel, og galopperede nu under sine Dragoners høitlydende Hurra fremad. Batteriet hilsede ham med en Salve; men havde det end været virkelige Kartætsker, han havde sikkert denne Gang stormet Høien. Kun et Øieblik og den var bestegen. Artillerie-Officeren, der ikke vinede nogen Hjelp, maatte finde sig i Nødvendigheden og fulgte taalmodig de seirende Dragoner som deres Fange med de Ord: „Det kommer af Hr. Brigaderens indbildte Klogskab dernede; lad ham forsvare det, om han kan." — I en lignende blodig Fægtning havde Heervald tilvundet sig den Orden, der vidnede om hans Fortjenester i den nylig endte Krig. Blan-

ka vidste det, og høit glødede hendes Kinder ved dette Syn.

Medens Batteriet lavede sig til Afmarsch, sprængte Heervald hen til Vognen. „Deres Durchlauchtighed tillade, at jeg gjør Dem opmærksom paa, at De her udsætter Dem for en ikke ubetydelig Fld. Fjenden vil sikkert hidsende Kavallerie for at gjenvinde Batteriet. De gjorde virkelig bedre i at følge os.“ —„Vi give os under Deres Beskyttelse, feirende Ridder!“ smilte Fyrstinden, og paa hendes Vink travede nu Isabellerne efter de erobrede Kanoner.

Og virkelig nærmede sig de fjendtlige Ryttere, men Heervalds Major, der kom til med de øvrige Dragoner, tilraabte ham: „Hurtig med Byttet til Skovhøien! Bliv der, for at dække det til videre Ordre!“

Da den lykkelige Heervald, der torde ride ved Siden af Blanka, havde naaet Skovhøien, samlede flere fornemme Tilskuere sig om Fyrstindens Vogn, men stedse vidste han at forsvare den ham saa kjære Plads. Enkelte venlige Ord, ledsagede af uendelig mange flere ligesaa talende Diekasi vexledes mellem de Elskende, da Fyrstinden endelig venlig udbrød: „Men, Barn! De Beskyttede maa jo dog sørge for deres Skytsaands Vedergvægelse. Giv dog vor Helt et Bæger Madera.“ Og i det Blanka rakte sin Yndling Bægeret med den kostelige Vin, gled et lille Brev ned i hans Haand. Faa Øieblikke efter gaves Ordre til Opbrud. Manevren var tilende. Og ledsaget af begge Damernes Tak reed Heervald med høit bankende Bryst tilbage til Leiren.

Misfornøiet og mørk holdt den unge Officeer, med hvem Heervald om Natten havde spillet, foran sin Eskadron, da man ventede Indrykkelsen til Leiren. Først efter mange Spørgsmaal om Aarsagen til hans mørke Miner erfoer Heervald, som reed hen til ham, at en uformodentlig Fordring paa hundrede Daler havde bragt Kammeraten i en uventet Forlegenhed. „Jeg er Dig jo endnu 40 Louisd'or skyldig!" raabte Heervald hastig.—„Det maa ikke forurolige Dig? svarte hiin: Jeg hjelper mig som jeg kan. For Øieblikket veed jeg jo, Du ingen rede Penge har." — „Men min Onkel desto flere! trøstede ham Heervald: og vi ere just nu ret gode Venner. I Eftermiddag betaler jeg min Gjeld." — „Dersom det var Dig muligt!" vedblev den Anden endnu halv tvivlende. —„Ved mit Æresord forsikrer jeg Dig det!" afbrød ham den fyrige Heervald. — „Naa, Gud være lovet!" raabte Kammeraten, og forsvundne vare alle Rynkerne af hans nylig saa mørke Pande. „Du hjelper mig virkelig ud af en saare ubehagelig Forlegenhed." Endnu et Haandslag og de skiltes ad.

Først efter at Heervald havde trukket Teltet tæt sammen, og befalet sine Folk at nægte Enhver Adgang til ham, vovede han at aabne Blanka's Billet, og læste følgende:

„Alt er godt; Fyrstinden haaber at en vis Dragonofficeer vil bestræbe sig for at blive en ligesaa ordentlig Ægtemand, som han nu er en modig Kriger. Ak! vilde han kun gjøre det! Ministeren, Deres Onkel, maatte i Gaar Aftes ved Thebordet høre mange Bebreidelser, fordi han understøtter Dem ved Deres Ud-

selhed. Han lovede, at De i Fremtiden vilde indskrænke den, og gav sit Ordsord paa, aldrig at gjøre Dem Forskud igjen, uden Fyrstindens Vidende. Vogt Dem derfor kjære Heervald, for Guds Skyld! Det vilde skade os usigelig om Fyrstinden erfarer, at De ikke engang lærer at blive Huusholder, og nu er hun os saa god."

Blanka"

Tvivlraadig hvad han skulde gjøre lagde den stakkels Yngling det kjære frygtelige Brev sammen, da den fremmede Officeers hæslige Latter lod sig høre udenfor. Heervald traadte rask ud, og som om han allerede havde ventet paa ham, kom den Fremmede ham imøde.

„Hvorledes, unge Mand! begyndte Denne: Er Uvenskabet ved Spillebordet endnu ikke glemt? Jeg var jo ikke Deres Modstander." — „Men min onde Engel!" vilde Ynglingen have svaret; dog tvang han sig, og fremførte en Undskyldning, maaskee saameget hellere, da han havde bemærket, hvor fortrolig Fyrsten talede med den Fremmede ved Manøvren.

„Jeg glædede mig virkelig over Deres ungdommelige Opbrusning! sagde den Fremmede: En saadan er uadskillelig fra den dristige Yngling, og De bliver mig hvert Øieblik kjærere. Men vi har Noget at tale med hinanden. som bedre lader sig afgjøre i Deres Telt. Tillader De, at jeg gaaer derind!" Forlegen, men dog hemmelig glad ved dette smigrende Sprog, opfyldte Heervald hans Begjering. „Jeg vil allerførst, sagde den Fremmede, i det han tog Pladsen: søge at berolige Dem i den Henseende, der maaskee

gjør Dem saa uvenlig imod mig. Jeg mener den Uniform, jeg bærer, da man jo sædvanlig holder for, at vor Regjering ikke er Deres Fyrste gunstig. Men jeg er ingen Indfødt i det Land, jeg tjener, og vilde, ifølge mine politiske Anskuelser, aldrig indtraadt i den Hær, hvorved jeg staaer, om jeg ikke vidste, at den venskabeligste Forening er saa godt som sluttet mellem Deres og mit Hof. Deres Fyrste-overbeviste sig allerede i Forgaars Aftes fuldkommen om denne behagelige Sandhed."

Heervald tænkte atter paa Fyrstens fortrolige Adfærd, og svarede med et høfligt Buk: „Jeg takker Dem for Deres ærefulde Fortrolighed. Ugjerne havde jeg ogsaa mødt en saa venlig Kammerat i Slaget som Fjende." — „Som en brav Kammerat, vedblev Hiin: tillade De mig at benytte den forefaldne Leilighed. Hvad er Penge vel imellem os Soldater uden et Baand til gjensidige Forpligtelser? De var i Gaar uheldig, og er efter Deres Sigende umyndig. Tag her saameget, som De behøver, hos mig; at De kan betale mig igjen, veed jeg; at Deres Slægtninger, om De førend det skeer, maaskee bliver et Offer for den alt for tidlige Død, vil det, ogsaa. Maaskee kan De en anden Gang igjen tjene mig i et eller andet; jeg beder derfor: ingen Omstændigheder! Hvad jeg i Nat lod gjelde for Ungdoms Heftighed, maa jeg idagan see for en Fornærmelse."

Og i det samme lagde han to forseglede Ruller, hver paa 50 Louisd'or, for den forbausede Heervald. I det Øieblik Denne endnu var tvivlraadig — men dog,

forvirret ved at høre Nogen nærme sig Telret, greb efter samme med et taknemmeligt Buk, indtraadte Fyrstinde Steinburgs Tjener, for at indbyde ham til Thee og Aftenselskab. Neppe var det velkomne Bud afskediget med et venligt Ja, førend den Fremmede stod op, idet han smilende forsikrede: „Saa tør jeg ikke længere opholde Dem!"

Heervald holdt ham tilbage, i det han paastod, at et saa betydeligt Laan fordrede Beviis for Modtagelsen. Den Fremmede gjorde Spøg deraf, men Ynglingen blev ved denne Strid saa alvorlig, at han maatte give efter. „I Sandhed! udbrød Heervald, i det han rødmende standsede med at skrive Beviset: Jeg har begaaet en saare letsindig Streg. Jeg laaner Penge af Dem, og veed ikke engang endnu Deres Navn! Deres forekommende Godhed maa De tilskrive det." — „Oberst Crudalto!" afbrød ham den Fremmede smilende, og anbefalede sig efter Bevisets Modtagelse.

Heervald ilede til sin vakre Creditor, der modtog den laante Sum med saa hjertelig en Tak, at han dobbelt veltilmode tilbragte Aftenen ved Blanka's Side. Da han forlod Selskabet, hviskede hans Onkel, Ministeren, til ham: „Jeg hører, at Oberst Crudalto i Dag har besøgt Dig; det er en stor Ære for en saa ung Officeer. Søg at vedligeholde Bekjendtskabet med ham; det er en, vist nok i mange Henseender underlig Mand, men han er vor Fyrste af usigelig Vigtighed."

I samme Øieblik svævede Blanka ham forbi med de Ord: „Endnu eet, kjære Heervald! Indlad Dem for Guds Skyld ikke med den afskyelige Crudalto, som i Dag var hos Dem. Jeg kan paa ingen Maade lide

den Mand. Mærk det vel! Foi mig heri — og nu Godnat!"

Grublende reed Heervald tilbage til Leiren; med Veemod tænkte han paa Umuligheden i gandske at opfylde det venlige Forbud, da han i Marketender-Teltet, hvortil han juſt var kommen, hørte et Tout va! As et Valet! — Cinq et six! — Hurtig paatrængte ſig ham den Tanke, ved et lykkeligt Vovestykke at løsrive ſig fra al Forbindelſe med Crudalto. Han havde allerede befalet Rideknægten at bringe Heſtene i Leiren; Haanden hvilte allerede paa Sadelknappen for at ſvinge ſig ned — da en høi mørk Skikkelſe traadte ud af Teltet med de Ord: „Bravo, Kammerat! Hvad der ikke kom igaar, kan komme idag; denne Gang lover jeg Dem god Lykke!" — Neppe mærkede Heervald, at det var Crudalto's Stemme, førend han, uden at ſvare, i vild Galop jagede til ſit Telt, hvor ſøde Drømme om den elſkede Pige ſnart afløſte hans mørke Stemning.

Da han den følgende Morgen kom tilbage fra nogle Tjeneſteſagers Fuldbringelſe, fandt han Crudalto i ſit Telt. Venlig gik Denne ham imøde med de Ord: „Hvad tænker De om mig at jeg ſaaledes indqvarterer mig hos Dem? Men et Bekjendtſkab ſom Deres er virkelig ſaa ſjeldent, at jeg glemmer enhver Betænkelighed, for at fortſætte det." Og nu begyndte de, i Anledning af en Bog, med hvilken Crudalto indtil hans Ankomſt havde underholdt ſig, en levende Samtale om Soldatens Syſler og Pligter, i hvilken den videbegjerlige Yngling

hvert Øieblik fik ny Leilighed til at beundre den erfarne Krigers, der endnu langt hen i Manddommens Efteraar luede af Ungdoms Ild ved at tale om de vante Sysler. Endelig afbrød Oberſten pludſelig med et: „Nok herom for denne Gang; vi vil ved en anden Leilighed, haaber jeg, fortſætte den begyndte Underholdning. Skulle vi ikke nu, kjære Ven, da De idag har Hviledag, ſøge at indhente hvad Lykken igaar berøvede Dem? I Marketender-Teltet er ſtor Pharaobank — lad os forſøge vor Lykke i Fælledſkab!"

Heervald ſaae forundret, over denne Samtalens pludſelige Vending, paa ham, men Crudalto vedblev uden at tabe ſin Fatning: „Krigeren maa prøve Livet i dets forſkjellige Stillinger. Lykkeſpil, endogſaa dem, hvorved man undertiden vover meget, maa den unge Helt ikke lade være uforſøgte, for at han kan vænne ſig til Lykkens Luner, og erfare hvor han maa ſmigre, hvor han tør trodſe den — ja omſider lære ved ſin indvortes mægtige Villie at afnøde den ſine Gaver."

„Hvorledes? afbrød Heervald ham: Hvad Indflydelſe har min Villie paa om Kortene falde i Banqveurens høire eller venſtre Haand?" — „Jeg forſøgte det forrige Nat! ſmilte Crudalto: Ærgerlig over den Iver med hvilken en ſaa vakker Kriger ſom De ſpillede, ønſkede jeg inderlig, at De maatte tabe for at De kunde lære at beſinde Dem paa Deres Forhold til Lykken. Med min hele indvortes Stræbens Kraft ønſkede jeg det — og det lykkedes, ſom De veed. Snart ſaae jeg ſtivt paa Deres, ſnart paa Banqveurens Kort — og" —

„Saa er jo, afbrød Heervald ham: Deres Spil i Forbindelse med onde Aander selv." — „Haaber da ikke, svarte Crudalto rolig: Enhver ved Whist eller Lhombre-bordet at vinde, især ved sin Aands Kraft? Er da vel min Maade at spille paa mere end at forædle Pharao Spillet til mere end en blot tankeløs Leeg? Kom De kun, og lad os sætte min Theorie paa Prøve!" Heervald, som Crudalto fortrolig tog under Armen, gik hastig med, ikke uden med hemmelig Glæde at bemærke den Forundring, med hvilke adskillige dem mødende Stabsofficerer bleve den Fortrolighed vaer, som den af Fyrsten saa udmærkede Fremmede skjænkede Ynglingen.

Da syntes Heervald i nogen Fraskand Fyrstindens stolte Isabeller — Blankas ham velbekjendte tyrkeblaa Shawl straalede ham imøde — og forlegen ved dette Syn standsede han pludselig. „Man hilser undertiden helst Damer allene!" sagde Crudalto med et Smiil, slap Heervalds Arm, og knyttede i samme Øieblik en Samtale med nogle Steenhuggere med en saadan Iver som om han i flere Timer havde fordybet sig i Qvaderstenenes Beskuelse.

Venlig hilsende foer Blanka forbi hendes Yndling. Men Denne var ikke veltilmode; det var som om de lyse Pigesyne havde adspredt Mørket i hans Sjel; han saae nu næsten klart, hvad han før kun dunkelt aanede — men for at faae fuldkommen Vished vendte han sig hastig til Crudalto med det Spørgsmaal. „Ikke sandt Hr. Oberst! Førend vi begynde at spille, gjøre vi alle vore Medspillere, eller dog i det mindste Banqueererne bekjendte med vort Forsøg?" — „For at de skulle lee os ud?" spurgte Crudalto spottende. — „En munter

Latter, svarte Heervald: tilgiver man gjerne i et Vennelag; Uforskammenhed bringe vi paa en anden Maade til Taushed. Men i alle Tilfælde maae vi forkynde vore Modstandere den Krig vi føre, forud; anse de da vore Vaaben for magtesløse — da er det jo deres egen Skyld, om de tabe i Striden. Hemmelige Konster bruger ingen retskaffen Mand."

„Hold Maade med Deres Udtryk, Hr. Lieutenant!" sagde Crudalto blegnende. „Maa jeg kun, vedblev Heervald: udbede mig Svar paa mit Spørgsmaal: Skal Banqveuren vide vort Forsøg? Ja eller Nei!" — „Nei!" — „Saa takker jeg Gud, at han itide bevarede mig fra et Foretagende, der enten er taabeligt eller slet."

„Hr. Lieutenant, min Taalmodighed er ikke uudtømmelig!" — „Det er mig kjært, Hr. Oberst; thi Deres Opførsel synes mig meget tvetydig og lumsk." — „Paa Pistoler, Hr. v. Heervald! Strax efter Leirens Slutning!" — „Meget gjerne Hr. v. Crudalto!" De vendte hinanden Ryggen, og skiltes ad.

En Time efter stod Heervald for sin Onkel, og havde — ikke uden en hemmelig Kamp, thi han vidste, at Blanka nu var tabt for ham, men dog med det faste Forsæt at være beredt paa Alt — fortalt ham hvad der var forefaldet. Ministeren gik heftig op og ned ad Gulvet og mumlede ved sig selv: „En Pistolduel med Crudalto! Med den bedste Skytte man kjender! Og Yngslingen er den sidste af vor Stamme!" — Pludselig vendte han sig med en vred Mine til Heervald: „Og om Du end overlever Duellen, Fyrsten vil aldrig tilgive Dig

den." — „Jeg haaber, gjensvarte Ynglingen: at De udvirker mig en ærefuld Afsked, og gaaer derpaa til en fremmed Verdensdeel, for at stride for det, der synes mig stort og godt." — „Og veed Du, at jeg har givet Fyrstinde Steinburg mit Æresord paa, Intet at fortie hende om Dig? veed Du — ?" — „Jeg veed! sagde Ynglingen og knuste en Taare i det flammende Øie: Men jeg tilhører nu den hulde Blanka nærmere og inderligere, end om jeg ved Oberstens Hjelp havde vundet 1000 Louisd'or, og vor Forlovelse med al mulig Pragt var bestemt til næste Uge. Jeg er meget ulykkelig, kjære Onkel! Jeg er det ikke uden min egen Brøde, men feig er jeg sandelig ikke. Lad os kun Begge holde vort Æresord! Forsynet bestemme da, om Crudalto eller jeg vorder den Seirende!"

Rørt omfavnede Ministeren sin vakre Nevøu, gav ham Penge til at indløse Crudaltos Fordring og til hans eget Brug i den fjerne Verdensdeel, hvorhen han agtede sig — holdt et Tørklæde for Øinene, for at skjule sine Taarer, og iilte bort.

Saasnart Heervald ankom til Leiren, sendte han sin tro Rideknægt til Crudalto med 100 Guldstykker, og i samme Øieblik da han vendte tilbage med den sønderrevne Vexel, indtraadte Fyrstinde Steinburgs gamle Tjener med en forseglet Billet. Han lagde den hastig paa Bordet, og forsvandt. Den var fra Blanka, og indeholdt kun disse Linier:

„Nu er det forbi med vor Lykke i denne Verden. Men enten Du lever eller Du dør, evig vil jeg elske Dig."

Morgenen, der var bestemt til Tvekampen, dæmrede indhyllet i tykke Skyer, da Heervald med sin Sekundant reed igjennem den tætte, kun sjelden betraadte, Skov ved Grændserne. Fra en Sidevei hidkom pludselig den ham velbekjendte gamle Tjener, han overgav Ynglingen et Brev, og galopperede hastig bort. Heervald bad sin Ledsager at ride foran, for at see, om hans Modstander havde indfundet sig, og under Bøgenes stolte Kroner, omringet af Fuglehærens glade Morgensang, læste han følgende:

„Saa skriver jeg endnu engang til Dig min Elskede! Ak vel kun endnu denne Gang; thi Crudalto skal skyde frygtelig godt — og min tapre Heervald fremstiller sig sikkert til det første Skud. Lev da vel, min inderlig Elskede, og beed, førend Du begynder den gruelige Kamp, ret hjertelig til Gud. Ved det ulykkelige Spil, hvortil Du før var saa hengiven, kunde Du det vel ikke; men nu, min Heervald, da Du strider for Din Ære, for at bøde for Din Ubesindighed — nu kan Du det. I det Øieblik, da Crudalto sigter paa Dig, o, beed da! — ikke at Gud vil bevare Dit jordiske Liv — men for Dit evige Vel. Og forstyrrer det Dig ikke i Din Bøn, saa tænk ogsaa endnu engang, sidste Gang, paa

Blanka."

Uvilkaarlig foldede Heervald Hænderne, og hans Pine vare vaade, da han i susende Galop jog til den nærliggende Kamplads.

Han fandt endnu sin Sekundant allene, men snart glimrede Crudalto's guldbroderede Uniform imellem

Grenene. Paa en skummende kulsort Andalusier stormede han frem; ham fulgte en Officeer som Vidne, og Residentsens bedste Chirurg. Man hilsede hinanden høflig, og steg af Hestene; Sekundanterne aftalte femten Skridt, og ladede Pistolerne. Man begyndte nu at tale om det første Skud. „Vi kan jo Begge skyde paa eengang efter Kommando! meente Crudalto: Eller vi begynde med 30 Skridt og avancere." — „Gud bevare's! raabte Heervald: Oberst Crudalto er jo den Fornærmede, og har altsaa det første Skud. Ikke et Ord mere herom, om jeg tør bede." — Sekundanterne taug, og vedbleve med deres sørgelige Forretning. „Hvad det dog kunde blevet for en Feltherre! udbrød endelig Crudalto: Og nu forstyrrer en lille Blykugle i et Øieblik alle de store Planer; thi De maa ikke tvivle om, Hr. Lieutenant, at jeg jo sikkert skyder Dem død; jeg feiler aldrig." — „Hvortil denne unyttige Forsikring!" afbrød Heervald ham, og saae op til Himlen, der i dette Øieblik lys og venlig hævede sig i sit skjønne Blaa gjennem de mørke Skyer.

Alt var beredt. Kæmperne traadte paa deres Plads, Sekundanterne vege tilside. Heervald bad, efter Blanka's Ønske, med dybeste Andagt, og saae sin Modstander dristig i Øinene. Crudalto brændte af — Heervald, der følte et heftigt Slag paa Brystet, begyndte at vakle, men hans Sekundant løb hastig til, og han sank i hans Arme. „Det er forbi! tordnede Crudalto's Dommerstemme: Det gjør mig ondt for den unge Mand, men han vilde det jo ikke anderledes!"

Heervald drog et dybt Suk, og reiste sig igjen. „Endnu er det ikke gandske forbi, Hr. Oberst, endskjøndt jeg er haardt saaret."

„Din Orden er knust! raabte Sekundanten: Maaskee har den beskyttet Dig!" Nogle Bloddraaber trængte frem under det trufne Ordenstegn. Saarlægen nærmede sig. „Taalmodighed! sagde Heervald: Det er tidsnok, naar Kampen er tilende. Det næste Skud er mit." Og idet han vinkede sin Sekundant til Siden, hævede han Pistolen. Crudalto stod uden at forandre en Mine. „Du, o Gud, styre Alt efter Din Villie!" tænkte Heervald, idet han sigtede efter sin Modstanders Hofte; han trykkede af — og Crudalto styrtede til Jorden.

Kuglen var ved Aftrykningen af den stærk ladte Pistol gaaet noget høiere og trængt dybt ind i Brystet. Den Saarede stønnede heftig, og kastede vilde Blikomkring sig; gysende vendte Heervald sig bort. Hans Saar var ikke betydeligere, end at han efter en let Forbinding kunde bestige sin Hest, og overlade Lægen, at sørge for Crudalto allene. Efter to Timers Forløb lagde han sig først til Hvile i en lille Bye i det tilgrændsende Land; Sekundanten og Ridefnegten sad ved hans Seng, i det glade Haab, snart at see deres Yndling helbredet igjen.

Men Saarfeberen angreb ham med frygtelig Styrke. Fra det Øieblik, da han gjorde det første Skridt over Grændsen, paatrængte sig ham den sørgelige Tanke: „Nu er jeg adskilt fra Blanka — fra mine Vaabenbrødre — fra alle mine Venner" — og i mørke, for-

virrede Billeder forjoge disse smertelige Foreſtillinger hver en qvægende Slummer fra den Modige.

Saaledes henſvandt Natten og den følgende Formiddag; Lægerne, som man havde hentet, saae betænkelig paa hinanden; den tro Ridefnegt var inderlig bedrøvet over sin kjære Herre. Da kom, omtrent Klokken 3 om Eftermiddagen, den Chirurg, Crudalto havde medbragt, med en Bunke Papirer under Armen, og forlangte ufortovet at tale med Heervald. Halv drømmende, halv vaagen reiste Denne sig op og spurgte: „Er Crudalto død?" — „Ja, Hr. Lieutenant! Her bringer jeg hans Efterladenſkab til Dem."

„Er De Læge, tilhvidſkede hans Collega ham: og ſkaaner ikke denne Febertilſtand?" — „Jeg har tilſvoret den Døende, saa haſtig som muligt, at overlevere Hr. v. Heervald disſe Papirer, gjenſvarte Hiin: der ſkal indeholde Ting, der ere af yderſte Vigtighed for vor Fyrſte og vort Fædreland — men kun De maa bryde Seglet."

De hellige Ord: „Fyrſte og Fædreland!" gjenoplivede den ædle Yngling ſom med Tryllekraft. Han aabnede Pakken, og fandt øverſt i den et Brev til ſig, af følgende Indhold:

„Unge Helt! De ſidſte Ord i mit Liv, dem Lægen ſkriver for mig, helliger jeg Dig. Jeg har elſket Dig høit — jeg havde beſtemt Dig til ſtore Ting — Du vilde ikke — og min brændende Vrede ramte Dig. — Har Du hørt tale om indviede Billeder, efter hvilke hvert et Skud var uden Virkning —? Eller er det kun Feberdrømme, der omgjøgle mig: ja, ſaaledes er det —

min Pil er vendt tilbage til mig selv — frygtelig brænder den i mit Bryst. Døden bøier sig over mit Leie, og tilhvisker mig som et huult Ekko: „Du gjorde Uret!“ — Tag da Hoslagte! Læs, handl!

Crudalto.“

Ahnende oplukkede Heervald de hosliggende Papirer; hans Øine luede af Forbauselse og Vrede. „For Guds Skyld, hold dog op! bad Lægen: De udsætter Dem for en øieblikkelig Død.“ — „Deres Ord, svarte Heervald: virke dennegang ikke mere, end om De tilraabte mig dem, naar jeg var ifærd med at storme et fjendtligt Batterie, og allerede lykkelig havde overmandet dets første Forsvarere. Skulde imidlertid Døden overraske mig under Læsningen af disse Blade, da ville Du, min tro Ven, — saaledes vedblev han, idet han vendte sig til den tilstedeværende Officeer — uden at kaste et Blik i dem, paa Dit Æresord maa Du love mig det, forsegle dem, og i muligste Hast aflevere dem i min Onkels, Ministerens, Hænder.“

Han tilvinkede de Tilstedeværende at forlade ham, og med hver en Linie han læste, voxte hans Forbauselse over det frygtelige Forræderie mod hans elskede Fædreneland, der udfoldede sig med alle sine Ræenker for hans Blik. Ogsaa han selv blev oftere omtalt; Crudalto havde bemærket den modige Yngling, og tænkte at gjøre noget stort af ham — var det end kun en Storhed, der allene fordi den passede med Forræderens mørke Planer, fortjente dette Navn.

Neppe havde Heervald fuldendt Læsningen, førend han befalte at bringe ham en Vogn, da han uforto-

vet vilde tilbage til Residentsen. Enhver Indvendding var forgjeves. Kun hans Vaabenbroder fik Tilladelse at følge ham; Heervald forseglede Papirerne, og adresseerte dem til Ministeren, for at hans Ven, om han selv ikke udholdt Reisen, kunde aflevere dem.

Som truffen af en Lynstraale bævede Ministeren tilbage da Heervalds Rideknegt traadte ind i hans Kabinet. „Altsaa død?" udraabte han. — „Nei Deres Excellence, Fjenden er død! Min kjære unge Herre er saaret, er meget syg, men allerede for en halv Time siden igjen i sin gamle Bopæl." — „For Guds Skyld! Hvem var den Skurk der overgav ham til Fyrstens uafvendelige Vrede? Han er uden Redning forloren!" — „Hr. Lieutenanten vilde det selv saa. Han beder Deres Exellence, at De snareſt muligt vil komme til ham."

Ministeren iilte til Heervald. Da han nærmede sig ham, havde han isinde at gjøre ham Bebreidelser for hans Tilbagekomst, men eet eneste Blik paa den blege, venligtsmilende Yngling gjorde ham stum. Han bøiede sig over den kjære Neven, og kysſede ham sagte paa Panden.

„De tilbageholder, hvidskede Heervald: af faderlig Godhed Deres Bebreidelser og Deres Bekymringer. Mit Liv er ikke meer i nogen Dødeligs Haand — men min Vaabenbroder hisset har Ting at meddele Dem, der ville, haaber jeg, forsone Fyrsten med ham, og med min Aske."

Han bød nu alle Tilstedeværende at gaae ud, og forklarede Ministeren i Korthed alle Crudalto's forræderske Anslag, dem Visheden om, at det sidste Skridt i denne Verden var nær, havde afnødt ham Tilstaaelsen af. Neppe havde han overleveret de indholdsrige Papirer i Onkelens Hænder, førend han sank tilbage i et venligt Smiil, liig den Døendes sidste svage Afmagt.

Ministeren bævede forskrækket tilbage ved dette Syn. „Frelser ham om det er muligt!" tilraabte han de Indkommende: „Mig kalde vigtige Forretninger til Fyrsten."

Uger hensvandt; Heervald, som Lægerne flere Gange havde opgivet, slog første Gang igjen med et roligt Blik Øinene op, og saae sig vel tilmode omkring. „Faren er overstaaet! forsikkrede Fyrstens Livlæge: Med mit Liv indestaaer jeg for den Syge, naar han overlades mig allene." Glad over denne Efterretning tilnikkede Ministeren ham fri Raadighed. Heervalds flammende Blik vendte sig til høire og venstre, idet han udbrød: „Min Gud! Jeg seer jo ikke en eneste Officeer! Saa har dog Crudalto's giftige Sædekorn slaaet alt for dybe Rødder, og mit Fædreland er atter indviklet i Krigens sørgelige Lænker — og jeg kan intet gjøre til dets Frelse!"

„Rolig, kjære Neveu!" sagde Ministeren, idet han venlig bøiede sig ned over den kjære Yngling: „Alt har forandret sig til vort Fædrelands Held. Fjendens Slangevæv blev sønderrevet uden Sværd-

slag, saasnart Du afslørede os det. Det var netop det sidste Øieblik hvori Frelse endnu var mulig — og vore Modstandere skjelve nu for os og vore Medforbundne." Takkende foldede Heervald Hænderne.

Da lød en venlig Stemme ved Hovedgjerdet: „Ærlighed varer længst! Ikke sandt unge Mand! Det føler Du nu tilfulde da Din Redelighed har seiret over alle den snedige Crudalto's Fristelser."

„Er det Dem Fyrstinde! afbrød Heervald hende: Og De er ikke vred paa mig? Ved min egen Kraft havde jeg ikke været istand dertil — Blanka var det der aabnede mine Øine."

„Javist kjære Heervald! sagde Fyrstinde Steinburg smilende: Nu indlader De Dem da ikke heller mere med det fæle Hazardspil." — „Det bevare Gud mig fra! sukkede Heervald: Blanka har jo lært mig, at jeg derved er uskikket til at bede."

Fyrstinden vinkede, og — med Glædestaarer i de lyse Øine nærmede Blanka sig den Elskedes Leie — og velsignende deres Ynglinge lagde Fyrstinden og Onkelen den rødmende Piges Haand i den glædedrukne Heervalds.

(Fr. Baron de la Motte Fouqué.)

Koboldshuset i Sevilla.

I den spanske Stad Sevilla er et Huus, som endnu den Dag idag kaldes Koboldshuset (Casa del Duenda), hvorom man fortæller følgende gamle Sagn:

Blandt de ulykkelige spansk-mauriske Familier, som i Aaret 1610 vare nødte til at forlade deres Fædreland, befandt sig ogsaa en riig Godseiers, som det nysnævnte Huus tilhørte. Da de maatte flygte over Hals og Hoved, nedgrove Mange deres Penge og Klenodier, i det Haab, engang at vende tilbage. Muley Hasfan, saa gik Rygtet, havde i en Hvælving under sit Huus nedgravet en Skat af Guld og Perler.

Muley døde, inden han saae sit Hjem igjen, og inden det blev ham muligt, at skaffe Skatten over til Afrika. Kort før sin Død betroede han Hemmeligheden til sin eneste Datter, som, opvoxen i Sevilla, let gjenkjendte det betegnede Sted. Fatima giftede sig, blev snart Enke, og lærte sin Datter spansk, at hun kunde gjelde for en indfødt Spanierinde. Hun indskibede sig derpaa med Zuleima paa et Korsarskib, og landede hemmeligen ved en Hule i Nærheden af Huera. Maurinderne klædte sig som spanske Bønderpiger, antoge christelige Navne, og gik til Sevilla. For ingen Mistanke at vække, fortalte de, at de vendte tilbage fra en gudelig Valfart. Det lykkedes Fatima tilligemed sin Datter at komme i Huset hos den Familie som boede i hendes Faders Huus, og vandt snart dens Tillid; den smukke, uskyldige,

fjortenaarige Zuleima behøvede kun at sees, for at elskes.

Da det blev Vinter, underrettede Fatima sin Datter om deres Reises Formaal, og forberedte hende til det, hun havde at gjøre. Familien flyttede op i Vinterværelserne i første Etage; Fatima bad, at hun med sin Datter maatte blive boende ved Jorden. Midt i December, da det periodiske Regnskyl truede at drive Qvadalqvivir over sine Bredder, og Ingen vovede sig paa Gaden efter Solens Nedgang, ventede Fatima, forsynet med Snor og Kurv, paa Midnatstimen, for at opsøge Skatten. Hendes Datter bævede. Det store Uhr i Cathedralkirken slog Tolv, og to Minuter efter lød den tungsindige Bedeklokke. Alt blev stille. Kun Vinden bruste og Regnen pladskede. Fatima slog Ild og tændte en grøn Voxkjerte, kun en Tomme lang, For at beskytte den mod Vinden, satte hun den i en Lygte. Neppe var den tændt, før Gulvet lød huult under Fødderne, og aabnede sig. „Var Du stærk nok til at drage mig op, Zuleima, sagde Fatima: da vilde jeg, ad det lille, neppe synlige, lodrette Trin, stige ned i Hvælvingen. Men nu maa Du gjøre det. Frygt ikke, min Datter! Hernede er Intet, uden Guld og Sølv, som min Fader har gjemt." — „Moder! svarte den skjælvende Pige: Jeg vil ikke bryde det Ord, jeg har givet Dig, men jeg frygter, min Aande vil standse, naar jeg stiger ned i denne Hule. Elskte Moder, knyt Snoren fast om mit Liv, og slip mig ikke. Naadige Allah, min Fod glider! O Moder, lad mig ikke blive i Mørket!"

Hvælvingen var kun lidet dybere end Pigen var høi. Da hun, ved at glide med Foden, sank ned, og derved berørte Mønterne og Klenodierne, oplivede disses Klimpren Moderens sjunkne Mod. „Tag Kurven, Barn! Skynd Dig, fyld den med Guld, grib efter Ædelstenene, jeg maa holde paa Lygten. Godt, min Datter! Endnu en Kurvfuld, saa ikke mere. Jeg vil ikke udsætte Dig for Fare, o Du mit eneste Barn. Endnu brænder Kjerten. Frygt Intet, endnu brænder den fem Minuter. Himmel! Vægen falder om i det smeltede Vox! Herop, herop, Zuleima! Grib Snoren! Du finder nok Trinet!"

Der hørtes en svag Stønnen. Zuleima laae afmægtig over Resten af Pengene. Alt var tyst. Den fortvivlende Moder ledte efter Spalten, den var ikke mere at finde. Hun stampede med Foden — hendes Angst steeg til Raserie, da Jorden drønede huult under hende. Hun sled i Stenene til hendes Hænder sadde i det blodige Kjød. Da hun, for et Øieblik, fik sin Bevisthed tilbage, hørte hun Zuleima gjentage: „Ak, Moder, kjære Moder, lad mig ikke blive i Mørket!" Den tykke Hvælving, hvorigjennem Tonerne lode, gav dem en hjertesønderrivende, svag, fjern, men sød Klang. Fatima laae bevistløs paa Stenene; derpaa foer hun op, kastede sig paa Knæe, og slog Hovedet mod Steenbroen. Næste Morgen fandt man hende død i sit Blod.

Sees vi igjen efter Døden?

Er det vist — og hvo tvivler derom? — at vi, efter Døden, beholde Mindet om vor nærværende Tilstand, saa tør vi ogsaa haabe, i Evigheden at gjenknytte de Venskabs- og Kjærlighedsbaand, Døden opløste. Hvilken Salighed, hist at ihukomme, hvad vi herneden lede og omsider lykkeligen overvandt! Hvilken Nydelse, hist at gjenfinde de Venner, som her vare os dyrebarere end Alt! De, som skilles ad, ere ei forlorne for hinanden, de gjenfindes i en bedre Verden!

„Gjenfindelse!" O store, dristige Ord, født i et reent Hjertes dybeste Lønndom — hvor født er det Haab, Du indgyder os! Lad da henbruse vort Livs Strøm, lad da ramme os Dødens Haand — den Dragt vi bære, er Graven hjemfalden, i Fred fare den hen i sit mørke Kammer! Men jeg vil hæve mig paa Morgenrødens Vinger, didop, hvor Udødelighed boer!

O, mine hedengangne Kjære! Hist knyttes vor Pagt paany! Med Eder gjennemiler jeg det vide Skabningsrum, og deler med Eder hver Glæde, som vi deelte den her i dette korte dunkle Liv! Ved Grændserne af vort Solrige, hvor Uranus, i vidtstrakte Kredse, beskriver sin Bane, der, hvor Lysets store Konge, Sirius, har opslaget sin evigskinnende Throne, der vandrer jeg ved Eders Side da! Og stedse nye Himle udfolde sig for vore Blikke! Stedse nye Verdener svæve frem af det usporlige Dyb! Myriader Forklarede møde os, og Glæ-

der uden Tal gjennembæve vor Sjel! — Hvad var Jordlivet uden dette Haab?

Jeg tænker ofte paa de Hedengangne. Mennon de bekymre sig om deres Venner her paa Jorden, og mon de kunne aabenbare sig for dem? Man har samlet en Mængde Erfaringer, som vidne herom; ogsaa jeg har samlet enkelte. Sagen selv overlader jeg til Enhvers Tro, og spotter ligesaalidet den Vantro som den Troende, men den Overbeviisning har jeg dog, at Mennesket er bedre faren om han troer, at der, ved høiere Indvirkning, kan fremtræde slig en Aabenbarelse for os og høres Toner fra høiere Verdener, end om han antager, at alle saadanne Phænomener kun bevirkes ved Tilfælde, eller ere et tomt Spil af vor Phantasie.

En Paarørende af mig var Kammerfrue ved et fyrsteligt Hof. Da hun engang, i Aftenskumringen, sad paa sit Værelse, og havde den yngste Prinds paa Skjødet, vendte Denne — han var omtrent tre Aar gammel — sit Blik hen paa Væggen, udbredte smilende sine Arme, og raabte: „Ah, see der er Onkel!" Den gamle regjerende Fyrste var død, og havde holdt saare meget af denne Prinds.

I Augsburg døde et ungt Menneske, begrædt af sine Forældre og deres ældste Søn — den Eneste, de nu havde tilbage. Engang sad Moderen i Dagligstuen, syslende med Haandarbeide. Sønnen gik og legede — han var dengang syv Aar gammel. Pludseligen løber han, med udbredte Arme, mod Døren, idet han raaber: „Ah, der kommer jo Edvard!" Men

straax sagde han sørgmodig: „Moder! Moder! Nu gik han igjen!"

Fru K. og Legationsraadinde D. vare nadskillige Veninder. De maatte skilles ad — den Sidste døde. Da den første stormende Smerte havde lagt sig, opsteeg det Spørgsmaal i den Efterlevendes Sjel: „Mon min Veninde ihukommer mig, hvor hun nu er?" En Nat, om hun sov eller vaagede, veed hun ikke selv at sige, en Nat viste den Afdøde sig for hende i en bølgende Straaledragt, og nærmede sig hende med mild, smilende Mine. Hun bøiede sig over hende og kyssede hendes Bryst. Fra den Tid af giver hun følgende Svar paa hiint Spørgsmaal: „Nu veed jeg, at hun ikke har forgjættet mig i sin Himmel!"

(Edvard Stern.)

Et Besøg i Daarekisten.

En ubegribelig Uro havde en Morgen drevet mig ud af Staden; ei engang derude, under den vide Himmel, vilde den forlade mig. Jeg vandrede, var fordybet, og tænkte — Intet. Pludseligen hørte jeg bag mig et „God Morgen!" og gjenkjendte, da jeg vendte mig om, Inspecteuren over Daarekisten. „Er det tilladt, at besøge de Gale?" spurgte jeg den milde, ærværdige Mand, der ledsagedes af en Opvar-

ter, som slæbte paa en Sæk fuld af Katte. „Meget gjerne, svarte han: hvis De vil følge med.“ Vi skrede rask fremad. „Sandsynligviis, spurgte jeg: er Institutet stærkt hjemsøgt af Muus?“ — „De feiler, min Herre! sagde han: Vi tænke endnu idag at oprette et Katteklaveer, for at helbrede nogle kataleptiske Patienter. Man stemmer dette beundringsværdige Instrument efter den dyriske Tones Dybde og Høide, opstiller Sangerne, efter Scala'ens Følge, i fulde Chore med indskruede Haler, og lader en med skarpe Pigge forsynet Testatur falde ned paa Hale-Strengen, hvis Eier nu begynder at koncertere.

Nu stode vi ved Indgangen til Daarekisten. Inspecteuren førte mig gjennem et rummeligt Værelse, hvor jeg Intet hørte, uden Suk, Lee-Triller og Lænke-Klirren, og intet Menneske saae. Han aabnede Fløidørrene til en amphitheatralsk Salon, og bad mig tage Plads bag et imponerende Malerie paa Lærred, for ikke, ved min synlige Nærværelse, at afbryde Gjæsterne i den frie Yttring af deres Følelser, hvorved Lægemidlets Hensigt vilde vorde opnaaet. Inspecteuren gik bort, og en dyb, høitidelig Stilhed herskede i den halvdunkle Hvælving, hvor Intet erindrede om nogen Levendes Tilværelse. Min Forventning steeg fra Sekund til Sekund. Endeligen gik Døren op, og en tilsløret Dame af indtagende Skabning traadte ind, med langsomt, usikkert Fjed og med bøiet Hoved. Hun blev staaende tætved Indgangen, som det syntes, hensjunken i Drømme; intet Suk, ingen Lyd kom over de lukkede Læber, intet Blik ledte om Mennesker, intet Øre syntes at vaage. I

langsom, spøgelseliig Bevægelse oploftede sig hendes høire Arm, og Haanden slog det sorte Slør tilbage, som i Krampe, dog uden Liv, som et Automat. Det dæmrende Lys lod mig skimte et smukt Ansigt, blegt som en Lilie, uden Bevægelse som et Marmorbilled. Den venstre Haand trykte en Bog i fort Bind mod Brystet, og slog den uvilkaarlig op. Det matte Øie sank stivt ned paa Bladene, Læben bevægede sig sagte, hun syntes at læse, og dog stode Bogstaverne, som jeg saae gjennem min Kikkert, paa Hovedet. Hendes Historie er simpel, som Aarsagen til hendes Sygdom. Den Ulykkelige havde været gift med Grev von Sollnau, som, skjøndt inderligen elsket, havde ladet sig skille fra hende, fordi et lidet Barn, som hun vuggede paa sine Arme, var faldet fra hende gjennem Vinduet ned i Pallisadernes lange Dolke. En slov Melankolie havde fra den Tid af grebet hendes Sjel, og det var bleven fix Idee hos hende, at hun var Barnemorderske. Alle Kurmethoder havde været forgjæves. Idag skulde den sidste forsøges.

Nu bævede sagte, afbrudte Fløitetoner gjennem Salen, uden at man saae dem, som fremkaldte dem. De simple Toner fortryllede mig — den Fremmede blev ubevægelig. Efter nogle Minutters Pause begyndte en Pauke at lyde i eensformige Slag, som en Stormklokke, og en Piccolofløite lød dertil med sine skarpe, gjennemtrængende Toner. Den sønderrivende Kontrast piinte mit Øre — den Fremmede rørte sig ikke. Larmen blev vildere, Pauken tordnede, Piccolofløiten peeb, Trommen begyndte at hvirvle, Basunen at drøne, Trompeten at overdøve dem Alle.

Nær var jeg løben min Vei — den Fremmede for-blev ubevægelig. Alt blev nu atter stille. En anden Pause fulgte. Violinerne stemtes, Hornene blæste, Baritonerne spillede, Tonerne adløde Velklangens Regler, og løb ind i en henrivende Menuet, der, som jeg siden erfarede, engang havde været Damens Yndlingsdands. Mine Fødder trippede uvilkaarligen — hun rørte sig ikke. Musiken hendøde, og der indtreen atter en lang, høitidelig Pause. Jeg meente, nu var det forbi, nu havde man forgjeves prøvet det sidste Middel, da pludseligen et faldende Barns Hviin berørte mit Øre. Damen foer sammen, saae sig vildt omkring, og skreg: „Min Edvard!" Jeg selv havde øieblikkeligen forglemt Illusionen, foer op, men kunde ikke finde noget Menneske i Salen. Lyn knittrede og Torden rullede gjennem Hvælvingen. Fra et lidet Gallerie nedsteeg en forunderlig Lysglands, og en Dreng i hvidt Gevandt viste sig deri, med en Palme i sin høire Haand. Den fremmede Dame styrtede paa Knæe, stirrede paa Synet, foldede Hænderne og bad. I firestemmig Harmonie tonede Klopstock's Opstandelseshymne, medens Skikkelsen syntes at henflyde i Taage. Den Ulykkelige græd — i lang Tid for første Gang. Hendes Katalepsie havde forladt hende, og hendes Tro paa Himlen vendte tilbage. Døren gik op, en Geistlig treen ind og bød hende venligt sin Arm, og ledte hende ud under det usynlige Orchesters opmuntrende Toner.

(Dr. Rauschnick.)

Tyrkisk Grusomhed mod Christne.

Demetrius, født ved Bjerget Pindus i Grækenland, og Medlem af Munkeordenen St. Basil gjennemvandrede i de stormende Dage 1806, da Ali Pascha raste mod de arme Græker, de urolige Kantoner i Thessalien, for at formilde Gemytterne og føre dem tilbage til Lydigheds Pligt. Angiven som Oprører blev han grebet, og, betynget med Lænker, bragt for Ali.

Han skulde angive Medskyldige, og Paskaen af Janina havde gjerne seet, at Thessaliens Prælater vare blevne indviklede i en falsk Sammensværgelse. Men fuld af brændende Tro, bevidnede han stedse den levende Guds Sandhed, og hans Svar havde saaledes opflammet Vezierens Vrede, at han indlod sig i en personlig Samtale med ham.

„Du har, sagde Ali: Du har forkyndt Jesu Christi Rige, Du har bebudet vore Altres og vort Riges Fald?"

Demetrius. Min Gud regjerer fra Evighed til Evighed . . . Jeg adlyder de Herrer, han har givet os.

Ali. Hvad bærer Du der paa Dit Bryst?

Demetrius. Den hellige Moders ærværdige Billed.

Ali. Jeg vil see det.

Demetrius. Det maa ikke vanhelliges. Lad en af mine Hænder løse det, saa skal jeg vise Dig det.

Ali. Vi ere altsaa vanhellige. Vildleder Du saaledes Gemytterne? Jeg mærker, Du er Biskoppernes Agent, som have hidkaldt Russerne, for at undertvinge os. Nævn Dine Medskyldige.

Demetrius. Mine Medskyldige ere min Pligt og min Samvittighed, som lære mig, at trøste de Christne og at gjøre deres Hjerter modtagelige for vore Love.

Ali. Siig hellere: For Dine Love, Christenhund!

Demetrius. Dit Skjældsord hædrer mig.

Ali. Du bærer en Jomfrues Billed, der, som man paastaaer, skal gjøre Underværker?

Demetrius. Min Forløsers Moder er Mellerske mellem Gud og sin udødelige Søn. Dagligen er dette hendes Underværk og dagligen tilbeder jeg hende derfor.

Ali. Lad see, om hun vil forsvare Dig. Man bringe ham paa Pinebænken!

Paskaens Bødler gribe Præsten, og kaste ham for Ali's Fødder, som spytter ham i Ansigtet. Man river Billedet fra ham, trykker spidse Torne under Nøglene paa hans Hænder og Fødder, og hører, i al hans Qval, kun disse Ord af ham: „Herre, hav Medynk med Din Tjener! Himmelens Dronning, bed for mig!" — Nu snører man om hans ærværdige Pande en Krands af Marterbeen, trækker den sammen med Magt, og tilraaber ham, at han skal nævne sine Medskyldige, men Krandsen gaaer itu, uden at der er kommen en Klage over hans Læber. Bødler-

ne ere trætte, og forlange, at man skal opsætte Torturen til næste Dag.

Da begyndte Piinslerne paany. Man hængte Slagtoffret, en anden Paulus, med Hovedet vendt nedad, over en Ild, som man lod brænde langsomt mod Hjerneskallen. De Umenneskr frygtede han skulde udaande sit Liv for snart, derfor lagde de ham under en Steenplade, og dandsede ovenpaa den, for at knuse hans Lemmer. Omsider indmuredes han, saaledes, at Hovedet bliver frit. I denne Tilstand rækker man ham, for at forlænge hans Smerter, undertiden en Smule Næring, og først den tiende Dag døde han, paakaldende den Almægtiges Navn. Hans sidste Ord vare disse: „Vend tilbage, min Sjel, i Hvilens Skjød; Herren har tilkjendt Dig Seierspalmen!"

(Pouqveville.)

Noget om Næse- og Øine-Characteristik.

De fleste Physiognomikere, endogsaa Lavater, ansee Næsen for det egentlige characteristiske, ja, for det meest talende af alle physiognomiske Træk.

Man pleier at betragte en stor Næse som en Prydelse for Manden, eller vel endog som et Tegn paa en forholdsmæssig Aand. Men Størrelsen gjør in-

genlunde Udslaget. Krumningen ved Roden og Tippen ere langt mere afgjørende. Saameget lærer imidlertid den daglige Erfaring, at den Mand, som har en stor Næse, ikke anseer sig selv for noget Lidet, allermindst om Tilfældet lod ham finde et Stykke Pergament paa sin Bygge. Deraf kommer maaskee det Mundhæld: „Han sætter Næsen høit!"

Hvorom Alting er, Næsen spiller ogsaa en Hovedrolle ved Sindsbevægelsernes Udtryk. Derfor lode ogsaa de Gamle Vreden residere paa den. — Spidse Næser ere som oftest interessante, fordi de love noget. De røbe gjerne en skarp Forstand, undertiden ogsaa List og Trædskhed. Denne Bemærkning er ofte gjort, og er funden stadfæstet, saavel paa levende Ansigter, som paa Malerier. — Stumpnæser tilhøre, ifølge deres Natur, Kammerjomfruslægten. Man har mærkværdige Exempler, hvorlunde de have ført de ligeste Næser bag Lyset. Naar man seer en Mandsperson med en Næse af dette Slags, kan man neppe bare sig for at ønske ham en god Condition som Kammerpige. Ofte have slige Mænd noget af Kammerpigernes hulde Naivitet ved sig. — Taaleligere ere Braknæserne, at sige, naar de ikke spille over i det karrikaturmæssige. Bag dem skjuler sig ofte en gemytlig Sjel. Som bekjendt, havde Socrates en saadan Næse. De skjønneste af alle mulige Næser ere ustridigen de græske og romerske, som umiskjendelige Tegn paa udmærket Aandshøihed, Storhed og Sjeleadel.

Der gives endnu forskjellige Slags Næser, om hvilke der dog intet Væsentligt lader sig sige. Det er

Hverdagsnæser, der hverken lade slutte til gode eller slette Egenskaber, som for Exempel Brednæserne, Mopsnæserne og de saakaldte Purpur- eller Rubinnæser. Gandske lige udløbende Næser pleie at være et sikkert Tegn paa Tiermændenes Dum-Stolthed.

Ogsaa af Pandens Bygning lader sig slutte tilvisse af Aandens Egenskaber. Øiets Blik er ofte et Sjelens Speil og retter sig efter Aandens Blik. Er Aanden fri og gjennemtrængende, da er Blikket det ogsaa; har Aanden endnu ikke seiret over Fordomme, da krymber Blikket bag Skyer. Ikke saaledes Panden. Dens Hvælving bliver den samme, Aanden under den maa være som den vil. Der gives elendige Pedanter med en smuk hvalt Pande og en ægte romersk Næse! Derimod gives der aandrige Mænd med en kort flad Pande og en intetsigende Næse. Alt dette er sandt. Dog lader sig, i visse Tilfælde slutte fra Panden til Aanden. Aandens Liv i Menneskket udbreder sig over alle Ansigtets bevægelige Dele. Sammenhængen mellem Legem og Aand er jo saa inderlig, saa dyb og uadskillelig, at Alt enten samstemmer til en henrykkende Harmonie, eller — udbryder i et Eselskrig. Ere Pandefibrene ubevægelige, da er det et sørgeligt Tegn. Derimod gives der igjen Pander, Øine og Næser, som strax røbe et stort Genie.

Øiet er Menneskets Sjeleorgan; thi hvad kan man ikke læse i Øiet, hvad kan man ikke sige dermed? Med hvilket Velbehag seer man ikke ind i en smuk Piges Øie? Det er ikke blot Menneskelegemets Udtryks første Tjener, men ogsaa dets første Repræsentant. Det har sit eget, ofte uimodstaaelige Sprog. Fra Øiet

kan man slutte til alle Sjelens Affecter. Et Par smukke Øine ere den mægtigste Magnet, som virker paa Mændenes Hjerter. En vis Mand indprentede engang sin Søn følgende sælsomme Lærdom:

„Møder Du et Par smukke Øine, saa tag Hatten „dybt af, hvis Du ikke vil forspilde Din Lykke. „Thi man kan ikke vide, hvor mægtig en Mand „disse Øine engang kunne komme til at beherske, „og da vel Dig, hvis de gjenkjende Dig som Den, „der engang har gjort dem en Compliment!"

Mærkeligt er det imidlertid, at ingen menneskelig Næse har en aldeles lige Retning, men altid staaer noget skjævt, enten tilhøire eller tilvenstre. Endogsaa de Næser, vi ofte faae, vorde os stundom givne fra et aldeles skjævt Synspunkt.

Den stille Ø.

(Af den berømte Reisende, Peregrinus Proteus's Papirer.)

— — Med mine to Niecer var jeg paa Tilbagereisen fra Amerika til Europa, da vi, efter adskillige Ugers Seilads, opdagede en Ø i det vilde Ocean, som vi forgjæves søgte paa vore Karter. Passagererne yttrede derfor det billige Ønske, at lære at kjende den, og Skibspatronen viste sig ogsaa strax

villig til at opfylde det. Han lod Skibet løbe ind i Havnen og kaste Anker.

Med Jubelskrig stege vi iland. Men strax hidilte en Officeer med omtrent halvtredsindstyve Mand, og erklærede med sagte Røst: At Skrigen, At Leen, endogsaa al lydelig Tale var, efter denne Stats Grundlove, forbuden, og tænkte vi at opholde os her i nogen Tid, saa maatte vi finde os i, blot at hviske. Adskillige Passagerer, som ikke kunde finde sig i denne Indskrænkning af Talefriheden, begave sig strax ombord igien. Andre derimod, blandt dem ogsaa jeg, vare for nysgjerrige til, at vi ikke skulle have paalagt vor Tunge denne midlertidige Tvang.

Først og fremmest gjorde Officeren os nu opmærksomme paa, at det, formedelst den usømmelige Larm, som derved voldtes, var gandske stridende mod Politianordningerne, at bære Skoe eller Støvler med Søm eller Zinker under Hælene. Han førte os derfor til nogle ikke langt fra Stranden beliggende Butikker, hvor vi maatte trække vore Skoe og Støvler af, og derimod forsyne os med lette Tøfler. Dog stod det ogsaa Enhver frit for, at vælge sig Filteskoe, af samme Slags som Soldaterne bare.

Officeren, en meget human Mand, tilbød sig herpaa, at føre os til Kongen, og da jeg ønskede at erfare noget Nærmere om dette Øriges Historie og Indretninger, henvendte jeg mig til Krigsmanden, og bad ham om Oplysning.

„Med Fornøielse! tilhviskede han mig: For adskillige tusinde Aar siden blev denne Øe beherskет af en Konge ved Navn Biribeker, som, formedelst sine Re-

gentdyder, blev kaldt den Store, hvorvel han, efter sin Statur at domme, med større Ære havde kunnet fortjene Tilnavn af den Lille. For denne Konge aabenbarede sig engang Harpokrates i Drømme, og sagde til ham: „Hør mig, Kong Biribeker, hør mig, jeg er Taushedens Gud. I den nærværende Tid, der med Ret kunde kaldes den kaadmundede og høimælede Raisonnerings Tid, er det mig, meer end nogensinde, om at gjøre, at hævde min Anseelse blandt Menneskene. Vel dyrkede Ægypterne mig, i fordums Tid, gandske særdeles, men nu ere de udartede, lee og sladdre, som alle andre Folkefærd, og have endogsaa nedrevet det Tempel, deres Forfædre byggede til min Ære. Som nu andre Guder og Gudinder have Øer, der ere dem helligede, for Exempel Apollo sit Delos, Vulkan sit Lemnos, Cythere sit Cypern, saaledes har jeg kaaret denne Ø til min Dyrkelse, hvortil den egner sig saa gandske, da den er vidtfjernet fra det faste, larmfulde Land. Lad mig derfor bygge et Tempel, Biribeker, og opstil mit Billed deri. Derpaa forandre Du Dit Riges Love, som hidtil have tilladt alskens Larm, og indfør Stilhed og Taushed. Adlyder Du mit Bud, da skal Dit Rige blomstre. Hvis ikke, saa frygt min Vrede, thi da skal jeg nedsænke Din Ø, med alle dens Indbyggere, i Havets dybeste Grund." Saa talte han, og forsvandt. „Og hvad gjorde Kongen saa?" spurgte jeg. „Han forsamlede — vedblev Officeren: næste Dag sine Raader, og underrettede dem om sit natlige Syn. De Fleste stemte for, at man skulde adlyde Gudens Bud. Strax lagdes der-

for Grundstenen til et Tempel for Harpokrates, og Landets bedste Billedhugger fik Befaling til af Elfenbeen at forfærdige Gudens Statue. Hernæst skred man til Udkastet af en ny Lovbog. For at give Undersaatterne et godt Exempel ovenfra, blev det først indført ved Hoffet, at hviske; derpaa udkom et Dekret, hvori det gjordes hele Hofsindet til Pligt, at lære Fingersproget. I det store Raad bleve Nationalanliggenderne nu forhandlede gandske sagte; i alle Retter hviskede man. Vel gjorde Advokaterne, som vare vante til at bruge deres Mund, en Forestilling derimod, men deres Klage blev henlagt. Herpaa fulgte endnu flere hensigtsmæssige Anordninger. Saaledes bleve f. Ex. alle Klokker afskaffede, og man betjente sig kun af Solvisere og Lommeuhre. Natvægterne og Musikanterne bleve satte paa Vartpenge. Smedde og Kobberarbeidere, som gjore Larm med deres Arbeide, bleve henviste til en anden, to Miil fra denne liggende Øe; alle Hunde, Gjæs, Køer ꝛc. bleve aldeles forviste. Dog bleve nogle Sangfugle tilbage, som, uden at ændse Statens Love, sang, floitede og qviddrede, skjøndt man, fra Politiets Side, gjorde sig al optænkelig Umage for at fange disse Roligheds forstyrrere, og dreie Halsen om paa dem."

Under denne Samtale naaede vi Hovedstaden. Dyb Stilhed herskede paa Gaderne og paa Torvet. Istedetfor det uanstændige Skraal, hvormed Folk i andre Hovedstæder udraabe deres Vare, hørte man blot hviske. Endogsaa Fiskerkjærlingerne holdt sig gandske rolige, og det afvang mig den høieste Forundring.

Da vi maatte omklæde os, for at stædes til Audients hos Kongen, bad jeg Officeren anbefale miget Herbergeersted. Han nævnte mig Hvalfisken, Haifisken, Stokfisken, Gjeden, Karpen, Silden — dog, tilføiede han, dog vil jeg især anbefale Dem Laxen; den er gandske frisk, det vil sige, lagde han til, selv leende i Skjæget af sit vittige Indfald, det vil sige, den er nys etableret. Jeg kan forsikkre Dem, man er meget vel der. „Gives her da, afbrød jeg ham: ingen Gjæstgivergaarde som bære andre Navne, f. Ex. Løven, Bjørnen, Ulven, Lammet, Hesten?" — „Gud bevares! svarte han: Det er jo Dyr, som ved deres Brølen, deres Tuden, deres Brægen og Vrinsken foraarsage en utaalelig Larm. Derfor er der i vore Love forordnet, at eftersom Fisken er et stumt Dyr, skulle Gjæstgiverne blot føre Fiske i Skjoldet, og det under deres Privilegiers Fortabelse."

Jeg lod som jeg fandt denne Lov yderst sindrig, og bemærkede tillige: At Fiskene ere stumme, er intet Under, da de blot nyde Vand, hvilken Drik, som bekjendt, gjør Phantasiens Flugt og den selskabelige Underholdning betydeligt Afbræk. Dette bragte mig paa det Spørgsmaal, om det da var tilladt, at drikke Viin. Officeren svarte: „Vel er det tilladt at drikke Viin, dog forordne vore Love, at alle Gjæstgivere skulle sætte den i saa nøie Forbindelse med Vand, at Ingen, ved at nyde den, kan komme i en exalteret Stemning, og derved friste til at tale høiere, end Statens Forfatning taaler." — „Paa denne Blanding, bemærkede jeg her: forstaae Viintapperne sig ogsaa i

mit Fædreland, og det ret fra Grunden, men i Lovene finde de ikke Medhold."

Vi kom til „Laxen." Eieren, en meget fiin Mand, tiltalte os i Fingersproget. Men vi vare uindviede deri. To elegante Værelser anvistes mig og mine Nieces, og jeg bad den artige Officeer, at spise Frokost i vort Selskab, hvortil han ogsaa var meget villig. For at hidkalde Markøren, søgte jeg en Klokke, men fandt ingen. Da Officeren bemærkede, hvad jeg vilde, gjorde han mig opmærksom paa et Rør i Væggen, og sagde: „Læg blot Deres Mund til Denne Aabning, og nævn gandske sagte, hvad De forlanger, saa vil det strax vorde hidbragt." Jeg fulgte denne Anviisning, og et Par Minuter efter kom Markøren med Frokosten. Saasnart vi havde nydt den, førte Officeren os til det kongelige Pallads.

Uden Omstændighed bleve vi indladte og forestillede Kongen, der havde et gandske eenfoldigt og fordringsløst Physiognomie, og, som jeg erfarede, bar Navnet: „Tosse den Femtende." Mit Selskab gav mig det Hverv, at holde Talen. „Store Tosse! sagde jeg, saa sagte som det stod i min Magt: Viere Fremmede, landede ved denne Kyst, for at lære at kjende Din Stats fortræffelige Indretninger."

„Værer mig velkomne, Fremmede! hviskede Majestæten, bøiende sit Scepter imod os: Vi ville tillade, at I see Eder om i vor Stat, og underrette Eder om dette Lands Skikke og Vedtægter. Vogter Eder kun, at I intet Spektakel gjøre!"

For ret stærkt at udtrykke saavel vor Taknemmelighed som vor Lydighed, lagde vi den ene Haand paa Hjertet og den anden paa Munden. Kongen, som syntes at finde Behag i vor Adfærd, bøiede atter Sceptret, som var os et Vink, at Audientsen var tilende.

Paa Tilbageveien spurgte jeg Officeren, hvor vi bedst kunde tilbringe Aftenen. „Vil De ikke besøge Theatret?" spurgte han igjen. — „Theatret? raabte jeg studsende: Taales her et Theater? Det er jo umuligt at opføre et Skuespil uden Spektakel." Officeren smilte: „Overbeviis Dem om Muligheden!"

„Hvad Stykke gives der idag?" — „Schillers Røvere." — Min Forundring steeg. „Røverne? raabte jeg: I dette Stykke skydes jo meget med Pistoler." — „Min Herre! svarte Officeren: De vil og saa see Skuddene, men ikke høre dem."

Disse Ytringer gjorde mig meget begjerlig efter at besøge Theatret. Jeg lod derfor hente Billetter, og det til Parkettet, for at være Scenen gandske nær, da jeg formodede, det vilde vorde talt temmelig sagte.

Vi træde ind. Orchester er der ikke. Tilskuerne forholde sig saa stille, som om de sadde i Kirken. Teppet ruller op. Rigtigt! Den gamle Moor sidder i Lænestolen, og den onde Frants taler med ham, men saa sagte, at Ingen forstaaer et Ord deraf. Da vi imidlertid kjendte Stykket, vidste vi ret godt at forklare os alle Gestikulationer og Pantomimer. Jeg længtes efter den Scene, hvor Carl Moor vækker de sovende Røvere ved Pistolskud. Scenen kom — Rø-

verhøvedsmanden trykte sin Pistol af, Krudtet brændte, men der var intet Knald at høre, og dog — Under over Under! — dog vaagnede Roverne derved og sprang op. Da Teppet faldt, nikkede samtlige Tilskuere, hvilket sandsynligviis skulde betyde det samme som Klap hos os.

Vi kom tilbage til Laxen. Officeren ønskede os en rolig Nat, med det Løfte, at komme igjen imorgen tidligt, for at følge os til det store Raad, hvor der, som han udtrykte sig, vilde forefalde stærke Debatter angaaende en ny Toldforordning, som var i Forslag.

Da vi, Morgenen efter, indfandt os i Forsamlingssalen, havde Debatterne alt begyndt. Der stod en Taler, som bevægede Læberne, fordreiede Ansigtet og fægtede med Armene i Luften. Immer tænkte jeg, nu skulde han begynde at tale, men det blev ved Gestikulationen. Vi forstode naturligviis Intet deraf; de Indfødte derimod gave, snart ved Nikken deres Bifald, snart ved Rysten deres Mishag tilkjende. Da Denne forlod Talestolen, fremtraadte en Anden, som heller ikke talte, men gestikulerede langt heftigere end den Første. Efter ham fulgte adskillige Andre, af hvilke Enhver havde sit særegne Foredrag. Mod Middag adskiltes Forsamlingen.

Da jeg ikke havde forstaaet det Ringeste af hele Forhandlingen, bad jeg Officeren om Oplysning. Den første Taler — sagde han — gjorde Lovforslaget, den Anden opstillede adskillige Indvendinger derimod, de Øvrige talte deels for, deels imod dets An-

tagelse. Men ved Stemmefleerhed er denne bleven besluttet.

Vi forlode Sessionsfalen og gik tilbage til vort Logis. Jeg bad Officeren tage til Takke med os ved Table d'hôte, og tilbringe de sidste Timer i vort Selskab, thi Eftermiddagen var bestemt til vor Afreise.

Ved Bordet spillede min onde Genius mig et farligt Puds. Vinen, som sattes for mig, var nemlig døbt saa stærkt, at den havde den største Lighed med Vand. Vertens alt for store Samvittighedsfuldhed i Lovens Opfyldelse, harmede mig saa meget, at jeg, glemmende mig selv, raabte høit med min stærke Bas: „Hr. Vert! Jeg kan slet ikke drikke det Pjat. Der maa mere Viin i Vandet." Hele Bordselskabet sad som forstenet. Min Nabo, Officeren, blegnede og rykkede mig i Armen; men Verten foer ud, og strax efter kom han tilbage med fire Politiebetjente, som listede sig frem paa Tæerne, og grebe mig i Kraven. Sandsynligviis havde Sagen taget en slem Vending for mig, hvis ikke Officeren havde tilhvisket Formanden for Betjentene: „Herren der er stærkt plaget med Krampe, og naar den kommer paa ham, kan han ikke skaffe sig Luft paa anden Maade, end ved at tale høit. Nu havde han just et Anfald deraf, og fortjener derfor vel Medynk, men ingen Straf. Gaae kun, Jeremias! Jeg paatager mig alt Ansvar." Betjenten syntes at ville gjøre Vanskeligheder, men da jeg trykkede ham en Dukat i Haanden, hviskede han med behagelig Mine: „Nu har De fuldkommen overbeviist mig om Deres Uskyldighed, min Herre!" Dermed gik de.

Aldrig saasnart vare vi, efter en rørende Afsked fra Officeren, igjen komne ombord, før Clotilde og Nannette — begge mine Niecer — begyndte at fnise.

„Hvad lee I af, Piger?" spurgte jeg. — „Vi ere glade, svarte de: at vi ere ude af det kjedelige Land. Gud være lovet, at vi reise hjem, der tør man dog tale høit."

(G. Joerdens.)

Ansgarius, Nordens Apostel.

Det pavelige Diplom, hvorved Ansgarius blev stadfæstet i sin erkebiskoppelige Værdighed, lyder saaledes:

„Vi Gregor, romersk Biskop, alle Tjeneres Tjener, gjør hermed vitterligt for alle Troende, hvorlunde den stormægtigste Konge Carl, salig Ihukommelse, i vore Forgængeres Tid, dreven af den Helligaand, har indført den hellige Gudstjeneste blandt Sachsefolket og ligehen til Danernes og Slavernes Grændser, tæmmet de vilde Gemytter, samt lært dem, at tage Jesu Christi lette og gavnlige Aag paa sig; hvorlunde han ydermere havde besluttet, i den fjerneste Deel af sit Rige, som ligger hinside Elben og er meest udsat for Hedningernes fordærvelige Ind-

fald, at grunde et særeget Erkebispedømme, efter-
som han her fandt det meest passende Sted til at vin-
de Hedninger for Evangeliet. Men da Døden for-
meente ham at udføre sit Forsæt, har hans ophøiede
Søn, Keiser Ludvig, paa det fuldstændigste op-
fyldt det, hvorom han har underrettet Os, med Be-
gjering, at Vi ville stadfæste det af ham Forordnede.
Da Vi nu heri erkjende Forsynets Styrelse, og Vor
nærværende Broder og Søn, Ansgarius, som af
Biskop Drago i Metz er viet til Nordalbingernes før-
ste Biskop, har givet Os en saadan Fremstilling af
Sagen, at Vi tilfulde have indseet Keiserens Hensigt:
saa stadfæste Vi, i Kraft af dette Vort Brev, og ved
dette Pallium, som Vi, efter Vore Forgængeres Sæd
og Skik, meddele den viede Erkebisp, denne Vor Søn,
ovennævnte Ansgarius og hans Efterfølgere, paa det
de, ved Hedningernes Omvendelse, kunne modstaae
Djævelens Anløb med destostørre Kraft, til Vore Le-
gater hos Danerne, Svenskerne, Slaverne og alle
Nordens øvrige Beboere, og meddele ham samt alle
hans Efterkommend, idet Vi, bøiende Os med Hoved
og Bryst over den hellige Apostel Peders Grav, un-
derskriver dette Diplom, Fuldmagt til, at forestille
Vor Person blandt hine Folkefærd, offentligen at præ-
dike Evangeliet blandt dem, og at indtage det erkebi-
skoppelige Sæde. Vi forordne altsaa, at Kirken i
Hamburg, som er viet Frelseren og hans ubesmittede
Moder, skal være den erkebispelige Kirke for alle
Nordalbinger. Og Alt, hvad den stormægtige Kei-
ser i denne Henseende har fuldbyrdet, ville Vi her-
med have høitideligen stadfæstet, i Kraft af den Magt,

Vi besidde. Hvo som modsætter sig det, modsiger det, eller, paa nogen Maade, søger at forstyrre det, ham træffer Banstraalen, og fordømt skal han være med alle Djævle i Evigheds Evighed. Saaledes vil-le Vi hermed, efter Vore for Guds Ære nidkjære Forgængeres Skik, have sikret dette Apostolat mod alle Angreb, de komme nu fra hvad Kant de ville. Og da den guddommelige Barmhjertighed har udvalgt Dig, kjære Søn, Ansgar, til Erkebisp, saa medde-le Vi Dig tillige det erkebispelige Pallium, at Du kan betjene Dig deraf ved den hellige Messe. Den helli-ge Treenighed ville opholde Dit Liv i Fred, og, efter dette Livs Trængsel, føre Dig ind i sin evige Salig-hed! Amen.

Given ꝛc. Anno 835.

En Henrettelse i Madrid.

(Af en Reisendes Dagbog, 1824.)

Pladsen de la Cebada er for Madrid, hvad Greve-pladsen er for Paris; her vorde Henrettelserne fuld-byrdede. Den er af betydeligt Omfang, men uregel-mæssig, omgivet af smudsige, uanseelige Huse, og bedækket af sorte, røgede Boutikker. I Dag er de-res Tage overfyldte med Mennesker, thi paa Pladsens bredeste Side bemærkede man to Træstøtter, som ere forbundne med hinanden ved en Tverbjelke. Det er

Galgen, som blev reist i Morges, medens fortklæd-te Mænd vandrede gjennem Gaderne, og ved Lyden af en liden Klokke, kaldte Folk til sig, for at bede dem om Gaver og Bønner for de stakkels Fordømte. Mod Middag skal der nemlig hænges en ung Pige og hendes Elsker. Pigen tjente, og har bestjaalet sin Herre; Elskeren var Raadgiver og Hæler. I Madrid straffes det mindste Tyveri med Galgen, og dog findes her ligesaa mange, ja maaskee flere Tyve, end i andre store Stæder.

De til Døden Dømte have siden igaar befundet sig i Kapellet. Omringede af Munke, og smeddede i Lænker, som de ikke aflægge mere, berede de sig, knæ-lende for et stort sort Crucifix, til det skrækkelige Øie-blik, som forestaaer, medens andre Fanger, ikke langt derfra, synge Dødshymner.

De Elskende havde bedet om den Naade, og man har bevilget deres Bøn, at Præsten, endnu før de-res Død, med sin Velsignelse maa hellige det Baand som allerede længe har knyttet dem til hinanden. I Nat ere de blevne viede. Hvilket Bryllup! Først Slutteren til Forlover, og nu Galgen til Brudeseng!

Ved Fængselsdøren ventede dem to Esler, for at bære dem til Retterstedet. Paa den Dag, en Henret-telse skal finde Sted, gaae Byfogdene, aarle om Morgenen, til Toleder-Porten, og vente her paa de Folk, som komme ridende til Torvs. De første Esler, de faae Øie paa, vorde anholdte, befriede fra deres Byrde, og ført til Fængslet. Først naar Henrettel-sen er forbi, maa Eiermændene forlange dem tilbage. De faa en bestemt Godtgjørelse for Laanet, og man

klipper en Stump af Dyrenes ene Øre, at man i Fremtiden kan kjende dem, og ikke benytte dem tiere til denne Tjeneste.

Pladsen fyldes efterhaands med Nysgjerrige. Soldaterne slutte en Kreds om Retterstedet, og ud af den nærliggende Kirke, hvor han har bedet hele Morgenen, træder en stor, stærk Mand, klædt i bruunt Fløiel. En bredskygget Hat bedækker hans Ansigt. Ængsteligt viger Folket tilside. Skræk og Afsky bane ham snart en bred Vei gjennem den talløse Mængde. „See Dig for, Antonio!" raabte en om Moder. „Christoval, tag Dig vare!" skriger en Fader. „Ines, Ines, vogt Dig dog! Hans Kappe har allerede togange berørt Dig!" siger en Yngling til sin Pige. Men disse og utallige andre Talemaader hører eller ændser Manden ikke. Nu har han naaet Galgen. Her kaster han Hat og Kappe, og stiger opad den store Trappe. Opmærksomt betragter han Strikken, som hænger ned fra Overbjælken. „Alt i Orden! mumler han: Nu kan de komme, naar de vil!" — Det er Skarpretteren.

Imidlertid falbydes Blade, hvorpaa de Bønner ere aftrykte, som Delinqventerne synge paa Hidveien. Nu komme de. Man hører allerede Militairets Trommehvirvel. Man viner alt det Trækors, som bæres foran Synderne, og det lange Tog, som ledsager dem, med brændende Voxfakler i Hænderne.

Pigen kommer først. Man maa understøtte hende, thi, uvant til at ride, vakler hun hid og did, men dog svarer hun kraftigt sit amen eller credo paa

Præstens Formaninger, som gaaer ved hendes Side, og, ved hvert Skridt holder hende et Crucifix for Øinene. Hun bærer en stor Hætte, som de barmhjertige Søstre, og derved hindres man fra at see hendes Ansigt. Dog bemærker man de skjønne sorte Haar, som, opløst i lange Lokker, bedække hendes Nonnedragt.

Ved Galgetrappen aflægger hun sit sidste Skriftemaal og hører, bedækket af Præstens Kappe, hans sidste Trøstetale. Imidlertid sammenbinder man hendes Fødder. Nu tier Præsten. Skarpretteren griber hende under Armene, og slæber hende efter sig op ad Trapperne. Hvert Trin lægger hun tilbage under store Smerter, men dog vedbliver hun at paakalde sin Helgenindes Navn. Præsten følger hende. Saasnart Skarpretteren er kommen paa det øverste Trin, standser han, sætter sig ned, og tager Offerets Hoved paa sit Skjød. I denne Stilling lægger han hende Strikken om Halsen. Hætten falder af hendes Hoved — men endnu skjule Haarene hendes Ansigt — hun stryger dem tilside med sin Haand — Pigen er ung og meget smuk. Rolig seer hun paa det forsamlede Folk, bekjender atter, med synlig Anger, sin Forseelse, og spørger derpaa de Omstaaende, om de vil tilgive hende og bede for hende. „Ja! Ja!“ raaber Folket fra alle Kanter: „Tilgivelse for den angerfulde Synderinde, og Bønner for hendes Sjels Frelse!“

Nu begynder Præsten atter at foresige hende et andægtigt credo, som hun tydeligt gjentager; men

pludseligen afbryder han sig selv. „Saa gak da ind til den evige Salighed!“ siger han, og stiger hurtigt ned ad Trappen, thi Skarpretteren har givet ham et Tegn. Bøddelen slæber nu den arme Synderinde afsted med sig .... Det var forbi.

Nu bringer man Elskeren; men jeg var mæt af dette Skuespil, og gik.

Samme Aften komme Munkene, i høitidelig Processjon, med Fakler, til Galgen, tage Ligene ned, og lægge dem i Kister. Er dette skeet, sætter Toget sig, med et talrigt Følge, i Bevægelse til næste Kirke, og her flyes de Døde til Jorden, under vedvarende Bønner.

Skarpretteren, der har ligget paa Knæe i en af de nærmeste Kirker, til Folket har adspredt sig, tager rolig de to Guldstykker op af Gulvet, som Justitsministeriets Skatmester, med bortvendt Ansigt, kaster til ham, og siger, idet han gaaer bort: „Idag har jeg gjort et godt Marked!“

(Gustav Sellen.)

Stivelseprofessorinden.

I det 16de Aarhundredes første Halvdeel indførtes Stivelse for første Gang i Engelland. Men først i den jomfruelige Dronning Elisabeths Tid blev det almindelig Mode, at sætte Stivelse i Linned. Den kongelige Kudskes Kone, en Hollænderinde, ved Navn Mrs. Guilham, som forstod denne Konst, vandt Dronningens Gunst, og blev ansat til at have Overopsigt med den kongelige Vask. Hendes Ry udbredtes snart vidt og bredt over hele Kongeriget, og de adelige Fruer og Frøkener toge Information hos Mrs. Guilham. Fra nu af saae man i Damernes inderste Gemakker, hvad man nu kun seer i Vaskerkjeldere. At klappe det tvættede og stivede Tøi mellem Hænderne, at trykke og ophænge det, blev dengang, i Herrernes Nærværelse, drevet omtrent som Klaveerspil i vore Dage.

Dette Liebhaverie tog en saa rasende Vending, at en Hollænderinde ved Navn Mrs. Dinghen van der Plasse, ordentligen blev kaldet til London som Professorinde i Stivelsekonsten. Hun blev modtaget med samme Enthusiasme af den høie Adel, som i vore Tider Rossini, og man betalte hende ligesaameget for hendes Lectioner, som denne Konstner, nemlig fem Pund Sterling.

Da Dronning Elisabeth begyndte at vorde gammel, begyndte hun ogsaa at vorde underlig. I denne Epoke fattede hun Nag til den blaa Stivelse. Hun lod derfor udgaae en Befaling, at Ingen maatte bære

Linned, som den var anvendt paa. Hvad Grund hun har havt dertil, er umuligt at sige. — Men Engellænderinderne adlyde ikke denne Befaling. Derfor udstædte Dronningen følgende Forordning, der vel fortjener at opbevares for sin Eiendommelighedes Skyld.

Afskrivt af en Forordning, som er bleven publiceret i Kirkerne den 27de Juni 1596:

„Vor allernaadigste Dronning har for rum Tid siden behaget, i en offentlig Forordning at befale og fastsætte, at Ingen, hverken Qvinde eller Mand, være sig af hvadsomhelst Stand, maa understaae sig at bære Linned med blaa Stivelse i. Uagtet denne kongelige Befaling, have dog mange Indbyggere formastet sig til, med den største Opsætsighed at haane Hendes Majestæt, ved offentligen at lade sig see med blaastivet Linned. Sligt have vi hørt af Dronningens egen Mund, og tillige, hvorlunde hun er sindet, af yderste Kraft at sætte en Skranke for denne Ulydighed. Derfor er det Hendes Kgl. Majestæts alvorlige Villie og Befaling, som vi byder Eder bekjendtgjøre for alle Medlemmer af Eders Menighed, at fra denne Dag af maa slet Ingen, af hvadsomhelst Kjøn eller Stand, lade sig antræffe paa Gaden med blaastivet Linned, med mindre de ville paadrage sig Dronningens allerhøieste Unaade og afbøde sin Misgjerning med Fængselsstraf paa kortere eller længere Tid, efter Omstændighederne. Hvorefter Alle og Enhver sig allerunderdanigst have at rette.

Given i Guildhall, den 23de Juni 1596.

Dødsangst.

Paa et frugtesløst Forsøg paa at flye til Italien havde den af Ulykken uafladeligen forfulgte Prindsesse Stephanie Louise af Bourbon Conti et saa sælsomt Eventyr, at Ingen vil kunne læse det uden Gysen.

Veien førte hende gjennem en Bjergskov, og ikke længe havde hun vandret paa den stenige Jord, før hendes saarede Fødder dryppede af Blod. Hun var nødt til at sætte, eller rettere at kaste sig hen ved Foden af en høi Klippe. Paa den modsatte Side, skriver hun selv: var en stor Hule, som jeg dengang ikke bemærkede. De Smerter, jeg følte ved at rense mine Saar og ved at forbinde dem, vare saa heftige, at jeg, skjøndt jeg vel mærkede, at Noget trak mig i Haaret, slet ikke agtede derpaa. Jeg troede, min Kam var gaaet løs. Jeg havde Intet nydt den hele Dag, den lange Vei jeg saa hurtig havde tilbagelagt, det Blod jeg havde mistet, den Smerte jeg fornam, Alt svækkede mig saaledes, at jeg ikke mægtede at holde mig opret. Jeg støttede mig mod et Træ, som var opvoxet i en Klippekløft. Atter følte jeg Noget slide mig i Haaret; jeg troede det var Træets hvasse Bark. Jeg var saa svag og saa mødig, at jeg ikke engang greb hen, for at erfare, hvad det var. Snart blev jeg vakt af denne Sløvhedstilstand. Jeg hørte Nogen kalde, jeg hørte en Klokke ringe. Ligeoverfor mig, i stor Frastand, saae jeg to Mænd, som gestikulerede heftigt; men hverken forstod jeg deres Be-

vægelse eller deres Skrig. Gandske udmattet, rørte jeg mig ikke af Stedet. Jeg tvivler ikke om, at jo Gud indgav mig det. Havde jeg bevæget mig, saa levede jeg ikke mere.

Gandske ligegyldig saae jeg disse Mænd nærme sig. Endnu stedse følte jeg, fra Tid til anden, en Sliden i mit Haar; snart mærkede jeg et varmt Lufttræk ved mit venstre Øre, en stinkende Lugt omgav mig, og en tyk Damp drog forbi mine Øine. Rask vendte jeg mit Hoved om. Min Kind berørte et uhyre Dyrs Svælg; Blodet iisnede i mine Aarer.

Det var en Bjørn, som legede med mit Haar. Dette vilde Dyr sønderriver i Almindelighed ikke sit Bytte, før det seer det vil løbe sin Vei. De to Mænd vare Hyrder. De tilraabte mig saa høit de kunde, jeg skulde dog for Alting ikke røre mig, men de talte i en Dialect, som jeg ikke forstod. De havde seet Bjørnen komme ud af sin Hule, som var under Klippen, hvorved jeg stod. De havde bemærket, at den havde sneget sig langsomt hen til mig og udstrakt sine Kløer efter mit Haar. Ved Skrig og Klokkeringning joge de den paa Flugten. De sagde: „Havde jeg gjort Mine til at fly, da havde Dyret øieblikkeligen grebet og dræbt mig."

Philosophen ved Billardet.

(en moralsk Sammenligning.)

Skuer, I moralske Jagttagere, med opmærksomt Øie disse Spillebolde, og siger, om de ikke frembyde det sande Billede af de fleste Menneskers Skjæbne? Blive ikke vi, ligesom de, stødte paa Verdens Billard fra den ene Ulykkes Bred til den anden, med Skjæbnens Queue? Forfølges vi ikke af vore Lige paa alle mulige Maader; endog da naar vi ikke doubleres ved deres Rænker, eller skjæres ved deres bidende Ondskab? Selv naar vi fra Haabets grønne Klæde ere drevne hen paa Bredden af Gravens Pose, ere vi ikke sikkre for, at drives fremad par Bricol? O, hvad opbydes ikke imod os: Intriguens Masse, Listens Spidse, eller Overmagtens Tournee, giver os idelige Stød, at vi endelig synke i Jammerens, eller Fortvivlelsens Hjørne- eller Mellem-Huller! Hvorofte slaae ikke vore bedste Desseins Feil, og hvor ofte forløbe vi os ei i Huller, som vi agtede at undgaae? Ofte kikse vi, hvor vi troede os allervisseste paa vort Stød, eller støde forbi, naar vi mene, at have anvendt det skarpeste Die-maal, og stundom bringer netop vor Iver for Sagen os til at sprænge over. Menneskene qvarambolere jo paa hinanden ved de ubetydeligste Anledninger, spille i deres meste Digten og Tragten et evigt á la guerre med hinanden, og stræbe idetmindste at lægge hinanden Collee, naar det ikke lykkes dem at gjøre hinanden Qvadruple eller Jan!

Libussa og Primislav.

Da Böhmerne forlangte, at Libussa, deres Herskerinde, skulde give dem en Fyrste, sammenkaldte hun Folket, og søgte ved en Tale at bringe det paa andre Tanker. Men da det vedblev at raabe: „En Fyrste, en Fyrste ville vi have!" sagde hun: „Da I altsaa ei ere at rokke i Eders Beslutning, saa ville I, paa hiin Side Bjergene, ved Aftenstid finde en Landsbye ved Floden Libina. Dens Navn er Stadits. Tæt derved er en Mark, hvorpaa en Mand gaaer og ploier med to hvidplettede Øxne. Han hedder Primislav, og ham har jeg bestemt til Eders Fyrste. Vælger Gesandter blandt Eder selv som kunne gaae did, for at melde ham hans Ophøielse og beklæde ham med det fyrstelige Purpur. Naar dette er skeet, kunne de føre Eders Fyrste og min tilkommende Gemal til mig."

Saasnart Libussa havde udtalt, valgte man et Budskab af tredive anseete Mænd som strax begave sig paa Reisen. Neppe vare de komne over Bjerget, før de saae en Landsbye. Et Barn, som de spurgte om dens Navn, sagde dem, at den hed Stadits; det viste dem ogsaa Primislav, som gik og ploiede i Nærheden. Overbeviste om, at dette var den Mand de søgte, gik de lige hen til ham.

Da de nærmede sig ham, hilste de ham med al Ydmyghed, som deres tilkommende Fyrste, og da de saae, hvorlunde han fortsatte sit Arbeide gandske roligt, uden at ændse deres Tiltale stort, gjentoge de deres Hil-

sen, viste ham den fyrstelige Kaabe, og sagde: „Libussa og det hele böhmiske Folk have kaaret Dig til Hersker, og vi ere hidsendte, for at bede Dig modtage denne Værdighed, forlade Din Ploug, bestige Thronen, og, istedetfor Din Bondekofte, beklæde Dig med denne fyrstelige Kaabe.“

Støttende sig paa sin Ploug, hørte Primislav denne Tale. Derpaa reiste han sig uden ringeste Forundring, stak Hesselqvisten, hvormed han havde drevet sine Dyr afsted, i Jorden, spændte Oxnene fra, og lod dem løbe, hvorhen de vilde.

Primislav vilde give Gesandterne et Beviis paa sin Erkjendtlighed, idet han, paa selve Marken, bevertede dem med et simpelt Maaltid. Han vendte Plougen om, tog af en Vidiekurv et grovt, allerede muggent Brød, lagde det paa Plougjernet, og bad dem tage tiltakke. De satte sig ned i Græsset, og han rakte dem, til denne simple Kost, frisk Vand i en Leerskaal. Derfor hedder den samme Mark, endnu den Dag i Dag, Kongemarken.

Da dette Maaltid var tilende, iførte Primislav sig den fyrstelige Dragt, og da Libussa ogsaa havde sendt ham Skoe, tog han dem paa, steeg til Hest, og fulgte Gesandterne til Libin. Dog tog han sine Vidieskoe med sig, og da Gesandterne underveis spurgte ham om Aarsagen, svarte han: „Dette gjør jeg, at ikke mine Efterkommere skulle glemme deres Herkomst. Fristes de nogensinde til Stolthed, da skulle disse Skoe minde dem om deres Stamfaders Stand, og lade dem ihukomme, at de kun have den ubestandige Lykkes Luner at takke for deres Høihed.“

Disse Primislavs Skoe, saavelsom hans Vidiekurv, hans Stromper og Hue, blev, i en Række af Aarhundreder, opbevarede med stor Omhyggelighed, og, ved de böhmiske Hertugers og Kongers Kroning, viste Folket; ja, Dagen før Kroningen, bleve de, ved Chorherrer og Prælater, i høitideligt Tog, baarne til Fyrsterne, og lagte paa deres Skuldre, for at formane dem til Ydmyghed. I følgende Tider, da Keiser Siegismund beleirede Wisfehrad, ere disse Reliqvier forkomne, undtagen den Ene af Primislavs Stromper, som, endnu i Begyndelsen af det attende Aarhundrede, fandtes i den kongelige Skat i Prag, og siden, tillige med andre Oldsager, bragtes til Wien.

(W. A. Gerle.)

Serenaden.

„Seer jeg ret? raabte Kammerraad Ettmüller, læsende Avisen: Indpasseret Hr. Zeisig, fyrstelig . . . sisk Kapelmester, logerer i den røde Støvle. Det er sikkert den Samme, med hvem jeg for tre Aar siden studerede i Halle, og med hvem jeg udførte saamange Geniestreger, at han tilsidst maatte liste sig bort i Mulm og Mørke. Men hvorledes han har kunnet bringe det til Kapelmester, er mig virkelig en Gaade; han maa have forandret sig betydeligt. Charmant!

At jeg imidlertid har ægtet en smuk og riig Kone, at jeg lever mine kronede Dage, at jeg lader mig titulere Kammerraad, uden at komme i mindste Berørelse med Kammeret og uden at give Raad i Nogetsomhelst, det veed han ligesaalidet, som at jeg opholder mig her. Jeg vil opsøge og overraske ham."

Kammerraaden iilte til Gjæstgivergaarden, og spurgte efter den Fremmede. „Hr. Kapelmesteren logerer i No. 7 — fik Ettmüller til Svar: men han er meget sysselsat, og har derfor befalet, at afvise alle Besøg til ud paa Eftermiddagen." — „Nu, med mig gjør han nok en Undtagelse! svarte Kammerraaden: Jeg hedder Ettmüller. Naar han hører det Navn, saa har han nok et Par Minuter tilovers for mig."

Fra det Værelse, hvorind Marqveuren gik, lød Guitarklang. Strax gik Døren op. „Ettmüller? Er det muligt?" raabte Zeisigs bekjendte Stemme, og Kapelmesteren styrtede i sin Vens Favn. „Hvor gaaer det Dig? Boer Du da her? Hvad tager Du Dig fore?" — Men uden at lade Kammerraaden komme til Orde, blev Zeisig ved: „Du kommer mig just som en Lysets Engel. Jeg veed, Du gjør allerkjæreste Digte, og jeg kan, skjønt jeg forstaaer mig paa at komponere, ikke gjøre et Vers, om det saa gjaldt mit Liv. Alt i to Timer har jeg nu piint mig med Texten til en Serenade, som jeg i Aften vil synge udenfor min Donna's Vinduer."

„Din Donna's? spurgte Ettmüller: Først igaar Eftermiddags er Du hidkommen, og allerede dødelig forelsket?" — „Hvorledes det gik til, svarte Kapelmesteren: vil jeg i al Korthed fortælle Dig. Jeg er,

understøttet af Fyrst ***, paa en Konstreise for nær-værende Tid. Igaar hidkom jeg, for at give en Concert. Neppe er jeg kommen, før jeg gaaer ud, for at gjøre nogle Stadsvisiter. Da møder mig paa Gaden en Pige, om hvis Skjønhed Du ingen Forestilling kan gjøre Dig, med mindre Du tænker Dig alle tre Gratier sammensmeltede i eet Væsen. Forglemte vare Visiterne; paa Concerten tænkte jeg ikke mere. Det Vigtigste jeg havde at gjøre, var, at følge efter hende i beskeden Frastand. Hun gik ud af Vesterport ind i det smukke Huus paa høire Haand, ikke langt fra Springvandet. At hun boer der, er udenfor al Tvivl, thi jeg saae hende siden ved et Vindue i anden Etage, hvor hun tog sin Hat af."

Kammerraaden smilte, og syntes at ville spørge om noget, men den snakkesalige Zeisig vedblev strax: „Egentligen vilde jeg give min Concert idag, men nu maa jeg opsætte den, thi jeg maa partout bringe min Tilbedte en Serenade i Aften. Var jeg blot færdig med Texten! Men det har sørgelige Udsigter. Hjelp mig dog, Ettmüller! Begyndelsen har jeg:

Huldе Pige, ak, jeg haaber,
Du min Klage hører vist...

Men her sidder jeg. Hvad nu videre?

„Bagatel! sagde Ettmüller: Ved Serenader og Operatexter regner man det ikke saa nøie med Poesien og den sunde Forstand. Tænk blot paa de elendige Texter til Don Juan, til Tryllefløiten og til Jægerbruden. Musiken maa gjøre noget Godt af det Slette. Gandske rolig kan Du blive saaledes ved:

Derfor jeg Dig her anraaber
Omt ved hine Stjerner hist.

„Stjerner hist? spurgte Zeisig: Men om det nu ikke bliver stjerneklart i Aften?"

„Nu, loe Ettmüller: I Poesie kunne Stjernerne godt passere, om de end ikke vise sig in natura."

„Lad gaae! svarte Kapelmesteren: Men nu til det andet Vers. Af det har jeg ogsaa Begyndelsen:

Dine Øine i mit Hjerte
Sendte Straaler uden Tal...

Ettmüller faldt rask ind:

Og jeg følte Elskovssmerte,
Og jeg følte Elskovsqval.

„Men Broerlille! sagde Zeisig: Det er jo idem per idem: Elskovssmerte og Elskovsqval? Er det ikke en utilladelig Gjentagelse?"

„Ingenlunde! svarte Kammerraaden: I en Serenade, som Din, kunne Ord, som: Smerte, Qval, Melankolie, Harm, Grædmmelse og deslige ikke forekomme ofte nok. Mange Skjønne have et Klippehjerte, som blot lader sig bevæge ved slige tidtgjentagne melankolske Udtryk."

„Du har Ret! tog Kapelmesteren Ordet: Saa gjør mig nu Slutningsverset — tre er et helligt Tal, som Du veed."

Ettmüller betænkte sig et Par Øieblikke, og deklamerede derpaa:

Ak, hvor kunde det mig qvæge,
Om et Tegn paa Gunst Du gav!
Lader Du Dig ei bevæge,
Maa jeg synke i min Grav!

„Bravo! raabte Zeisig: Det vil let lade sig komponere. Jeg takker Dig, Ettmüller, for Din Bistand. Nu bliver Du lidt hos mig, vi stikke en Flaske ud sammen, og sladdre om gamle Dage. Siden maa jeg rigtignok tænke paa Compositionen — Besøg kan jeg

ogsaa vente — Broer, mangengang veed jeg virkeligen ikke, hvorledes jeg er vendt i det —

„Hidtil, sagde Ettmüller: har Du næsten ikke vil-let lade mig komme til Orde. Tillad mig nu nogle Spørgsmaal idetmindste. Beskriv mig først, hvorle-des Din Skjønne seer ud. Hvad havde hun for Øine?" — „Blaa." — „Hvad for Haar?" — „Blonde." — „Hvad for en Mund?" — „Lille, purpurrød, meget kysselig — jeg kunde neppe bare mig — men det forstaaer sig, jeg maatte gjøre Vold paa mig selv." — „Og hvad for en Fod?" — „Fod, siger Du? Hun havde ingen Fod, men et Par Pusselanker, som jeg aldrig har seet Mage til." — „Hvorledes var hun klædt?" — „Det kan jeg ikke sige Dig saa gandske be-stemt. En sort Silkekjole, en Kniplingskrave, et rødt Shawl med broget Bort, en sort Straahat med Fjer, et hvidt Slør derover, sneehvide Zvikkelstrømper — det er Alt, hvad jeg husker deraf."

Kammerraaden loe endnu stærkere end før. „Men saa sig mig dog, hvi Du leer i Eet væk?" spurgte Zei-sig noget stødt. — „Jeg maa lee ad Din hastige Forlie-belse! svarte Ettmüller: Maaskee veed Du ei engang Din Elskedes Navn, langt mindre kjender Du vel hen-des Forhold."

„Det er sandt, hvad hun hedder, veed jeg ikke, hen-des Forhold kjender jeg ikke, thi jeg tænker jo ikke paa at gifte mig endnu."

„Nu saa beskriv mig dog det Huus, hvori Dit Hjertes Afgud aander, noget nøiere. Maaskee lykkes det mig da, at hjelpe Dig paa Spor —

„Som jeg sagde Dig før, naar man gaaer ud af Vesterport, ikke langt fra Springvandet, det andet

Huus paa høire Haand, tre Etager høit, hvidt, med grønne Jalousier, en Have ved Siden af —

Her gjorde Kammerraaden sig al mulig Umage for at qvæle sin Latter, — men det lykkedes ham ikke — han skoggerloe. Zeisig blev heed om Ørerne. „Men nu vil jeg vide, hvorfor Du leer! Jeg vil vide det, siger jeg Dig!"

„Jeg leer ad Din Vildskab! svarte Kammerraaden: Dog lader Din Handlemaade sig godt forklare af Dit Temperament. Du er en Sangviniker, og alle Sangvinikere ere letsindige. Skulde Du nævne alle de Piger, Du alt har kysset og kjertegnet — ikke sandt, kjære Zeisig, da havde Du nok at gjøre? Maaskee kan en anden Leporello synge om Dig, som om Don Juan:

Her sirehundred i det fyrige Welskland,
Der næsten hundred i det koldere Tydskland,
Her hundred og En i det siftige Frankrig, o. s. v.

Men — Du vil komponere, jeg vil derfor ikke ophol-de Dig længer. Imidlertid ønsker jeg Dig god Lykke til Din Serenade. Sandsynligviis er dette Ønske over-flødigt, thi hos Dig hedder det vel altid: Veni, vidi, vici? — Altsaa, Adieu!" Ettmüller omfavnede Kapelmesteren, og sprang leende ned ad Trappen.

Saasnart Kammerraaden var borte, gav Zeisig sig i Lag med Compositionen af sin Serenade, og blev lykkeligviis færdig dermed, inden Besøgene kom. Da det begyndte at skumre, sneg han sig, indhyllet i sin Kappe, til det Huus, hvor hans Dame boede. Vin-duerne, ved hvilke han saae hende igaar, vare oplyste, og lykkeligviis var det ogsaa stjerneklart, hvilket for-nøiede ham meget, da Stjernerne nu engang stode

i Digtet. Han stillede sig ligeoverfor Vinduerne, og begyndte, efter et kort Præludium, at synge:

Huldе Pige, ak jeg haaber,
Du min Klage hører vist, o. s. v.

Under de to første Strophер var Intet at see ved Vinduet, men da han begyndte paa den tredie:

Ak, hvor kunde det mig qvæge,
Om et Tegn paa Gunst Du gav!

Da aabnedes Vinduet, og der nedlodes noget Hvidt ved et Baand. — Ved det skuffende Stjerneskin kunde Gjenstanden ikke skjelnes. Glemmende de sidste tragiske Vers af sin Serenade, bevinget af Haab, sprang han til, og greb efter den gaadefulde Gave. Det var en nydelig lille flettet — Kurv.

Skjøndt han begreb denne Gaves symboliske Betydning, tabte han dog ikke sin Fatning, men tog Laaget af, for at eftersee, om der ikke maaskee laae et Kjærlighedsbrev deri. Nei — det var en tom Kurv.

I dette Øieblik lukkedes Vinduet, men derimod aabnedes Døren, og ud treen Ettmüller.

„Bon soir!“ sagde han. — „Nu, hvorledes kommer Du her?“ spurgte Kapelmesteren slagen, holdende Kurven i sin Haand. — „Jeg vilde just spørge Dig, hvorledes Du kommer her.“ — „Du veed jo — „Desværre veed jeg, at Du er — blameret!“ — „Hvi saa?“ — Ettmüller pegede paa Kurven. „Jeg vil vide, sagde Kapelmesteren hidsig: hvorledes Du kommer i dette Huus?“ — „Paa den simpleste Maade af Verden.“ — „Du er dog ikke forliebt i den Dame, jeg bragte Serenaden?“ — „Unægteligen er jeg det, og det i en meget høi Grad.“ — „Det frabeder jeg mig!“ „Og jeg frabeder mig ligeledes, at Du er forelsket i hende.“ — „Hvorfor? Hvorfor?“ — „Fordi hun er — min Kone.“

„Din Kone?" raabte Zeisig i største Forlegenhed, og tabte Kurven af Haanden. „Saa tab dog ikke, spottede Ettmüller: dette Tegn paa Din Tilbedtes Gunst."

„Ha! raabte Kapelmesteren vredt: Nu veed jeg dog, at Du blot har havt mig til Din Nar. Nu kan jeg forklare mig, hvorfor Du i Morges, da jeg gandske aabenhjertigt fortalte Dig mit Kjærlighedseventyr, loe saa haanligt, hvorfor Du forlangte en saa nøiagtig Beskrivelse af Damen og hendes Bopæl. Du gjættede strax, at det var Din Kone, men dulgte det for mig, for at ærgre mig ret methodisk. Viig bort fra mig! Du er ikke min Ven mere, thi Du har misbrugt min Tillid paa en uhørt Maade. Og', at Du veed det, i Morgen — skydes vi!" Dermed styrtede han afsted.

Næste Morgen, da Kammerraaden endnu sad ved Kaffebordet, og loe ad det Puds, som han, efter Overeenskomst med sin Kone, havde spillet Kapelmesteren, bragtes ham følgende Billet:

„Ved Udfordringen bliver det, kun med den Forskjel, at jeg, efter modent Overlæg, udfordrer Dig, ikke paa Pistoler, men paa diverse Flasker Rhinskviin, som vi, efter Concerten i Aften, ville tømme i mit Logis. Og da jeg, af visse Grunde, især formedelst et Anfald af Skamfuldhed, afholdes fra, personligen at bevidne Din Hustru min Tak for den nydelige Foræring, hun har værdiget mig, saa beder jeg Dig gjøre det i mit Navn. Jeg ønsker tillige, Du ville gjøre Brug af hosliggende Billetter til Concerten. A revoir.

Din

Zeisig."

Ettmüller skrev strax tilbage:

„Jeg tager mod Din Udfordring i dens nuværende Form. Ogsaa det Øvrige skal jeg prompte udrette.“

Efter Concerten, hvori Zeisig høstede det lydeligste Bifald, sad han, gandske forsonet, ved Ettmüllers Side. De samtalte om forgangne Tider, og meddeelte hinanden deres Fata.

„Men det var dog det Allergaleste, sagde Zeisig ved Afskeden: at Du selv hjalp mig at gjøre Serenaden til Din Kone. Jøvrigt, tilføiede han: skal Kurven være mig et evigt memento, aldrig at forelske mig, endsige bringe nogen Serenade, før jeg veed bestemt, at ingen Ægtemand kommer mig iveien med sin Slæde.

(Wilibald.)

De to Roser.

Engang ved en Hoffest vilde
Dronningen med sine Gjæster
I den svale Have gaae.
Hendes Terne fulgte efter,
Og en Page gik hos hende,
Som paa Læben havde søde
Ord og Elskovsild i sine
Milde, klare Øiekast.

Flux et Par af Hoffets Damer
See, hvorlunde Pagen tager
Ternen om det smækkre Liv,
Og ustyrlig trykker mange
Kys paa hendes Purpurmund.
Rynket vorder deres Pande,
Krøller slaae de strax paa Næsen,
Og med Rædsel de sig vende
Bort fra dette Skuespil.

Ei de dadle Ungersvenden
For den Frihed, han sig tager,
Men at Pigen ikke klager,
Ikke skriger og ham støder
Bort med Gru, den Adfærd finde
Alle høist forargelig.

Dronningen opmærksom vorder,
Spørger og erfarer, hvad man
Saae den Page gjør nys.
Denne staaer med Ternen stille,
Og endskjøndt han gjerne vilde
Røve nok et Honningkys,
Nøder Frygt ham til at holde
Haand og Læbe hos sig selv.
Alle Damer skrige: „Krænket
Har os den Skandal!"
Alle Herrer varmt forsvare
Ham, som Kysse stjal.

Skamfuld gaaer, med Blus paa Kinden
Og med Blik paa Jorden fæstet,
Pagen frem for Herskerinden,
Beder ydmygt: „Himmelmilde
Dronning, hvad jeg har forbrudt,
Naadig Du tilgive ville!
Ofte saae Du mig fuldbringe,
Hvad Du bød, med Vindens Fil,
Og Du lønnede mig ofte
Med et huldrigt Bifaldssmiil.
Du og alle Dine Damer
Smigrende mig ofte kaldte:
„Lille Zephyr!" Dine Ord
Ærer jeg, idet jeg leger
I Din Have med den unge
Rosenknop, Du hisset seer —
Hvo kan undre sig derover?"
Dronningen nu tager Ordet:
„Vilde ved mit Hof jeg taale
Slig en Zephyrs kjække Ran,
Vilde snart han Blomsterstøvet
Kysse bort af alle Roser,
Som i Haven prange nu.
Straffen undgaaer ikke Du!
Strax paa Stand Du skal den finde,

Skjøndt Du stiller Dig saa blyes
Eet af To: Du skal Dig binde
Til en Rose, eller flye
Fra mit Aasyn! Følger mig,
I, som høre til mit Hof,
Her I skulle Vidner være."
Og de ginge ind i Slottet,
Ind i Dronningens Gemak,
Hvor to Rosentræer stode,
Prangende i saadan Skjønhed
At man aldrig Mage saae.

Alle tie, thi Forventning
Binder Læben. Dronningen
Med sin Rosenfinger peger
Paa de tvende Roser hen,
Siger: „Een af disse Blomster
Har Naturen skjænket Livet,
Konsten har den Anden givet
Liv og Farvepragt.
Lille Zephyr, skjelne skal Du
Med Dit Blik, i denne Time,
Hvilken Rose vel af disse
Er Naturens Barn!
Vælger Du den rette, skal Du
Trykke salig til Dit Bryst
I et Favntag, langt som Livet,
Rosen, som Du først har kyst.
Men hvis Du i Valget feiler,
Hvis Du viser, at Du ikke
Dig forstaaer paa Roser, skal Du
Vige flux fra mine Blikke.
See, nu har Du hørt Din Dom,
Brug Dit Øie, see Dig om!"

Ak, der staaer den arme Page,
Rødmer, blegner, rødmer atter,
Skammer sig, og vil fremstamme
En Undskyldning, men kan ikke
Faae et Ord paa Læben frem.

Roserne . . . han seer paa dem,
Stirrer, prøver, sammenligner,
Ak de ligne jo hinanden
Som to Draaber Vand, de brænde

Begge i en høirød Ild,
Begge have lige Vaaben,
Og jo meer der paa dem ſtirres,
Deſtomeer hver Sands forvirres,
Pagen er ret mørk i Sind:
Priſen kan han ikke vinde,
Han kan ingen Forſkjel finde,
Om han ſtirrede ſig blind!

Frem han ſtammer denne Bøn:
„Skal jeg kunne dømme rigtigt,
Da tillad, min høie Frue,
At jeg maa, i denne Vaande,
Træde lidet udenfor,
For i Luften frit at aande!"

Dronningen ſig lidt betænker,
Derpaa hun, med naadigt Blik,
Den forlangte Friſt ham ſkjænker.

Neppe gaae et Par Minuter,
For han kommer glad tilbage.
Hvorfor glad? Der ſidder i
Pagens Handſke ſkjult en Bi,
Som han fanget har i Haven,
For at vinde Seiren viſt.
Til den ægte Roſe hiſt
Flyver Bien ſtrax, ſaaſnart han
Aabner Handſken; den ſig ſætter,
I den friſke Roſes Bæger,
Suger Honningen deraf.

Pagen tager nu til Orde:
„Denne er den ægte Roſe,
Hiin er eftergjort!",

„Ja, jeg ſeer, Du kjender Blomſten!
Svarte Dronningen: Saa tag da
Roſen, ſom Du nys har kyſſet,
Frit i Favn, hun er Din Egen,
Thi med Ære vandt Du Legen!

(J. F. Caſtelli.)

Dianabrönden.

Den høitidelige Præsentation var forbi. Hertugen af Pastrano, overordentlig Gesandt fra Kongen af Spanien, forlod Louvre med sit glimrende Følge. Kommen tilbage i sit Kabinet, bød den unge Prindsesse Marie Louise af Orleans sine Hofdamer, at afklæde hende i største Hast. Hendes ellers saa klare Øine vendte sig, heel formørkede, fra de kostbare Foræringer, som vare hende sendte fra hendes kongelige Beiler, og nu udbredtes for hende af hendes Overhofmesterinde, Marskalkinde de Clerambault.

Vel havde der længe været talt om det spanske Giftermaal, men aldrig havde Prindsessen med Lyst kunnet tænke paa, at forlade det muntre Paris, og mindst ønskede hun det nu, siden hun, i Hertugen af Pastrano, havde seet det spanske Hofs mørke Alvor og stive Grandezza personificeret. — Med Møie skjulte hun sine Følelser i Hoffets Kreds. Men nu, da hun var allene med sine Damer, lagde hun ikke Dølgsmaal paa dem mere.

Da ogsaa de forlode hende, og hun var gangen til sengs, lod hun sine Tanker sværme vidtomkring. Hun lukkede omsider Øinene, men kunde ikke sove. Hun besluttede pludseligen, nøiere at betragte den spanske Monarks Portrait, som hun før neppe havde værdiget et Øiekast. Maaskee kunde hun deri, som Viismanden i Stjernerne, forudsee sin Fremtidsskjebne.

For at udføre sin Beslutning, reiste Prindsessen sig op, og ringede med Sølvklokken. Strax kom Mademoiselle de Granci, hendes første Hofdame. „Du her? spurgte Prindsessen studsende: Har jeg ikke tilladt Dig, tilligemed St. Chaumont, at bivaane den Maskerade, Prindsen af Harcourt giver iaften? Hvi nægter Du Dig den Glæde, Du ventede at finde der?" — „Og mener min Fyrstinde, jeg formaaede at opsøge Glæden, da jeg veed, at De selv lider? svarte Frøken: Nei, Claire og jeg ere fastbesluttede, ei at forlade vor dyrebare Herskerinde. Maatte det kun lykkes os, at opmuntre Dem lidet!"

Den femtenaarige Claire de St. Chaumont hoppede nu ogsaa frem, at kaste sig for Prindsessens Fødder. Efter at Kløverbladet havde vexlet nogle Ord, blev Kongen af Spaniens Billed taget frem, og med prøvende Blik betragtet i Damernes Geheimeraad.

Godmodighed og Svaghed talte tydeligt af Kongens Træk. Store, men intetsigende Øine, en høi Pande, en betydelig Næse og en fremragende Underlæbe gave just ikke det lange Ansigt nogen synderlig Ynde. Den stive spanske Dragt, den smale Kniplingskrave med brede, fortil nedfaldende Ender, af hvilken den sygelige Ynglings tynde Hals ragede frem, det glatte, hvidblonde Haar — alt dette tjente ikke til at opmuntre Prindsessen.

Dybtsukkende gav hun Frøken de Granci Portraitet tilbage. Men Claire de St. Chaumont lod pludseligen sin romantiske Phantasies Spil frit Løb. Hun mindede Fyrstinden om, hvor uliigt hendes eget Portrait havde været, som var bleven Kongen af Spanien

tilsendt, og opkastede det Spørgsmaal, om ikke hiin Monark, saavelsom hans smukke Brud, kunde være langt mere indtagende, end Portraitet. Ja, hendes levende Indbildningskraft vidste snart at ophøie denne Mulighed til Sandsynlighed.

„Ere da alle Spanier som denne mørke Hertug af Pastrano? raabte hun: O, hvi maatte min Herskerindes skjønne Øine kun hvile paa denne forældede Levning fra Philip den Andens Hof! Smukke og ædle Mænd befandt sig i hans Følge. Og sandelig, hans egen Broder, Don Ruy Silva, synes mig at være et levende Vidne om, at ogsaa de spanske Ungersvende have Ild og Liv, og at deres Konge umuligen kan være saa ubetydelig, som dette mislykkede Billed udgiver ham for."

Ogsaa Frøken de Granci istemte den unge Piges fordeelagtige Skildring, og det med saadan Fyrighed, at den opmuntrede Prindsesse fortrød, ei at have skjenket sine fremtidige Undersaatters ædle Repræsentant mere, end et flygtigt Blik.

„O, derfor veed jeg Raad! raabte Claire jublende: Marskalkinden er fraværende, Prindsessens øvrige Damer ligeledes. Frøken Granci og jeg fik Tilladelse til at besøge Prindsen af Harcourts Bal. Vore Masker som Zigeunerinder ligge paa rede Haand. Prindsessen er af samme Høide som jeg, hun iforer sig min Dragt, og besøger incognito Ballet med Frøken de Granci. Jeg paatager mig imidlertid hendes Rolle her, og skal lade som jeg sover fast."

Hvor eventyrlig end Planen var, fristende var den dog tillige, og Prindsessen gik ind deri. Den høimodige Claires Offer blev modtaget. Hendes Maske tilhyllede Prindsessen saa skuffende, at Madame Turgot, Dennes første Kammerfrue, som just indtraadte, uden at ahne det mindste, indtog sin Plads ved Frøkenens Fødder. Og først da hun var falden i Søvn, søgte Kammerfruen Hvile paa sit Leie i Sidekabinettet.

Ikke lidet skrækkedes den troe Tjenerinde, da der, langt ud paa Natten, blev banket paa Døren, som her førte til en Løntrappe. Ængsteligt lyttende foer hun op. Det bankede atter; Frøken de Granci udtalte tydeligt hendes Navn. Hun aabnede. Men alvorligen satte hun de Indtrædende irette, og truede dem Begge med Prindsessens Unaade, hvis hun vaagnede ved deres Støi.

Men hvor studsede ei den ærlige Turgot, da hendes Trusler kun forøgede Hoffrøkenernes Munterhed, ja, da den Ene af dem omsider kastede Masken, og den smilende Fyrstinde stod for hende! — Hovedrystende hørte hun Sammenhængen. Vel vovede hun ingen Bebreidelse, da det Skete ikke kunde gaae tilbage, men da Prindsessen ilte ind i sit Cabinet, for med tusinde Kjærtegn at vække den sødtslumrende Claire, da opløftede Turgot Pegefingeren og hviskede: „Frøken de Granci, Frøken de Granci, hvor kunde De begunstige en saadan Daarskab? — Mademoiselle, trolovet Dronning af Spanien, allene med En af sine Damer, paa Maskerade! — Ak, hun er fortryllende, som hendes salig Moder! — Hun har arvet hendes lette, glade Sind, hendes varmtfølende Hjerte — skal hun nu og-

saa ubesindigen sætte sin Lykke paa Spil, og falde som et Offer for Forræderie, ligesom hun?"

„Saa gandske Uret har De ikke, Turgot! svarte Frøken de Granci urolig: Hvor uskyldig og ubetydelig dette Skridt end var, hvo kan beregne Følgerne af den simpleste Gjerning? Dog, det er vist, at Ingen har kjendt Prindsessen. Ja, da hendes glimrende Vittighed vakte almindelig Opmærksomhed, nævnte jeg mig selv, og hende som Frøken de St. Chaumont til Saamange, at Claire vel vakte almindelig Beundring, men Ingen yttrede mindste Tvivl om hendes Personlighed."

„Og i dette halve Barns Hænder hviler nu en Hemmelighed af saadan Vigtighed, at Dronningen forstedse vil mistænkes, om den blot ahnes i Spanien! vedblev Turgot: O Frøken, Frøken, gid dog denne indsmigrende Pige ei maa være vor Prindsesses onde Genius! Det hugede mig aldrig, at Mademoiselle vilde tage hende med til Spanien. Hvorledes vil hendes lette, bevægelige Sind skikke sig i hine alvorlige Former? Vil hun ikke forlede den kun alt for ligestemte Fyrstinde til tusinde Ubesindigheder, som kunne komme hende dyrt at staae?"

Den henrivende Fyrstinde samtalte imidlertid, paa sit eget Leie, med sin unge Veninde. Endnu havde hun ikke kastet sin phantastiske Maskedragt. Den deilige Alabasterhals syntes endnu mere blændende ved Siden af den sorte Fløielskaabe, som faldt ned fra den venstre Skulder. Gratieskikkelsen, hvis runde Fylde og herlige Former henrykkede hvert Øie, fremtraadte ulige skjønnere i denne lette Dragt, end i de svære Silke-Hofklæder, som, med deres vide Folder og stive Pynt, me-

re tilhyllede, end viste den. De glindsende Guldlokker — Stuarternes Arvedeel, havde man vel tvunget ind under den osterlandske Turban, saalænge Maasken maatte skjule Fyrstinden, men nu bølgede de frit om den urolige Barm.

Med Fyrighed fortalte Fyrstinden den Lyttende, hvorledes det var gaaet paa Ballet. Især havde hun fæstet sin Opmærksomhed paa de spanske Herrer i Hertugen af Pastrano's Følge, og havde ligeledes blandt dem udmærket Don Silva, Perlen blandt alle kastiliske Riddere. Ogsaa han lagde snart Mærke til den fortryllende Zigeunerinde, og søgte at nærme sig hende. Spøgende spurgte hun ham, om hans Troskab mod sin Dame tillod ham, at søge Andres Bekjendtskab med saadan Iver, som han søgte hendes. Herpaa svarte Ridderen, at han ingen Dame havde i sit Fædreland. Fri havde han betraadt den franske Grund, og besøgt Paris, blot for at hylde Spaniens tilkommende Monarkinde, men nu følte han, at han havde fundet sit eget Hjertes Beherskerinde, og at han for evigt var bunden til hende, hvis Aand og Ynde endogsaa fordunklede Prindsessens saa høit priste Skjønhed, og uimodsigeligen vilde gjøre hende til Dronning i Skjønhedens Rige, hvis det behagede hende, at kaste den misundelige Maske.

Saaledes gik det en Stund. Da Prindsessen holdt sig for overbeviist om, at Ingen kjendte hende, vægrede hun sig ikke ved, at opfylde Ridderens Bøn, og dandse en Fandango med ham. Det morede hende endogsaa at forsøge, om hun var istand til, med en Indfødt at udføre denne Spaniernes Nationaldands. Hun foresatte sig, at udvikle al den Ynde, hun i saa

udmærket Grad besad. Hun vilde overraske, overvinde Ridderen — men hun havde fundet en værdig Modstander.

Let fulgte han hende i enhver nok saa konstig Vending, og Dandsen vakte saadan Beundring, at Prindsessen, hvis udmærket skjønne Dands var almindeligen bekjendt, frygtede at vorde opdaget, og pludseligen brød af, hvorpaa hun opsøgte Frøken Granci, for med hende at fjerne sig ubemærket.

Neppe røbede Don Silva's urolige Stræben, atter at komme hende nær, hvor levende hans Dandserinde interesserede ham, før en fort Maske trængte sig frem til hende, hviskende paa gebrochen Fransk: „Frøken de Chaumont vil gjøre vel i, ei at lægge formegen Vægt paa sin nye Erobring. Don Silva staaer i Begreb, at vorde Maltheserridder. Uopløselige Familieforhold røve ham frit Valg. Inden to Dage forlader han Paris, for i næste Søhavn at indskibe sig til Maltha. De seer, smukke Frøken, at den raske, glimrende Seier frarives dem ligesaa hurtigt, som den vandtes." Med disse Ord forsvandt Masken.

Men heel andre Følelser, end de tilsigtede, havde Maskens Ord vakt i Prindsessen. Langtfra at føle den Harm, de skulde vække i hende, følte hun sig, ved den gjensidige Uskjebne, endnu tilbøieligere til at laane Ridderen et gunstigt Øre.

Han nærmede sig hende i synlig Bevægelse. Han havde erfaret Navnet Claire de St. Chaumont saavelsom Frøkenens Forhold. Om hun virkeligen skulde ledsage Prindsessen til Spanien, var hans første Spørgs-

maal; hans næste var, om hun idag havde været tilstede ved den spanske Gesandts Audients.

Hendes bekræftende Svar forøgede hans Bevægelse. Han tilstod, at Prindsessens Skjønhed rigtignok havde blændet ham, dog kunde han ikke begribe, at han ikke var bleven opmærksom paa sin fortryllende Dandserinde. „Jeg mindes grant, vedblev han: at jeg, henreven af det Syn, Prindsessens deilige Guldlokker frembøde mig, nysgjerrig speidede blandt de forsamlede Damer, om Nogen af dem deelte denne Prydelse med hende, men jeg veed bestemt, at ingensteds traf mit Blik saadan Fylde af gule Lokker, som den her forrædersk stjæler sig frem under den misundelige Turban."

Skrækket oplsftede Prindsessen sin Haand, for at skjule sit Haar, og strøbte, ved det Paaskud, at hun, for desbedre at skjule sig, bar falsk Haar, at vildlede Ridderen, uden at betænke, at den Omhu og Angst, hvormed hun skjulte det, gjendrev hendes Forsikkring.

Pludseligen trængte den sorte Maske sig mellem de Talende, og sagde med bævende Røst: „Den franske Piges letsindige Mund taler Sandhed, medens den kastiliske Ridder bryder alle sine Eder. Frøken de St. Chaumonts Lokker kappes i Sorthed med Ibenholt, men den meensvorne Ridder, som iler at bedække det troløse Bryst med Maltheserkorset, skal denne bedragerske Lok tjene til en Mindelse om hans egen Falskhed!" — Og med Lynsnarhed afklippede en skarp Sax den gyldne Lok, som just nedbølgede over Prindsessens Nakke. Haanligt tilkastende Ridderen den, forsvandt Masken ligesaa hurtig, som den var kommen.

Ridderen studsede ikke saameget som Prindsessen. Synet af den beundrede Lok, der saa uventet hvilte i hans Haand, syntes at qvæle hver anden Tanke i ham. Kun sin stormende Henrykkelse var han sig bevidst, og trykte det dyrebare Klenodie mod sine Læber, medens Prindsessen, heel forfærdet, greb Froken Granci's Arm og fjernede sig med hende.

„Der seer Du nu, Claire, vedblev Fyrstinden huldtsmilende: hvorlunde jeg, i al Gesvindighed, har erhvervet Dig en Beundrer, som den udmærkede Gunst, alle tilstedeværende Damer viste ham, uimodsigeligen ophøier til en Stjerne af første Størrelse. Skal han imidlertid virkeligen være Maltheser, saa har Du maaskee vort Rollebytte at takke for Din Fremtids Roligshed. Thi elskværdig er Ridderen, og sørgeligt var det, om en haabløs Tilbøielighed skulde vaagne i dette Bryst. Er han desuden saa ustadig, som hiin sorte Maske beskyldte ham for, saa har han allerede faaet formeget i den Lok, som mod min Villie blev ham til Deel. Ja, jo mere jeg tænker derover, desto nødvendigere synes det mig, at tilbagefordre den ufrivillige Gave. Om to Dage, sagde Masken, forlader Ridderen Paris — imorgen viser Hertugen af Pastrano sig for sidste Gang paa Ballet i St. Cloud. Velan, to Linier fra Din Haand byde Don Silva give Dig den ranede Lok tilbage ved Dianabronden, saasnart Dandsen er tilende og Natten er mørkest. En Migraine undskylder paa Ballet Din Fraværelse; naar den byrdefulde Fest er tilende, iler jeg med Dig til Fontainen, modtager Lokken, og roligere slaaer da atter dette bange Hjerte."

„Men naar nu Ridderen vægrer sig ved, at give det skjønne Pant tilbage?" spurgte Claire, lyttende med spændt Opmærksomhed. — „Det kan han ei, det tør han ei! svarte Prindsessen fyrigt: Det er et Ran, ingen frivillig Gave — ingen ædel Mand vil paastaae sin Ret dertil. Skridtet er tvivlsomt, men jeg har intet Valg — der staaer for meget paa Spil, jeg maa vove det! Modstig mig ikke, Claire, men for alting vær taus — eller falder det Dig maaskee for tungt, at bringe mig det Offer, ei at bivaane Ballet?"

Da slyngede Claire, med et saa inderligt Udtryk af hengivende Kjærlighed, de blode Arme om Prindsessens blændende Hals, at Fyrstinden, omfavnende sin Yndling, modtog Offret af den lille Glæde med ligesaamegen Kjærlighed, som det bragtes.

Det glimrende Hof forsamlede sig i St. Cloud, hvor en pragtfuld Collation skulde ende med et Bal i den festligsmykkede Havesal. Mademoiselles lidenskabelige Tilbøielighed for denne Forlystelse og hendes almeenbeundrede Ynde i Dandsen, gjorde en saadan Fest fortrinsviis skikket til at vise det glimrende Gesandtskab, hvilken Rigdom af Yndigheder dets tilkommende Dronning besad. Vis paa sin sikkre Triumph i denne Konst, havde hun gjort sig megen Flid for at lære den spanske Fandango, for, ved sin uventede Færdighed i denne Nationaldands, at vinde sine Undersaatters Hjerter. Marskalkinden af Clerambault havde ikke undladt, at tale derom til Hertugen af Pastrano. Da derfor Kongen stod op, og derved gav Forsamlin-

gen et Vink, at forføie sig til Balsalen, og Mademoiselle nu rakte Hertugen af Pastrano sin skjønne Haand, for af ham at ledes derhen, vovede den ovede Hofmand, med den spanske Hoftones svulstige Galanterie, at udtale den Bøn, det maatte dog behage Fyrstinden, at opføre Kastiliens eiendommelige Dands.

„Min Broder, Don Silva — vedblev Hertugen — har, som jeg hører, igaar dandset den hos Prindsen af Harcourt med En af Eders Høiheds Hoffrøkener. Maatte det behage Eder, at værdige ham den større Ære, at være Eders Høiheds Dandser. Jeg er Borgen for, at der ikke flyder ædlere Blod i nogen Kastilianers Aarer, end i hans."

„Hvad Under, da Don Silva er Hertugen af Pastrano's Broder! svarte Prindsessen: men det kommer mig fore, som jeg har hørt, at Ridderen forsager Verden og dens Glæder, og at kun Maltheserkorset er det Maal, han stræber efter."

„Saa er det, Eders Høihed! svarte Hertugen: Næste Morgengry forlader han Paris, for med et i Dieppe liggende Skib, at ile til Maltha. Hans Morfader er den høiværdige Stormester, som byder ham de meest glimrende Udsigter, ja, maaskee efterlader ham sin egen Værdighed til Arvelod." — „Samtykker Kongen, tog Prindsessen Ordet: da skal min Kammerherre underrette Don Silva derom."

Hun hidkaldte Marskalkinde Clerambault, og gav hende de fornødne Befalinger. „Frøken Chaumont roser hans store Konstfærdighed! vedblev hun derpaa: Skade, at hun er syg. Hvo er Borgen for, at jeg løser min Opgave saa godt, som hun løste sin igaar."

„Stjernen forsvinder, naar Solen oprinder!" svarte den spanske Grand med et gravitetisk Buk. Men raskere end sædvanligt traadte han tilbage i Hofmændenes Kreds, at forkynde sin Broder den Ære, som ventede ham, thi Marskalkinden kom tilbage med Kongens Samtykke.

Mademoiselle fjernede sig et Øieblik. Inden faa Minuters Forløb havde de i Sideværelset ventende Terner opkiltret det svære Sølvstykkesslæb. Vel kjendte Prindsessen sin Yndigheds Magt, vel lærte et flygtigt Blik i Speilet hende, hvor seierrig hun maatte være, hvor hun viste sig. Men Bevidstheden om, hvormeget hun vovede, formildede Skjønhedens stolte Triumph, og bly treen hun atter ind i Salen.

Strax lode de hvirvlende Fanfarer. Prindsen af Harcourt, alt udnævnt til Prindsessens Reisemarskalk, førte hende frem for Kongen. — Ved Hertugen af Pastrano's Haand fulgte, fra den anden Side, Don Silva Prindsessens Kammerherre, Marquis de Saintor. Forstemt havde den unge, fyrige Mand forgjæves speidet i den glimrende Kreds efter sin huldе Dandserinde. Omsider hørte han, at han haabede forgjæves, da Frøken Chaumont pludseligen var bleven syg, og ikke kunde komme.

Frydeligen følte han sig just ikke overrasket, da han nu hørte, hvilken udmærket Ære der skulde vorde ham til Deel. Han traadte Prindsessen imøde, sank paa Knæ, og bøiede sit Hoved for hende. Men da hun nu gav ham et let Vink til at staae op, og hans Øie mødte hendes, da gjennembævede saa hede Følelser Ynglingens Hjerte, at han, neppe sig selv mægtig, neppe vidende, om han

vaagede eller drømte, stod i Begreb med, andengang at styrte for den Huldgudindes Fødder, som en salig Ahnelse havde stilt ham saa nær. Men et alvorligt, bydende Vink af Prindsessen vakte ham pludseligen af hans Henrykkelse.

Truffen af hendes iiskolde Blik, opbød Ridderen al sit gammelkastilianske Blods Stolthed, for ei at give sig til Priis for den Spot, som alt syntes at svæve om Hofsindets Læber. Med Ærbødighed tog han mod Prindsessens Haand; med Værdighed og Anstand førte han hende til den bestemte Plads, ventende paa Kongens Vink, som skulde bestemme Dandsens Begyndelse.

Vel vilde de daarlige Drømme gjenvaagne i hans Bryst, da han følte Prindsessens Haand skjælve i sin, og han oploftede sit længselsfulde Blik, for i hendes Øine at læse sin Ahnelses Stadfæstelse eller Tilintetgjørelse, da gaves Tegnet, og hen svævede Gratiegestalten i Dandsens henrivende Bugter, dragende ham efter sig med almægtig Tryllekraft. Det er hende, hende, hvis Sølvtoner saa uforglemmeligen gjenlød i hans Bryst, raabe tusinde Stemmer i hans Indre — og dog — falder hans Blik paa den fyrsteligsmykkede Mø, hvis høihedstraalende Øie stolt flyer hans — betragter han den glimrende Omgivelse — — nei, nei, det er et Bedrag, det kan ikke være hende!

Snart er Dandsen tilende. Endnu engang tilsmiler ham et kort, saligt Øieblik, fører ham Fyrstinden nærmere og nærmere — hans Arm tør vove, flygtigt at slynge sig om det ranke Liv. Hun slaaer Øinene ned, hendes Barm bølger urolig — da faaer han pludseligen den Tanke, at efterspeide, om intet Spor forkynd-

te, at en Lok var klippet af dette guldgule Haar. Men inden han, i denne Nærhed, næsten berørt af det fortryllende Væsens Aande, kan see ret til, har Prindsessen, ved en hurtig Vending, adskilt sig fra ham, og ved et Vink med Haanden paabudet Musiken Tausshed — endt er hans Lykkes fortryllende Drøm.

Neppe kan han fatte sig, for at føre Fyrstinden til Monarken — da falder endnu et Solglimt i hans Hjertes Dyb. Prindsen af Harcourt staaer rede, at modtage Prindsessens Haand, da vender hun sig, og fæster sit huldе Blik, med den mildeste Følelses Ild, paa Don Silva. Viften falder af hendes Haand. Ynglingen styrter paa Knæ, tager den op, og berører, som i undersaatlig Hylding, Sømmen af hendes Kjole. Da rækker hun ham smilende sin Haand, som, en Sekund længere end han havde vovet at haabe, frivillig taaler hans Læbers brændende Kys. —

Denne Gunst, som Tilfælde eller Forsæt skjænker Ynglingen, er næsten bleven ubemærkt af alle Dine, og Ingen hindrer ham i, at trække sig tilbage i den fjerneste Krog af Salen, medens den Guddom, til hvem han for kjækt har opløftet sit Blik, træder op i Majestætens høiere, for ham utilgængelige Sphære.

Dog vedbliver han, at hellige Prindsessen al sin Opmærksomhed. Hans Blik følger alle hendes Diekast, alle hendes Bevægelser, og søger saaledes at finde den rette Ledetraad i sine Følelsers Labyrinth.

Men stedse fjernere syntes det Maal at rykke, som han stræbte efter. Stundom troede han vel at see Prindsessens Blik speidende overflyve Mængden, men strax efter var hun igjen den høie, stolte Fyrstinde, som

umuligen kunde have nedladt sig til den Ordvexling, der iaftes havde henrykt ham.

End havde han ikke hørt hendes Stemmes Klang — den maatte gjøre Udslaget. Han var vis paa, ei at kunne miskjende de Sølvtoner, der endnu gjenlødei hans Inderste. Da hun derfor skred ned ved Dauphinens Haand, for at begynde en Contradands, besluttede Don Silva, atter at nærme sig hende.

Men idet han vilde forlade den Vindues fordybning, hvori han stod, følte han pludseligen sin Arm letberørt. Han vendte sig, og bemærkede to tilslørede Damer, af hvilke den Ene hastigt stak en Seddel til ham med de Ord: „Læs og tie!" Derpaa forsvandt de.

Greben af ahnende Henrykkelse, skjulte Ridderen Billetten, indtil han ubemærkt kunde aabne den. Saaledes lød den:

„Hvis Don Silva, overeensstemmende med den ægte Ridderaand, forsmaaer at beholde et ranet Pant, der kun erholder sit Værd som frivillig Gave, saa finder han, saasnart Ballet er endt, og Nattens Stilhed bedækker Haverne, ved Fontainebrønden Leilighed til at erstatte det Røvede."

Saa skulde han altsaa see den Tilbedte igjen, og det fyrige Hjerte, som forgjæves havde udtænkt tusinde Planer, saae sig nu sin Tilfredsstillelse saa nær. Næsten uvilkaarligt havde Yngligen forladt sin Plads, og stod nu pludseligen, henreven af Strømmen, bag Dauphin'en og Prindsessen af Orleans. Med næsten smerteligt Vemod betragtede Don Silva Fyrstindens Gratieskikkelse, og harmedes over sig selv, at han, lokket af

det fortryllende Billed, var bleven hartad uden Følelse for den Nydelse, han nys havde ønsket sig saa hedt. Men endda blev han villieløs fængslet i den farlige Nærhed. Saaledes hørte han, hvorledes Dauphin'en i Spøg formanede sin skjønne Tante, hun maatte dog ret ofte sende ham spanske Confiturer, han vilde ogsaa tænke paa, ved kjærkomne Gaver stundom at tilbagekalde Frankrigs Minde i hendes Hjerte. Et Lyn opklarede den mørke Smerte i Don Silva's Bryst, thi Prindsessen svarte fyrigt: „Ak, dette Hjerte er ikke skabt til at glemme!" — Og med Tryllemagt vakte disse Toners Sølvklang alle hans Sjels sværmerske Forhaabninger.

Fyrstinden saae just til Siden, og hendes Rødmen og Blegnen, da hun blev den unge Spanier vaer, egnede sig just ikke til at nedslaae hans Formodninger. Contradandsen var tilende, og med den Ballet, da Kongens Bortgang gav Tegn til almindeligt Opbrud.

Efter at have indhentet de fornødne Oplysninger underhaanden og iagttaget de nødvendige Forsigtighedsregler, svang Don Silva sig paa sin Hest, under det Paaskud, at ville nyde den skjønne Augustnat, og begav sig, ad en lang Omvei, til sin Længsels Maal. Nu havde han naaet det høie Havestakit. Hesten bandt han ved et Træ, som stod tæt udenfor, greb, staaende paa Sadlen, fat i en stærk Green, svang sig op paa Muren, og listede sig derfra ned i Haven.

Imidlertid beredte Prindsessen sig med ængsteligt Hjerte til at udføre sit farlige, ubesindige Forsæt. Vel maatte hun, fra alle Solemærker at slutte, formode, Ridderen haabede at finde en anden Dame end Claire de St. Chaumont, men hendes glødende Indbildnings-

kraft, tusinde nye, søde, hidtil ukjendte Følelser hen-rev det fyrige Hjerte paa den engang betraadte Bane, og overdøvede den indre Stemmes Mindelser.

Dog — endnu engang skulde hun høre en advaren-de Røst. Hun havde bortsendt sine Damer, og hvilte snart afklædt paa sit Leie. Den troe Turgot nærmede sig, for, som sædvanligt, at indtage sin Plads ved Fødderne af Sengen. Men hvor studsede hun ikke, da Prindsessen reiste sig, og begyndte at iføre sig en Mor-gendragt, uden at begjere anden Hjelp, end at Turgot, fra Frøken Chaumonts tilstødende Værelse, sagte skulde hidkalde den der ventende Claire. Forgjæves gjorde Turgot Indvendinger, hun var nødt til at adlyde. Da hun nu havde hidkaldet Claire, som ventede paa hende, og fandt Prindsessen, tilhyllet med et Slør, rede at gaae ned i Haven med Frøkenen, da tog hun Mod til sig, og bad hende blive.

„Hvad frygter Du Daare? raabte Prindsessen: Hvad Uheld kan ramme mig paa den korte Vandring til Dianabrønden?" — „O alle Helgene! raabte Turgot, sammenfarende af Skræk: Til Dianabrønden vil min Fyrstinde? — Skal min bange Ahnelse gaae i Opfyl-delse? Skal jeg see Dem, Deres ulykkelige Moders udtrykte Billed, vorde et Offer for samme Skjebne?"

„Du vorder for dristig, Turgot!" raabte Prindses-sen vred. — „Jeg maa, jeg maa bede Dem, vedblev den Trofaste: gaae ikke til Dianabrønden. Ak ofte, kun alt for ofte, naar Maanen, saa lokkende som iaf-ten, forsølvede hine Birkes Top, iilte min forevigede Herskerinde did, spottende mine Bønner! — Ogsaa

den sidste Aften før hendes Død maatte disse skjælvende Hænder aabne hende Londøren til Haven, hvorhen kun Clermont maatte følge hende. Munter og blomstrende kom hun tilbage, og leende, spottende den Angst, hendes usædvanlig lange Udeblivelse havde voldet mig, raabte hun: Jeg kan nu engang ikke blive fra Dianabronden, Turgot; ja, naar jeg engang er død, vil min Aand tidt besøge dette sit Yndlingssted. — Neppe ahnede hun, at allerede den næste Aften skulde finde hende i Dødskampen. Sagnet siger jo, at hun gaaer igjen ved Bronden. Flyv, jeg beder, flyv dette Sted, min Fyrstinde!"

Prindsessen syntes at vakle i sin Beslutning. Men Claire tilhviskede hende: „Tænk paa Lokken!" og strax qvalte hun Frygten. Begge Damer iilte ned i Haven.

Fontainens høie Straaler, som næsten sprang over alle Træer i Haven, og kunde sees fra alle Sider, havde snart viist Don Silva den rette Vei. Med bankende Hjerte skred han frem, og troede nu at see to ætheriske Skikkelser nærme sig fra den modsatte Side. Ja, det var saa. Nu gjenkjendte han de ranke, lette Former, og sløi did, hvor Maanens Glands i sin fulde Herlighed belyste Fontainens Sølverstraale, for, med bøiet Knæ, at hylde den høie Fyrstinde, der, som han nu forviist troede, værdigede ham et Møde her. Han fremtog den gyldne Lok, for at overantvorde dens Eierinde den. Dette Offer var han beredt at bringe. Maaskee nærede han ogsaa det lønlige Haab, at faae det Rovede igjen som frivillig Ga-

ve, thi hvo kan beregne Ungdomskjærlighedens høitflyvende Drømme.

Ogsaa Prindsessen lilte, dragen af en uimodstaaelig Magt, som om hun vilde ile fra sig selv, frem mod Fontainen, hvis Sølvstraale, tonende, lokkende, lod de klare Draaber falde i Marmorbækkenet, ved hvis Rand Don Silva, med bøiet Knæ, ventede hendes Komme.

Neppe adskilte et Par Skridt de Ubesindige, som, henrevne af den raskttændte Lidenskab, stode i Begreb, med rasende Driftighed at overskride den vide Kloft, som adskilte dem. Alt udrakte Fyrstinden sin Haand, for at modtage den i Ydmyghed fremrakte Lok, hvorpaa Ynglingens hedtbrændende Læber hvilte nys — alt lyder Elskovs bange Suk fra hans Bryst i hendes Øre — da bringer et pludseligt Vindstød Vandet til at bruse, det hvide Skum sprudler imellem dem og en høi Lysgestalt synes at forme sig af Straalerne, medens de skrækkede Natfugles hæse Skrig lyder trindtomkring.

Ikke modstod Prindsessen den Forfærdelse, som nu, gribende hende med Kæmpekraft, drev hende hjemad. Claire fulgte hende greben af lige Rædsel. Forgjæves ventede Don Silva, at de Flygtende skulde vende tilbage, eller idetmindste give ham et Tegn, sende ham et Bud. Natten var stum trindtomkring ham. Han spurgte sig selv, om ikke det hele Optrin havde været en Drøm. Nei, Lokken var borte. Uden Haab om Erstatning maatte han forlade det

Sted, han havde betraadt med saadan brændende Længsel.

Solen stod allerede høit, inden han naaede Paris. Her forkyndte ham allerede et ventende Bud, at man i Dieppe kun ventede paa hans Komme, for at lette Anker. Alt havde Hertugen af Pastrano, bevæget af hemmelige Indskydelser, fattet Mistanke til sin Broder. Denne torde ikke modsige, og alt den næste Time saae ham paa Veien til Dieppe.

Bidassoa's Bredder gjenlød af Jubel. Det var den 3die November 1679, men Vaaren syntes at være vendt tilbage. Alle Hytter prangede med friske Krandse. De lette Baade vare smykkede med brogede Vimpler og Flag, og frembød Skuespillet af en bevægelig Skov. Paa et ellers øde Sted saae man et pragtfuldt Løvsalspallads. Glimrende Troppeskarer omringede de høie Porte. Hoffolk strømte ud og ind — kort, Alt beregnede dette Sted som Magtens og Høihedens Bolig.

Ledsaget af den spanske Livvagt skulde den unge Dronning om faa Øieblikke komme. Den Officeer, som kommanderede Æresvagten udenfor det for Monarkinden beredte Pallads, Don Gomez Silva, stod i spændt Forventning, lyttende efter det aftalte Signal. Hans Utaalmodighed havde bragt ham til at ile et Stykke fremad; der, hvor Klippekløften aabnede sig, vilde han med sit Falkeblik udspeide de Kommende.

Men her traadte to Pillegrime ham veien, af hvilke den Ene slet ikke vilde vige tilside. „Bort, hvo I og er! tilraabte han ham: Det er Don Silva, Chef for Dronningen af Spaniens Æresvagt, som befaler Eder det!" — „Gomez Silva? Du, Du, min elskede Broder! raabte Pillegrimen, styrtende i den unge Krigers Favn: O, lovede være alle Helgene, som have ført Dig til mig!" — „Er det muligt? Du, Ruy? Du, som jeg troede paa Malta? Du her, i denne Dragt — for Himlens Skyld, forklar mig det!" — „Du skal vide Alt, men besvar nu mine Spørgsmaal: Ledsager Hertugen af Pastrano Dronningen?" — „Nei, han er endnu i Paris." — „Vel, meget vel! Men hvo modtager hende her i Kongens Navn?" — „Marquis d' Astorgas," — „Astorgas! Fortræffeligt! Han har aldrig seet mig. Det vil, det maa lykkes. Jeg kommer hende atter nær!" — „Hende? Hvem mener Du? — Dronningen? — Ruy, hvilket Raserie har grebet Dig?"

„O, spørg ikke, min Broder. Hjelp mig, beskyt mig! — Giv mig for Alting Leilighed til at see Dronningen. Hvorledes denne usalige Lidenskab er oprunden — Du skal erfare det — men nu — jeg har velsignet den Storm, som lod Skibet strande paa Klipperne. Den knuste jo de Lænker, hvori min Broders Trædskhed havde smeddet mig. Han frygtede, at dette nu først vaagnede Hjerte skulde forstyrre hans Ærgjerrigheds Planer — derfor sendte han Skibskapitainen hemmelig Befaling, at holde mig fast ombord paa Fregatten. Forgjeves havde jeg haabet, at komme iland i en eller anden Havn; jeg vilde ikke

forlade Europa, uden at have Vished om min Skjebne. Da saae jeg mig bevogtet som en Fange, indtil Almagtens Haand, spottende Menneskenes fortsynede Planer, gav mig fri og bar mig hid, hvor mit Hjerte enten skal blode, eller leve for den saligste Nydelse! Og nu, da jeg, uden Haab at komme Fyrstinden nær, speider efter hende her, træder Du, min Broder, min Ven, mig imode — o, kan jeg endnu omtvivle, at jeg staaer ved Maalet? — Tov derfor ikke — nøl ikke — skaf mig Leilighed til at see Dronningen — til at nærme mig hende!"

„Hvad Du venter af dette Hjerte, min Broder, svarte Don Gomez med varmt Haandslag: skal Du ikke vente forgjæves. Kom, følg mig hurtigt. Dronningen kan ikke udeblive længe. Hvad skee skal — rask maa det skee. Jeg stoler paa Din Ære."

„Kun hendes, Dit og Himlens Øie skal see, hvad der rører sig i dette Bryst!" raabte Ruy Silva. Da lød Kanonbraget, som bebudede Dronningens Komme. Brødrene fløi afsted; Don Silva's Tjener, den trofaste Henarez, efter dem.

Det pragtfulde Tog nærmede sig. Paa en melkhvid Pasganger, i glimrende Reisedragt, red Dronningen; ved hendes Side Prindsen af Harcourt og Marskalkinde de Clerambault, bag hende Frøkenerne Granci og Chaumont, og hele det øvrige Følge.

Æresgarden hilste den henrivende Herskerinde med krigersk Hylding, hvori det hidstrømmende Folks tusindfoldige Jubelraab blandede sig. Hendes elskværdige Personlighed vakte den meest levende Enthu-

siasme. Rundtomkring tonte Musik. Dandsende Grupper saae man overalt.

Med Velvillie overskuede Prindsessen den glade Tummel. Ved Indgangen til Blomsterpalladset vendte hun sig, for at række Prindsen af Harcourt sin Haand, da faldt hendes Blik paa Gardekommandeuren, som med draget Sværd stod rede, at skride foran Dronningen til hendes Gemak.

„Don Gomes Silva, Hertugen af Pastrano's Broder!" sagde Kammerherre Saintor, pegende paa Officeren. — Dunkle Roser overfløi Monarkindens Kinder, hendes klare Blik sank tungsindigt mod Jorden, hendes Munterhed afløstes af dyb Alvorlighed.

Don Gomez mærkede ret vel hendes store Bevægelse, og det opmuntrede ham endnu mere til at laane hans Broders Bønner et villigt Øre.

Trædende foran Dronningen, viste han hende til hendes Gemak. Langsomt fulgte hun ham, og forgjæves haabede de unge Adelsmænd, hun svævede forbi, at værdiges et Blik af Fyrstindens straalende Øine. De forbleve fæstede paa Jorden, beskyggede af de dunkle Øienlaage.

Kun faa Skridt havde hun endnu tilbage. Alt aabnede sig de vide Fløidørre til hendes Værelse, da lod pludseligen et sagte Suk i hendes Øre. Hun studsede, unævnelige Følelser vakte det i hendes Bryst. Op foer hun af sine dybe Tanker, og saae til Siden, som om hun ventede at skue noget Uventet, Dybtgribende. Hun mærkede ogsaa, at En af Gardens unge Adelsmænd, trædende frem af sine Medkrigeres

Række, havde nærmet sig hende, men inden hun var istand til at bemærke den Dristiges Træk, traadte Don Gomez Silva saa rask mellem Begge, at Dronningen maatte betræde sit Værelse, uden at faae sin Nysgjerrighed tilfredsstillet.

Da hendes Toilette var forbi, begav hun sig, med sine Damer, til Spisesalen. En forhøiet Estrade omsluttede, i en Halvcirkel, det indre Rum af Salen, hvor Taffelet var dækket. De hidstrømmende Tilskuere fyldte Estraden, medens Gardens unge Adelsmænd dannede en levende Muur foran den. Bag Taflet vare Balkonvinduerne vidtaabnede, og skjænkede Fyrstinden et frit Blik paa den bolgende Strøm og den brogede Mængde, som udenfra stirrede op. — Ved hvert af de høie Vinduer havde Don Gomez stillet To af de unge Adelsmænd, som bevogtede Indgangen med dragen Klinge.

Dronningens Blik overfløi, med en besynderlig Uro, de unge Mænds Kreds. Hun kjendte slet Ingen af dem, hun saae. Dog vare hendes Følelser en forunderlig Blanding af Angst og Længsel. Umiddelbart efter Taflet skulde Prindsessen overantvordes til den spanske Konges Repræsentant, og hvor bange end Fyrstindens unge Bryst saae det betydningsfulde Øieblik imøde, drev hende dog just denne indre Uro til at fremskynde det.

Hun vilde just staae op, da Claire de St. Chaumont, under et passende Paaskud, nærmede sig hende og hviskede hende i Øret: „Min Ahnelse skuffer mig ikke. Den unge Adelsmand hist ved det midterste Vindue er — Don Ruy Silva! Han staaer der som

en Billedstotte, og kun det paa min Dronning fæstede Flammeblik forkynder, at der endnu er Liv og Varme i Hjertet."

En blussende Rødme farvede Fyrstindens Kinder, da hun kastede et flygtigt Blik paa Ungersvenden, som hun hidtil ikke havde bemærket. Han stod der, gandske hensunken i hendes Beskuelse, og bekræftede Clarre's Ahnelse ved den Bæven, hvormed han foer sammen, da hendes Blik traf hans.

I dette Øieblik lød en halvt krigersk, halvt landlig Musik, hvis Toner, der stedse kom nærmere, vakte almindelig Opmærksomhed. Man skjelnede tydeligt Tambouriner, Castagnetter og Fløiter, som afvexlede med alvorligere Toner. Og da Kammerherre Saintor meldte Marskalkinde Clerambault, hvorlunde de biscayiske Roerpiger, som dannede en egen Klasse af Provindsens Landboerinder, havde udbedet sig den Naade af Dronningen, at hun et Øieblik vilde træde ud paa Altanen, for at modtage deres Hylding, vægrede hun sig ikke ved at opfylde dette Ønske.

Monarkinden forlod Taffelet, og nærmede sig Altanen. Med høibankende Hjerte, dog ikke haabløs, saae Yngligen hende nærme sig. Og hans Haab skuffede ham ikke. Langsomt, blussende, i sød, ubeskrivelig Forvirring, nærmede Fyrstinden sig, med nedslaget Blik, som en Brud sin Elsker. Men da hun nu staaer ved Udkanten af Altanen, da et Suk af hans Bryst atter berører hendes Øre, da modstaaer hun ikke længer, men med varm Inderlighed hviler hendes Øie et heelt, uforglemmeligt Øieblik paa den Lykkelige.

Men kun et Øieblik. Hun maatte bortvende sit Blik, og opoffre et beslægtet Hjertes dybtfornumne Hylding for den jublende Mængdes larmende Glædesraab.

Ak, som hun stod der, rødmende, bævende, tænkende paa Ynglingen, paa hans Kjærlighed, hans farlige Vovestykke — hvor gjerne havde hun ikke overladt en Anden sin høie Rang, og var ilet ned, for ved hans Haand at blande sig mellem de dandsende Landboere, kun kjendt og elsket af ham! Men Skjebnen havde aabnet et svælgende Dyb mellem hende og den Mand, for hvem hendes Bryst havde følt den første Kjærlighed.

Saaledes, ligesom uden Haab, uden Ønske, havde Dronningen begyndt sin Reise. Kjærlighed og Beundring omringede hende overalt, indtil hun naaede Fædrelandets Grændse. Intet Under derfor, at hun følte sig greben af en vemodig Smerte, da nu Pyrenæernes høie, steile Klipper traadte hende imøde, allerhelst, da Skjebnen atter førte den Yngling for hende, hvis Billed skulde boe uforglemmeligt i hendes Bryst. I denne Skilsmisses Smerte tabte sig hver anden.

Ikke ahnede de muntre Biscaierinder Dronningens smertelige Stemning, for hvis Øine de med stolt Glæde viste deres Konster. Deres Skikkelse var høi og rank. Den klare, brune Teint, som var omboldet af Ravnelokker, der, sammenknyttede med brune Baand, flagrede ned over Skuldrene, fik en ny Ynde ved de sorte, luende Øine, de blændende hvide Tænder, Korallæberne og deres Kinders brændende Farve.

Snart efterlignede de, i pantominisk Dands, med svungne Aarer, krigerske Vendinger, snart udførte de, med Castagnetter og Tambouriner, fredelige Dandse. Deres Færdighed vakte alle Tilskueres Beundring. Ogsaa Marskalkinde de Clerambault fandt snart Behag deri, og da hun ugjerne bemærkede Fyrstindens tungsindige Stemning, greb hun en Ytring af Hr. de Saintor, der syntes hende skikket til at opklare hendes sørgmodige Gemyt.

„Kammerherre Saintor siger — begyndte hun — at det forholder sig heel fælsomt med hine Piger. En af de unge Gardister, som kan Fransk, vil kunne meddele Deres Majestæt det nærmere, hvis De vil værdiges at høre ham."

„Naar De finder det passende, Marskalkinde!" svarte Dronningen med moisomt tilkæmpet Fatning. Nu bød Saintor, som ikke ahnede, hvo Gardisten var, Denne træde frem, og forestillede ham for Dronningen under det antagne Navn: „Marquis de Cos-Velas."

Brændende Rødme og Dodsbleghed kæmpede i den unge Mands Ansigt, medens Marskalkinden, for at sætte Mod i ham, mildt opfordrede ham til, at sige Dronningen, hvad der egentlig var disse Qvinders Syssel, og sluttede med det Spørgsmaal, om de vare gifte med Bidassoa's Strandeboere.

„Det er Naturens frie Døttre!" svarte Don Ruy Silva med bævende Stemme, og vedblev derpaa, med stigende Fatning, medens det ærefrygtsfulde men heldbrændende Blik stundom vovede at søge Dronningens Øie: „Fra hele Egnen, saa vidt Bidassoa's

Bølger beskylle Klippernes Klofter og Markernes Blomster, iler Jomfruen, saasnart hun er voxen, ud af sin Fædrenehytte, didhen, hvor hun kaldes af sit Hjertes frie Valg. Hine venlige Boliger paa hiin Side Floden give Biscaia's frie Døttre Ly i deres Skygge. Floden giver dem Næring, Arbeid og Fornøielse. Deres lille republikanske Stat staaer under de Ældstes Bestyrelse. Forældrene have Ingen Magt her. Men lykkes det en Ungersvend, ved en landlig Fest at vinde den Tilbedtes Kjærlighed — berører han hende i den fortryllende Fandango — —

Bævende, dog alvorlig afbrød, Dronningen Taleren med de Ord: „Jeg beder Eder slutte, Sennor!" — Nedslaaende det brat formørkede Blik, tilføiede Don Ruy: „Hører Ungmøen sin Beilers Bønner, da vender hun tilbage til sine Forældres Hytte, hvor han modtager den dyrebare Brud af deres Hænder." — „Sandeligen, smilte Marskalkinden: i det alvorlige Spanien havde jeg ikke ventet saa frie Skikke."

„Stedse nævnte man mig Spanien som Ridderligheds og Kjærligheds Sæde! spørte Dronningen, langsomt opløftende sit nedslagne Blik, og idet hun, med et inderligt Udtryk, fæstede det paa Don Silva, tilføiede hun: Marqui'en har, ved sin Skildring, allerede retfærdiggjort den sidste Paastand. Jeg omtvivler ikke, at jo han selv og hans ædle Vaabenfæller ville i Virkeligheden fremstille det skjønne Billed af ægte Ridderlighed." Et Afskedswink ledsagede disse Ord, og, velfølende deres dybere Betydning, traadte Don Ruy tilbage.

Pludseligen forkyndte, i liden Fraſtand, Trompeter, at det Øieblik nærmede ſig, da Marquis d'Aſtorgas ſkulde modtage Dronningen af Prindſen af Harcourts Hænder. Den pragtfulde Gondel, ſom ſkulde føre Dronningen over paa den anden Flodbred, forlod ſin Ankerplads, og landede ved en liden Ø, ſom man, ved en Broe, havde ſat i Forbindelſe med det Huus, hvori Dronningen opholdt ſig.

Med hurtige Fjed forlod hun Altanen, idet hun nedſlog ſine Øine, at ikke en ny Ryſtelſe ſkulde forſtyrre den Fred, hun ſaa møiſomt havde tilkæmpet ſig. Forgjæves haabede Don Silva, hendes Bliks Straale ſkulde træffe ham endnu engang; han maatte ſee hende gaae bort, uden at fryde ſig ved denne Lykke, ja, ſtum og kummerfuld maatte han følge hende, for at bivaane Fuldendelſen af det uundgaaelige Offer.

I en tilſtødende Sal, under en Baldakin af rødt Fløiel, befandt ſig Thronen, ved hvilken Gardiſterne opſtillede ſig paa begge Sider, medens Dronningen ſatte ſig paa den for hende beſtemte Plads.

„Eders Blik ſtirrer ſaa mørkt paa Dronningen! hviſkede Don Silva's Nabo til ham: Sikkert har I ogſaa hørt, Sennor, hvorlunde, hiin trettende Julii, juſt ſom Prindſeſſens Forlovelſe med Kongen blev feiret i Madrid, og et Tedeum i den Anledning iſtemtes i vor Frue Kirke, hvorlunde, i ſelvſamme Stund, Dødningklokken tonte i Barcellona — altid et ondt Varſel for vort Kongehuus. Betragter jeg den ſkjønne Kongebrud hiſt, hvorlunde hun bøier det guldomſtraalte

Hoved, som Lilien, der er truffen af Middagssolen, saa frygter jeg, det er ikke Fryd og Lykke, hiin uhyggelige Hilsen i Spanien bebudede hende."

En kold Gysen rislede gjennem Ynglingens Aarer — da indtreen Marqui'en med sit Følge. Saasnart han naaede Dronningens Throne, knælede han, kyssede hendes Haand, og holdt en kort Tale paa Spansk. Derpaa stod han op, og overrakte den unge Dronning to Breve, det ene fra Kongen, det andet fra Kongens Moder. Nu skete Overantvordelsesakten med alle Ceremonier. Altsaa var det nu kommen, det alvorsfulde Øieblik, der for stedse kaldte Dronningen bort. Hun nølede med at gjøre det tunge Skridt. Men Marqui'en af Astorgas vovede at minde hende om, at man maatte ile, hvis man vilde komme til Irun før Nattens Indbrud, og voldsomt nedkæmpende den hede Smerte, stod hun op. Endnu engang gjennemfløi hendes Blik Forsamlingen trindtomkring, og hvilte et Øieblik, med inderligt Vemod, paa den fjerntstaaende Yngling, hvis sønderrevne Bryst med smertelig Fryd indsugede denne sidste Hjertestyrkning.

Om Aftenen holdt Dronningen sit Indtog i Irun, hvor der, i den glimrende oplyste Kirke, blev sjungen et høitideligt Tedeum.

I smaae Dagsreiser nærmede man sig Burgos, hvor Dronningen ventede sin Gemal. Vel havde Hds. Majestæt forladt Irun tilhest, for at bringe noget Liv i Reisens Kjedsomhed, men en Strid, som reiste sig mellem hendes Overstaldmester, Hertugen af Osfona, og hendes Overhofmester, Marquis d'Astorgas, hvo af dem, der skulde ride hende nærmest, tvang hende til,

igjen at stige ind i Vognen. Men da en ny Rangstrid forledte Hertugen til at mishandle Prindsen af Harcourts Kudsk, tabte hun Taalmodigheden.

I hvert Nattequarteer havde Monarkinden fundet et Brev fra Kongen, som deri tydeligen udtalte sin høitspændte Forventning og Længsel efter at see den skjønne Brud.

Saaledes fortsatte hun sin frydløse Vei. Med sin nye Overhofmesterinde talte hun næsten ikke, da alle hendes Ytringer gik ud paa, at bagtale Kongens Moder. Kun sjelden forundtes hende Frihed til, at samtale med Claire eller med Froken Granci.

Derimod troede hun, blandt Tilskuerne, som flokkedes om hende, for at see hendes Ankomst eller Afreise, hver Dag, under mangehaande Forklædninger og Skikkelser, at gjensee den dristige Yngling, der, følgende hende som Skyggen Solen, stedse blegere, stedse mørkere, fæstede Blikket paa hende. Greben af sød Skræk, saasnart denne Ahnelse omskiftedes til Vished, besluttede hun fast, med streng Alvorlighed at kalde den Forvovne fra den Vei, der ikkun kunde bringe ham Fordærvelse. Men forgjæves væbnede hun sine Træk med al den Strenghed, som sømmede sig Spaniens Dronning. Den grændseløse Hengivenhed, den hede Smerte, som udtalte sig i det glødende Blik, naaede dog hendes følende Hjerte. Hendes Uro, hendes Rødmen, vakte et skjønnere Haab i Ynglingen, end hendes kolde Alvor var istand til at tilintetgjøre. Langtfra at vige tilbage, følte han sig kun mægtigere opmuntret til Efterfølgelse, og med hver Dag mere henreven af sin Liden-

skab, udtænkte han nye Veie, ad hvilke han kunde nærme sig den Tilbedte.

Søde Sange løde om Natten i Nærheden af hendes Bolig; sjeldne Frugter eller smukke Blomster overraktes ofte Dronningen heel uventet. Da dette vedblev, ogsaa da Reisen gik videre gjennem øde Klippeegne, og Dronningens Overhofmesterinde troede at bemærke, hvorlunde hun fandt et synderligt Velbehag deri, da begyndte hendes Argusøie speidende at forske, hendes Øre at lytte til hver Tone. Snart troede hun at have udfundet, at een og samme Pige, som syntes at høre til Zigeunerslægten, overrakte hine Gaver, skjøndt under forskjellige Forklædninger, at een og samme Mandsstemme lod hine Sange lyde i Nattens Stilhed.

En Morgen, just som man vilde forlade Ognata, og hiin Pige atter trængte sig frem, for at overrække Dronningen en Krands af friskduftende Blomster, traadte Overhofmesterinden, Hertuginde de Terra nova, hastigt frem, rev Blomsterne fra hende, kastede dem bort, og sagde, den frække Betlerske maatte ikke vove at lade sig see tiere.

Da blev Dronningen fortørnet, standsede, bød En af sine Frøkener tage de bortkastede Blomster op, rev en guldvirket Sløife af sit Bryst, gav Pigen den, og sagde, hun skulde følge hende til Victoria — der vilde hun indløse dette Pant.

Hvilken Følelse maatte vaagne i Don Ruy, da han var Vidne til denne Kjærlighedens Seier! I den nære Skov mødtes han kort efter med Zingella, Zigeunerpigen, og lod sig af hende vise Gjenveie til Vittoria.

Tilfældet havde nemlig ført ham sammen med en Trop Zigeunere, der med Forsæt drog omkring, hvor Dronningen skulde overnatte. Den Tanke vaagnede i ham, at drage med dem, at følge hende, uopdaget, dog maaskee — henrykkende Haab — bemærket af hende, og at berolige sig i hendes Beskuelse, indtil Kongeborgens mørke Mure for stedse skjulte hende for hans Øine. Og havde ikke Don Gomez sagt ham, at Dronningen vilde overnatte i Lerma, hans Families Stamsæde? Kunde han modstaae den Fristelse, at boe under eet Tag med hende? Med Skræk opdagede hans Broder ham; med inderlig Alvorlighed advarede han ham — han var ubevægelig.

Men hvor forfærdedes Don Gomez, da Hertugen af Ossona en Dag kaldte ham tilside, og befalte ham, om Natten at omringe Dronningens Bopæl i Vittoria med Vagt, og at gribe den ubudne Sanger, som i nogle Nætter havde vovet, at lade sig høre lige under Dronningens Vinduer. „Ogsaa Zigeunerpigen skal I gribe, tilføiede han: hvis hun lader sig see. Hører I?"

„Dronningen har jo befalet hende, at komme til Vittoria! indvendte Don Gomez: Jeg tør ikke handle mod hendes udtrykkelige Villie."

„Min Villie skal I lyde! sagde Hertugen stolt: Selve Dronningens Villie er Intet, naar den strider mod min."

I et tætlukket Telt spiste just Dronningen til Middag, da Hertugen talte disse anmassende Ord, og det i ringe Afstand derfra. Uventet maatte just i samme Øieblik Dronningen, støttende sig paa Claire de St.

Chaumont, træde ud af Teltet, saa det ikke var gandske usandsynligt, at hun havde hørt de sidste Ord. Med et koldt, foragteligt Blik paa Hertugen skred hun forbi, uden at værdige ham et Ord, og syntes kun at ville fryde sig et Par Øieblikke i den friske Luft.

End duftede Don Silva's Blomster paa hendes Bryst. Tankefuld tog hun dem atter i Haanden, rakte Frøkenen dem, og sagde: „Tag dem, Claire! Smerteligen, frygter jeg, vil jeg komme til at bøde for den Ubesindighed, hvortil Hertugindens stolte Overmod, ja, mit eget Hjertes Svaghed, henrev mig. Han saae, at jeg beholdt Blomsterne, og Henrykkelse lyste af hans Øine. O, I Helgene, hvis Nogen havde opdaget ham! Hans Liv — min Rolighed — Alt, Alt staaer paa Spil! Hørte Du, Claire, hvorledes Hertugen nys satte sin Villie mod min? Hvad kan det være for en Befaling, han har givet hiin Livvagtsofficeer?"

„Mod Don Ruy Silva vil Denne idetmindste ikke handle som Fjende, svarte Claire: det var hans Broder, Don Gomez, en ædel Mand."

„Naar saa er, Claire, saa tsv udenfor Teltet, mens jeg vender tilbage til mit Fængsel. Er det muligt, saa advar ham, at han igjen kan advare sin Broder. Han skal fjerne sig, jeg vil, jeg befaler det!"

Alt nærmede sig den mistænksomme Overhofmesterinde, og Dronningen gik tilbage til Teltet.

Faa Øieblikke efter var Frøkenen i dyb Samtale med Don Gomez. „Ja, sagde Denne: min broderlige Bøn skal understøtte Dronningens Ønske. Kun maatte det behage Eder, at betroe mig de Blomster, I der holder i Eders Haand. De blomstrede ved det

Hjerte, som Lidenskaben i sit Vanvid stræbte at vinde. Lad dem nu, som Lydigheds Løn, ledsage en Ulykkelig!"

„Skee, som I siger, Sennor! svarte Frøkenen, idet hun rakte ham Blomsterne: gjem dem vel og lad deres høiede Kalk sige Den, I giver dem: „Flye og forgjæt, hvis Du Din Lykke vil!"

Dronningen fortsatte sin Reise. Neppe var hun kommen til Vittoria, før der meldtes hende, at Altamira, en spansk Grand, her ventede paa hende, for at hilse hende i Kongens Navn. Han bragte hende, foruden kostbare Gaver, et Brev fra Kongen, hvori han, efter hendes ham meddeelte Ønske, tillod hende, gandske efter Behag at tilbagelægge Reisen tilhest eller tilvogns. Hertugen af Osona derimod fik Befaling, slux at vende tilbage til Madrid, og al videre Omsorg for Dronningen blev overdragen til Marquis d'Astorgas.

Dagen efter begav hun sig til Cathedralkirken, hvor der blev holdt en høitidelig Gudstjeneste. Ved hendes Bortgang fulgte Biskoppen hende til Døren, men neppe havde hun modtaget Vievandet af hans Haand, før en Pillegrim styrtede frem af Folkevrimlen, trængte sig hid, vædede sig med det hellige Vand, hun nys havde berørt, derpaa faldt til Jorden, berørte Sømmen af hendes Klædebon med sine Læber og samme Øieblik forsvandt i Trængslen for Alles Øine.

Dronningen vidste ret vel at forklare sig dette Vovestykke. Men desværre var der Flere, der ahnede en dybere Sammenhæng her, og blegnende bemærkede

Claire og Froken Grancy, hvor skarpt Hertuginden af Terra nova speidede efter den undflyede Pillegrim.

Da Dronningen om Aftenen kom tilbage fra Skuespilhuset, ventede Zigeunerpigen Zingella hende udenfor hendes Hotel. Hun blev indladt, og Hertuginden vendte ikke sine Øine fra hende. Nedladende spurgte Monarkinden hende om hendes Folk, om dets Sæder og Skikke. Hun svarte med naiv Frimodighed, og vandt Dronningens Yndest i den Grad, at hun, ved kostbare Gaver, sikkrede hende en bedre Fremtid.

Zingella vilde gaae, efter, paa østerlandsk Viis, at have kysset Jorden, som Dronningens Fod havde betraadt. Da bød Hertuginden hende blive.

„Vil ikke Deres Majestæt behage, sagde hun: at befale denne Pige, at tilbagegive den Brystsløife, som nu saa høimodigen er indløst? Det var neppe raadeligt, at lade den blive i disse Hænder.

Dronningen harmedes. Dog fattede hun sig, og affordrede Zingella Sløifen. Men raskfattet knælede Pigen og fortalte: En syg Pillegrim, som laae i vilde Feberphantasier, havde just overnattet i samme Herberg, som hun. En from Munk, som ogsaa opholdt sig her, havde villet befæste en hellig Reliqvie paa den Syges Pulsaare; medlidende havde hun laant Sløifen dertil. Pillegrimmen var kommen sig, og hun havde ikke kunnet modstaae hans Bønner, at overlade ham det Baand, som, efter hans Overbeviisning, havde faaet Reliqviens helbredende Kraft.

Mod dette Eventyr kunde Hertuginden Inter have at indvende. Hun maatte qvæle sin Forbittrelse.

Fordybet i alvorlige Betragtninger, sad, paa Slottet Lerma, Donna Catharina, den nuværende Hertug af Pastrano's og hans to Brødres Bedstemoder. I Forgemakket lønte Skridt og Sporeklang. Don Gomes Silva traen ind.

„Fandt Ruy omsider den Søvn, hvortil han trænger saa haardt?" spurgte Matronen ham.

„Ja, Tak være Eders vakkre Læge, svarte han: den vilde Feber synes at have lagt sig. Den troe Hernandez vaager ved hans Leie tilligemed Lægen, og jeg har benyttet dette Øieblik til at slutte den Beretning, som før blev afbrudt. Maaskee finder Eders Viisdom et Middel til at sætte Skranke for det Onde."

„Ja, vedbliv, min kjære Gomez! bad den Gamle: Lad mig erfare Alt!"

„I veed, tog han Ordet: hvorlunde Ruy havde lovet mig, at opfylde Dronningens Villie og flye. Kun eengang endnu vilde han see hende, og det paa helligt Sted, for med hende at sende sin Bøn mod Himlen. Jeg kunde ikke forhindre det. Optrinet i Kirken har I hørt. Efter den Dag saae jeg ham ikke. Dronningen syntes at vorde roligere derved. Saaledes naaede vi Quintanapalla; herfra skulde det høitidelige Tog gaae til Burgos, hvor Vielsen skulde finde Sted. Men Hertuginden af Terra nova, som hadede Prindsen af Harcourt og den franske Gesandt, der ventede Dronningen i Burgos, vidste at mage det saa, at Kongen pludselig besluttede: Vielsen skulde i al Løndom finde Sted i Quintanapalla. Men de franske Herrer kom efter denne Plan. Heel uventet indstillede de sig, og forlangte alvorligen at bivaane Vielsen. Overhofmesterinden af-

slog det. Men Marqui'n af Astorgas sendte strax Kongen et Tilbud, som medbragte hans Samtykke. Nu først fandt Hertuginden af Terra nova for godt, at underrette Fyrstinden om Kongens Komme og den nærforestaaende Vielse. Hvormeget hun end studsede ved, at denne Høitidelighed skulde fuldbyrdes i en usel Landsby, som neppe bestaaer af tolv Huse, viste hun dog ogsaa her den hende egne Værdighed og Ynde. Ja, da Kongen kom, og hun, i spansk Dragt, treen ind i Forgemakket, hvori jeg havde Vagt, for at gaae Monarken imøde, ja, da hun vilde bøie sit Knæ for ham, da var en saa usigelig Ynde udbredt over hendes hele Væsen, at jeg i mit Inderste fornam den ulykkelige Ruy's hele Smerte."

„Ytrede hendes Skjønhed ogsaa Magt over Kongen?" spurgte Matronen. — „Spørger I, Moder, om Lynet tænder den lette Spaan? raabte Don Gomez: Gribende hendes Hænder og hindrende hende fra at knæle, hilste Monarken hende gjentagne Gange med de Ord: Min Dronning! — Patriarken af Indien forrettede Vielsen, og kort efter var Parret allerede paa Veien til Burgos. Fra det i den yderste Forstad liggende Abbedie holdt Dronningen sit Indtog. Som hun nu viser sig paa den skinnende hvide Ganger, lyder pludseligt et Forfærdelsesraab, et vanvittigt Angsthyl. Sammenfarende seer jeg op — i et af Abbediets Taarne, umiddelbart ved Porten, seer jeg Ruy's liigblege Skikkelse. Rasende ryster han Jerngitteret, for at komme ud. Ogsaa Dronningen har hørt Skriget. Ogsaa hendes Blik flyver til ham, og bævende synes hun at vakle i Sadlen. Men trods Feberens vil-

de Hede kommer han hendes Villie ihu — pludseligt lægger sig den Ulykkeliges Raserie, og uden at røre sig stirrer han efter den langsomt forsvindende Herskerinde.

Dronningen nærmede sig Slottet Lerma. Don Ruy stod i et Vindue og speidede med stirrende Blik. Hans Skjælven, hans, Smerte og Henrykkelse forkyndende Udraab forraadte, at han gjenkjendte den tilbedte Monarkinde.

„Gaae nu bort, min elskte Ruy, sagde Catharina: udtom ikke de neppe tilbagevendte Kræfter ved forgjæves fornyede Kampe. Du har mit Løfte, at jeg skal opbyde Alt, for at skaffe Dig, om ikke et naadigt Ord af Dronningen, saa dog idetmindste et Tegn paa hendes Naade. Fjern Dig derfor, vent i det betegnede Kabinet med Fatning Sagens Udfald, og stræb med mandig Kraft at tilkæmpe Dit Hjerte Fred! Jil, jeg beder Dig! See, de kongelige Herskaber nærme sig."

Med Møie løsrivende sit Blik fra den dyrebare Gjenstand, gik Ynglingen bort. Efter ham lukkede sig Kabinettets hemmelige Dør, som, bedækket af et stort Billed, ikke kunde sees af Nogen.

Med stor Pragt modtoges Kongeparret. Ei uden lønlig Bæven saae Dronningen Don Gomez, dog heller ikke uden født Vemod. Matronens Hilsen syntes at gyde en længe ukjendt Fred i hendes Sjel.

Efter Tafflet greb Dronningen Grevindens Arm og bad hende forklare adskillige af de Malerier, som smykkede Galleriet. Især havde et stort, qvindeligt Billed vakt hendes Opmærksomhed, da det, uden at være

indhyllet i den sædvanlige stive Pynt, næsten kunde kaldes ubedækket, og dog syntes at have en synderlig Vigtighed.

Det var et Portrait af den første Hertuginde af Parma. Hun er bekjendt for Efterverdenen, under Navn af Prindsesse Eboli, som udmærket Skjønhed og som Kong Philip den Andens Elskerinde.

Endnu engang viste Galleriet hendes Billed. Dronning Elisabeths, Philip den Andens Gemalindes, Indtog frembod Synet af begge Damer. Men Dronningens Skjønhed overstraalte hendes. Infanten Don Carlos red ved Dronningens Side. Det rørende, sværmerske Udtryk i det skjønne Ansigt, den smægtende Længsel, hvormed hans Blikke hvilte paa den huldе Fyrstinde, syntes at have ladet Maleren gjøre et rigtigt Blik i hans Inderste.

Herpaa fulgte et andet Billed. Man saae her Don Carlos i Fængsel, Døden nær. Han sad ved et Bord, med Haanden under Kinden, holdende en Pen. Et foran ham staaende Glas indeholdt Resten af et brunut Fluidum. I Baggrunden beredte man det Bad, som skulde fremskynde hans Død.

Omsider traadte man ind i et Kabinet, hvor der fandtes et legemsstort Billed af en glimrende Ridders-mand. Et Sølvskjold, som han syntes at trykke mod sit Bryst, var, ligesom hans Kappe, besat med lutter Sølvmønter, og Skjoldet selv bar den Devise:

Mi Amores son Reales.

Kongen spurgte, hvem det Malerie egentligen forestillede. Men Grevinden nedslog sine Øine, og svarte:

„Grev Henriquez af Villa Medina, min Broder, Eders Majestæt."

Dronningen bad om en Udtydning af Devisen paa Skjoldet. Da traadte hendes Overhofmesterinde nærmere, og sagde: „O Sennora, ogsaa jeg beder Eder, opfyld Dronningens Begjering. Siig hende ikke blot Betydningen af hine dristige Ord, men ogsaa den Løn, de vandt."

Catharina bad, det maatte være hende tilladt, at opsætte sin Meddelelse til et stillere Øieblik.

Om Aftenen fandt Claire Leilighed til at nærme sig Dronningen og hviske: „Han lever, han er ret vel, naar I blot vil!" — Kort efter trak Kongen sig tilbage, for at arbeide i sit Kabinet; ogsaa Dronningen vilde benytte denne Frist til en kort Vedervægelse. Hun bad Grevinden anvise hende et stille Gemak. Matronen førte hende til det, hvor hendes Broders Billed var opstillet. De tændte Lamper gave Maleriet endnu mere Liv og Ynde. Dronningen gjentog her sin Begjering om Devisens Forklaring.

„Den har for Spanieren en dobbelt Betydning! svarte Grevinden: Hine Mønter kalder man nemlig Reales, og saa troe da de Fleste, at Sølvet er hans Kjærlighed, medens det skarpere Øie opdager, at dette brændende Hjerte har forvildet sig og nærmet sig Thronen med sin Lidenskab. Ung, skjøn, udrustet med Alt, hvad der kan smykke og forherlige Livet, vovede min Broder, at opløfte sit Øie til hiin Dronning, den skjønne Elisabeth, Philip den Fjerdes Gemalinde. Mistankens Øie speidede allerede; Nid og Had omlurede Kongens Øre — da anordner den Ulykkelige en

glimrende Fest, for at feire Monarkens Fødselsdag. I en sindrig Digtning havde han nedlagt sin Lidenskabs Bekjendelse. Skuespillet vinder Fyrstindens Bifald, hun lover, selv at overtage en Rolle deri. Men samme Øieblik, som det skal opføres, kommer Scenen i Brand. I sine Arme redder Greven Dronningen. Hans Fjender see i denne Handling Plan og Forsæt; de ophøre ikke at vække Kongens Mistanke, og et Par Dage efter udaander min Broder sit Liv for Snigmorderhaand!

Dronningen bævede dybtgreben. Endeligen sagde hun: „Hvi fjernede man ham ikke? hvi formaaede ikke I, hans Søster, hvi formaaede ikke hans Venner ham til at flye?"

„O, naar hørte vel Lidenskaben den kolde Fornufts Bøn? Forgjæves bad jeg dengang, og nu, da samme Smerte rammer mig i en elsket Yngling, nu lyder atter min Stemme forgjæves. Mit skjønneste Haab er tilintetgjort, hvis den Stemme forstummer, hvis Guddomslyd allene formaaer, at føre den hartad Vanvittige tilbage paa Ærens og Pligtens Vei."

„I mener, Grevinde, sagde Dronningen grublende: at naar Elisabeth havde befalet Greven at fjerne sig, havde han adlydt hendes Bud? Saa var det jo næsten Pligt, i lignende Tilfælde at give samme Befaling? Men vilde I indestaae for Følgerne, Grevinde?"

„O, av denne Pligt, dyrebare Fyrstinde, og her paa mine Knæe erklærer jeg, at ville indestaae for Følgerne! raabte Matronen med ungdommelig Ild: Et

Tegn paa Eders Naade, Eders Tilgivelse, ledsage den Ulykkelige paa hans øde Valfart!"

Paa et Vink af Monarkinden nærmede Claire sig. „Næk mig Lokken, Claire, sagde Dronningen: som hviler paa Dit Bryst!"

Claire løste en fiin Kjæde af sin Hals, fremtog en Guldkapsel, og overrakte Dronningen den.

„Andengang, sagde Denne tankefuld: skal Du vorde den Ynglings Eiendom, som Skjebnen har bragt mig saa nær, for at fjerne fra mig saa sage. Gak hen, og bring hans Hjerte Fred!"

„Giv Eders Neven dette Pant, sagde hun til Grevinden: og lad ham vide . . .

„Don Ruy hører ikke Grevinden! sagde Claire: Eder selv, kun Eder, lyder han — J maa —

„Claire, raser Du?" raabte Dronningen; men allerede havde Claire aabnet den lønlige Dør, og Yngligen laae for Monarkindens Fødder. Vred vilde hun springe op, men beseiret af Vemod, sank hun tilbage paa sit Sæde, da hendes Blik faldt paa den blege, forstyrrede Skikkelse, som, for faa Uger siden prangede i Ungdomsskjønhed.

Omsider afbrød hun den farlige Stilhed og sagde: „Velan, Don Silva, for Eders ædle Bedstemoders Skyld vil jeg glemme Eders Ubesindigheder. Min Tilgivelse, min Erindring skal følge Eder til Maltha's Klipper, hvorhen Pligten kalder Eder. Adlyd uden Tøven! Lev vel! Og at J kan erkjende, hvorlunde Spaniens Dronning veed at ære sin Ridders ægte Troskab, saa lad denne Lok, paany lagt i Eders Haand af frivillig Naade, bevare Eders Bryst mod hver van-

helligende Tanke! Gak hen, min Ridder, kæmp for Æren, for Gud og for Maria!"

Stum pressede Ynglingen Lokken mod sine Læber. „Maria, Helgeninde, beed for mig!" med dette Udraab drog han Fyrstindens Haand mod sin Mund — da nærmede sig Fodtrin. Claire løb til Døren, og hendes sagte Angstraab: „Kongen!" lød i samme Øieblik, som den hemmelige Dør lukkede sig efter Don Silva.

Kongen indtraadte, ledsaget af Overhofmesterinden, som strax bemærkede de Tilstedeværendes Rystelse, og haanligt yttrede: Rimeligviis havde Dronningen sysselsat sig med et Strof, liigt det, hvormed hun nys havde havt den Ære, at underholde Hans Majestæt. „Sikkert, vedblev hun: har den ædle Grevinde underholdt min Fyrstinde med Greven af Villa Medina's Historie. Gid den altid maa være et advarende Exempel mod lignende Formastelse!"

Med morkt Blik rakte Kongen Dronningen sin Arm, for at føre hende til Taffels. Da dette var tilende, lod Hertuginden af Terra nova sit Blik overflyve hele Forsamlingen, hæftede det omsider stivt paa Claire af St. Chaumont, treen rask imod hende og raabte: „Siig dog, Frøken, hvor har J gjort af den Kjæde, som bærer hiin Lok, hvormed Dronningens overvættes Mildhed har benaadet Eder? Jeg seer den ikke om Eders Hals, hvor jeg dog saae den imorges. Nu — J rødmer — J skjælver — svar, i Kongens Navn, hvor er Lokken?"

Oprørt ved denne nye Anmasselse treen Dronningen frem. Men Claire havde imidlertid gjenvundet sin Fatning, og stillede sig, som om hun nu først savnede Lokken.

Med et tilintetgjørende Blik paa Hertuginden lod Dronningen sig række et Juveelskrin, udtog deraf et Rubinkors ved en smuk Perlekrands, og hang Smykket om Frøkenens Hals, idet hun sagde: „Lad, min stakkels Claire, disse Perler lønne Din trofaste Kjærligheds Taarer!"

Imidlertid var det dog lykkedes Hertuginden, at udstrøe Mistankens Sæd i Kongens Hjerte. — Fuld af bange Ahnelser forlod Dronningen Lerma. Stedse nøiere fandt hun sig bevogtet, stedse fjendtligere virkede Hertugindens Indflydelse paa Kongen. Kun een Trøst havde hun, den nemlig, at erfare, at Don Ruy, fuldkommen helbredt, havde tiltraadt Reisen til Maltha med mandig Resignation.

Det var den 13de Januar 1680 Dronningen holdt sit Indtog i Spaniens Hovedstad. Samme Dag kom Don Ruy til Barcellona. Som han skred gjennem Gaderne, gjennemskjar en hvinende Klokketone Luften.

„Hvad er det?" spurgte han en Forbigaaende. — „Er I fremmed i Barcellona, siden I ikke kjender Dødninguhret?" spurgte den Tiltalte mørk. — „Dødninguhret?" raabte Don Ruy. — „Ja! gjennmælede Hiin: Hist i Taarnet ved den gamle Kirke udenfor Porten er det Uhr, hvis gamle Værk ingen menneskelig Konst har kunnet bringe til at angive Tiden. Det er og bliver stumt. Men truer en ond Skjebne Landet, da lader den sin Sørgelyd gjennemskjære Luften."

Don Ruy ilte ud af Barcellona, men Dødsuhrets Klang forfulgte ham hvor han gik og stod, og Glæden drog aldrig oftere ind i hans Bryst.

(Sophie May.)

Matrosen blandt de Vilde.

John Jewitt, en Engellænder, var ansat som Vaabensmed paa det af Capitain John Salter kommanderede og til Peltshandel paa Amerika's Nordvestkyst bestemte Skib Boston. Dette ankrede den 12te Marts 1803 i Friendly-Cove, udenfor Landsbyen Nootka. Maqvina, Landets Behersker, kunde saameget af det engelske Sprog, at han kunde gjøre sig forstaaelig deri, og snart begyndte hans Undersaatter og Skibets Mandskab at handle sammen. Den 15de indbød Capitainen Høvdingen til Middag ombord paa Skibet, og gav ham ved Afskeden en smuk Flint med dobbelt Løb. Den 19de spiste han atter hos Capitainen, og forærede ham ni Par Vildænder. Ulykkeligvis havde han beskadiget en af Laasene paa den Flint, han havde faaet til Foræring, og erklærede i sin Enfoldighed: den duede ikke. Capitainen gjorde det øieblikkeligen til Løgn, og efterat han havde tilføiet nogle Sømands-Skjældsord, rev han pludseligen Bøssen af Maqvina's Hænder, og gav John Jewitt den; Kongen taug, men hans Øine sprudede Vrede og Hævn. Om Morgenen den 22de besøgte de Indfødte Skibet som sædvanligt. Om Eftermiddagen kom Maqvina selv ombord, og efter at han smilende havde seet sig omkring, indbød han Capitainen til et Fiskefangstpartie. „Du spiser gjerne Lax! sagde han til Capitainen: der er mange i Friendly-Cove, hvi gaaer Du ikke paa Fiskefangst?" Capitainen lod øieblikkeligen to Baade sætte ud, og medens han fiskede

i Bugten, og John var sysselsat med sit Arbeid om-bord, gav Magvina sine Undersaatter Signal til Op-stand. John hørte en usædvanlig Larm paa Dækket, kastede sit Værktøi bort, og løb op, for at see, hvad den havde at betyde; men neppe havde han stukket sit Hoved ud af Lugen, før en Vild greb ham i Haaret, og løftede sin Øxe, hvormed han sikkert havde kløvet hans Hoved, hvis hans Haar ikke havde været saa kort; dog fik den arme John et dybt Hug i Forhove-det og styrtede bevidstløs til Jorden. Da han igjen kom til sig selv, fandt han Døren til Skibsgangen lukket, hvoraf han sluttede, at han blot skulde opbe-vares til Mordoptrinet var endt. Men Magvina havde Andet isinde. Det var strax i Begyndelsen hans Hensigt, at spare Vaabensmeden, hvis Arbei-de kunde være ham og hans Undersaatter til stor Nytte. John blev nogle Øieblikke efter kaldt op paa Dæk-ket. Her stod Magvina, omgiven af sex gigantiske Vildmænd, hvis oploftede Sværde dryppede af Blod. „Du maa vælge Et af To, sagde Kongen: enten at bli-ve Træl Din Levetid, eller at dele deres Skjebne, hvis Hoveder ligge der i Rad."

John vaklede ikke længe i sit Valg. Han maatte kysse sin nye Herres Hænder og Fødder, og derpaa styrede Skibet mod Land. Det landede under omtrent femtenhundrede Vildes Glædesraab. Aften var det, og Blus oplyste hele Landsbyen. Mænd, Qvinder og Børn hoppede, under jublende Hyl, trommende og larmende, omkring i Landsbyen og paa Tagene af deres Huse. Krigerne yttrede den største Lyst til at gjøre deres Triumph fuldkommen ved Vaabensmedens

Død, og bade Magvina, han vilde udlevere dem ham, men han nægtede det, og da de bleve alt for paatrængende, opløftede han sin Kølle og drev dem bort. Dronningen havde Medlidenheb med den Fangne, og bød ham være ved godt Mod. Ogsaa den unge Arveprinds, Sat-sat-sokis, bevidnede ham, eller rettere Metalknapperne i hans Kjole, sin Deeltagelse. Jewitt tog den lille Thronarving paa Skjødet, skjar sine Knapper af, og hang dem i en Snor om hans Hals. Denne Artighed faldt i god Jord hos Magvina, og han bød sin Søn ligge om Natten ved Jewitts Side, for at sikkre ham mod Krigernes natlige Angreb. Ved Midnatstid vakte Kongen ham med den Efterretning, at der ombord paa Skibet var endnu en Blank, som havde ihjelslaget En af de Indfødte, og skulde lade sit Liv om Morgenen aarle. I Begyndelsen kunde John ikke gjætte, hvo det kunde være, men efter nogen Betænkning mindedes han, at Seilmageren Thompson, kort før Angrebet, havde været i Skibsrummet, og at hans Hoved ikke havde været blandt dem, han havde seet ligge i Rad paa Dækket. Thompson var omtrent fyrretyve Aar gammel, men saae ældre ud, saa han godt kunde udgive ham for sin Fader. Aarle om Morgenen gik han, med den unge Prinds ved Haanden, efter Kongen langs Stranden. Da Krigerne vare i Begreb med at klatre ombord, for at gribe Thompson, spurgte Jewitt Kongen, om han elskede sin Søn, og Prindsen, om han elskede sin Fader. Begge bekræftede dette Spørgsmaal. „Nu vel ,vedblev John: ogsaa jeg elsker min Fader!" Med disse Ord styrtede han for Kongens Fødder,

og bad, at den Ulykkelige maatte vorde skaanet, hvis det viste sig, at det var hans Fader. Kongen rørtes ved hans Bønner, og saaledes frelstes den Fangne.

De følgende to Dage havde de Indfødte travlt med at udlosse Skibet. Capitainens Skriverpult havde intet Tillokkende for dem; det kostede derfor Jewitt ingen Møie, at tilegne sig den. Snart erfarede alle Folkestammer i Omegnen Skibets Erobring, og strømmede skarevis til Nootka med torrede Fiske og andre Vare, for at tiltuske sig en Deel af Rovet. Maqvina var stolt af sin Bedrift, og havde stor Lyst til at hilse de Besøgende paa europæisk Vis. Da de derfor nærmede sig i deres Baade, opstillede han sine Folk med ladte Geværer ved Stranden. Thompson, Johns foregivne Fader, blev stillet ved den fra Skibet hidbragte Kanon, og Kongen selv, som holdt et rovet Talerør i Haanden, besteg med John Taget af sit Huus, og begyndte her at tromme af alle Kræfter. Intet kunde være latteligere, end Synet af den brogede Skare ved Stranden; Alle havde de pyntet sig med de ranede Klæder, Nogle med Fruentimmerkjoler, Andre med blaae, røde eller gule Kapper, atter Andre havde trukket Strømper over Hovedet istedetfor Nathuer, Nogle havde ikke mindre end ti Bøsser paa Skulderen og et halvt Dusin Sabler ved Siden. Endeligen lød, gjennem Maqvina's Talerør, Ordre til at fyre løs. Krigerne satte Kolben mod Jorden, lagde sig paa Knæ, og skjøde lige iveiret. Og da nu Thompson afbrændte sin Kanon, faldt den hele Linie overende.

John havde dengang naaet sit 45de Aar. Han er, efter sleersidigt Vidnesbyrd, et klogt og skarpsindigt Menneske. Thompson var næsten det modsatte, og Maqvina pleiede ofte at gjøre den Bemærkning, at Jewitts Moder maatte have været saare fredelig og godmodig, da hans Fader var saa gnaven og trættekjær. Han var opdragen i Modgangs Skole, var stærk og kæmpebygt, en fortræffelig Baxer, uden Frygt for nogen Fare. Jewitt lempede og føiede sig efter de Vilde; Thompson derimod gik dem ikke et Skridt af Veien, og naar de traadte ham for nær, lod han dem føle sine Nævers Kraft. Jewitt lagde sig efter deres Sprog, og prøvede ogsaa at overtale Thompson dertil; men han svor, han hadede Indianerne samt deres kaudervelske Sprog, og vilde Intet have dermed at gjøre. Jewitt forskaffede sig et sort Fluidum, som han brugte istedetfor Blæk, og førte en regelmæssig Dagbog.

Maqvina er ikke Konge i Ordets egentlige Betydning. Han selv tager ikke i Betænkning at tilstaae, at han kun kan sikkre sig Overmagten ved at give hyppigere Fester og føre større Pragt, end de andre Høvdinger. Hans Vaaning udmærker sig ogsaa ved større Omfang end de øvrige Indbyggeres. Den er hundrede Fod lang, fyrretyve bred og fjorten høi; derimod ere de øvrige Indvaaneres omtrent fyrretyve Fod lang, femogtredive Fod bred og ti Fod høi. Fra Husenes Størrelse kan man slutte til Høvdingernes Anseelse. Nootkianerne have en magelös Ærefrygt og Hengivenhed for Maqvina. Er hans Liv i Fare, saa vorde de rasende, og Intet kan stille dem tilfreds. Ogsaa for

hans Søn nære de samme Hengivenhed. Og naar noget Medlem af den kongelige Stamme lider mindste Krænkelse, føles denne dybt ogsaa af det ringeste Medlem af Folkestammen. I denne Henseende stillede Thompson de Indfødte paa en haard Prøve. Neppe gaves der, Kongen undtagen, nogen voxen Mand i Nootka, som han jo havde kastet omkuld idetmindste eengang. En Dag forgreb han sig endogsaa paa den unge Arveprinds. Denne listede sig nemlig, i Spøg, bag paa ham, og kneb ham i Benene. Arrig vendte han sig om, og slog hans Kongelige Høihed til Jorden. Maqvina, som just, tilligemed Jewitt, nærmede sig, greb i sin Forbittrelse en Bøsse, og lagde an paa Forbryderen. Thompson stod der i trodsig Stilling, og tilraabte den Sigtende: „Skyd til, fordømt skal Du være!" Jewitt faldt den fortørnede Fyrste i Armen, og maatte opbyde al sin Veltalenhed, for andengang at redde Thompsons Liv. Men hele Folkestammen havde fattet saadant Nag til Denne, at Kongen maatte anvende al sin Myndighed, for at afholde sine Undersaatter fra at myrde Forbryderen, medens Denne syntes at være langt mindre bekymret for sit Liv, end Maqvina og Jewitt.

Maqvina udmærker sig fremfor de øvrige Høvdinger ved bedre Dragt og kosteligere Smykke. Han er Ypperstepræst tillige, og inden han foretager sig noget af Betydenhed, tilbringer han to til tre Dage i eensomme Andagtsøvelser. Aarle om Morgenen gaaer han da ud i Skoven, og kommer om Aftenen tilbage med høitidelig Mine. Ingen tør da vove, at forstyr-

re ham i hans Andagt, om den saa ikke gaaer ud paa Andet, end at hans Gud Qvashootze ville forlene ham en velsignet Laxe- eller Hvalfiskfangst. En heel Uge før en Hvalfiskfangst viser hele Folkestammen den største Afholdenhed i alle Ting. Men engang forulykkedes Fangsten, trods de høitideligste Forberedelser; Kongens Harpun brast midtover, og han fangede ingen Hvalfisk. Han tabte herudover al sin Fatning, og Alt, undtagen han selv og hans Harpun, skulde være Skyld i denne beklagelige Vanskjebne. Især beskyldte han sine Ledsagere for, at de ikke havde spæget deres Kjød tilbørligt eller viist Afholdenhed nok. Men Jewitt hittede paa et lettere Middel til at skaffe Kongen en lykkelig Fangst. Han forfærdigede ham en bedre Harpun, og næste Dag seilede han triumpherende ind i Bugten med en kongelig Fisk af uhyre Størrelse.

Uagtet alle disse religiose Skikke, have dog Nootkianerne intet fornuftigt Begreb om det høieste Væsen og det tilkommende Liv. Da Magvina begræd sin Svogers Død, prøvede Jewitt at trøste ham med den Forsikkring, at den Hedengangnes Sjel nød evig Salighed. Hovedrystende svarte Kongen, idet han pegede paa Jorden: „Kommer man først der, er det forbi." Dog ere disse Naturmenneskers Begreber om Guddommen fornuftigere end de fleste andre raa Folkefærds. Aldrig tilbede de Billeder af Træ eller Steen; deres høieste Væsen er et altregjerende Forsyn, som tilskikker Straf og Belønning umiddelbart i denne Verden. Ikke destomindre laane de, i deres Phantasie, dette Forsyn en legemlig Skikkelse, idet de tænke sig det

som en uhyre Stokfisk, hvilken de give det Navn: Qvashootze. Under en Maaneformørkelse gik engang alle Indbyggerne op paa Tagene af deres Huse, og begyndte at synge og tromme. Da Jewitt spurgte om Aarsagen til denne Larm, fik han til Svar: De vare just ifærd med at bortjage en stor Stokfisk, som stod i Begreb med at opsluge Maanen.

Naar de Indfødte have fanget en Bjørn, stilles den, i Kongens Huus, paa Bagbenene, klædes og pyntes som en Høvding, og regaleres med et rigeligt Maaltid. Derpaa begynde Jægerne at flaae den, og naar dette er skeet, koge de den, uden at tage Indvoldene ud. Een eneste Bjørn er tilstrækkelig til et festligt Maaltid for hele Stammen.

Fleerkoneriet er tilladt, og Maqvina selv havde syv Hustruer. Giftermaalet sluttes uden mindste Ceremonie. Efter to Aars Fangenskab maatte Jewitt, efter Kongens Befaling, lægge sig en Hustru til; dog forbeholdt han sig, at vælge blandt en anden Stamme, da der ei blandt de Skjønne i Nootka fandtes Nogen, som stod ham an. Næste Dag begav Kongen sig paa Reisen med ham til en Naboestamme. De havde to Baade med, bemandede med 50 Krigere og lade de med Tøier, Huder ɔc. til at indkjøbe en Hustru for, thi det er en almindelig Skik, at Forældrene sælge deres Døttre. Deres Komme satte hele Landsbyen i Bevægelse, og da deres Ærinde blev bekjendt, kom en udpyntet Baad, for at indbyde Kongen til at lande og indtage et Maaltid i Høvdingens Vaaning. Hver Gjæst fik sin Plads anviist, og nu spurgte Maqvina Jewitt, om han ikke, i hele Forsamlingen, fandt

en Qvinde efter sin Smag. Han svarte Jo, og pegede paa Høvdingens Datter. Uden videre udleveredes nu de medbragte Sager, hvorpaa Maqvina stod op og holdt en lang Tale, hvori han stræbte at overbevise Høvdingen om, at han havde gjort en meget fordeelagtig Handel, at Jewitt var ligesaa god Mand som Nogen, sin hvide Farve fraregnet, at han alt havde gjort Regjeringen i Nootka de vigtigste Tjenester, at han forstod at forfærdige fortræffelige Fiskekroge, Klinger og Harpuner, og at det især skyldtes hans Medvirkning, at hans Naboer ikke vare blevne næsvise, hans Undersaatter rebelske, Laxene og Hvalfiskene skye. Høvdingen tog derpaa til Gjenmæle, og stræbte, i en ligesaa lang Tale, at vise sin Datters Fortrin og Dyder. Dermed var den hele Ceremonie tilende.

En Gjenstand, man har tilforhandlet sig, er naturligviis Kjøberens Eiendom; derfor ere ogsaa Qvinderne her overladte til deres Mænds aldeles vilkaarlige Behandling. Da den mindste legemlige Brøst betragtes som en uoverstigelig Hindring for et lykkeligt Ægteskab, saa pleier Ægtemanden, naar hans Hustru er troløs, eller viser Mangel paa Forstandskræfter, at straffe hende med et Mærke, som vanzirer hende paa en iøinefaldende Maade. Dette var, under Johns Fangenskab, Tilfældet med Kongens Broder, hvis nystilforhandlede Hustru vægrede sig ved at vise ham sin ægteskabelige Skyldighed. En Dag lod han John komme til sig, og bad ham, uden at nævne Hensigten, at file hans Tænder saa skarpe som muligt. Da Operationen var tilende, erklærede han, at hvis hans Hustru

fremturede i sin Vægring, vilde han bide Næsen af hende, og sende hende hjem i denne Tilstand. Forgjæves søgte Jewitt at faae ham til at opgive denne Beslutning. Næste Morgen vidnede den haardnakkede Qvindes Ansigt om dens Udførelse. Med alt dette var dog denne Ægtemand et godhjertigt Menneske.

De Indfødte ere meget tjenstfærdige mod hinanden, og ingenlunde uden Følelse for Ret og Uret. Maqvina følte sig uafladeligen forurolliget ved Tanken om den Maade, hvorpaa han havde erobret det amerikanske Skib, og da han en Dag, efter et heelt Aars Forløb, saae Jewitt skrive i sin Dagbog, rev han ham den af Hænderne og truede at kaste den i Ilden, hvis han saae ham skrive tiere deri, thi han meente, det var Historien om Skibets Erobring og hans Landsmænds Drab, han nedskrev. Et endnu større Indtryk havde denne Gjerning gjort paa Kongens Svoger Tootoosch, Folkestammens første Krigers. Stedse svævede den for hans Sjel, og sex Maaneder efter dens Fuldbyrdelse faldt han, skjønt han legemligen befandt sig fuldkommen vel, i det heftigste Vanvid. To Matroser af Skibets Mandskab stode ham uafladeligen for Øine. Naar man bod ham Næringsmidler, raabte han: Hall og Wood — det var de to Ihjelslagnes Navne — vilde myrde ham, hvis han berørte dem. Maqvina var yderst urolig derover, og takkede Gud at han, for sin Person, ikke havde besmittet sine Hænder med Nogen af Mandskabets Blod, thi Nootkianernes Logik syntes ei at kunne bringe ham til den Overbeviisning, at hele Mandskabets Blod maatte komme over hans Hoved. I Begyndelsen

søgte han at fordrive sin Svogers Vanvid ved Spøg og Spot, men da han fandt, at dette blev uden Virkning, blev han saare alvorlig, og spurgte Jewitt, paa hvad Maade slige Sygdomme pleiede at helbredes hos de Folkefærd, han havde levet iblandt tilforn. Ved Indspærring og Prygl! svarte Jewitt. Efter alvorligt Overlæg besluttede Kongen at underkaste den Syge denne Cur. Thompson fik det Hverv, at sætte den i Værk, og da Intet kunde være ham behageligere end at torde pidske en Indianer ustraffet efter Hjertenslyst, lod han den arme Tooroosch føle Kraften af nogle ret smidige Svøber, og det i den Grad, at den bundne Krige, skummende af Raserie, bød om sig. Men Thompson piskede saameget ubarmhjertigere, og vilde have aflivet ham med det samme, hvis ikke Maqvina havde lagt sig derimellem og erklæret, han vilde hellere, at Patienten skulde dø af Sygdommen, end af Lægemidlet. Virkeligen døde han nogle Maaneder efter.

En sælsom Skik finder Sted hos disse Vilde. Naar de nemlig give deres Venner Foræringer, antage de et stolt og truende Væsen og kaste Gaverne trodsigt hen; naar de derimod angribe deres Fjender, gjøre de det med smilende Mine. Ingen Krigserklæring, intet Løsen gaaer foran Angrebet — de iagtage den dybeste Taushed. Tre til fire Uger tilbringe de med at ruste sig, og bede hver Dag: Store Gud, lad mig leve — ikke vorde syg — finde Fjenderne — ikke frygte dem — finde dem sovende — dræbe dem i stor Mængde!

Næsten Halvdelen af Maqvina's Huusfolk bestod af Slaver; alt svært Arbeide paa hele Øen forrettedes af Slaver. Skjøndt de spise og drikke med deres Herrer, danne de dog, i hver Henseende, en gandske afsondret Menneskeklasse. Dør en Slave, saa kastes hans Liig ud paa frit Felt, og forraadner ovenpaa Jorden. Dør derimod en fri Mand, saa sørger hele Folket, hans Liig gjemmes i en anstændig Kiste, og begraves med høitidelige Ceremonier. En Høvding stædes til Hvile med større Pragt. Da Tootoosch, Kongens Svoger, døde, hylte og hvinte Folket tre fulde Timer. Med et rødt Bind om Hovedet blev Liget stillet til offentlig Skue, og derpaa, med de kostbareste Stykker af den Dødes Eiendom, lagt i en Kiste, der blev baaret til Graven om Natten, fulgt af den kongelige Familie og af hele Folkestammen. Derpaa gik Liigtoget tilbage til Maqvina's Huus, hvor den Afdødes Klæder bleve overantvordede til Ilden. Dermed var Jordefærden forbi.

Blandt de frie Indvaanere agtes Kydskhed saare høit; Slavinderne derimod maae hengive sig hver frie Indvaaners raae Lyster, uden Forskjel.

Engang sammensyede Thompson for Spas en Mængde brogede Klædeprøver, besatte dem med en Kant af Havodderskind og med nogle Rader Metalknapper; denne Dragt overrakte han Kongen som en Fyrstekaabe. Maqvina var gandske henrykt derover; han tog den øieblikkeligen paa, betragtede sig med største Velbehag, og raabte: „En meget smuk Kappe! Sligt kan man ei forfærdige i Nootka!"

Ved høitidelige Leiligheder sammenbinde de Indfødte deres Hovedhaar paa Issen med en grøn Sløife, og ryste derpaa Dunn derover. Sløifen selv er bestrøgen med Terpentin. Paa denne Pynt anvende de den største Omhu, og ofte skeer det, at de, naar de have arbeidet en heel Time derpaa, rive hele Bygningen ned igjen, og begynde gandske forfra. Det samme er Tilfældet med deres Ansigters Bemaling. Mændene male den ene Side rød, den anden sort; Qvinderne male sig blot en Halvmaane over Øinene og to røde Striber fra Mundkrogene lige til Ørerne. Ogsaa deres Haarpynt er gandske forskjellig fra Mændenes. De lade det hænge ned i to forneden sammenbundne Fletninger, og indsmøre det i Tran. I Biprydelserne følger iøvrigt Enhver sin særegne Smag. Mange overtrække Ansigtet med et tykt Lag Bjørnefedt, hvori de med en Trægriffel grave adskillige Furer. I Øren og Næse bære de Ringe.

Alle Husene i Nootka kunne bæres. I September hvert Aar bryder hele Stammen op og drager til Tashees, 30 Mile nordligere, hvor det aarlige Laxeforraad vorder fanget. Her opholde de sig omtrent fire Maaneder, og drage derpaa til Cooptee, som ligger halvveis mellem Nootka og Tashees; her fange de deres aarlige Forraad af Sild. Gjennem Dalen ved Tashees flyder en Strøm, der indeholder en saadan Mængde Lax, at Jewitt saae 700 Stykker fanges i 15 Minutter. Indbyggerne i Nootka kunde leve hele Aaret rundt af de Lax og Sild, de fange paa begge de nysnævnte Steder; men disse tankeløse Mennesker bortødsle deres Forraad næsten ligesaa

hurtigt, som de forskaffe sig det. De bruge intet Slags Kryderie til deres Mad, og deres Modbydelighed for Salter saa stor, at Maqvina, da han engang fandt Jewitt sysselsat med at koge Søvand af, rev Kjedelen fra ham, og advarede ham, han maatte aldrig tiere lade sig træffe i denne Gjerning. Derimod spise de til alslags Mad, det være sig Kjød, Fisk eller Grønt, en Mængde Tran.

Rummet tillader ikke, her at anføre alle de Gjenvordigheder og Lidelser, begge Fangerne maatte gjennemgaae, snart ved Mangel paa Næring, snart ved strengt Arbeide, snart ved de Krænkelser, som de, saasnart Maqvina var fraværende, vare udsatte for af de Indfødte.

Jewitt skrev ofte Breve, bestemte for Capitainerne paa forbiseilende Skibe. Nabostammernes Høvdinger lovede, af Had til Maqvina, at levere dem til Befalingsmanden paa det første Skib, som nærmede sig Kysten. Nitten Breve forfeilede deres Maal eller bleve maaskee slet ikke afleverede. Det tyvende kom Capitainen tilhænde paa Briggen Lydie fra Boston. Og snart forkyndte det Raab: „Fremmede! Fremmede! blanke Mænd!" Skibets Komme. Intet havde kunnet lyde sødere i Fangernes Øre. Men for ei at røbe sig ved Ytringen af sin Glæde, lod John, som om han hørte Skibets Komme med stor Ligegyldighed, og gjorde den Aftale med sin Landsmand, at de begge vilde blive uforstyrret ved deres Arbeid. Maqvina, som herover undrede sig, spurgte John, om han ikke vilde skynde sig at komme ombord. Han ønskede selv, tilføiede han, at besøge det frem-

mede Skib, for at indkjøbe nogle Vare, og spurgte Jewitt, om han meente, at han kunde gjøre det uden Fare. John søgte at gjøre ham sikker, og Kongen besluttede at følge hans Raad. Dog forlangte han af John et Anbefalingsbrev til Skibets Capitain. Det lød saaledes:

„Overbringeren af dette Brev er den indianske Konge Maqvina. Ham var det, som røvede Skibet Boston, efterat han havde myrdet toogtyve af Skibsmandskabet. Vi Undertegnede ere de Eneste, som bleve sparede; vi holdes i Fangenskab paa denne Kyst. Vi bede derfor, at Kongen maa vorde indesperret og omhyggeligen bevogtet, at han ikke skal slippe iland. Herved sættes vi istand til, i Løbet af faa Timer at bevirke vor Befrielse.

John Jewitt, Vaabensmed. John Thompson, Seilmager.

Da dette Brev var endt, lagde Maqvina sin Finger paa Seglet, og idet han saae Vaabensmeden ret gjennemtrængende i Øinene, spurgte han: „John, ikke sandt, Du lyver ikke?" Lykkeligviis var Johns Ansigt bemalet, saa hans Blegnen ikke kunde forraade hans Brøde. Da han derfor benægtede Spørgsmaalet, blev Kongen saa fast overbeviist om hans Troskab, at han, trods sine Undersaatters Bønner og Advarsler, gik ombord paa det fremmede Skib, under det gjentagne Udraab: „John lyver ikke!" — Men John løi alligevel. Neppe havde Kongen afleveret hans Uriasbrev, før han blev lagt i Lænker. Som en Lobeild udbredte denne Efterretning sig blandt hans Undersaatter, som i største Fortvivlelse løb frem og tilbage

ved Stranden, jamrende, skrigende og truende, at de, hvis ikke John skaffede Kongen paa Stand, vilde hugge ham i Stykker, saa smaae som hans Tommelfinger. Han lovede, at udvirke Kongens Frihed, paa det Vilkaar, at han tilligemed Thompson ogsaa fik sin. Det skete, efter mange Vanskeligheder.

Posteibageren fra Madrigal.

Efter Slaget ved Alkassar, som Sebastian, Konge af Portugal, havde tabt den 4de August 1578, var han pludseligen forsvunden. Som Seierherre tog Philip den Anden af Spanien, ved sin Raadgiver og Hjælper, den grusomme Alba, det faderløse Rige i Besiddelse. Men ei formaaede han, i de troe Portugisers Hjerter at qvæle den Troe, at deres lovmæssige Konge endnu levede og maaskee snart vilde fremtræde igjen. Virkeligen optraadte ogsaa adskillige Personer, som søgte at spille Sebastians Rolle; men den Virkelige synes ikke at have befundet sig iblandt dem. Hvad der er bleven af ham, veed man egentligen ikke ret at sige; men kan man troe et gammelkastilianst Haandskrift af 1596, som befinder sig i Hofkammerraad von Vispachs Bibliothek i Neuburg, saa har han taget en gruopvækkende Ende, som bedækker den spanske Historie med evig Skjændsel.

Det var i December 1594, at en fremmed Mand, ved Navn Gabriel Espinosa, ledsaget af to Betjente, kom til Valladolid. Han leiede en simpel, men beqvem Bopæl, levede yderst stille og indgetogen, og uddeelte rundelige Almisser blandt de Fattige. Han var stedse simpel, men pynteligt klædt. Kort efter hans Ankomst forsvandt En af hans Betjente med et Chatol, hvori befandt sig 150 Dukater. Uden at beklage sig, antog han en Anden, men forbød dem at følge efter ham, naar han gik ud. Forlod han Staden, saa sendte han dem iforveien. De maatte vente ham paa et bestemt Sted, og underrette ham om Alt, hvad de havde erfaret.

Paa en saadan Udflugt mødte han en Greves Berider, som førte en meget smuk Hest ved Tøilen, og indlod sig i en Samtale med ham, i hvis Løb han gjorde den Bemærkning, at der endnu ikke havde været nogen Ryttер at finde, som havde været istand til, at tæmme denne Bucephalus. „Vel er jeg ingen Alexander, sagde Espinosa smilende: men næsten tordejeg vedde, at jeg kan tæmme dette Dyr." — „Top! raabte Berideren: Jeg vedder om hvad I vil, at I ikke kan det!" Efter nogen Ordvexling blev man enig om en liden Sum; Espinosa nærmede sig den stolte Ganger, greb den med sikker Haand ved Tøilen, og svang sig op paa dens Ryg som en Fugl. Dyret steilede og slog ud med alle Fire, men jo galere den stilede sig, desto beundringsværdigere var den Færdighed, den Fremmede udviklede, til alle Tilskueres høieste Forundring. Derhos holdt han sig med saa høi og stolt en Anstand, at Berideren udraabte: Espi-

nosa maatte have nydt en meget fornem Opdragelse, hvilket Denne dog benægtede, idet han hastigt sprang af Hesten, og fortalte de Andre, at han i sin Ungdom havde tjent i Kongen af Portugals Ryttergarde, og der erhvervet sig denne Færdighed i at tumle de vildeste Heste. Derpaa fjernede han sig med en let Haandbevægelse, og fortsatte sin Gang.

Ridefnegten paastod at have seet, hvorlunde Espinosa, i nogen Fraskand, havde slaget sig for Panden med den flade Haand. Til denne Omstændighed kom endnu en anden. En Betlerske, som hver Ugedag havde faaet en betydelig Almisse af den Fremmede, fortalte nemlig, at have seet en meget kostbar Diamantring hos ham. Man mistænkte ham strax for at have stjaalet den, og lod ham hæfte. Man anstillede en Husundersøgelse hos ham. Alle hans Natklæder og alt hans Lintøi var af det fineste Stof. Ogsaa Kostbarheder fandt man hos ham, navnligen en rigtbesat Pokal af Elfenbeen, en Bønnebog med massivt Guldbeslag, en Ring med et udskaaret Billed af Philip II som Barn — denne Ring havde Kongen af Spanien foræret en meget fornem Nonne ved Navn Donna Anna de Austria, som opholdt sig i St. Mariaklostret i Madrigal — nogle med Diamanter og andre sjeldne Ædelstene besatte Helgenbilleder, en stor i Guld indfattet Steen af uhyre Værdi, o. s. v.

Den Hæftede bekjendte i det første Forhør: Han heed Gabriel Espinosa og var Postreibager i Madrigal, hvor han havde nedsat sig for et halvt Aar siden. De hos ham fundne Kostbarheder vare ham betroede af Prindsesse Anna i Mariaklostret i Madrigal, for at

han skulde sælge dem, og just af den Grund befandt han sig ogsaa i Valladolid.

Man tvivlede om Sandheden af dette Udsagn, og truede ham med Pinebænken, hvorpaa han saae stivt og gjennemtrængende paa Corregidoren, som om han vilde tilintetgjøre ham med sit Blik. Men strax smilte han medynksfuld, og udbrød omsider stolt i disse Ord: „I handle, som I finde for godt; men ikke Alt er godt, hvad Eders Indbildning lærer Jer. Vogter Jer derfor! Hans Katholske Majestæt kjender mig saare vel, og vil aldrig tilgive, at jeg lider denne forsmædelige Pine. Jeg siger Eder, behandler mig ikke mere paa en saa vanærende Maade; det kunde let angre Eder bittert, naar det var for silde."

Corregidoren og hans Bisiddere tabte i Begyndelsen al deres Fatning ved disse Ord, saavelsom ved den Tone, hvori de udtaltes, og ved Fangens hele Holdning; de vidste ikke, hvad de skulde svare ham. Langt om længe fattede den Første sig og gav ham den Besked, at den Maade, hvorpaa han behandledes, stemte saare vel overeens med hans foregivne Stand; men var han af høiere Rang, da behøvede han blot at sige det, og man skulde strax tage Hensyn derpaa. Hvad Espinosa svarte herpaa, veed man ikke.

Paa samme Tid som dette tildrog sig, havde man i Valladolid seet en fremmed Dame med to smaae Børn, der, som man først sildigere erfarede, meget ofte havde affærdiget fortrolige Bud til Espinosa. Paa hans Lystvandringer mødte de ham, talte med ham, og vendte strax igjen tilbage. Men neppe havde hun hørt hans Fængsling, før hun pludseligen for-

svandt med Børnene, og, trods alle Efterforskninger, aldrig mere blev seet i hele Spanien. Ogsaa en af Espinosa's Tjenere var det lykkedes at undvige til Madrigal og at medtage sin Herres Skrivepult, der, som man formodede, indeholdt Papirer af høieste Vigtighed. Thi derudaf var tabt et Brev, som faldt i Kriminalrettens Hænder. Det var adresseret til Gabriel Espinosa, Posteibager fra Madrigal, og skrevet af hiin fornemme Nonnes Skriftefader, Miguel de los Santos, en indfødt Portugiser, der i hele Egnen var høit agtet for sin strenge Retskaffenhed og usminkede Fromheds Skyld. Men i Brevet selv kaldte han Den, til hvem han skrev: „Eders Kongelige Majestæt," og meddeelte ham adskillige høistvigtige Familie-Efterretninger, af hvilke det fremlyste, at den fremmede Dame havde været Dronningen, og begge Børnene hendes. Skriftefaderen bad om Hs. Majestæts nærmere Befalinger, og underskrev sig som Allerhøistsammes troeste Undersaat.

Strax blev nu den Geistlige hæftet og truet med de skrækkeligste Piinsler, hvis han ikke bekjendte den rene Sandhed. Skjælvende og halvbevidstløs tilstod han, at den Fangne ingen Anden var, end den efter Slaget ved Alkasar savnede Konge Don Sebastian af Portugal. For at bekræfte sit Udsagns Sandhed, angav han tolv Hovedpunkter, hvoriblandt der især udmærkede sig to. „Jeg har, sagde han: meget ofte seet og talt med Kongen, da han endnu var Kronprinds. Hans Træk ere ikke udslettede af min Erindring, jeg har gjenkjendt dem i den foregivne Espinos

fa's Ansigt. Engang — han kunde omtrent være otte Aar — havde han, idet han legede med sin Broder, Cardinal Henrik, i Lissabons Hofhave, tabt en i Guld indfattet Reliquie, som jeg var saa lykkelig at finde. I Samtale med den saakaldte Espinosa berørte jeg denne Omstændighed, og han erindrede mig om Stedet, hvor jeg havde givet ham Reliquien tilbage — det var nemlig ved en Brønd. Desuden beskrev han mig Reliquien paa det nøieste. Da han endeligen, for nogen Tid siden, kom til mig, og han, som tilforn havde beherskket et mægtigt Kongerige, blot forlangte et Tilflugtssted af mig, vilde jeg dog ikke have troet ham, hvis han ikke havde medbragt to til mig skrevne Breve, det Ene fra hans Broder, det Andet fra en høi Prælat i Portugal — Begges Haandskrift var mig nøie bekjendt — som tilfulde overbeviste mig om, at Overbringeren ingen Anden var, end den ulykkelige Konge Don Sebastian.

De nysnævnte Breve bleve tilstillede Corregidoren og af ham sendt til Madrid med en omstændelig Beretning om alt det Forefaldne. Kort efter kom en kongelig Commissair, som begyndte sin Procedure dermed, at han lod Prindsessens Skriftefader spænde paa Pinebænken. Under de heftigste Smerter skreg han gjentagne Gange: „Jeg kan ikke vidne mod min Samvittighed. Som ærlig Mand, som Præst maa jeg sige Sandheden. Espinosa og Kong Sebastian af Portugal ere een og samme Person. Andet tvinger man mig ikke til at sige."

Man drev det til Tørturens tredie Grad, og forskærkede Pinslerne paa alle optænkelige Maader.

Saa standhaftig han hidtil havde viist sig — nu formaaede han ikke at modstaae længere. Han vidnede, hvad man forlangte af ham, og svarte paa alle Spørgsmaale kun et halvqvalt Ja. Tvungen til, at efterstige den afgjørende Hovedbekjendelse, sagde han: „Gud, den alvidende og allbarmhjertige, vil forlade mig, at jeg lyver. Ja, det kan være, at Gabriel Espinosa ikke er Kong Sebastian, men en Bedrager. —" Efter disse Ord faldt han i Afmagt, og hverken ved de frygteligste Trudsler, eller ved Hunger og Tørst i det græsseligste Fængsel, formaaede man at afpresse ham et andet Udsagn.

Herpaa skred den kongelige Commissair, ligesom efter et Forspil, til sin Sendelses Hovedmeed. Espinosa eller Sebastian førtes for ham, betynget med svære Lænker. Han modtog ham med krænkende Spot. „Jeg er ingen Bedrager, som I kalder mig! svarte den Ulykkelige: Mit Navn er Gabriel Espinosa. Man fandt mig udenfor St. Sebastianskirken i Lisboa, hvor jeg var bleven udsat — mine Forældre kjender jeg ikke. Da jeg voxte til, lod jeg mig hverve, og tjente en Tidlang i Kongen af Portugals Ryttergarde. De forskjellige Sprog, jeg taler, lærte jeg i Omgang med Soldaterne af allehaande Folkefærd. Jeg kan vel læse, men ikke skrive, thi jeg har aldrig lært det. Forresten er jeg Posteibager i Madrigal."

Ifølge dette sidste Udsagn forlangte man, at han skulde aflægge en Prøve paa hans Færdighed i Bageriet. Heraf erfaredes, at han forstod sit Haandværk

yderst slet, skjøndt den Bevilling, han havde kjøbt, var i bedste Orden. Ogsaa Donna Anna stadfæstede Sandheden af hans første Udsagn, at hun nemlig havde betroet ham de Kostbarheder, man havde fundet hos ham, for at han skulde sælge dem i Valladolid.

Man spurgte ham fremdeles, om han havde kjendt Kong Sebastian, og om han havde taget Deel i Slaget ved Alkasarquivir. „Skulde jeg ikke have kjendt Kongen! svarte han: Jeg har jo, paa hiin Ulykkensdag, fægtet i hans Ryttergarde.“ Det Spørgsmaal, om han aldrig selv havde udgivet sig for den savnede Konge, besvarte han med et bestemt Nei. Men desuagtet blev han overanvordet til Marterkegtene. Da han saae dem, forlod ham pludseligen den beundringsværdige Rolighed og Standhaftighed, som han den hele Tid havde givet saamange Prover paa. Først overlod han sig til en hjertesønderrivende Smerte, og strax efter til et ubeskriveligt Raserie. Han slog om sig som en Fortvivlet, og strakte Adskillige af den saakaldte Retfærdigheds græsselige Hjelpershjelpere til Jorden; men omsider maatte han vige for Magten. Han blev overmandet, mishandlet paa det skjændigste, kneblet og kastet paa Pinebænken. Det var en Løves Kamp mod en Skare af Hyæner.

Standhaftigen udholdt han alle Torturens Grader, og selv da alle hans Ledemod udspændtes saa stærkt, at de ikke mere lignede noget Menneskes, lod han ikke høre et Skrig, ikke et Suk, ikke en Bøn. Han syntes tværimod at være saa vant til at befale, at han,

selv i de heftigste Smerter, og under sine Bødlers Hænder, ei var istand til at glemme det. Forgjæves vare alle Forsøg paa, at afpine ham et andet Udsagn. Han beklagede sig ikke mere, han taalte og taug.

Aktstykkerne bleve nu sendte til Madrid, hvor man fældte følgende Dom, der, hvorledes man saa betragter den ulykkelige Fange, vel maa kaldes uhørt:

„Bedrageren Gabriel Espinosa, foregiven Posteibager i Madrigal, som har havt den Frækhed at udgive sig for Kongen af Portugal, Don Sebastian, skal i Madrigal slæbes til Retterstedet paa Rakkersluffen, hænges og parteres o. s. v."

Denne Dom blev fuldbyrdet den anden August 1595 paa Torvet i nysnævnte Stad. Da han stod paa Stigen til Galgen, vendte han sig om til Folket, for at tiltale det; men Munken, som ledsagede ham, holdt ham Krucifixet saa tæt og fast for Munden, at han ikke var istand til at frembringe eet Ord. Strax derpaa greb Bødlen ham midt om Livet, kastede ham henover Stigen, slyngede Strikken om hans Hals, sprang paa Skuldrene af ham og qvalte ham. Legemet, hvori endnu var Liv, blev deelt i fire Parter, offentligen stillet til Skue, og begravet i Rakkerkulen.

Saaledes endte et Menneske, som, efter alle Samtidiges eenstemmige Formodninger, engang havde baaret Portugals Krone, og som den frygtelige Alba, eller hans ynkværdige Staldbroder Philip den Anden, lod skaffe afveien, for ved et Kongemord at legitimere sin skjændige Usurpation.

En Maaned efter blev ogsaa Skriftefaderen, Miguel de los Santos, hængt i Madrid. Prindsessen Donna Anna de Austria maatte, tilligemed begge sine Kammerfruer, gjøre Kirkebod med blottede Been. Det blev dem paa det strengeste forbudet at tale et Ord i de første ti Aar, men alt en Maaned efter denne Dom døde de — af Gift.

(Aloys Schreiber.)

Søstrene paa Toller.

Paa en mørk Vinterdag kom jeg i et tykt Sneefog, gjennemblæst og vaad, til Gaarden Toller. Jeg havde endnu en god Miil at kjøre, inden jeg naaede min gamle Vens Præstegaard, hvor jeg, efter ti Aars Forløb, igjen uventet skulde indtræde. Uagtet jeg altsaa med Længselens Vinger higede imod min Reises Maal, kunde jeg dog ikke bare mig for den Tanke: „Mon ikke de gamle Jomfruer paa Toller skulde have en varm Stue og en Kop Caffe for dig?" og da min Tanke fik Ord, forsikkrede Skydskarlen mig, at derom var ingen Tvivl. Uagtet jeg nu ikke vidste Andet om disse to gamle Damer, end at de hedte Jomfrue Rosine og Aline Ring, og at de boede paa en stor Gaard, svingede jeg dog rask ind fra Landeveien, og jog, under den muntre Bjeldeklang, op

igjennem Alleen. I Forstuen mødte jeg en aldrende Tjenestepige, der, forundret over at see en fremmed Mand betræde hendes Herskabs stille Bolig, besaae mig fra øverst til nederst. Lidt forlegen angav jeg Aarsagen til mit Ønske, at maatte standse en Halvtimestid her, og hun sprang ind for at melde mig. Et høit, fort Fruentimmer, i en simpel, gammeldags Dragt, med Sæt paa Hovedet, traadte langsomt ud, neiede dybt og hilste mig med et stivt: „Tjenerinde, min Herre! Behag at træde ind i Stuen." Jeg var netop færdig med mine Undskyldninger, da Søsteren kom ind i Stuen, neiede og sagde: „Tjenerinde, min Herre! Behag at sidde ned." Paa gammel norsk Viis bød man mig en Dram, og derpaa blev Caffebordet fremsat. Ved de indbragte Lys iagttog jeg med en vis vemodig Moro disse gode Pigers eensformige, stive Væsen. Hos Begge syntes et svagt Spor af Ungdoms Skjønhed at skimte frem under den rynkede Hud, og i deres Stemme var endnu en vis Bøielighed tilbage, som sjelden følger Alderdommen. Hvad der især undrede mig var, at Ingen af dem viste den hos gamle Fruentimmer saa fremstikkende Nysgjerrighed. Samtalen dreiede sig om gandske almindelige Ting, og begyndte næsten at gaae istaa, da paa eengang Bjelder klang udenfor Vinduerne. „Der er Broder Frits!" raabte de Begge, og sprang op med et lyst Smiil. Imedens Rosine gik ud imod den Kommende, fortalte Søsteren mig, at deres Broder havde været ude i Bygden, og kom nu just tilbage. Derpaa traadte ved Rosines Arm en rask gammel Mand ind af Døren, trykkede først

Alines Haand og rakte mig derpaa sin. „Som jeg hører, sagde han: vil De besøge Præsten; jeg kan fortælle Dem, at han ikke kommer hjem forend imorgen, for jeg mødte just ham og hans Kone paa Landeveien idag. Det er derfor bedst, De slaaer Dem til Ro hos os." — „Ja, dersom De tager tiltakke med hvad Huset formaaer!" sagde Rosine venlig. — „Saa er De os hjertelig velkommen!" vedblev Aline. „Ja, ret meget velkommen!" forsikkrede den Første, og gav sin Søster et betydende Blik. Denne Indbydelse kunde jeg ikke modstaae; jeg afskedigede min Skyds, og gik, efter Hr. Rings Raad, op paa det mig anviste Kammer, for at ombytte mit vaade Fodtøi.

Jeg blev temmelig længe deroppe, for at fatte mig igjen efter den trykkende Følelse, Synet af disse, maaskee engang blomstrende, lystige, lette Piger, havde indgydt mig. Man bankede paa, og Jomfrue Aline traadte ind. „Undskyld, at jeg er saa fri, sagde hun: men jeg maa paa min Søsters og egne Vegne bede Dem holde os tilgode, at vi i en Fremmeds Nærværelse celebrere en Høitidsdag iaften. Det er just Broder Frederiks Geburtsdag, og saa pleie vi gjerne, at have en liden huuslig Festlighed. Min Søster troede rigtig nok, at det var upassende, nu da vi havde den Ære af Deres Nærværelse, men jeg seer allerede paa Dem, at De ikke vil fortryde paa et Par gamle Menneskers stille Munterhed." — Jeg kan ikke beskrive, hvor blød om Hjertet jeg blev ved disse Ord, en Taare skjød sig op i mit Øie, og jeg trykkede med et venligt Smiil hendes

Haand. Hun lyste mig ned i Stuen, hvor Ring munter kom mig imøde med den stoppede Pibe: Samtalen mellem os blev snart underholdende; den Gamle, som havde været Sømand, fortalte om sine Reiser, og jeg gav ham de nyeste Efterretninger om de fjernere Lande. „Naa, I have ret skaffet mig en behagelig Gjæst, Børn!" sagde han blid til Søstrene, og et inderligt venligt Øiekast fra dem Begge, belønnede mig for min Snakkesomhed. „Ei, ei! sagde han idet Rosine bragte en liden Mugge Punsch frem paa Bordet: det maa jeg lide; saadan en forstandig Gjæst og saa et godt Glas Punsch, det gjør en festlig Aften. Rosa, Lina! Klink med os!" Hans levende, sorte Øine fæstede sig et Øieblik paa enhver af dem, og med en underlig, bly men rørende Varme gjengjeldte Begge hans Øiekast, idet de klinkede med os. Efter nogle hurtig henrundne Timer gav Rosine Broderen et Vink, at Maden var færdig, tog Lysene og oplukkede Storstuen. Et lidet Bord stod dækket for Fire, og rigelig besat med gammeldags Sølvstads. Midt paa Bordet stod en stor Kage, hvorpaa var indlagt med Sukker F. R. den 10de November, og omkring denne var flettet en Krands af Evighedsblomster. — „Hvad er dette!" raabte han overrasket, og sank med Taarer i begge Søstres aabne Arme. „Min Frederik, vor Frederik!" raabte de hulkende, og glemte i et langt Minut, at en Fremmed betragtede den rørende Scene. „O Piger, Piger! stammede endelig den gamle Mand med et ungdommeligt Aasyn: et bedre Foraar sender os imøde de Roser, som visnede for os i Livets hede Sommer. Mine Søstre!" — Vi kom endelig tilbords; Ingen kunde tale, Ingen følte

at han ikke kunde det. I Alles Blik bævede en stille Taare, og jeg har aldrig været saa vemodig og dog saa glad. Rosine, der lagde for, syntes først at komme tilbage til Jorden, og forsømte ikke, idet hendes forklarede Aasyn viste, at hun tænkte paa noget Høiere, med ziirlig Høflighed at nøde os til at spise. Aline skjænkede flittig i Broderens og mit Glas, imedens hun med heftig Bevægelse tabte sig i Hiins Øie. At noget overordentligt var foregaaet i denne Familie, blev mig klart, og jeg ventede længselfuld paa Oplysning derom. Den kom ikke; ved Stegen toge Søstrene deres Glas, stødte an med os og hviskede næsten: „Kjære Frits!" og tømte det. Derpaa erindrede man min Sundhed og sagte, skjøndt med Møie, at gjøre Samtalen almindelig. „Evighedsroser, I ædle, elskede Søstre!" raabte endelig Oldingen, drak sit Glas og reiste sig. Endnu sadde vi en Timestid sammen ved det afdækkede Bord, indtil jeg følte, at det var Tid at unde de gamle Mennesker Roligheden efter den angribende Aften.

Næste Morgen vaagnede jeg tidlig, og gik sagte ned i Dagligstuen. Der var Ingen. Nysgjerrig aabnede jeg et Bogskab, hvor jeg fandt Clarisse, Grandison, Holberg og flere æsthetiske Værker fra den ældre Tid. Men i en af Bøgerne laa en liden Seddel, hvis Indhold i den Grad vakte min Nysgjerrighed, at jeg uvilkaarlig stak den til mig. Nu kom Jomfruerne og strax efter Broderen ind, Caffeen blev drukken under fortrolig Samtale; Hesten var for Døren, og jeg maatte afsted. Jeg har nu gjort mine Læsere bekjendte med disse Mennesker, saaledes som jeg for faa Aar siden selv lærte dem at kjende, og nu vil jeg fortælle deres Historie saa-

ledes som den, deels af deres Mund ved nærmere Bekjendtskab, deels af Andre er bleven mig fortalt:

Fr. Ring var en rask Dreng i sit fjortende Aar, da hans Fader, en fattig Præst, pludselig døde. Drengens Moder var død Aaret forud, og hans eneste Støtte i Verden var en velhavende Onkel, Proprietair paa en Gaard nogle Mile oppe i Landet. Denne sendte, saasnart han fik sin Broders Død at vide, en Karl afsted for at hente Frits, og modtog Drengen med faderlig Kjærlighed. Den aldrende Onkel Hans havde efter sin Kone to venlige Smaapiger, hvis Opdragelse var hans kjæreste Sysel. Uden synderlig Dannelse, havde han nogen Smag for Læsning og en ligesaa aaben Forstand som ædelt Hjerte, og hans Opdragelse lykkedes fortræffelig. Rosine og Aline lovede at blive deres Kjøns Prydelse. Med søsterlig Velvillie modtoge Begge den faderløse Frits, der med undseelig Hengivenhed sluttede sig til sine venlige Søstre. Et Aarstid løb hen i barnlig Fortrolighed, og nu nærmede sig Tiden, da Frits skulde tilsøes. Hemmelig græd han mangen heed Barnetaare ved at tænke paa, at han nu skulde forlade sin anden Fader og sine elskede Søstre; men disse skjulede ogsaa mangt et frembrydende Suk ved Tanken om Skilsmissen. Det var Søndagen efter Paaske, da alle Tre kom hjem efter deres Confirmation. Rørt modtog den Gamle sine tre Yndlinger, imellem hvilke han ikke mere vidste at gjøre nogen Forskjel. „I have elsket hinanden som Børn, elsker hinanden ogsaa som Voxne; værer altid hinanden værdige!" sluttede han, idet han paa eengang omfavnede alle Tre. Begge Pigerne omslyngede Broder Frits,

men ligesom grebne af en ny og uforstaaet Følelse, blev alle Tre staaende med nedslagne Øine og glødende Kinder. Ved Bordet vare de stille og enhver fordybet i sig selv. Præsten og nogle faa Venner, som vare tilstæde, sadde i Samtale om Caffeebordet. Frits gik dybsindig op og ned under den mørke Lindeallee ved Landeveien. Tusinde dunkle Følelser gjennemstrømmede ham. Imedens Rosine skjænkede Caffee for Selskabet, opsøgte Aline den kjære Frits, men blev for første gang forlegen staaende foran ham og pillede paa sit Livbaand. Frits kastede et frygtsomt Blik paa den i sin sorte Silkekjole og med den grønne Krands i de første gang krøllede sorte Lokker, usigelig indtagende Møe. Da skjød en brændende Straale fra hendes klare Øie, og hun trykkede hans Haand op til den bankende Barm: „Aline, Aline! raabte han hulkende, og trak hende i sine Arme: Kjære Aline! Nu er snart min Afsked forhaanden; hvorledes skal jeg leve adskilt fra Eder?" — „Ak Frits! sukkede Pigen: Derude vil Du snart glemme os, men Aline glemmer aldrig Frits."

Hvo tør med vanhellig Haand male den frembrydende Morgenrøde, hvo beskrive den spæde uskyldige Sommerfugls første Vingeslag, naar den flagrer ud fra det trygge Barnehjerte! Ingen af dem kjendte den farlige Gud af Navn, der med sit Rosensmiil omflagrede dem. Men da Aline langsom rev sig løs af sin elskede Frederiks Arme, og stille traadte ind i det faderlige Huus, da blev det hende tydeligt, at hendes Hjerte fra nu af tilhørte Frits, og hun overlod sig til søde Drømme. Frits havde ingen klar Tanke; han følte sig forunderlig bevæget, men tilskrev Smerten

over den nærforestaaende Afsked fra den kjære Familie den Uro, der gjennembævede hans Bryst.

Den følgende Uge gik stille hen i sædvanlig Virksomhed. Med den første Kjærligheds Ængstlighed undgik Aline Frits, og hos ham syntes kun Følelsen af den nære Afsked at fordunkle den ungdommelige Munterhed. Dagen til Afreisen kom. Bleg og mat gik Frits op og ned af Gulvet, imedens Rosine under Taarer pakkede hans Tøi sammen. Paa eengang vendte hun sig hulkende omkring, og lagde sit Hoved imod Vindueskarmen. Der vare ingen Flere i Stuen. Frits tog hende om Livet og lagde sit forgrædte Ansigt op til hendes Skulder. „O, hvor er det tungt at forlade dem, man elsker!" raabte han. Rosine hulkede stærkere, og trykkede ham tæt op til sig. „Herefter skal Frits vandre allene og fremmed i Verden." — „O Frederik! svarte Pigen: Husk paa, at Du har Dit Hjem her; her lever Dit Minde." Uvilkaarlig lagde hun Haanden op til sit Hjerte, og rev sig løs af hans Favnetag.

Frits var borte. Langsomme runde de eensomme Dage for de to vakkre Søstre. Omhu for den svagelige Fader og Omsorg for den betydelige Landhusholdning, adspredte dem fra den aarle Morgenstund og til Aftenens Komme; men i de stille, rolige Aftentimer vare de uophørlig beskjæftigede med Erindringen om den elskede, fjerne Ven. En vis ahnende Frygt afholdt Begge fra at samtale om Frederik, og jo mere Tiden hengled, desto mindre blev det dem paa begge Sider muligt at opdage for hinanden deres Følelser og Haab. Visselig troede enhver af dem, hvad Hjertet saa gjerne

vilde troe, at hun var Den, der engang ved Frederiks Haand skulde nyde Livets skjønneste Fordring. Pludselig døde den gamle Fader, en gammel Tante flyttede til dem, og de følte mere end nogensinde Savnet af deres Ven, fra hvem de kun sjelden erholdt en kjærkommen Efterretning.

Fra deres første Ungdom af havde Faderen holdt dem til at nedskrive daglig deres smaae Begivenheder og Erfaringer. Dette var bleven dem til en kjær Nødvendighed, især siden de mistede Frits, og siden den elskede Fader. Dagbogen havde altid været dem en Helligdom, og intet fremmed Øie havde seet den. En Aften satte begge Pigerne sig, efter Sædvane, ved hver Ende af Bordet, for at skrive i Dagbøgerne, og tilfældigviis, jeg veed ikke hvorledes, bleve de ombyttede. Begge bleve det vaer ved første Øiekast, og enhver af dem rakte, med høi Rødme, Hænderne ud, for at drage sit Hefte tilbage. Men paa eengang standsede de, saae med søsterlig Kjærlighed paa hinanden og sagde: „Læs kun!" Hvad begge Søstrene egentlig læste, det har Samleren af denne lille Historie ingen bestemt Kundskab om; men saameget er vist, at efter at Begge med den meest levende Bevægelse havde snart læst, snart fæstet Øiet paa hinanden, snart udgydt Strømme af Taarer, sank de uden Ord i hinandens Favn, idet de tilsvore hinanden søsterlig Kjærlighed til Graven.

Strax efter denne Scene, der vistnok af et Øievidne vilde været fremstillet paa en værdigere Maade, reiste Rosine til en Veninde i Besøg paa nogle Uger. Faa Dage efter hendes Ankomst anmeldtes Secapitain Ring. Med afvexlende Ansigtsfarve ilte Rosine foran sin

Veninde til Døren, — og høit grædende sank hun i Fritses Arme. Denne, der med stormende Hjerte ilte til det kjendte Hjem, fra den venlige Bolge, som havde begunstiget sin kjække Søn, og der nu haabede, i en af de huldе Søstre at finde en tro Mage, havde tilfældigviis hørt, at en Jomfrue Ring befandt sig her, og reiste derfor hid. Af Timer bleve Dage, og imedens Rosines Veninde med muntert Spog stedse forøgede Elskovsflammen, imedens Frits, overbeviist om sin Lykke, svømmede i Fryd, og i dristig Triumph gjerne kunde have omfavnet den hele vide Verden, udgjød Rosine, efter Dage fulde af salig Forglemmelse, i de stille Nætter bittre Taarer, og gjorde sig selv Bebreidelser for ethvert fortroligt Haandtryk, ethvert huldt Smiil. Endelig kom det længe frygtede Øieblik, da Frederik tillidsfuld og med den inderligste Kjærligheds Udtryk forlangte hendes Haand. Bleg og forvirret stirrede hun hen for sig, men med hurtig Fatning slyngede hun sin Arm om hans Hals, trykkede et Kys paa hans Læber og sagde med fast Stemme: „Bliv som Du fra vore Børneaar var, bliv mig en trofast, kjærlig Broder. Jeg elsker Dig ømmere, end en Søster elsker Broderen, men Din Kone kan jeg aldrig blive." — „Du tilhører da altsaa en Anden?" spurgte Frits, pludselig nedstødt fra sin Glædeshimmel. „Spørg mig ikke derom nu, elskede Broder!" svarte den ædle Pige, kyssede ham endnu engang, og ilte med den sidste Rest af Fatning, op paa sit Kammer.

Temmelig forskjellige Følelser gjennemstrømmede den ærlige Frederiks Sjel. Disse faa Dages Samvær havde gjort Pigen saare kjær for hans Hjerte, og han

følte Afslaget som et Dolkestød; men paa den anden Side var hans Stolthed krænket, og han kunde ikke andet end finde, at Rosine havde viist sig som hans Elskede indtil dette Øieblik. Efter nogen Betænkning besluttede han, jo før jo heller at reise til Toller, hvor han vilde finde Aline, for jo før jo heller at glemme sin Kurv. Han tog en Afsked med Rosine, der fra hans Side var temmelig kold, og reiste nu, med ilende Hastighed, til den velbekjendte Gaard. I Alleen sad Aline paa en Bænk, som var opsat netop der, hvor hun paa Confirmationsdagen havde hvilet i Frits's Arme. Erindringen slog som et Lyn ned imellem det Nærværende og Forbigangne; at springe ud af Vognen, kaste sig i Alines Favn og synke ned paa den grønne Bænk, var Øieblikkets Værk. Snart, da den første Storm var over, gik de Haand i Haand ind i Huset, Aline fulgte sin Ven rundt om i Mark og Hauge, Loft og Lade, og han fulgte saa sjeleglad og kjendte Alt, Alt igjen, og græd Vemods- og Glædestaarer. „Men", begyndte Aline endelig: savner Du da slet Ingen? Har Du ikke tænkt det mindste paa Rose?" — Frits blev lidt forvirret, han havde nemlig foresat sig, ikke at nævne sit Besøg hos Rose, for destobedre at skjule sin Kurv. „Ja, i Sandhed, Du har Ret! sagde han endelig: Hvor er hun da?" — Det lod som om hans Distraction ikke var Aline ubehagelig.

Saasnart som muligt henledte Frits Samtalen paa Fremtiden, og bad Aline om at følge ham paa den øvrige Deel af Banen. Med undseelig Glæde sank hun op til hans Barm. Men Frits krystede hende med en ærlig Sømandsarm til sit Bryst og raabte: „Nu, saa er det altsammen godt min Glut; saa faaer Søster

Rosine længe nok give mig Kurven; nu er den Tort god igjen." — „Søster Rosine? Kurven?" — „Ja, ja!" og dermed fortalte han den hele Tildragelse. „Gode Gud, hvad har jeg da gjort! raabte Aline og skjulede sit Ansigt: Lad mig nu være, Frits, jeg behøver Rolighed og Eensomhed; imorgen tidlig mere." — Hun gik, og Frits talte Vinduesruderne og Loftbjelkerne. Næste Morgen havde den ærlige Søkapitain sin anden Kurv, og da han ikke kunde udholde at blive længere paa Toller, jog han endnu samme Formiddag afsted, og søgte til sin Ven: den blaae Bølge. Jo mere Frederik eftertænkte det Eventyr han under sit korte Ophold paa Landjorden havde oplevet, desto tydeligere blev det ham, at de to Kurve vare ligesaa smigrende for ham som de vare Beviser paa Søstrenes ædle Hjerter og urokkelige Troskab mod hinanden. Han begræd sit Savn i mange Aar, og fandt aldrig en Pige, der kunde erstatte ham Aline eller Rosine. Saaledes henrandt hans Manddom. Da Alderen begyndte at minde ham om, at det nu kunde være bedre paa Landjorden, og han kun var uvis med sig selv om hvor han skulde opslaae sin Bolig, — fattede han den Beslutning, at see hvorledes hans fordums Kjærester levede. Han rullede vemodig ind igjennem Alleen, grublende over Skjæbnen. „Mon her boer en ny Eier? tænkte han: eller mon En af dem sidder her som Mormoder imellem sine Børnebørn?" Han traadte ind, dybt bevæget; da neiede to tugtige gamle Damer og sagde: „Tjenerinde, min Herre!" og han sløi i deres Arme, og har siden levet hos dem.

(M. C. Hansen.)

Den hvide Djævel.

Paa Afrika's vestlige Kyster udbreder sig et vidt Land under den hede Sol, men i Skyggen af Mangotræer, Palmer, Cedre- og Gummiskove. Man kalder det Guinea. Dets oprindelige Beboere, Negrene, have levet der, og leve saa endnu, under forskjellige Konger, og gave deres Rige forskjellige Navne. Men Europæerne, som ere langt klogere, bekymrede sig, da de saae Landet forstegang, lidet om Mohrernes Geographie, men gjorde sig paa staaende Fod en ny. Guinea, det Land, hvor de fandt Guldstøvet til deres Guineer, deelte de flux i nye Districter, og gave dem Navne efter de Gjenstande, som tilfredsstillede deres Lyster. Saalunde staae Navnene endnu i de europæiske Korter over Afrika, f. Ex. Peberkysten, Elfenbeenskysten, Slavekysten, Guldkysten, o. s. fr.

Kongeriget Akim udfylder en stor Deel af Guldkysten. Men til Lykke for Negrene ligger det vel et halvt hundrede Mile fra Søkysten. Derfor have de fromme og vise Europæere heller ikke kunnet skalte og valte dermed, som de gjerne ønskede.

Imidlertid havde Frempung, Kongen af Akim, hørt tale om de hvide Søeuhyrer. Saaledes kalde de vankundige Negre, i mageløs Uforskammenhed, os elskværdige Europæere. De, der, som bekjendt, ere kulsorte, og, istedetfor vort lange brune, sorte eller blonde Haar, bære Uld paa Hovedet, de kalde os Søuhyrer! — Men det er Vanens Tryllerie. For de sorte Herrer og Damer i Guinea er Intet i Verden saa

yndefuldt, som en fiin Fløielshud, fort som Ibenholt. Man veed jo, at naar de reisende Engellændere Adanson eller Mungo Park vandrede gjennem afrikanske Landsbyer, hvor man endnu ikke havde havt Leilighed til at beundre den europæiske Gratie, da løb de Sortes Børn, hylende og skrigende af Veien for de hvidskinnende Reisende. Maurekongen Ali's Qvinder yttrede stor Lyst til at see Mungo Park — thi deri ere de afrikanske Damer forskjellige fra de europæiske, at de ere meget nysgjerrige — og aflode ikke at bestorme Kongen med Bønner, før han maatte love, at forestille dem den Fremmede. Han bad dem blot, de maatte belave dem paa det Allergrueligste, et Menneskes Øine nogensinde kunde see. Og dog begav det sig, da de nydelige sorte Piger saae den hvide Mand, at adskillige af dem faldt i Afmagt af Skræk. Hvad om nu en af vore fortryllende, blaasiede Blondiner traadte ind i en Negermonarks Pallads? En Pige med tykke Guldlokker, som flettede Solstraaler, med en Pande, en Nakke, Hals og Barm, hvid som nyfalden Snee, med Kinder som Rosenild, med Hænder og Arme som Alabaster? — Hjelp Himmel! Denne Pige, som man hos os uden Omstændigheder regner blandt Englenes Tal, jeg vedder, at Negrene, naar de saae hende, vilde sværge paa, at man havde levende flaaet det arme Barn.

Thi i Flaa-Haandværket tiltroe Negrene os, i deres Vankundighed naturligviis, ret megen Færdighed. Nogle anse os ligefrem for Menneskeædere, og give os, i deres udannede Sprog, et Navn, der paa Dansk

omtrent siger det samme som: kjødædende Djævle. Men jeg kan nok forklare mig, hvorfra dette afskyelige Navn har sin Oprindelse. Naar nemlig de fra Afrika's Indre paa Europæerskibene slæbte sorte Slaver blev undersøgte om de vare sunde, og hvad Priis de vare værd, maatte de uvidende Skabninger naturligviis undres over, at man befole alle deres Lemmer, hvilket, efter deres raa Begreber kun sømmede sig for en Slagter ved Indkjøb af Qvæg. Følgeligen bleve de i den Formening, at man havde kjøbt dem, for at slagte og fortære dem.

Men for at blive ved Sandheden, maa vi dog ogsaa tilstaae, at vi Europæere, i fordums Tid ei heller ansaae de Sorte for rette, egentlige Mennesker, men for et Slags Dyr, der stode imellem Abe- og Menneskeslægten. Vore Lærde viste os, i deres udødelige Værker, Sort paa Hvidt for, at de Sorte havde mindre Forstand end vi Andre. Men siden Negere og Negerpiger have begyndt at gjøre ret artige Digte, at udregne de meest indviklede Opgaver, at holde Prædikener, at anføre Tropper i europæisk Tjeneste, ja, at indrette Republiker og Kongeriger, hvor de have Skoler, Fabriker, Skibsværfter, Kanonstøberier, endogsaa Forfatninger og Love som mangt et Land i Europa maatte ønske sig selv — siden den Tid har Meningen om Negernes Forstand forandret sig meget, og de store Lærde med deres udødelige Værker ændses ikke mere. — Men jeg er reent kommen fra Kongen af Akim. Om ham og hans første Sammenkomst med europæiske Ansigter var det, jeg vilde fortælle.

Som sagt, Kongen havde hørt tale om de hvide Søuhyrer, der vare komne over Havet og krøbne iland udaf en stor Trækasse. Reisende, som med egne Øine havde seet disse Skabninger, paastode, at de havde en paafaldende Liighed med Mennesker, gik opret paa to Been, og havde en Stemme, hvormed de frembragte alskens Toner, som lode formode, at de derved, ligervijs som andre Dyr, vidste at gjøre sig forstaaelige. Men de vare ikke Alle af lige Skikkelse, heller ikke af samme Farve. Vel havde Alles Ansigt en vømmelig Hvidhed, men paa Kroppen vare de spraglede, Nogle blaae, Andre grønne, røde, og saa videre. Atter andre Reisende forsikkrede med deres Eed, at de iland krøbne Søskabninger vare et Slags Søbjørne. Adskillige af dem havde lange Haar under Næsen; de drak allerhelst et Vand, som intet Menneske kunde nyde, thi naar man tog et Par Draaber deraf i Munden, foraarsagede de en Brænden som Ild. Ogsaa havde de fra Havets Dyb medbragt Koller, hvori laae Lyn og Torden. Rettede de Kollen mod en Fugl i Luften, saa styrtede den, som truffen af en Pil, død til Jorden, ved Kollens Lynen og Bragen.

Kongen af Akim, en meget forstandig og indsigtsfuld Herre, undredes saare over disse Beretninger. Meget deraf troede han ikke, men holdt det ligefrem for Løgn. Imidlertid gjentoges Efterretningerne. Hans Forundring naaede den høieste Grad, da endeligen en meget retskaffen og oplyst Mand i hans Rige kom tilbage fra en Reise, som han havde gjort til Kysten i Handelsanliggender. Ogsaa han havde seet Havfostrene med egne Øine, og erklærede for Kongen, sin

Herre: Han anſaae beſtemt hine Væſener for Menneſker fra en anden Verden. Beviſet førte han, meget indlyſende, med følgende af ham ſelv bemærkede Kjendsgjerninger:

„Der findes ved Kyſten Nogle af vor Slægt, ſom have lært hine Væſeners Tungemaal, og endogſaa kunne tale med dem. Denne Erfaring har man endnu aldrig kunnet gjøre paa andre Dyr — følgeligen maa det være Menneſker. Men om de af Gud ere begavede med Fornuft i ſamme Grad ſom vi, derom maa jeg tvivle. Thi vel kunne de ſtundom ſynes gandſke fornuftige, men ofte vise de ſig heel forkeerte. Deres ſtørſte Lyſt er, at drikke af et brændende Vand. Derpaa vorde de tosſede, lee og ſkrige, tumle, kunne ikke ſtaae opret, favne, ſlaae og ſaare hinanden, hoppe og ſpringe til de falde i Søvn. Naar de vaagne, ſynes de igjen at være komne til Forſtand. — De have ogſaa Sands for Dands. Jeg har bemærket, at naar En af dem med en haarbeſat Stok farer hen over et hult Bræt, hvorover man har ſpændt ſmaae Tarme, og de Andre høre den Knirken, ſom derved fremkommer, ſaa faae de ligeſom Kløe i Fødderne og komme i ſtørſte Bevægelſe. — Ydermere har jeg bemærket, at de have et Slags forhexede Sedler, ſom de have meget at gjøre med. Der ſætter ſig to, tre, fire Perſoner ſammen: de tage de ſpraglede Sedler i Haanden, ſom alle ere lige ſtore, blande dem og fordele dem indbyrdes. Saa ſtirrer Enhver paa diſſe Blade, og vender ikke Øinene derfra. Pludſeligen yttrer Trolddommen ſin Virkning. Nogle vorde ſaare alvorlige og mørke; Andre lee med afſkyelig Skadefryd; Andre ere ligeſom forklarede af

Salighed, som om den største Lykke var dem vederfaret; atter Andre ere saa sorgmodige og fortvivlede, som om deres bedste Ven var død. — Jeg fragaaer ingenlunde, stundom kom det mig ogsaa fore, som om disse Vildmænd havde et Slags Religion, hvilket man dog ellers ikke bemærker hos Dyrene. Men deres gudstjenstlige Skikke ere, som man let kan tænke sig, meget raa. Man seer En blandt dem, som er gandske sort paa Kroppen, men forresten skabt som de Andre. Ham omringer Alle. Derpaa begynde de at hyle med høi Røst, og naar de have skreget sig trætte, taler den Sorte muttersene, og raaber derhos saare høit. De Øvrige sidde, knæle eller staae trindtomkring. Nogle synes opmærksomt at høre paa den Sortes Tale; Andre smaasnakke; Andre sove meget fast; Andre græde; Andre fordreie Øinene saa stærkt i Hovedet, som om de skulde opgive Aanden. Naar den Sorte er færdig med sin Fortælling, ere Alle muntre igjen, begynde deres Skrig paany, og skilles derpaa gandske roligt ad."

Kongen rystede stærkt paa Hovedet ved disse Efterretninger, som man pleier at gjøre ved synderlige og utrolige Ting, hvilke man dog ikke gandske og aldeles kan nægte. Han var saare nysgjerrig efter at see En af de sælsomme Havskabninger, helst levende, om det var muligt. Thi Alt, hvad man havde meldt ham, var fuldt af Modsigelser.

Han sammenkaldte sine erfarneste og kundskabsrigeste Tjenere og Raader, for at høre deres Mening. Nogle af de Ældste blandt dem toge saaledes til Orde: „Frempung, Du vældige Konge og store Helt, vogt Dig, at Du ikke forer Et af hine Naturens Misfostre

ind i vort lykkelige Land. Thi med Rette frygte vi, at opleve Ulykke deraf. Havde det ikke været en let Sag for Dine Forfædres Styrke og for Din egen Magt, at udstrække Riget Akim lige til Grændserne af den beboede Jord? Men vor Nation vogtede sig viseligen for at udvide sit Gebeet til det store, uendelige Saltvand, som Gud anviste Uhyrerne til Bolig. Lad Solen hver Aften stige ned deri, for at rense og styrke sig, at den om Morgenen kan opstige kraftigere til os bag de blaalige Bjerge; for os er ingen Lykke der. Thi Solen opvarmer det store Saltvand med sin Ild. Derfra udgaaer Tordenveiret i mørke Skyer, de ødelæggende Storme desligest, samt Lynets Ildflammer i Regnens Tid. Derfra ere ogsaa hine menneskeartede Uhyrer fremgangne, som bære Lynet i deres Køller, og drikke Ild i Skikkelse af Vand."

Saa talte de Ældste af Raaderne. Men de Yngre, ligesaa nysgjerrige som Kongen selv, meente, at det sømmede sig dog en Konge og hans Raad, nøie at undersøge alle saadanne Phænomener, om de vare gavnlige eller skadelige, for at kunne underrette Folket derom. Først og fremmest maatte man erfare, om hine Saltvandets Fostre virkeligen vare Mennesker.

Som det pleier at gaae i Europa, saa gik det ogsaa ved Hoffet i Akim. Frempung fortalte sin Elskede, en nydelig, neppe femtenaarig Mandingo, hvad der var forhandlet i Geheimeraadet. Strax følte hun sig plaget af den heftigste Nysgjerrighed efter at tage de fremmede Vidundere i Øiesyn. Hun bad Kongen paa det venligste, han vilde dog forskrive et Exemplar deraf.

Efter den Beskrivelse, man har givet os af denne unge Mandingo, maa hun have været en sand Neger-Venus. Hendes Huds Farve var en Blanding af Ibenholt og Roser. Gjennem det klare gjennemsigtige Sorte skinnede en sød Rødme, som en Morgenrøde i mørken Nat, eller et mildt Lynglimt gjennem sorte Skyer. Hendes store, skjønne Øine straalte Ømhed og Kjærlighed; hendes Mund syntes kun at aande Vellyst. Man tænke sig dertil et nydeligt, æggeformet Hoved, en smuk, lige Hals, de fineste Omrids af Skulder, Ryg og Barm, og man vil finde det begribeligt, at Kongen af Akim hellere var død, end han havde afslaaet den elskværdige Mandingo hendes Bøn. Han sendte derfor et, af de tappreste Krigere udvalgt Gesandtskab til Sø-kysten, for at indbyde Havets Sønner, hvis de virkeligen vare fornuftbegavede Dødelige, til at sende En af deres Midte til hans Hof, eller hvis det viste sig, at det kun var en hidtil ubekjendt Dyreart, for at fange et Exemplar deraf, helst levende.

Gesandtskabet reiste, og fandt Europæerne ved Kysten, i en Landsbye, fredeligt og venskabeligt hos de derboende Negere. I det Fjerne saae man paa Havet et stort Skib med mange Master og Vimpler. Det var Danskere, som vare komne, for at bringe en Kolonie i Opkomst paa Guldkysten i Kongeriget Akra. Disse hørte med Fornøielse, at en Konge i Afrika's Indre ønskede at gjøre Bekjendtskab med dem. Deres Indbildningskraft foremalede sig strax tusinde behagelige Muligheder: Guldstøv, Gummi, Elfenbeen, Diamanter, Slaver i svære Mængde o. s. v. Bogholderen blev

altsaa udseet til, med en Tolk at følge tilbage med Gesandtskabet.

Uden Vanskelighed naaede han Frempung's Hovedstad, og allerede Dagen efter sin Ankomst skulde han have den Ære at forestilles Monarken. Hr. Bogholder Kamp, en ærbar, forstandig Mand, klædte sig paa det bedste, og gik.

Omringet af sit Riges Stormænd, ventede Frempung ham, siddende paa sine Puder, ikke uden Hjertebanken. Til Høire og Venstre i Audientssalen stode over hundrede smukke Negerinder, begjærlige efter at see det mærkelige Saltvandsfoster. Endeligen treen det ind. Da man saae Bogholderen, i Rabatkjole, med Silkestrømper, sorte Skoe med Sølvspænder, hvidpudret Pidskeparyk — overfaldt en Rædsel alle Tilstedeværende. Vel havde Enhver allerede iforveien gjort sig en eventyrlig Forestilling om det lille Udyr, men en saadan Vanskabning havde Ingen forestillet sig. Enhver af de ranke Negre og Negerinder troede nemlig i deres Hjertes Eenfoldighed, at Kjole, Vest, Buxer og Strømper vare ligesaamange, af Gud skabte Dele paa det bogholderske Legeme, og tilvoxne omtrent paa samme Maade, som Haar og Fjer paa andre Dyr. — Under denne Forudsætning maatte rigtignok Hr. Kamp i sin danske Kistekjole stikke underligt nok af i Negrenes Øine. Men Hoffet i Akim blev snart sat i største Skræk. Thi Saltvandsfostret gik lige mod Kongen, som just ikke var altfor vel tilmode derved.

Den ærlige danske Bogholder, som i Europa havde passeret for en Mand, der forstod sig paa god Leve-

maade, vilde ikke forspilde sit gode Renommee ved en afrikansk Konges Hof. Saasnart han var kommen Monarken paa ti Skridt nær, bukkede han sig høfligt, idet han skrabede langt ud med det høire Been. Men Kongen forstod denne Manøvre meget slet. Da han saae, at det fremmede Væsen bukkede sig og slog bagud med den ene Fod, meente han, han vilde sætte an, for at springe ham paa Hovedet. Thi allerede idet Hr. Kamp treen ind, og saae sig om til Høire og Venstre, havde Kongen bemærket Pidsken i hans Paryk. Frempung sluttede deraf strax, at denne Skabning maatte høre til et hidtil ubekjendt Slags store langrumpede Aber. Da derfor Bogholderen gjorde den ovennævnte Bevægelse, strakte Kongen sig strax henad Jorden, i det Haab, at Springet skulde gaae over ham. Tillige kaldte han sine Krigere til Hjelp.

Danskeu ahnede strax, at her maatte herske en ulykkelig Misforstaaelse. Han henvendte sig til Tolken, erfarede Kongens Frygt, og gjenmælede allerunderdanigst, at det kun skulde forestille en europæisk Æresbevisning. Frempung var glad ved, at være sluppen derfra med Skrækken, men befalede dog saare alvorligt, at han skulde blive ham fra Livet med slige mistænkelige Æresbevisninger.

Gesandten vilde nu benytte den gjenoprettede Rolighed til, efter det ham af den kongl. danske Gouverneur i Christiansborg givne Hverv, at foredrage Kolooniens Ønsker angaaende en gjensidig Handelsforbindelse. Til den Ende havde han ladet en Kiste med alskens Foræringer til Kongen bringe efter sig ind i Audientssalen. Men inden han overrakte dem, begyndte

han en velstuderet Tale, hvis Indhold Tolken siden skulde oversætte i Negersproget. Med saare høitidelig Mine og megen Anstand begyndte han at tale om Hs. Danske Majestæts Herlighed og Magt.

Men han blev afbrudt i sin Tale paa en ærgerlig Maade. Medens den hele Hofstat nemlig opmærksomt betragtede det fremmede Misfoster og lyttede til hans uforstaaelige Sniksnak, faldt det En af Raadsherrerne ind, at forsøge, om den vidunderlige Skabning kunde bide skarpt fra sig, og hvad der, fra denne Side var at befrygte. Til den Ende tog han en lang, hvid Træstav, og holdt den mod den veltalende Bogholders Mund. Da Denne ikke lod sig forstyrre derved, blev Raadsherren dristigere, stødte med Staven hid og did, og sagde, for at tirre ham til at bide fra sig: „Gnrr! Gnrr!" Ja, da Hr. Kamp engang aabnede Munden vel vidt, stak han ham Staven derind. — Denne Uartighed bragte Bogholderen gandske ud af Takten. Dog fattede han sig, og sagde til Tolken: „Foredrag nu Kongen i al Korthed, hvad jeg har sagt." Dog hørte Kongen slet ikke derpaa, thi da han nu havde seet, at Uhyret slet ikke var bidsk, men tvertimod gandske tamt, gik han selv til ham, og befamlede ham, eller rettere hans Klæder. Meest vakte Parykpidsken hans og hele Hofstatens Forundring. Thi man meente, at det var en lang, til Dyret fastvoxen Svands. Tolken forsikkrede, den var ikke fast, men kunde aftages tilligemed hele Haarpynten. — Ingen troede ham. Kongen forlangte endeligen, den Fremmede skulde tage sine Haar af, om han kunde.

Denne Begjering forekom den danske Gesandt yderst sælsom, og gjorde ham næsten fortrædelig. Han betænkte sig et Øieblik, hvad her var at gjøre, og tog heel dybsindig en Priis Tobak. Med høieste Forundring saae Hofstaten, hvorlunde han aabnede en lille Dudike, saare pathetisk tog Støv deraf mellem Fingrene, og stoppede det i sine Næseboer. Hele Hoffet opslog en umaadelig Latter. Negerinderne morede sig kosteligt derved, og havde givet Meget til, at han havde gjort det engang endnu.

Bogholderen, som det slet ikke faldt ind, at disse Naturborn kunde lee ad en Art af den Europæiske Kultur, havde imidlertid overlagt Sagen med sig selv, og fundet, at Gesandter ofte maa finde sig i store Mishligheder ved fremmede Hoffer, for at opnaae deres høie Committenters Hensigter. Han samtykkede altsaa i det, man, med Hensyn paa hans Paryk, havde forlangt af ham.

Da han nu, med Tommel- og Pegefingeren, greb den puddrede Haarmasse i Tupeen, og løftede den iveiret, opstod en Dødsstilhed i hele Salen. Med opspilede Øine stode Alle der i den meest spændte Forventning, og saae, hvad de havde anseet for umuligt: Haaret skiltes fra Hovedet, den lange Svands fra Nakken. Gjennem Salen lød et sagte „Ah!" — Men da nu Bogholderen saae sig omkring, og følgeligen beviste, at han endnu var levende, lød atter en Latter, en saa heftig vedholdende skraldende Latter, som der maaskee aldrig var hørt i Afrika tilforn.

Kongen, som gjorde sig meget tilgode ved dette Skuespil, lod den Fremmede paa det indstændigste

bede, han vilde dog ogsaa aftage den anden Halvdeel af Hovedet, samt Arme og Been. Thi Frempung holdt nu alle Ting for mulige. Den ærbare Boghol-der kom ved denne Fordring i største Forlegenhed, især da han deraf mærkede, at man ikke holdt ham for no-gen fornuftig Guds Skabning, men kun for en høist mærkværdig Dyrart. Under disse Omstændigheder torde han jo slet ikke haabe, at kunne negociere nogen Handelstractat. Han gjorde sig derfor al optænke-lig Umage for at bevise, at han virkeligen var et Med-lem af det menneskelige Kjøn, at han, med Undtagelse af Farve og Haar, var skabt fuldkommen som en Ne-ger, at han vel kunde aflægge sine Klæder, men ikke sine Lemmer.

Frempung syntes endnu at tvivle. Han forlangte, at Hr. Kamp skulde føre Beviset fuldstændigt, ved at aflægge sine Klæder og vise sig i menneskelig Ge-stalt. Kamp skikkede sig i Tiden, men vægrede sig paa det bestemteste ved at afklæde sig i saamange Da-mers Paasyn; det var, meente han, den groveste Buk, som kunde begaaes mod god Levemaade. Det kunde Negerinderne nu paa ingen Maade begribe. De bleve meget vrede, fordi han ikke vilde lade dem see det Konststykke, hvorlunde han, som en Slange, af-skjød sin Ham. Var han et virkeligt Menneske, meen-te de, skulde han ikke være saa sky. Det var langt latterligere, at han ikke tog i Betænkning at vise sig for dem som han ikke var, allerhelst da han vel havde samme Skabning, som de andre Mandfolk i Salen.

Men Hr. Kamp, som i deslige Affairer havde altfor fiin Tone og Følelse, afslog i de forbindtligste

Udtryk de uskyldige og trohjertige Skjønnes Begjering. Frempung dømte dem omsid imellem. Et Vink, og Damerne fjernede sig.

Bogholderen holdt nu Ord, og klædte sig af. Kongen betragtede Operationen med stigende Forundring. Tilsidst saae han, istedetfor Sønhyret, et hvidt Menneske staae for sig. Med Frygt og Rædsel befamlede han hans Lemmer, saae stedse med et Slags Væmmelse paa hans hvide Farve, og udbrød endeligen i de Ord: „Ja, det er sandt, et Menneske er Du; men Du er hvid som Satan!"

(Fr. Kuhn.)

Flaskebjerget.

Et irlandsk Eventyr.

I de gode Dage, da det stille Folk, de fromme Alfer, lod sig see hyppigere, end i denne vantroe Tid, levede en Mand, ved Navn Michael Purcell, som havde forpagtet nogle Tønder slet og ufrugtbart Land, halvanden Miil fra Mallow og syv fra Cork. Michael havde Kone og Børn; de gjorde, hvad der stod i deres Magt, men det var just ikke Meget, thi Børnene vare endnu for smaae til at hjelpe den stakkels Mand ved hans Arbeide, og den gode Kone havde

nok at gjøre med at passe de Smaae, malke Koen, koge Kartofler og bære Æg til Mallow. De maatte nu tage det paa hvad Maade de vilde — der kom aldrig saameget ind, som der udfordredes til at udrede Forpagtningsafgiften.

En Tidlang skikkede de sig i deres Vilkaar, saa godt de kunde, men nu kom der et slet Aar — Havren visnede paa Marken, Hønsene bleve syge, Svinet fik Tæring, og den arme Michael fandt, at han ikke mægtede at udrede den halve Forpagtningsafgift. To Terminer var han allerede skyldig. „Hvad skulle vi nu gribe til, Marie?" spurgte han. — „Hvad vi skulle gribe til? gjenmælede hun: Driv vor Koe til Markedet i Cork, og sælg den der. Paa Mandag er der Marked. Saa maa Du gaae gandske aarle, at det stakkels Dyr kan puste lidt, inden det stilles til Salg." — „Og hvad skulle vi gribe til, naar den er solgt?" spurgte Mick bekymret. — „Det veed jeg ikke, Michael, men jeg troer aldrig, den gode Gud kan forlade os. Du husker dog vel, hvor miskundelig han var os, da den lille Wilhelm laae syg, og vi slet intet havde til ham? Doctoren fra Ballydengh, den smukke, milde Mand, kom ridende, og forlangte en Drik Melk. Han gav os to Shilling, sendte Medikamenter til Barnet, kom tidt herud, og ophørte ikke med sine Velgjerninger, før Drengen var gandske karsk." — „Saaledes tænker Du altid, Marie, og jeg troer, Du har Ret, derfor vil jeg heller ikke grilisere længer over den Ting, men dristig sælge Koen. Dog maa Du først tage Naal og Traad, og bøde min Kjole, thi den er itu under Armen."

Marie lovede, at bringe Alt i Orden. Næste Dag lavede han sig til, og hun indskærpede ham ved Afskeden, at sælge Koen for den allerhøieste Priis. Michael gav hende sin Haand derpaa, og begav sig paa Veien. Langsomt drev han Koen gjennem den lille Flod, som gjennemskjærer Veien og rinder hen under Mourne's gamle Mure. Da han kom forbi, faldt hans Øine paa Taarnene og paa de gamle Hyldestammer. „Ja, raabte han: havde jeg blot Halvdelen af de Penge, som ligge begravne under Eder, saa behøvede jeg ikke, at drive min stakkels Ko til Markedet i Cork! Er det ikke en Jammer, at de skulle ligge under Jorden, mens jeg og saamangen brav Karl maa savne dem. Nu, er det Guds Villie, kommer jeg dog hjem med nogle Skillinger i Lommen."

Med disse Ord drev han Koen videre. Det var en smuk Dag, og Solen skinnede straalende paa det gamle Abbedie, da han skred derforbi. Veien gik over en Række efterhaands opstigende Bjerge. Da han kom paa Spidsen af den Høi, som nu kaldes Flaskebjerget, indhentede En ham. „God Morgen!" sagde Denne. „God Morgen!" sagde Michael mildt, og vendte sig om til den Fremmede. Det var en liden Mand, næsten en Dverg at see til. Han havde et gammelt gulblegt Ansigt, der saae ud ret ligerviis som visfen Blomkaal, derhos en tynd liden Næse, røde Øine og hvide Haar. Hans Læber vare ikke røde, hans Øine havde ingen Hvile — Michaels Hjerte blev iiskoldt. Det hugede ham slet ikke, at være i Mandslingens Selskab; ikke kunde han see det mind-

ste af Dennes Been eller Legeme, thi skjøndt Dagen var varm, havde han indsvøbt sig i en lang, viid Frakke.

Michael drev Koen lidt hurtigere, men den Lille holdt sig immer ved Siden af ham. Han vidste ikke, paa hvad Maade den Fremmede flyttede sig af Stedet, thi han var bange for at see sig om efter ham, og vilde heller ikke betegne sig med Korset, fordi han frygtede, den gamle Mand skulde vorde vred. Dog bares det ham fore, at hans Reisekammerat ikke gik som et andet Menneske, der sætter den ene Fod foran den anden, men gled hen over den ujevne Vei, som en Skygge, uden Støi og uden Anstrengelse. Den arme Michael var saare ilde tilpas; han fremsukkede en stille Bøn i sit Hjerte, og ønskede, at han var i Cork, eller han ikke behøvede at holde Koen, thi saa havde han dog kunnet løbe sin Vei.

Midt i denne Angst blev han saaledes tiltalt af den Fremmede:

„Hvor vil I hen med den Ko, kjære Mand?" „Til Markedet i Cork!" svarte Michael — „Vil I sælge den?" — „Ja, derfor driver jeg den did." — „Vil I sælge mig den?" — „Hvad vil I give mig for den?" — „Jeg vil sige Eder noget! sagde den Lille: Jeg vil give Jer denne Flaske derfor." Dermed fremtog han en Flaske under Frakken.

Michael saae først paa ham og paa hans Flaske, derpaa — han kunde ikke bare sig — brast han i Skoggerlatter. „Lee I kun! sagde den Lille: men jeg siger Eder, denne Flaske er mere værd for Eder,

end alle de Penge, I kan løse i Cork for Eders Ko, ja, tusindgange mere"

Michael loe igjen. „I tænker vel, sagde han: jeg er en saadan Nar, at jeg skulde give Jer min gode Ko for en Flaske, som ovenikjøbet er tom? Nei, nei, saaledes lege vi ikke!" — „I vil aldrig fortryde det, siger jeg Jer!" — „Men hvad vilde Marie sige dertil? Det blev en underlig og fortrædelig Historie! Og hvorledes skulde jeg betale min Afgift? Og hvad skulde vi gribe til, naar vi ikke har saameget som en Skillings Penge mellem Hænder?" — „Jeg forsikkrer Jer, Flasken er bedre, end Penge; tag den og giv mig Koen. Jeg siger Jer det for sidste Gang, Michael Purcell."

Michael var bestyrtet. „Hvorledes veed han, hvad jeg hedder!" tænkte han. Den Fremmede vedblev: „Michael Purcell, jeg kjender Jer og har Godhed for Jer, følg derfor mit Raad, eller I vil komme til at angre det. Vild, Eders Ko vil styrte, inden I naaer Cork. Stød ikke Eders Lykke fra Jer!"

„Af nei, Herre, det vilde jeg nødig! sagde Michael: og vidste jeg gandske tilforladeligen, at Flasken er saa probat, som I siger, saa vilde jeg dog give Jer Koen derfor, skjøndt jeg aldrig har gjort stort ud af en tom Flaske, ei engang naar jeg har tømt den selv."

„Velan! sagde den Lille: Giv mig Koen; jeg har ikke skuffet Jer. Naar I kommer hjem, gjør saa, hvad jeg nu vil sige Jer." Michael nølede. „Nu, saa Farvel! vedblev Manden: Jeg har ikke Tid at

tøve længer. Endnu engang: tag Flasken, og vær riig! Forsmaae den, og vær en Tigger hele Eders Levetid!"

Disse Ord traf Michaels Hjerte. Dog var han endnu tvivlraadig. Omsider greb han, i et Anfald af Fortvivlelse, Flasken, og sagde: „Saa tag min Ko, og har I løiet for mig, saa ramme Jer den Fattiges Forbandelse!" — „Jeg ænder hverken Jer Velsignelse eller Jer Forbandelse, Michael Purcell, men jeg har sagt Sandhed, det vil I erfare endnu iaften, naar I gjør, hvad jeg siger Jer."

„Hvad skal jeg gjøre?" spurgte Michael. — „Naar I kommer hjem, saa bryd Jer ikke om, at Jer Kone er vrippen, men bed hende feie, sætte Bordet tilrette og lægge en reen Dug derpaa — sæt saa Flasken paa Bordet, og sig: Gjør din Skyldighed!" — „Og det er Alt?" spurgte Mick. — „Alt! sagde den Lille: Farvel, Michael Purcell, I er en riig Mand." — „Det give Gud!" sagde Michael, da den gamle Mand drev Koen bort, og han selv igjen var paa Hjemveien.

Om Aftenen naaede han sin Hytte, og kom bag paa sin Kone, som sad ved Arnestedet. „Ei, Michael, er Du allerede der igjen? Du har ikke været i Cork? Hvorledes gaaer det til? Hvor er Koen? Har Du solgt 'en? Hvormange Penge har Du løst derfor? Hvad Nyt ellers? Fortæl dog!"

„Vil Du give mig Stunder, Marie, saa vil jeg fortælle Dig Alt. Hvor vor Ko er, vil Du gjerne vide, men det kan jeg ikke sige Dig, saasom og efter som Ingen i hele Verden veed mindre, hvor den er,

end jeg." — „Hvormange Penge har Du løst for den, Michael? Tæl op!" — „Taalmodighed, kjære Marie, Du skal faae Alt at vide." — „Men hvad er det for en Flaske, Du har der indenfor Vesten?" — „Det skal Du strax faae at høre! sagde han, idet han satte Flasken paa Bordet: See, det er det Hele, jeg har faaet for Koen."

Den arme Kone var som tordenslagen. „Alt, hvad Du har faaet! Og hvad vil Du med den, Michael? Aldrig mine Levedage havde jeg troet, der stak saamegen Galskab i Dig. Hvorledes vil Du nu betale Afgiften?" — „Vil Du tage mod Fornuft, Marie? sagde Michael: saa vil jeg fortælle Dig, hvorlunde den gamle Mand, eller hvad han var, mødte mig, nei, han mødte mig ikke, han var hos mig histoppe paa Bjerget, og snakkede mig for, jeg skulde sælge ham Koen, thi denne herfens Flaske var Noget for mig, sagde han." — „Ja, for Dig, kun for Dig, Du Tosse!" sagde Marie, og greb efter Flasken, for at slaae den mod Gulvet. Men Michael tog den gandske rolig, og stak den paa sit Bryst igjen.

Den stakkels Marie sad der og græd; medens Michael fortalte hende sin Historie. Til al god Lykke troede hun paa Aander — derfor fandt hun hans Fortælling ikke saa urimelig endda. Uden at sige et Ord, stod hun op, feiede og strøede Sand. Derpaa ordnede hun Alt, satte det lange Bord tilrette, bredte en reen Dug derpaa. Nu gjorde Michael Experimentet med Flasken.

Og see, flux stege to smaae, luftige Skikkelser, liig Lysstraaler, op af Flasken, og i et Nu besatte de Bordet med Guld- og Sølvkar og Tallerkener — alle fyldte med de kosteligste Retter. Da det var bestilt, stege de ned i Flasken igjen. Michael og hans Kone betragtede Alt med største Forundring. Deres Hunger tabte sig næsten i den blotte Beskuelse. Omsider sagde Marie: „Kom Michael, og sæt Dig ned, Du maa jo være sulten efter et saa betydeligt Dagværk."

Og da nu Maaltidet var tilende, sagde Marie: „Jeg gad dog vidst, om de gode smaae Herrer ville tage disse kostbare Sager bort igjen. De ventede, men der kom Ingen. Da dækkede Marie Bordet af, forvarede Alting vel, og sagde: „Tilvisse, det var ingen Usandhed; Du er nu en riig Mand, Michael Purcell.

De gik tilsengs, dog ikke for at sove, men for at aftale, hvorledes de skulde slaae de kostbare Kar i Hartkorn, for at udvide deres Bedrift. Michael gik til Cork, solgte sine Guldkar, kjøbte Heste og Vogn og slog stort paa. De gjorde sig al Flid for at skjule Flasken, men forgjæves. Herremanden kom efter Hemmeligheden. En Dag kom han til Michael, og spurgte ham, hvorledes han var kommen til alle de Penge; han piinte ham saalænge, til han maatte rykke ud med Sandheden. Herremanden bød mange Penge, men derfor vilde Michael ikke afhænde den. Tilsidst bød han ham Alt, hvad han havde i Forpagtning, til Eiendom. Da tænkte Michael, nu behøver de han ikke flere Penge, og bortgav Flasken.

Men Michael havde forregnet sig. Han holdt slet Huus, og gav sine Penge ud, som der ingen Bund var i hans Kasse. Kort at fortælle, han blev jo længer jo armere, og omsider kom han saa gandske paa Knæene, at han ikke havde meer tilbage, end en Ko, som han atter drev foran sig, for at sælge den paa Markedet i Cork, ikke uden Haab, atter at møde den lille Mand og faae nok en Flaske af ham. Neppe havde han besteget den forømtalte Høi, før han hørte den velbekjendte Røst: „Ikke sandt, Michael Purcell, jeg sagde Dig, Du vilde vorde en riig Mand."

„Det var heller ingen Løgn, Herre! Jeg ønsker Jer en god Morgen, men at jeg er en riig Mand nu for Tiden, kan jeg just ikke melde om. Har I en anden Flaske? Jeg kunde trænge haardt dertil. Har I den, Herre, saa er her Koen derfor." — „Og her er Flasken! sagde den Lille smilende: Du veed, hvorledes Du skal bruge den." — „Ja vel, svarte han: det veed jeg ret vel. God Morgen, Herre! raabte Michael, idet han begav sig paa Hjemreisen: Hil være Jer, og hil være det høie Bjerg, Flaskebjerget, saa har det dog et Navn! Godmorgen, Herre, Godmorgen!"

„Dermed iilte han muntert tilbage, uden at see sig om, blot holdende fast paa sin Flaske. Velbehold den kom han hjem dermed, og saasnart han øinede Marie, raabte han: „Heisa, jeg har en anden Flaske!" — „Pokker heller! raabte hun: Har Du det! Du er en Lykkens Pamfilius, Michael, ja, det er Du!" Strax bragte de Alt i Orden, og Michael skreg i sin Glæde: „Flaske, gjør Din Skyldighed!"

Samme Øieblik sprang to store, mægtige Mænd op af Flasken, med tykke Knipler i Hænderne; paa det ubarmhjertigste gjennempryglede de den arme Michael, hans Kone og hans hele Familie. Først da de laae paa Gulvet Allesammen, gik de tilbage i Flasken. Saasnart Michael kom til sig selv igjen, stod han op og saae sig om. Han grublede og grublede. Endeligen hjalp han Kone og Børn op, trøstede dem paa det bedste, stak Flasken i Brystlommen og gik op til Herremanden.

Her var just stort Selskab. Michael bad en Tjener sige Herren, han ønskede at tale et Par Ord med ham. „Hvad Nyt bringer I mig, Michael?" spurgte Denne. — „Intet, Herre, uden at jeg har en anden Flaske." — „Ei, ei, er den ligesaa god som den første?" — „Ja vel, Herre, og endnu bedre. Tillader I, vil jeg vise Eder den for alle Herrer og Damer." — „Træd kun ind!" sagde Herren, og Michael førtes ind i Salen, hvor han strax fik Øie paa sin gamle Flaske.

„Viis nu, hvad Konster Eders Flaske kan gjøre!" sagde Herremanden. Michael satte den ned, og udtalte Trylleformularen. Samme Nu laae Herremanden med hele Selskabet og Tyendet paa Gulvet; Bægre og Tallerkener trillede ned: Alle hvinte og skreg i Mundene paa hverandre, og Pryglene vilde ingen Ende tage.

„Skaf os af med disse Djævle, Michael Purcell, sagde Herremanden: eller jeg lader Dig hænge!" — „Ikke før jeg har min gamle Flaske igjen!" svarte

Michael. — „Tag den! stønnede Hiin: Tag den, inden vi opgive Aanden!"

Michael stak den gamle Flaske i Brystlikken; Mændene sprang atter ind i den nye, og han bar dem Begge hjem. Hvad skal jeg videre fortælle andet, end at Michael blev rigere end tilforn, at hans Søn ægtede Herremandens Datter, at han og hans Kone døde i deres høie Alderdom, samt at nogle Tjenere kom i Klammerie ved deres Begravelse, og sloge Flaskerne itu!

Men Bjerget har endnu det Navn, hvormed Michael døbte det, og vil vel vedblive at hedde Flaskebjerget til Verdens Ende.

(Brødrene Grimm.)

Hvor mange Gange kan man kysse i en Time?

I et stort Selskab af Herrer og Damer i Staden York i Engelland kom det for nogle Aar siden blandt andet ogsaa paa Tale om at kysse. En af Herrerne opkastede derved det Spørgsmaal hvormange Kys man vel var istand til at give sin Kjæreste i en Time. Der blev talt meget derom, og Enhver angav et andet Antal. Endelig traadte en ung nylig Forlovet frem og forpligtede sig til at vexle tit usindte Kys med sin Elskede i ti Timer, uden mindste Ophold, og foreslog

derpaa et Veddemaal om hundrede Pund Sterling. Derved betingede han sig ikke andet, end hver halve Time for sig og sin Elskede et Glas Alicanteviin og en Tvebak. Dette, saavelsom Veddemaalet, blev formelig antaget, samt for og imod sat mange Penge paa Spil. Tillige blev der udnævnt en egen Commission til Kysenes Tælling.

Det søde, tilsyneladende lette Arbeide begyndte. I den første Time vexlede Parret 2100 Kysse, i den anden 1200, i den tredie 750; men nu kunde det ikke mere. Deres Kræfter vare udtømte; den unge Mand fik Mundkrampe og faldt i Afmagt. Hans Elskede laae ligeledes uden Bevisthed paa Sophaen, faldt endnu samme Aften i en Nervefeber og blev kun med Møie reddet. Hun havde altsaa nærved kysset sig ihjel. Ogsaa den unge Mand led en Tidlang deraf, og Bryllupet blev desaarsag udsat et heelt Aarstid.

Men hvormange Kys, spørger en Læser, kan en ung smuk Mand vel give en gammel hæslig Kjelling, eller omvendt en smuk ung Pige en saadan Mandsperson, i een Time?

(Dr. Geyer.)

Den rædsomme Aften.

Det kan vel være tolv Aar siden jeg, foranlediget ved en Proces, tilbragte nogle Maaneder i Stuttgard. Jeg logerede i en af de første Gjæstgivergaarde, og spiste som oftest i stort Selskab ved Table d'hôte. Man talte meget levende om en vis Hr. Barrighi, som i de sidste Dage havde henrykt Middagsgjæsterne ved sin uudtømmelige Vittighed og sin Færdighed i alle Sprog. I hans Roes stemte Alle overeens; men om hans Characteer kunde man ikke ret vorde enig. Nogle gjorde ham til en Diplomat, Andre til en Sprogmester, Andre til en høi, landflygtig Person, atter Andre til en Spion. Døren gik op. Man var stille, næsten forlegen, fordi man havde disputeret saa høit. Jeg mærkede, at den Omtalte havde indfundet sig. Havde denne Mand før vakt min Nysgjerrighed, saa blev han mig endnu interessantere, da jeg saae ham for mine Øine. Ansigtet var smukt, men blegt; Haar, Øine og Skjæg vare skinnendesorte, Tænderne blændendehvide. Var han gammel? Var han ung? Man kunde ikke bestemme det.

Alt i et Par Dage havde Hr. Barrighi krydret Underholdningen ved Bordet med sin sjeldne Vittighed, da Verten en Middag sagde: „Belav Dem paa en sjelden Moerskab, som imorgen vorder Dem til Deel. Hr. Overjustitsraad Hasentreffer flyttede imorges ud, og flytter imorgen ind igjen."

Vi spurgte, hvad dette havde at betyde, og en gammel Capitain, som alt i mange Aar havde be-

klædt den øverste Plads ved Vertens Bord, meddeelte os Historien: „Ligeoverfor boer en gammel Peberſvend, eensom, i et ſtort øde Huus. Han er Overjuſtitsraad, afſkediget, og lever af en anſtændig Penſion. Desuden ſkal han være Eier af en uhyre Formue. Men han er ogſaa en komplet Nar, og har gandſke besynderlige Vaner. Saaledes gjør han f. Ex. ofte ſtort Selſkab, hvorved det altid gaaer flot til. Han lader tolv Couverts komme herfra, fine Vine har han i Kjelderen, og En af vore Markører har den Ære at ſervere. Man tænker maaſkee, han har hungrige og tørſtige Mennesker hos ſig? Paa det Lag! Gamle gule Stambogsblade, et ſtort Kors paa hvert, ligge paa Stolene. Men den gamle Knark er ſaa munter, ſom om han var i det lyſtigſte Selſkab. Han taler og leer med dem, og det Væſen ſkal være ſaa grueligt at ſee paa, at man altid bruger de nye Markører dertil, thi hvo ſom eengang har været ved en ſaadan Soupé, gaaer aldrig oftere ind i det øde Huus, Iforgaars var der atter Soupé derovre, og vor nye Frants hiſt ſværger høit og dyrt, at han ikke vil opvarte tiere, om han ſaa kunde vinde al Verden derved. Dagen efter Gjæſtebudet kommer et andet ſynderligt Træk: Overjuſtitsraaden kjører ud af Staden om Morgenen aarle, og vender først tilbage næſte Morgen, dog ikke til ſit Huus, hvilket paa denne Tid er faſtlukket og laaſet, men herhid. Han lader da, ſom han ikke kjender eet eneſte af alle de Mennesker, han hver Dag ſeer, ſpiſer til Middag her, og betragter ſit Huus ligeoverfor fra øverſt til nederſt. „Hvem tilhører det kjønne Huus hiſtovre?“ ſpørger han der-

paa Verten. Pligtmæssigt bukker Denne hvergang og svarer: „Hr. Overjustitsraad Hasentreffer, Deres Exellents!" — „Ah, den Samme, som studerede med mig i Tübingen?" spørger han videre, slaaer Vinduet op, stikker det pudrede Hoved ud, og raaber: „Ha — a — asen — treffer! Ha — a — asen — treffer!" Naturligviis svarer Ingen; men han siger nu: „Den Gamle derovre vilde aldrig glemme mig det, om jeg ikke tog ind til ham!" Dermed tager han Hat og Stok, lukker sit eget Huus op, og saa er Alt i sin gamle Orden."

Vi Alle gottede os ret ved den snurrige Historie, og glædede os kongeligen til Morgendagens Spog. Men Hr. Barrighi tog det Løfte af os, vi maatte ikke forraade ham, han havde en kostelig Spas fore med Overjustitsraaden.

Tidligere end sædvanligt samledes vi ved Middagsbordet, og saae flittigt til Vinduerne. Da kom en gammel brøstfældig Chaise rullende opad Gaden, dragen af to gamle Klepperter. Den holdt udenfor Gjæstgivergaarden. „Der er Hasentreffer! Der er han!" lod det fra alle Munde, og en hjertelig Munterhed greb os, da vi saae den lille Mand stige ud, stærkt pudret, i en staalgraa Kjole, med en lang Stok i Haanden. En halv Snees Kjeldersvende ledsagede ham, og saaledes kom han ind i Spisestuen, hvor han strax satte sig tilbords.

Sjelden har jeg leet saameget som dengang, thi med den største Koldblodighed paastod den Gamle, at komme directe fra Cassel, og for sex Dage siden at have logeret i den hvide Svane i Frankfurt. Allere-

de før Deserten maatte Barrighi være forsvunden, thi da Overjustitsraaden stod op, og de øvrige Gjæster ligesaa, var han ingensteds at see mere.

Overjustitsraaden stillede sig ved Vinduet; vi Alle fulgte hans Exempel, og holdt Øie med ham. Huset ligeoverfor syntes gandske øde og ubeboet. Paa Fortouget voxte høit Græs. Skoderne vare lukkede.

„Sikk' et kjønt Huus, der ligger ovre! begyndte den Gamle at tale til Verten, som holdt sig bagved ham: Hvem tilhører det monstroe?" — „Overjustitsraad Hasentreffer, Deres Excellents." — „Ei, ei, naar man seer sig om, er det vel den Samme, som har studeret med mig i fordums Dage? Han vilde aldrig tilgive mig det, hvis jeg ikke saae ind ad Døren til ham." Han rev Vinduet op. „Ha—a—sen—treffer! Ha—a—sen—treffer!" skreg han med hæs Stemme.

Men hvo beskriver vor Forfærdelse, da der ligeoverfor, i det øde Huus, aabner sig en Vinduesskode — et Vindue gaaer op — og ud skuer Overjustitsraad Hasentreffer i Sirtses Sloprok, med hvid Nathue paa, i Eet og Alt, som han pleiede at gaae hjemme. Lige til den mindste Folde i det blege Ansigt var han ligeoverfor os den Samme som han, der stod hos os. Men Rædsel greb os, da han i Sloprokken raabte over Gaden med den samme hæse Røst: „Hvad vil man? Hvem kalder man paa?"

„Er De Hr. Overjustitsraad Hasentreffer?" raabte den Pudrede, bleg som Døden, med skjælvende Stemme, idet han bævende holdt sig ved Vinduesposten. — „Vel er jeg det! skreg Hiin, venligt

grinende, idet han nikkede med Hovedet: Hvori kan jeg tjene Dem?" — „Men jeg er det jo ligeviis! raabte den Anden vemodig: Hvorledes er det muligt?" — „De tager feil, min Bedste! gjenmælede Hiin: De er den Trettende. Kom kun over til mig i min Bopæl et Øieblik, at jeg kan dreie Halsen om paa Dem. Det gjør ikke ondt."

„Markør, Hat og Stok! raabte Overjustitsraaden, mat til Døden: Satan er ovre i mit Huus, og vil have min Sjel — en glad Aften, mine Herrer!" Derpaa forlod han Salen.

„Hvad er det? spurgte vi hverandre: Ere vi da Alle vanvittige?" Han i Sloprokken saae endnu gandske roligt ud af Vinduet, medens vor gode gamle Nar gik over Gaden med stive Skridt. Ved Gadedøren tog han et stort Knippe Nøgler op af Lommen, dreiede om — han i Sloprokken saae gandske ligegyldig til — den pibende Dør gik op, og han traadte ind.

Nu gik ogsaa den Anden fra Vinduet. Man saae, hvorledes han traadte Hiin imøde i Kammerdøren. Vor Vert og alle Kjeldersvendene vare blege af Ræd-sel. „Mine Herrer! sagde Hiin: Gud være den arme Hasentreffer naadig, thi En af dem var den livagtige Satan!"

Vi udloe Verten, og vilde overtale os selv til at troe, at det var en Spøg af Barrighi, men Verten forsikkrede, at Ingen havde kunnet komme ind i Huset, undtagen med Raadets Hovednøgle. Barrighi havde siddet ved Bordet endnu ti Minuter inden det Græsselige var skeet — hvorledes havde han, i saa kort en Tid, kunnet paatage sig den skuffende Maske?

Men Begge havde lignet hinanden saa grueligen, at han, en tyveaarig Gjenbo, ikke havde formaaet at skille den Ægte fra den Falske. „Men for Guds Skyld, mine Herrer, hører De ikke det græsselige Skrig derovre?"

Vi sprang til Vinduet. Skrækkelige Stemmer lode over fra det øde Huus. Noglegange bares det os fore, som om vi saae vor Overjustitsraad, forfulgt af sin Dobbeltgænger i Sloprok, jage forbi Vinduet. Men pludseligt var Alting stille.

Vi saae paa hinanden. Den meest Behjertede foreslog, at vi skulde gaae derover; Alle samtykkede. Tregange ringede vi paa — Ingen lod sig høre. Da begyndte vi at ræddes; vi sendte Bud efter Politiet og Smeden; man brød Døren op. Vi stege op ad den steile, brede Trappe. Alle Døre vare tillaasede. Omsider fik vi en aaben. I et prægtfuldt Værelse laae Overjustitsraaden i sønderrevet, staalfarvet Kjole, død, myrdet paa Sophaen.

Af Barrighi har man, hverken i Stuttgard eller paa noget andet Sted, kunnet opdage mindste Spor.

(W. Fabricius.)

Conferentsen i Sengen.

Hertugen af Newcastle skulde (Aar 1760) konferere med Pitt om Flaadens Udløb, just som denne Minister laae haardt syg af Podagra.

Pitt kunde, i denne Tilstand, ikke taale, at der blev fyret i Kakkelovnen. Han maatte altsaa tage imod Hertugen i sit kolde Sovekammer. Neppe var Denne, som var meget kuldskjær, kommen indenfor Døren, før han udbrød: „Hvorledes? De har ingen Varme?" — „Nei, sagde Pitt: jeg kan ingen Varme taale, naar jeg har Podagra." — Hertugen var nødt til at finde sig deri, indhyllede sig i sin Kappe, satte sig ved Siden af den Syge, og begyndte at forhandle sin Materie. Efter kort Tids Forløb stod han op og sagde: „Undskyld, jeg kan virkeligen ikke udholde det længer! Jeg vil, for at varme mig lidet, lægge mig i Sengen ved Siden af Dem!"

Som sagt, saa gjort. Hertugen kryber, indhyllet i sin Kappe, uden videre Omstændigheder, i Fruens Seng, og fortsætter saaledes Samtalen. Det varede ikke længe, inden begge Herrerne kom i Klammerie. Pitt paastod: Flaaden skal udløbe! Hertugen derimod: den skal blive! Striden vorder stedse hidsigere. Den Ene søger at overbevise den Anden, mens de uafladeligen trumfe i Dynen for hin-

anden, under det bestandige Omqvæd: „Den skal!" — „Den skal ikke!"

Samme Øieblik indtræder Squire Friedrichs af Marinedepartementet, og han har ofte forsikret, aldrig at have været Vidne til noget snurrigere Optrin.

Den opfyldte Drøm.

For fyrgetyve Aar siden drog en lystig Tyroler, der drev en temmelig udbredt Handel med Handsker, omkring i det sydlige Tydskland. Hans Navn var Peter Prosch, og hans Levnetsløb var saa mærkværdigt, at det udkom i Trykken. Deraf er følgende Fortælling tagen:

Som et fattigt forældreløst Barn, kom han i et Brændevinsbrænderie i Zillerthal, arbeidede flittigt, og fik sin Sysel saa kjær, at han agtede det for den høieste Lykke, engang at vorde Eier af et lidet Brændevinsværk. Men hvorledes han skulde komme i Besiddelse deraf, var han ikke istand til at udgrunde. Engang drømte han: Keiserinde Maria Theresia gav ham hans hele Hat fuld af Penge, samt Tilladelse til at anlægge et Brænderie derfor i Zillerthal; friskvæk fattede han den Beslutning, at vandre til Wien og give Keiserinden Leilighed til at opfylde

Drømmen. Med en Dunk fuld af Spiritus, som han selv havde brændt og som han, til Beviis paa sin Dulighed, vilde forære Keiserinden, tiltræder han sin Vandring. I en Landsby giver man ham Natteqvarteer, og da han slet ikke dølger, hvorhen han vil og for hvem hans Dunk Aqvavit er bestemt, giver dette Anledning til mangen Spøg. Da Peter næste Morgen vil fortsætte sin Valfart, er Dunken, hvorpaa han havde bygget sit meste Haab, ingensteds at finde. Man beklager den grædende Dreng, og anstiller den strengeste Undersøgelse. — Forgjæves, den var og blev borte. Den medlidende Vertinde vil oprette hans Skade ved at medgive ham en Dunk Spiritus, som endnu holder flere Grader end hans; Peter derimod vil ikke bedrage Keiserinden, men sætter, klagende og jamrende, sin Stav videre fort. Lykkeligen kommer han til Wien, og sporger, saasnart han kommer indenfor Porten, efter Keiserinden. Nu staaer han for hendes Borg, og seer i Aanden alt sin Hat fuld af Penge; men en Skildvagt viser ham umildt tilbage. „Sikke noget! Jeg maa, jeg skal tale med Keiserinden, og jeg gad seet Den, som vil forbyde mig det!" sagde Peter. Skildvagten loe, men gjentog trodsig sit: Marsch tilbage! og Peter blev gandske forknyttet. Fuld af Tungsindighed løb han fra Gade til Gade, og satte sig endeligen ved Solens Nedgang, paa en Bro. Her lod han sine Taarer frit Løb. Da kommer, som en Beskjermelsens Engel, en fornem Herre, bemærker ham, og sporger, hvorover han jamrer. Trohjertig fortæller Peter om sit

Lykkesstjerne i Drømmen og om sin Ustjerne med Skildvagten. Herren leer, men beroliger ham ved en Gave og ved det Løfte, at ville hjelpe ham til hans nødtørftige Udkomme. Han beder ham næst: Middag indfinde sig hos Keiserindens Hofkapellan. Denne Herre var en Hofkavalier, og tog sig troligen af Peter. Han havde allerede talt med Hofkapellanen om ham, da han næste Dag indstillede sig. Den geistlige Herre behøvede just en Chorsdreng, og valgte Peter dertil. Engang bærer han Vievandskjedlen foran Præsten, som stænkede Vandet deraf til Høire og Venstre. Begyndelsen gjorde han ved Keiserindens Stol. Samme Øieblik kaster sig Peter, greben paany af sin gamle Tillid til den gode Fyrstinde, ned for hendes Fødder, hvilket rørte hende dybt. Hun saae, det var ikke blot skyldig Devotion, men reen undersaatlig Kjærlighed, barnlig Tillid, hjertelig Ærefrygt. Hun spurgte Hofkapellanen, hvorledes det egentligen var holdt sig med Chorsdrengen, og nu erfarede hun hans hele Drøm og Reisehistorie. „Nei, nei, sagde den menneskekjerlige Keiserinde: en saa barnlig Tillid skal ikke beskæmmes." Hun bød, at man skulde føre Drengen til hende.

Peter kom i Begeistring, da han fik dette Bud. Han kastede sig i sin Tyrolerhabit, og kom lykkeligen ind i Borgen. Her førtes han gjennem et Par store Værelser, og standsede omsider i et, hvor han skulde vente, til Keiserinden kaldte ham. Til sin Forundring saae han sig, paa alle Kanter, omringet af lutter Tyrolerknøse; Ingen af dem talte et Ord, men Alle efterabede enhver Bevægelse, han gjorde.

Peter nærmede sig den første den bedste stumme Landsmand, og strax kom Denne ham venligt imøde. Men samme Øieblik, de vilde byde hinanden Haanden, stødte Peter mod noget haardt. Det var, som han nu saae, et Speil, Værelset et Speilværelse, og Landsmanden — ham selv. Nu gik et Par Fløidørre op, og en hvidklædt Dame traadte ind. Det maatte være Keiserinden. Han løb hende imøde, for, efter Hofkapellanens Forskrift, at gjøre hende sin Reverents, men han gled paa det blanke Gulv og faldt. Damen smilte. „Gode Dreng, sagde hun: jeg er ikke Keiserinden; jeg vilde kun sige Dig, at Du skal komme ind til hende." Flux stod Peter op, fulgte hende ind i Kabinettet, og blev af Theresia modtagen med fortryllende Mildhed. Hun lod ham selv fortælle sit Levnetsløb; men da han nu kom til sit egentlige Anliggende, spurgte hun: „Hvorfor har Du ikke bragt mig en Prøve af Din Aqvavit?" — „Jh! sagde Peter, og blev blussenderød: Jeg havde jo en Dunk med til Dig, men en Skjelm har listet den fra mig underveis." — „Nu, sagde Theresia: saa vil jeg give Dig Guldet alligevel, paa Tro og Love." Hun gik til en Kommode, og trak en Skuffe ud, hvori Peter, til sin usigelige Glæde, saae mange blanke Dalere. Han holdt Hatten frem, og Keiserinden lagde een Haandfuld efter en anden deri. Med hvert Kast steeg Peters Henrykkelse, indtil han omsider, rystende af Glæde, satte den alt for tunge Hat paa Gulvet, kysede den ædle Keiserindes Kjoleflig, og gav sig til at hoppe og dandse omkring hende.

Siden spurgte hun: „Hvad sige da mine bravo Tyrolere om mig? De maae dog holde af mig, siden Du troede mig saa vel." — „Ak ja! svarte Peter: Alle Tyrolere holde af Dig, og sige, Du er den bedste Moder i hele Verden."

Endnu havde han en Bøn paa Hjertet. „Frue Keiserinde, sagde han: naar jeg nu kommer hjem, og vil bygge mig et Huus for disse Penge, saa siger Birkedommeren Nei dertil, og naar jeg siger, Du har givet mig Lov dertil, troer han det ikke." — Theresia lovede at sørge for en skriftlig Bevilling, men Peter havde drømt, at Keiserinden selv havde skrevet den, og meente derfor, at et Par Linier fra hendes egen Haand vilde være langt kraftigere. For gandske at opfylde Knøsens Drøm, samtykkede den ædle Fyrstinde ogsaa heri.

Med sit Glædesbudskab ilte Peter hjem. Hvad han her fortalte, ansaae Enhver for Digt, eller for Løier, som En eller Anden havde havt med ham. Men den svære Pose Penge og Keiserindens Haandskrift maatte dog selv den vantroe Birkedommer respektere.

Peter byggede sig et smukt lille Huus, tog sig siden en vakker Viv, satte sit Værk igang, drev det med Flid, og vandt godt Udbytte deraf. Hans lystige Lune drog mange Gjæster hid om Vinterdag. Om Sommeren drog han, som hans Landsmænd pleie, om i Landet som Handelsmand og solgte Handsker.

(Binder, Prof.)

En original Concert-Anmeldelse.

I Würtzburg opholdt sig for ikke længe siden et Par Virtuoser, som vandrede om fra By til By, og vare bekjendte under Navn af „den liderlige Musik." Ellers hedte de Trifftshäuser og Sanne. Hiin spilte Guitar og sang dertil; Denne akkompagnerede ham paa Fløite og deklamerede Digte, som han selv forfattede. Eventyr og Klammerie gik de helst ud paa, og jo slettere Selskab de kunde finde, destobedre vare de i deres Es. Fra Würtzburg bleve de bortviste formedelst følgende Concertanmeldelse, som de hemmeligen havde ladet trykke:

* * *

Trifftshäuser og Sanne, Virtuoser paa de fleste Instrumenter, anmelde herved, at de, uden høie Øvrigheds Tilladelse, ville give en stor Vokal- og Instrumental-Concert, hvis Lige aldrig er bleven hørt eller seet tilforn, være sig i ældre eller nyere Tider. Overbeviste om, at det agtværdige Publikum længe har været kjed af de sædvanlige Concerter, have de opfundet en gandske ny Genre, og smigre sig med, at samme vil optages med Bifald. De ville nemlig opføre følgende Stykker:

Første Deel.

Først ville de, saasnart Daarekisten er aabnet og de respective Lemmer føres ind i Concertsalen, bringe disse til Raison, deels ved Sang, deels ved Spil paa

forskjellige Instrumenter. De helbrede enhver Vanvittig ved det Instrument, som bedst passer for hans Vilkaar, f. Ex. de Hoffærdige ved Skalmeie og Sækkepibe, Forliebte ved Pauker og Trompeter, religiøse Sværmere ved Fagot og, efter Omstændighederne, ved Bratsch.

„Herpaa ville de bede en Herre og en Dame at sætte sig ligeoverfor hinanden. Blot ved Fløitespil, og i det høieste ved nogle italienske Arier, forbinde de sig til, at gjøre dem dødeligen forliebte i hinanden. De lade derpaa Damen træde bort, og opvække i Herren saa heftige Smerter over denne Skilsmisse, at han griber en paa Bordet liggende Pistol, for at skyde sig. Men samme Øieblik gjøre de en Musik, som stiller hans Fortvivlelse og bringer ham paa andre Tanker. De forbinde sig allenfals til, at lade Pistolen skarpt, saa fast holde de sig overbeviste om deres Konst; derpaa træder Damen atter ind, og nu ville begge Konstnere, ved en fiendtlig Musik af stor Virksomhed, indskyde dem saadant Had til hinanden, at de oplofte Hænderne, for at falde hinanden i Haaret, hvilket dog, ved en beroligende Symphonie, aldeles forhindres.

Anden Deel.

Her vil En af Konstnerne, paa Valdhorn, inden 1 eller $1\frac{1}{2}$ Minut, tvinge selv de meest haardhivede Tilhørere til Taarer, og den Anden vil, paa Fagotten, i ligesaa kort Tid, tvinge dem til at lee. Naar Tilhørerne herved ere nogenlunde disponerede, vil man, ved et Par Akkorder paa dette eller hiint Instrument,

skifteviis faae dem til at grœde og lee. — Man kjender den Virkning, som Arien:

Ou peut-on être mieux,
Qu'an sein de sa famille &c.

havde paa Elephanter i den pariſiſke Plantehave. Sanne vil, ved nogle Variationer deraf, frembringe de vidunderligſte Virkninger paa andre ufornuftige, ja endogſaa paa fornuftige Creature.

Til Slutning ſynge Konſtnerne en lille Viſe paa Velſk-Tyrolſk, ſom begynder ſaaledes:

B'huet di Gotte ragazetta,
Se iu vnoi &c.

og ſom iſær vil behage Tilhørerinderne.

Miscellen.

(Udaf: das Buch mit vier Titeln, von G. Harrys, 1826.)

Den farlige Aarstid.

„Saa ene, Jomfrue? Og det saa silde?" tiltalte en Spadseregjænger en Dame, som mødte ham.

„Ak, svarte hun: paa denne Aarstid, i den yndige Vaar, er man aldrig ene i Guds frie Natur, min Herre!"

„Ei, ei! tog han Ordet: det er dog altfor farligt, netop paa denne Tid. Man er jo ikke sikker paa sit

Liv. Stikke, skyde, slaae, det hører nu til Dagens Orden."

Frygtsom, sky seende sig om, udraabte Damen: „For Guds Skyld, min Herre, De gjør mig bange! Der opholde sig dog ingen Røverbander her i Nærheden?"

Men han beroligede hende smilende med de Ord: „Det ikke, men skulde det ikke være Dem bekjendt, at det er just paa denne Tid Myggene stikke, Aspargserne skyde og Nattergalene slaae?"

Den adspredte Paraply.

I et offentligt Blad læste man for ikke længe siden følgende Anmeldelse: „Finderen af en Paraply, som er bleven staaende i Tanker paa Børsen, ville behage at aflevere samme o. s. v.

Sælsom Fromhed.

Blandt en afdød Kjøbmands Papirer fandt Arvingerne en hemmelig Journal med efterfølgende Bemærkninger.

— Idag, den ... har jeg gjort min første Bankerot, og ved Guds Velsignelse vundet 10,000 Daler derved.

— Idag, den ... har jeg gjort min anden Bankerot, og ved Guds Velsignelse fortjent 30,000 Daler derved.

— Idag, den ... har jeg gjort min tredie Bankerot, hvorved jeg, under Guds milde Varetægt og allerhøieste Styrelse, har erhvervet mig 50,000 Daler.

Hvad maa ei den fromme Sjel have holdt for en Himmelfart!

Fru Barenfeld.

Denne aandrige Dame, hvis Mand blev halshugget, kastede sig, strax efter Exekutionen, for Prindsen af Oraniens Fødder, bedende om Naade for sin Søn.

„Hvad bevæger Dem til dette Skridt, Madame? spurgte Prindsen: De har jo ei engang indlagt nogen Forbøn for Deres Mand."

„Min Mand, svarte hun: var ufkyldig, naadigste Herre, men min Søn er skyldig!"

Avisfrieriet.

Til de sælsomste Ægteskabstilbud maa man ustridigen regne følgende, som ordlydende læses i den hamborgske Correspondent No. 28 for Aar 1824:

„En ung, meget vel proportioneret Mand, hvis Formue idetmindste beløber sig til en Million, og som besidder alle Egenskaber, der kunne gjøre en qvindelig Skabning lykkelig, ønsker sig, saasnart muligt, en dydig Ægtefælle, der, saavel i pekuniær som legemlig Henseende kan holde ham Ligevægten. Han vælger Offentlighedens Vei, fordi han lever stille og indgetogen, og er aldeles ubekjendt blandt det smukke Kjøn. Billetter o. s. v.

Dødsanmeldelsen.

I samme Blad No. 11, 1814, læses følgende snurrige Dødsanmeldelse:

„Dødens Engel har paa det ubarmhjertigste fraretvet mig Livets Engel, min niaarige Kone — med hvem jeg i disse ni Aar har levet, efter en gængs

Talemaade, som vor Herre i Frankrig. Hun døde den 14de dennes i mine Arme paa Gaasetorvet No. 103, to Trapper høit, i Alkoven paa venstre Haand. Hvo som kjendte den Hulde, vil ikke nægte at skjenke hende en Taare paa St. Nicolai Kirkegaard, og forskaane hende for al Condolence, som hermed frabedes. Kun den Tanke, at den Hedenfarnes Sygdom, Gud være lovet, ikke var farlig, og at der desværre gives flere Mennesker, som ere Dødelighedens Lov underkastede, opretholder nogenlunde mit knækkede Mod som Enkemand. Saalænge hun saaledes er død, kan jeg ikke taale at tænke paa denne min store Malheur. Fred være med Eder!

Lorentz Houmann.

Ved Kongens Ankomst til Jylland.

(Den 8de Junii 1826)

Lad henover Dal og Sund,
Fryd, din Høisang tone;
Vift, du stolte Bøgelund,
Med din lyse Krone;
Syng, du Smaafugl, paa din Qvist,
Smiil nu mildt, Skjærsommer,
Thi paa Bølgespeilet hist
Fredrik til os kommer!

Flyv, vor Hilsen, liig en Ørn,
Faderen imøde,
Lad ham høre: at hans Børn
Høit af Længsel gløde,
Lad ham mærke: Troskabs Skjold
Intet Glavind spalter,
Thi den har fra Hedenold
Bygget her sit Alter!

Hil, der er Han! Alles Blik
Søger Ham i Vrimlen:
„Signe Gud Kong Frederik!"
Toner høit mod Himlen.
Glæden flux hver Sorgens Sky
Med sit Lyn adsplitte!
Danmarks Drot er i vor By,
I de Cimbrers Midte.

Retfærd i Din Faderhaand
Lagde sine Skaaler;
Fromhed om Din lyse Aand
Spreder sine Straaler.
Krands, paa Duft og Farve rig,
Troskab har Dig flettet,
Og et evigt Minde Dig
Saga har forjættet.

Lev da længe, herske i Fred
Over Land og Rige!
Hele Danmarks Kjærlighed
Er en Himmelstige,
Hvorpaa Du, en venlig Aand,
I Din Idræt priset,
Ved de lyse Alfers Haand
Gaaer til Paradiset!

(A. F. Elmquist.)

Blomsterkampen.

(Den 28de Mai 1826.)

Og nylig var Strid blandt den hele Trop
Af alle skjøn Floras Smaaglutter.
Som Sand udi Havet fra Jorden op
I tusinde Tal de fremsmutte.
Om General Tid end slog Nogle ned,
Flux Andre gik frem i deres Sted
Og Kampen atter begyndte.

Om Nogen vil spørge, hvad havde bragt
Den yndige Hær til at stride,
Da svares: Lysten til Vælde og Magt
Paa Jord volder alle Slags Qvide:
Blandt hele den Skare enhver faldt paa,
Han vilde over de Andre staae
Hos Menneskен's Børn i Yndest.

Vel blegner skjøn Flora ved denne Færd
Og fælder de bitreste Taarer.
See Børnene dræbte ved egne Sværd
Et moderligt Hjerte dybt saarer:
De høre ej hendes ængstlige Skrig,
Hun seer alt flere henstrakt' som Lig,
Og kalder til Hjelp hver Ridder.

Madam! siger Storsultan Vinter kold,
Lad Sligt Eder ikke forskrække;
I Lænkerne, bag ved min haarde Vold,
Jeg vel deres Kamplyst skal knække.
Der holder jeg dem i Maaneder sex,
Og, tro mig, denne strænge Correx
Paa Fredskanker nok dem bringer.

Han udsendte mod dem en vældig Flok
De Smaafolk til Fanger at tage.
Historien melder, at rigtig nok
I Fængselet vare de spage;
Men da Tyrannen ej meer holdt Styr,
Begyndte det gamle Eventyr,
Med mere Ild fast de strede.

Da Flora fortabt sine Elskede troer,
Og Hænder fortvivlende vrider,
En himmelsk Gestalt, klædt i Sølverflor,
Saa vennehuld mod hende skrider.
Han smilte, og henrykt Moderen leer,
Da i den Yngling, hun for sig seer,
Dans Genius hun gjenkjender.

Om det var den ædleste Værdighed,
Om Glæden i Geniens Blikke
Som, Blomster smaae, gav Eder Fredsomhed,
Det vover at skjelne jeg ikke.

Saa meget er vist, hvor den Yngling stod
Var' tusinde Blomster ved hans Fod,
Og Træer Blomster ham strø'de.

„O, kives ikke, elskværdige Smaae!
„Lad mig Eder Sandhed forkynde:
„I Eders og Qvindens Natur det laae
„At Herskab I vinde ved Ynde.
„Enhver af Eder er prydet saa net,
„At Kjærlighed I ville finde let,
„Naar tro i Naturen lyde."

„Men ville I vide hvo øverst staaer
„Iblandt alle Jorderigs Blommer,
„For hvilken hvert Menneskes Hjerte slaaer,
„Og ned fra Ugodhed selv kommer;
„Som dyrkes af Himmelens Engle hist:
„Det er den huldе Kjærligheds Qvist,
„Som kaldes paa Jorden Myrthe."

„I Eden den stod, som Livets Træ,
„Og spredte de blomstrende Grene;
„Da Adam vaagnede under dets Læ
„O Fryd! var han ikke alene.
„Med hellig Lovsang til Kjærligheds Gud
„Omfavnede han sin unge Brud
„I Myrthens blomstrende Skygge."

„Den første Brudekrands, Irmiel bandt
„For Adams nyskabte Veninde:
„„Som Ægtekjærligheds hellige Pant
„„„Den krone Dig huldeste Qvinde!""
„Saa Skytsaanden talte, og Myrthens Ring
„Velsignende snoede han omkring
„Ung Evas fyldige Lokker."

„Dit Blomster, min Myrthe! mens Verden er,
„Skal Kjærlighed helliget være.
„Hver Mand, som Adam, Du vorde kjær!
„Din Krands blive Qvindernes Ære!
„Bliv, søde Blomst! under Guds Himmelblaa,
„Den Vært, alle Menneskens Børn attraae,
„Og skab ham Jorden til Eden!"

Dans Genius tier, den Blomsterflor
Ærbødigen Hovedet neier.
Da lyder, som Himlenes Englechor:
Ja, Myrthe huld! ja, Du vandt Seier!
Din høie Triumph Du Yndige nyd!
Gak, Kjærligheds Blomst! gak hen og pryd
Dans Kongepars elskte Datter!

Skjøn Flora staaer blandt sine Børn tilfreds
Med Moder-Lykksaligheds Mine.
For Kamp er nu Glæde. Hver Blomst i Kreds
I Krandsen til Dans Vilhelmine
Vil slynges. Ung Fredrik, til Pant paa Tro,
Selv Evighedsblomsten vil indsnoe
Blandt Kjærligheds Myrtheblade.

Maria! blandt hele den Blomsterhær,
Dr zirer Guds grønklædte Tilie,
Dit Hjerte, Amalies ligt, har kjær
Den hvide Uskyldigheds Lilie:
I plantede i de Elskendes Bryst
Den herlige Blomme. O, seer hvor lyst
I Myrthekrandsen den straaler.

Forglem mig ej! Er Guds hellige Bud,
Saa Kongen sin Datter tilraaber;
Og Christian sin Søn: For Danmark og Gud
Forglem mig ej, stadigt jeg haaber.
Saa flette vi Fædre, med henrykt Sind
Forglemmigej velsignende ind
Fast i Eders Myrthekrone.

Og Dannemark fletter en Rose rød,
Som blomstrer i herligste Fylde,
Til Tegn paa den Kjærligheds rene Glød,
Hvormed vi vort Fyrstepar hylde.
Hil Eder! — Hvor Troskabs-Roserne snoer
Sig mellem Myrthen, den frodigt groer:
Hil Eders Kjærligheds Myrthe!
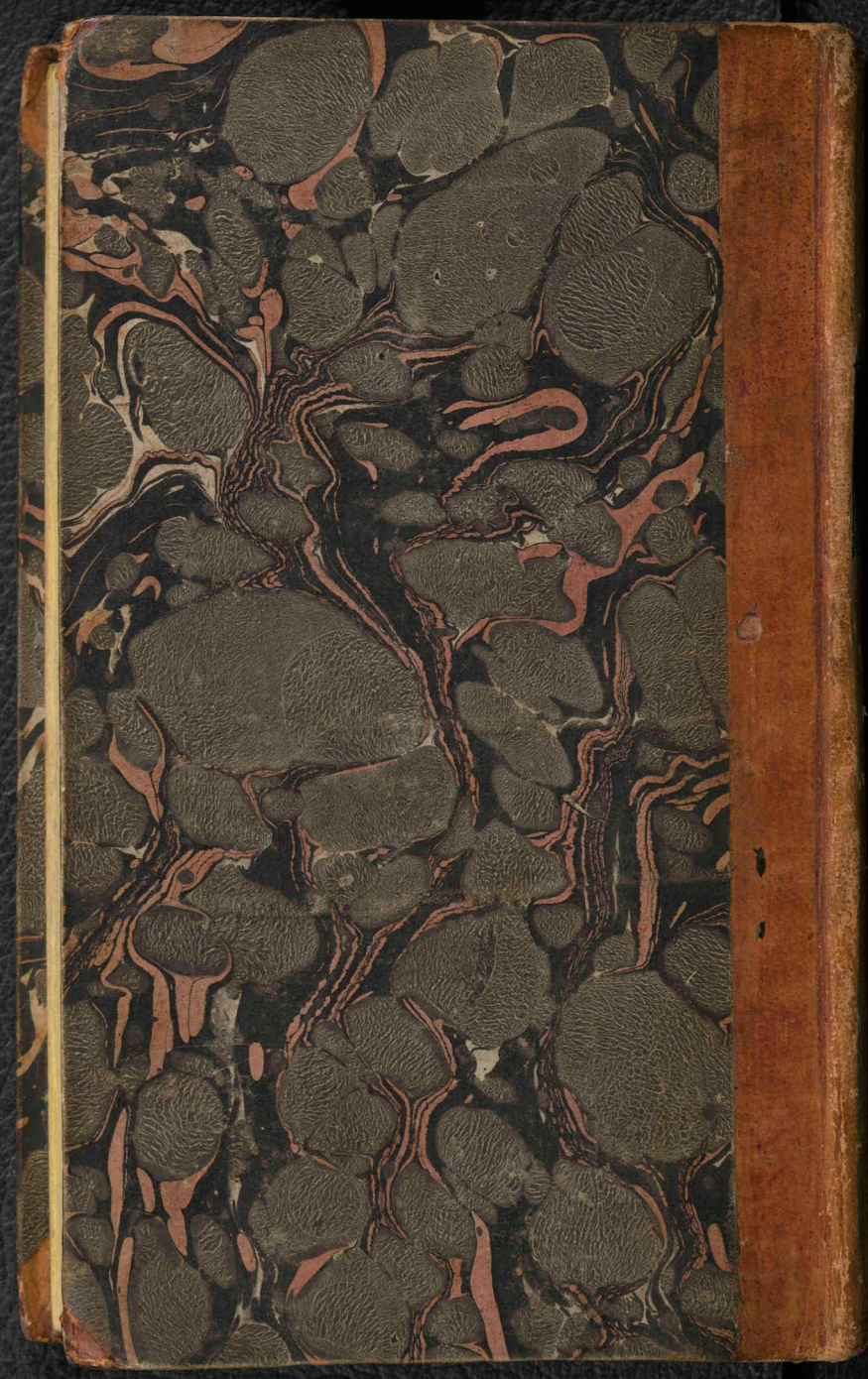
(Juliane Marie Jessen.)